

The Sorcerers' Crossing

A Woman's Journey

TAISHA ABELAR

FOREWORD BY CARLOS CASTANEDA

Bilinmeyene doğru yol alan herkese sevgiyle

Carlos Castaneda 'nın

Önsözü

Taisha Abelar, don Juan Matus'un yönlendirmeleriyle, Meksika'daki bazı büyücüler tarafından eğitilen üç kadından birisidir.

Don Juan'ın gözetimi altındaki eğitimim hakkında uzun uzadıya yazdım ama su ana kadar Taisha'nın da içinde bulunduğu bu grup hakkında hiçbir şey yazmadım. Don Juan'ın himayesi altındaki insanların, kendileri hakkında hiçbir şey anlatmamaları söze dökülmemiş bir anlaşmadır.

Hepimiz de yirmi yıl boyunca bu anlaşmayı destekledik. Hatta birbirimize son derece yakın yaşamamıza karşın, birbirimizle kendi deneyimlerimiz hakkında bile konuşmadım. Aslında, don Juan'ın ya da gruptaki diğer büyücülerin bizler için neler yaptıkları konusunda fikir alış verişinde bulunma fırsatını hiç bulamadık.

Bu tür bir durum don Juan'ın varlığında mümkün değildi. O ve grubu dünyadan ayrıldıktan sonra, enerjimizi eski anlaşmaları gözden geçirmek için harcama arzusu duymadığımızdan ona sadık kalmaya devam ettik. Bütün zamanımız ve enerjimiz don Juan'ın bizlere yoğun öğrettiklerini uygulamakla geçirdi.

Don Juan bize büyüü, her birimizin enerjisi doğrudan doğruya deneyimlememizi sağlayacak bir yol olarak faydacı bir çaba olarak öğretmişti. Büyüyü bu şekilde algılayabilmemiz için daima, sıradan algılarımızın sınırlarından özgürleşmemiz gerektiğini vurguladı. Kendimizi özgürleştirmek ye enerjisi doğrudan doğruya algılamak hepimizin göreviydi. Büyücünün düşüncesine göre, bize toplum tarafından kazandırılan sıradan algılama sınırlarımız, keyfi değil zorunludur. Bu zorunlu sınırların bir yanı, duyularımızdan gelen bilgileri anlamlı parçalara dönüştüren ve sosyal düzeni bir yorum biçimine dönüştüren bir yorumlama sistemidir.

Toplumsal düzen içindeki normal işlevimiz onun, hiçbiri enerjisi doğrudan algılama olasılığını istemeyen tüm ilkelerine kör ve sadakatli olarak bağlanmamızı gerektirir. Örneğin, don Juan insanları enerji olarak, büyük, boyu eninden uzun, beyazımsı parlak yumurtalar gibi algılamanın olanaklı olduğunu iddia ederdi.

Algımızı arttırma işini başarmak için, içsel enerjiye gerek duyarız. Böylelikle, bu görevi başarmak için içsel enerjiyi sağlama sorunu büyücülük öğrencileri için anahtar konuyu oluşturur.

Zaman ve mekânımıza uygun koşullar şimdi Taisha Abelar'ın, benimkiyle aynı ama farklı olan, kendi yetiştirilmesi üzerine yazmasını olanaklı hale getirdi. Don Juan Matus kendisi bana onun büyü bilgisi üzerine yazma görevini verdi. Ve "Bir yazar gibi yazma, bir büyücü gibi yaz," diyerek bu görevin ruhunu belirlemişti. Bununla bu işi, büyücülerin *rüya görme* adını verdikleri yükseltilmiş bir farkındalık durumunda yapmam gerektiğini anlatmak

istiyordu. Taisha Abelar'ın *rüya görmeyi* büyülu bir yazma yoluna dönüştürme noktasına kadar mükemmelleştirmesi onun yıllarını aldı.

Don Juan'ın dünyasında, büyücüler, temel yaratılışlarına baalı olarak, iki tamamlayıcı gruba ayrılmışlardı: *rüya görücüler* ve *iz sürücüler*. Rüya görücüler rüyalarını kontrol ederek yükseltilmiş farkındalık durumlarına girebilme hünerine sahip olan büyücülerdir. Bu hüner bir sanatta yetişerek geliştirilir: rüya görme sanatı. Diğer yandan, iz sürücüler, içsel bir gerçeklerle uğraşma yeteneğine ve kendi davranışlarını kontrol ederek yükseltilmiş farkındalık durumlarına girebilen büyücülerdir. Büyücük çalışması yoluyla, bu doğal yetenek *sürme* sanatına dönüşür.

Don Juan'ın büyücüler grubundaki herkes her iki sanatın bilgisine de tümüyle sahip olmakla birlikte, hepsi de bir grupta ya da diğerine aitlerdi. Ve Taisha Abelar iz sürücülerin grubundaydı ve onlar tarafından yetiştirildi. Onun kitabı kendisinin bir iz sürücü olarak etkileyici bir biçimde yetiştirilmesinin izlerini taşımaktadır.

Önsöz

Hayatımı, uygun bir isim bulunamadığı için, büyücülük olarak adlandırılan, 201'lu bir yola adadım. Ben de bir antropologum ve bu alanda Doktora yaptım. İki uzmanlık alanımı böyle bir sıralamada aktardım, çünkü büyücülüğe olan ilgim ilk sırada yer almaktadır. Genellikle, insanlar önce antropolog olur, ardından da kültürün belli bir yanı üzerinde alan çalışması yaparlar; örneğin, büyücülük çalışmaları gibi. Benim içinse durum bunun tam tersi oldu: Bir büyücü çömezi olarak antropoloji eğitimi almaya başladım.

Altmışların sonunda, Tucson, Arizona'da yaşarken, beni Meksika'nın Sonora Eyaleti'ndeki evine davet eden Clara Grau adındaki Meksikalı bir kadınla tanıştım. Clara Grau, bu evde beni, on altı kişilik seçkin bir büyücü grubunun üyesi olarak kendi dünyasına yönlendirmek için elinden geleni yaptı. Bu insanlardan bazıları Yaqui kizilderilisiydi; diğerleri ise farklı kökleri, geçmişleri ve cinsiyetleri olan Meksikalılardı. Çoğu kadındı. Hepsi de sadık bir şekilde aynı amacın peşine düşmüşlerdi: Bizi sıradan, günlük yaşamın içine hapseden ve algılanabilir diğer dünyalara girmemizi engelleyen algı düzenlerini ve hükümleri yıkmak.

Büyücüler için, bu tür algı düzenlerini yıkmak, kişinin bir köprüyü aşmasını ve imgelenemez olana sıçramasını mümkün hale getirir. Bu sıçrama "*büyü geçişleri*"* olarak adlandırılır. Bu durum, katı, fiziksel taraftan süzölüp, genişlemiş algı ve kimliği bulunmayan soyut biçimlere geçişi gerektirdiği için bazen "soyut uçuş" olarak da adlandırılır.

Bu büyücüler, kendi temel çabalarında onlara katılabilmemi sağlayan bu soyut uçuşu gerçekleştirebilmem için bana yardımcı oldular.

Benim için akademik eğitimim, *büyü geçişlerine* hazırlığının içsel bir parçası halini aldı.

İlişki içinde olduğum büyücüler grubunun *nagual* olarak nitelenen önderi, birçok konu ile ilgili resmi akademik eğitime yoğun ilgi duyan bir insandır. Bu nedenle onun tarafından eğitilen herkes, yalnızca modern bir üniversitede kazanılabilen berrak, soyut düşünme yeteneklerini geliştirmek zorundadır.

Bir kadın olarak, bu gerekirliği yerine getirmek için daha da büyük bir sorumluluk duydum. Kadınlar genellikle çocukluklarından itibaren değişiklikler yaratmak ve başlatmak için toplumun erkek üyelerine bağımlı olacak şekilde şartlandırılmışlardır. Beni yetiştiren büyücülerin bu konuda son derece güçlü düşünceleri bulunmaktadır. Onlar, kadınların, kendi çevrelerindeki dünyayı daha iyi kavrayabilmek için soyutlama yapabilme ve çözümleme güçlerini arttırmalarının ve zihinlerini geliştirmelerinin kaçınılmaz olduğunu hissetmektedirler.

Ayrıca, zihni eğitmek, gerçek büyücülerin kaçamağıdır. Zihinlerini, kasten, çözümleme ve akıl yürütmeye meşgul ederek, algının engellenmemiş diğer alanlarını keşfetmek için serbest kalırlar. Başka kelimelerle ifade edersek, mantıklı yanımız, akademik uğraşların biçimciliği ile meşgulken, büyücülerin "çift" olarak adlandırdıkları erk ile dolu ya da mantık dışı yanımız büyücülüğün görevlerini yerine getirmekle uğraşır. Bu şekilde, şüpheli ve çözümlemeci zihin, mantık dışı düzeyde olanlara burnunu sokmaz, hatta burada olanları fark edemez.

Akademik gelişiminin karşılığı, algımın ve farkındalık gücümün artmasıydı: Bunların ikisi bir arada tüm varlığımızı oluştururlar. İki alan bir arada bir bütün olarak çalışıp, içinde doğduğum ve bir kadın olarak toplumsallaştırıldığını, değişmez kabul edilen yaşamdan uzaklaşmamı ve benim için ayrılan normal yaşamdan daha fazla algısal olasılık taşıyan yeni bir alana adım atmamı sağladılar.

Tabi ki bu, büyücülük dünyasına girmemin tek başına başarımı temin ettiği anlamına gelmemektedir. Günlük dünyanın çekimi öylesine güçlü ve dayanıklıdır ki, çömezlerin çoğu, en yılmaz eğitimlerine karşın, sanki hiçbir şey öğrenmemişler gibi kendilerini en aşağılık korkuların, aptallığın ve düşkünlüğün göbeğinde bulurlar. Eğitimcim beni, bu konuda farklı olmadığım yolunda uyarmışlardı. Değişimlere karşı konan bu doğal ancak aptalca ısrarı yalnızca her an devam eden yılmaz bir çaba dengeleyebilir.

Mutlak amaçlarımı dikkatli bir şekilde inceledikten sonra, içinde bulunduğum grubu oluşturan insanlarla birlikte, bilinmezi arayan insanlara, normal algılarımızla yaptığımızdan daha güçlü bir algılama yeteneğini geliştirmenin önemini vurgulamak için eğitimimi anlatmam gerektiği sonucuna vardık. Bu derece güçlendirilmiş bir algı, dengeli, pragmatik, yeni bir algılama biçimi olmak zorundadır. Bu, hiçbir şekilde, yalnızca her günkü dünyayı algılamaya devam etmek olamaz.

Burada anlattığım olaylar, büyücülük eğitiminin başlangıç aşamalarını tanımlamaktadır. Bu aşamalar, kişinin alışkanlık edindiği düşünce, davranış ve duygulanma biçimlerinden, "özetleme" olarak adlandırılan ve tüm çömezlerin uygulaması gereken geleneksel bir büyücülük çalışması ile arınmaktan ibarettir. Bana, özetlemeyi tamamlamam için devinimlerden ve solunumdan oluşan, "büyücülük geçişleri" olarak adlandırılan bir seri çalışma öğretilmişti. Ayrıca bu çalışmalara ılımlı bir tutarlılık kazandırmak için

tamamlayıcı felsefî tanımlamalar ve temeller ile eğitilmiştim.

Öğrendiğim her şeyin amacı, normal erkimi yeniden kazanıp, bu erki arttırmak ve böylece de onu büyücülük eğitiminin gerektirdiği, algının sıra dışı becerilerinde kullanmaktı. Bu eğitimin ardında yatan düşünce, özetleme aracılığı ile eski alışkanlıkların, düşüncelerin, beklentilerin ve duyguların zorlayıcı düzeni yıkılır yıkılmaz, kişinin, büyücülük geleneğinin sağladığı yeni temellerle yaşamaya ve bu temelleri, farklı bir gerçekliği doğrudan algılayarak gerçekleştirmeye yetecek kadar erk toplayabileceği bir düzeye varmaktır.

1BÖLÜM

Güney Arizona'daki Gran Desierto'ya püskül gibi yayılmış eşsiz volkanik dağlara vuran sabah gölgelerini izlemek için ana yoldan ve insanlardan uzak, ıssız bir bölgeye doğru yürüdüm. Koyu kahverengi sivri kayalıklar, üzerlerine vuran güneş ışığı ile zirveleri aydınlanırken ışıl ışıl parlıyorlardı. Çevrede, devasa bir volkanik patlamadan kaynaklanan lav akışının artıkları olan kocaman, gözenekli kaya yığınları vardı. Bu harikulade, engebeli alanda her zaman yaptığım gibi büyük bir kaya yığınının üzerine rahatça oturdum ve çevremdeki her şeyi unutup işime gömüldüm. Uzaktaki dağların kasvetli görüntülerinin ve dağlık burunların ana hatlarını çizmeyi yeni bitirmiştim ki, bir kadının beni izlemekte olduğunu fark ettim. Birilerinin durmadan yalnızlığıma engel olduğu duygusuyla sıkıntıya kapıldım. Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ama çizimime bakmak için yanıma yaklaştığında öfkeyle ona doğru döndüm.

Çıkık elmacık kemikleri ve omuzlarına kadar inen saçları Avrasyalı gibi görünmesine neden oluyordu. Cildi yumuşak ve pürüzsüzdü, bu nedenle de yaşını kestirebilmek mümkün değildi; otuz ile elli arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Benden beş, altı santimetre daha uzun yani bir yetmiş sekiz boylarında ancak güçlü bedeniyle benim iki katım gibi görünen bir kadındı. Bununla birlikte, siyah ipekli pantolonu ve doğulu gömleğiyle son derece düzgün ve sağlıklı bir görünümü vardı.

Gözlerini fark ettim; yemyeşildiler ve ışıl ışıl parlıyorlardı. Bu dostça pırıltı, öfkemin uçup gitmesine neden oldu ve kendimi ahmakça bir soru sorarken buldum: "Buralarda mı yaşıyorsunuz?"

Bana doğru bir iki adımı atarak, "hayır" dedi. "Sonora'daki Birleşik Devletler sınır kapısına doğru gidiyorum. Bacaklarımı açmak için durdum ve kendimi bu ıssız bölgede buldum. Burada, her şeyden uzak bir yerde bir insan görünce öylesine şaşırdım ki, teklifsizce yanına yaklaşmaktan kendimi alıkoyamadım. Size kendimi tanıtayım: Benim adım Clara Grau."

Uzattığı elini sıktım ve hiç tereddüt etmeden ona, doğduğum zaman bana Taisha adının verildiğini ama daha sonradan ailemin ismimi yeterince Amerikan bulmadıkları için bana Martha diye hitap etmeye başladıklarını söyledim. Ancak Martha adından nefret ettiğim için Mary'yi kullanmaya karar vermiştim.

Bir şeyden esinlenmiş gibi, "Ne kadar ilginç!" dedi. "Birbirinden farklı üç ismin var. Ben, senin doğum adın olduğu için Taisha'yı kullanacağım."

Bu ismi seçmesine sevinmiştim. Bu, benim kendim için seçtiğim isimdi. Önceleri, bu ismin fazla yabancı görüldüğü konusunda aileme katılmış olsam da, Martha adından o kadar nefret ediyordum ki, Taisha'yı gizli adını olarak kullanmaya başlamıştım.

Sevecen bir gülümsemenin ardına saklanarak bir şey söylememe fırsat tanımadan, beni soru görünümündeki bir dizi yargı bombardımanına tuttu. "Sanırım Arizonalı değilsin?" diye başladı.

Sorusunu dürüst bir şekilde yanıtladım. Bu benim için alışıldık bir şey değildi, çünkü insanlara, özellikle de yabancılara karşı temkinli davranacak şekilde yetiştirilmiştim. "Arizona'ya bir yıl önce çalışmak için geldim."

"Yirmisinden fazla olmamalısın."

"Bir iki ay sonra yirmi bir yaşında olacağımı."

"Biraz aksanlı konuşuyorsun. Bir Amerikalıya benzemiyorsun, ama tam olarak nereli olduğunu da anlayamadım."

"Amerikalıyım ama çocukluğum Almanya'da geçti," dedim. "Babam Amerikalı, annemse Macar. Koleje gitmek üzere evimden ayrıldım ve bir daha geri dönmedim, çünkü artık ailemle bir işim kalmamıştı."

"Sanırım onlarla pek anlaşıyor musun?"

"Hayır. Onlarla ilgili olarak hissettiğim duygu üzüntü. Bu nedenle de evimde fazla kalamadım. "

Sanki bu kaçma isteği onun için tanıdık bir şeymiş gibi gülümseyerek başını salladı.

"Evli misin?" diye sordu.

Kendim hakkında ne zaman konuşsam hissettiğim aynı kendime acıma duygusuyla,"hayır",dedim. "Bu dünyada hiç kimsem yok."

Herhangi bir yorumda bulunmadı ama sanki beni sakinleştirmek istermiş gibi sakin ve kesin bir şekilde konuştu. Her cümlesinde kendisi hakkında elinden geldiğince fazla bilgi vermeye çalışıyor gibiydi.

Konuşmaya başladığında, gözlerimi ondan ayırmadan çizim kalemlerimi çantama koydum. Onu dinlemediğimi düşünmesini istemiyordum.

"Annem ve babam yaşamıyor. Kardeşim de yok",dedi. "Babamın ailesi Meksika'nın Oaxaca bölgesindendi. Ama annemin ailesi Alman asıllı Amerikalıydı. Batıklar ama şu anda Phoenix'te yaşıyorlar. Ben de şu an kuzenlerimden bir tanesinin düğününden

dönmekteyim."

"Sen de Phoenix'te mi yaşıyorsun?" diye sordum.

"Hayatımın yarısını Arizona'da, diğer yarısını da Meksika'da geçirdim." diye yanıt verdi. "Ama son yıllarda, Meksika'nın Sonora eyaletinde yaşıyorum."

Çantamın fermuarını kapadım. Bu kadınla karşılaşmak ve konuşmak aidimi öylesine karıştırmıştı ki, bu gün daha fazla çalışamayacağımı biliyordum.

"Ayrıca Doğuya da gittim",diyerek yeniden ilgimi çekti. "Orada akupunktur ile savaş sanatlarını ve sağaltıcı sanatları öğrendim. Hatta bir kaç yıl Budacı bir tapmakta yaşadım."

Gözlerine bakıp, "Gerçekten mi?" dedim. Gözlerinde, yıllar boyunca meditasyon yapmış olduğunu belli eden bir ifade vardı. Ateşli ama aynı zamanda da dingindi.

"Ben de Doğuya, özellikle de Japonya'ya çok ilgi duyuyorum," dedim. "Senin gibi ben de Budacılık ve savaş sanatları çalıştım."

Beni yankılayarak,"Gerçekten mi?" dedi. "Keşke sana Budacı ismimi söyleyebilseydim ama gizli isimler, uygun durumlar haricinde açıklanmamak."

Çalışma çantamın kayışlarını sıkarken, "Ben sana gizli ismimi söyledim",dedim.

Aşırı bir ciddiyetle, "Evet, Taisha. Söyledin," dedi. "Ve bu, benim için çok değerli. Ama gene de şu an yalnızca tanışma için uygun bir zaman."

Arabasını görme umuduyla çevreye bakınarak, "Araban burada mı?" diye sordum.

"Ben de tam şu an aynı soruyu sana soracaktım," dedi.

"Arabamı çeyrek mil kadar geride, buranın güneyinde toprak bir yola bıraktım. Seninki nerede?"

Neşeli bir şekilde,"Araban beyaz bir Chevrolet mi?" diye sordu.

"Evet?"

"İyi, benimki de tam seninkinin yanında park etmiş durumda." Sanki komik bir şey söylemiş gibi güldü. Bu kadar rahatsız edici bir kahkahası olmasına şaşırdım.

"Artık gitmem gerekiyor," dedim. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Elveda."

Onun arkada, manzaranın tadını çıkarmak üzere kalacağını düşünerek arabama doğru yürümeye başladım.

Arkamdan, "birbirimizle hemen vedalaşmayalım", diye karşı çıktığını duydum. "Ben de seninle geliyorum."

Birlikte yürümeye başladık. Benim elli beş kiloluluk cüssemın yanında devasa bir kaya parçası gibiydi. Bedeninın üst kısmı dairevi ve son derece güçlüydü. Kolayca şişman bir insan olabilirmiş gibi bir izlenim veriyordu; ama öyle değildi.

Rahatsız edici sessizliği bozmak için öylesine, "Bayan Grau size kişisel bir şey sorabilir

miyim?" dedim.

Durup yüzüme baktı. "Ben kimsenin bayanı değilim," deyiverdi. "Ben Clara Grau'yum. Beni Clara diye çağırabilirsin. Evet, devam et, bana istediğini sorabilirsin."

Ses tonuna tepki göstererek, "sanırım pek aşk ve evlilik yandaşı değilsin," diye düşüncemi belirttim.

Bir an ürkütücü bir şekilde yüzüme baktı ama bakışlarını hemen yumuşattı. "Köleliğe kesinlikle yandaş değilim", dedi. "Ama bu yalnızca kadınlar için taşıdığım bir düşünce değil. Bana ne soracaktın?"

Tepkisi öylesine beklenmedikti ki, ona soracağım şeyi unuttum ve şaşkın bir şekilde bakakalmaktan utanç duydum.

Alelacele,"seni buraya getiren şey neydi?" diye sordum.

"Buraya, bir enerji mekânı olduğu için geldim."

Uzaktaki lav oluşumlarını işaret etti. "Bu dağlar bir zamanlar, tıpkı kan gibi, dünyanın kalbinden dışarı aktı. Ne zaman Arizona'ya gelsem, buraya uğramak için yolumu değiştiririm. Bu mekân garip bir yeraltı enerjisini dışarı sızdırıyor, şimdi ben de sana aynı soruyu sorayım: Seni buraya getiren şey neydi?"

"Buraya sık sık gelirim. Çizim yapmak için en çok sevdiğim mekândır." Bunu şaka olsun diye söylememiştim ama bu sözlerim üzerine birden bire bir kahkaha patlattı.

"Ah! Bu ayrıntıyı unutmuşum", diye haykırıverdi. Ardından konuşmasına daha sakın bir ses tonuyla devam etti. "Sana garip, hatta aptalca gelebilecek bir şey sormak istiyorum; ama lütfen beni sonuna dek dinle: Evime gelmeni ve bir kaç gün konuğum olmanı istiyorum."

Bu teklifi reddedip teşekkür etmek için elimi kaldırdım ama Clara beni bu konuyu bir kez daha düşünmeye sevk etti. Doğuya ve savaş sanatlarına duyduğumuz ortak ilgi nedeniyle son derece önemli bir bilgi alışverişinde bulunabileceğimizi belirtti.

"Tam olarak nerede yaşıyorsun?" diye sordum.

"Navajo kentinin yakınlarında."

"Ama orası, buradan dört yüz mil uzakta."

"Evet, buraya oldukça uzak. Ama o kadar güzel ve dingin bir mekân ki, oradan çok hoşlanacağına eminim." Yanıtımı bekliyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. "Ayrıca içimde sanki şu sıralar ilgileneceğin bir şeyler yokmuş gibi bir duygu var," diye devam etti. "Sanırım ilgilenecek bir şeyler arıyorsun. Bu teklifim tam aradığın şey olabilir."

Yaşamını ile ilgili olarak tam bir kayıp durumu yaşadığım ve bir şeyler aradığım konusunda haklıydı. Kendi sanat eserlerim üzerinde uğraşmak için sekreter olarak çalıştığım işten yeni ayrılmıştım. Ama herhangi bir insanın misafiri olmak için en küçük bir istek duymuyordum.

Çevreye bakıp, ne yapmam gerektiği konusunda bir ipucu yakalamaya çalıştım. İnsanın, çevresinden ipucu ya da yardım alabileceğine dair inancımı nereden edindiğim

konusunda en küçük bir fikrim yoktu. Ama genellikle bu şekilde mutlaka yardım görürdüm. Daha önceden farkında olmadığını olasılıkları anlamamı sağlayan ve sanki kendi kendime keşfetmişim gibi hissettiğim bir yöntemim vardı. Niçin özellikle güneye yönlendiğimi bilmesem de, gözlerimi genellikle güney yönünde ufuk çizgisine yönlendirip düşüncelerimi serbest biralardım. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, belli bir durum konusunda ne yapacağım ya da bu durumda ne şekilde hareket edeceğime karar vermeme yardımcı olacak bir sezgi yakalardım.

Yürürken güney ufkuna dalıp gittim ve birden bire yaşamım ile ilgili duygularım, tıpkı çorak bir çöl gibi önüme serildi. Sonora Çölünün, Güney Arizona'nın tamamını, California'nın bir kısmını ve Meksika'nın Sonora eyaletinin yarısını kapladığını bilmeme rağmen, dürüstçe ifade etmem gerekirse daha önceden bu çorak bölgenin ne kadar ıssız ve boş olduğunu hiç fark etmemiştim.

Yaşamımın da tıpkı bu çöl kadar kısır ve boş olduğunu fark etmemin neden olduğu etkiyi tam olarak algılayabilmem için bir sürenin geçmesi gerekti. Ailem ile bağlarımı koparmıştım. Artık bir ailem yoktu. Bir işim yoktu. Hatta gelecek ile ilgili en küçük bir beklentim bile yoktu. İsmi aldığım teyzemden kalan küçük bir evde yaşıyordum ama bu mülk de çarçur olup gitmişti. Bu dünyada tümüyle yalnızdım. Her yana yayılan acımasız ve tekdüze boşluk, içimdeki kedime acıma duygumu güçlendiriyordu. Yaşamımdaki yalnızlığımdan kurtulmama yardımcı olacak birisine, bir dosta ihtiyaç duyuyordum.

Clara'nın davetini kabul edip, iplerin benim elimde olmadığı, bilinmedik bir duruma atılmanın aptalca olacağını biliyordum ama bu insanın doğrudan tavırlarında ve fiziksel canlılığında hem merak duygusu uyandıran hem de ona saygı duymama neden olan bir şeyler vardı. Onun güzelliğine ve gücüne hem hayran olduğumu hem de bunlara gıpta ettiğimi fark ettim. Hayatımda tanıdığım en etkileyici ve güçlü kadındı. Bağımsız, kendine güvenen, kendinden emin, kaygısız, yine de yumuşak ve espriden uzak olmayan bir insandı. Daima kendi kişiliğimde sahip olmayı hayal ettiğim niteliklere sahipti. Ama bütün bunların da üzerinde, yalnızca varlığı bile içimdeki kısırlığı ortadan kaldırıyor gibiydi. Çevresindeki boşluğu erk, canlılık ve sınırsız olasılıklarla dolduruyordu.

Gene de, değişmez bir ilke olarak insanların evlerine gelmem için yaptıkları davetleri asla kabul etmezdim; özellikle de bu insan, çölün ortasında daha yeni tanıştığım bir insansa... Tucson'da küçük bir dairem vardı ve insanların davetlerini kabul etmem benim için, aynı şekilde bu insanları da evime davet etmem gerektiği anlamına geliyordu ve henüz böyle bir şeye hazır değildim. Bir süre ne yapacağımı bilemeden kararsız kaldım.

Clara, "Lütfen geleceğini söyle", diye ısrar etti. "Bu benim için çok değerli bir şey olacak."

Aslında söylediğim şeyin tam tersini söylemek istediğim için kelimeleri ağzımda yuvarlayarak, "Pekâlâ", dedim. "Sanırım seni ziyaret edebilirim."

Memnun olmuş bir şekilde baktığını gördüğümde, endişemi hemen gerçekte o an bana çok uzak olan bir neşe duygusunun ardına gizledim. "Bir süreliğine ortam değiştirmek bana iyi gelecek," dedim. "Bu tam bir macera olacak!"

Onaylar şekilde başını salladı, şüphelerimden kurtulmama yardımcı olacak bir güven duygusuyla,"pişman olmayacaksın",dedi. "Hem birlikte savaş sanatları da çalışırız."

Elleriyle, aynı anda hem güçlü hem de zarif bir kaç kısa devinim yaptı. Bu iri görünümlü kadının böylesine çevik olması bana aykırı göründü.

Uzak menzilde kalmayı tercih eden bir savaşçının duruşuna geçiverdiğini fark ederek, "Doğuda hangi savaş sanatı stilini çalıştın?" diye sordum.

İma dolu bir gülümsemeyle, "Bütün stilleri çalıştım", dedi. "Bununla birlikte belli bir stile bağlı kalmadım. Evimi gittiğimizde, sana bunları göstermekten zevk alacağım."

Yolun geri kalanını sessizce yürüdük. Arabalarımızı bıraktığımız yere vardığımızda eşyalarımı bagaja koyup Clara'nın bir şey söylemesini bekledim.

"Haydi, yola çıkalım",dedi. "Önden gidip sana yolu göstereyim. Hızlı mı yoksa yavaş mı sürersin, Taisha?"

"Yavaş."

"Ben de öyle. Çin'de yaşamak aceleciliğimi tedavi etti."

"Sana Çin ile ilgili bir soru sorabilir miyim, Clara?"

"Tabii ki... Sana daha önceden de bana bir şev sormak için izin almana gerek olmadığını söylemiştim."

"Herhalde Çin'de İkinci Dünya Savaşı'nın öncesinde bulundun?"

"Ah, evet. Bir yaşam önce oradaydım. Anladığım kadarıyla sen Çin'e hiç gitmedin."

"Hayır. Yalnızca Taiwan'da ve Japonya'da bulundum."

Düşünceli bir şekilde, "Savaştan önce her şey daha farklıydı," dedi. "O zamanlar geçmiş ile olan bağlar hala sağlamdı. Günümüzdeyse, geçmiş ile olan bütün bağlar zedelenmiş durumda."

Nedenini bilmiyorum ama bu sözlerle ne anlatmaya çalıştığını sormaya cesaret edemedim, bu nedenle de onun yerine evine ulaşmamızın ne kadar süreceğini sordum. Clara, akıl karıştırıcı bir şekilde belirsiz davranıyordu; beni yalnızca çetin bir yolculuk olacağı konusunda uyardı. Ses tonunu yumuşatıp, bu cesaretimin son derece ödüllendirici olacağını ekledi.

"Bir yabancıya bu kadar soğukkanlı bir şekilde eşlik etmek ya tümüyle aptal ya da inanılmaz derecede cesur olmayı gerektirir", dedi.

"Aslında genellikle oldukça temkinliyimdir", diye açıklamada bulundum." Ama şu an kesinlikle kendim gibi davranmıyorum."

Söylediğim şey doğrudu ve bu açıklanamaz davranışımı düşündükçe tedirginliğim daha da artıyordu.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Lütfen bana biraz kendinden bahset", dedi. Sanki beni rahatlatmak istermiş gibi yanıma gelip arabamın kapısının önünde durdu.

Gene kendim hakkında doğru şeyler açıklamaya başladığımı fark ettim.

"Annem Macar ama eski bir Avusturya ailesinden geliyor", dedim. "Babam ile ikinci Dünya Savaşı sırasında İngiltere'de tanışmışlar. O sırada ikisi de bir sahra hastanesinde çalışıyorlarmış. Savaştan sonra Birleşik Devletlere gelmişler. Daha sonra da Güney Afrika'ya gitmişler."

"Niçin Güney Afrika'ya gittiler?"

"Annem orada yaşayan akrabalarıyla birlikte olmak istedi."

"Kardeşin var mı?"

"Aralarında bir yaş olan iki ağabeyim var. Büyüğü yirmi altı yaşında."

Gözlerini bana odaklamıştı. Daha önceden hiç hissetmediğim bir rahatlıkla, tüm yaşamım boyunca içime gömdüğüm acı verici duygularımı dışarı vurdum. Ona yalnız büyüdüğümü anlattım. Ağabeylerim, kız olduğum için bana hiç ilgi göstermemişlerdi. Küçükken, tıpkı bir köpekmişim gibi belime bir ip dolayıp beni direğe bağlar ve futbol oynarlardı. Yapabildiğim tek şey, ipi çekiştirip onların eğlenmelerini izlemek olurdu. Sonraları, büyüdüğümde, peşlerinden koşmaya başladım. Ama o sıralar bisikletleri vardı ve onları asa yakalayamazdım. Bu durumdan anneme yakındığımda bana söylediği tek şey onların erkek oldukları ve benim bebeklerimle oynayıp, kendisine ev işlerinde yardımcı olmam gerektiği olurdu.

"Annen seni geleneksel Avrupa tarzında yetiştirmiş", dedi.

"Bunu biliyorum. Ama bu bir teselli değil."

Bu kadına yaşamımı anlatmaya başladıktan sonra artık anlatmayı bırakmamın hiç bir yolu kalmamış gibi hissediyordum. Ağabeylerim okula ya da gezmeye gittiklerinde evde kalmak zorunda olduğumdan bahsettim. Ben de tıpkı erkek çocuklar gibi macera yaşamak istiyordum ama anneme göre kızların yatak yapmayı ve elbiseleri ütümeyi öğrenmeleri gerekiyordu. Annemin her zaman söylediği gibi, bir ailenin bakımını üs denmek yeterli bir maceraydı. Kadınlar itaat etmek için doğmuşlardı. Clara'ya, anımsayabildiğim en eski zamanlardan itibaren hizmet etmem gereken üç erkek efendim, yani ağabeylerim ve babam olduğunu söylerken hıçkırığa hıçkırığa ağlamanın eşiğindeydim.

"Yani bir sürü insan varmış", diye yorumda bulundu.

"Çok kötüydü", dedim. "Onlardan mümkün olduğunca uzaklaşabilmek için evden ayrıldım. Ve tabi macera yaşamak için... Ama şu ana kadar, pek heyecan ve eğlence bulamadım. Sanırım bu dünyaya mutlu ve keyifli olmak için gelmedim."

Hiç tanımadığım bir insana hayatımı anlatmak büyük bir endişeye kapılmama neden oluyordu. Konuşmayı kesip, endişemi azaltacak ya da iyice artırıp onunla gitmekten vazgeçmeme neden olacak bir tepirinin beklentisiyle Clara'ya baktım.

"Anladığım kadarıyla kendini iyi hissetmek için bildiğin tek yol var, öyleyse bundan en iyi şekilde yararlan", dedi.

Resim yapmamı filan söyleyeceğini sandımama tam tersine kederimi daha da artıracak şekilde,"Bildğin tek şey kendine acımak", diye ekledi.

Arabanın kapısının kulpunu tutan parmaklarımı sıktım.

"Bu doğru değil", diye itiraz ettim. "Sen kim oluyorsun da bana bunları söyleyebiliyorsun?"

Bir kahkaha patlatıp başını salladı. "Sen ve ben birbirimize benziyoruz", dedi. "Bize edilgen olmamız, boyun eğmemiz ve duruma uyum sağlamamız öğretildi. Ama içimiz kaynıyordu. Patlamaya hazır bir volkan gibiydik ve daha fazla hayal kırıklığına uğramamıza neden olan şey, bir gün bizi bu acıdan kurtaracak olan doğru erkeği bulma umudumuzdan başka beklentimizin ya da hayalimizin olmamasıydı."

Söyleyecek bir şey bulamayacak hale gelmiştim.

"Evet? Haklı mıyım? Haklı mıyım?" Sormaya devam ediyordu. "Dürüst ol. Haklı mıyım?"

Ona defolup gitmesini söylemeye hazırlanarak yumruklarımı sıktım. Clara içten bir şekilde gülümsedi. Dışarıya yaydığı güç ve keyif duygusu, yalan söylememi ya da duygularımı ondan saklamamı olanaksız hale getiriyordu.

"Evet, beni mıhladın", diye itiraf ettim.

Sıkıcı varlığıma, sanatsal uğraşlarım dışında anlam katan tek şeyin bir gün özel bir insan olduğumu anlayacak ve beni ona göre takdir edecek bir erkekle tanışmak konusunda duyduğum belirsiz umut olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Umut vaat edici bir ses tonuyla, "Belki de bundan sonra yaşamın çok daha iyi bir yaşama dönüşecek", dedi.

Arabasına binip eliyle kendini takip etmemi işaret etti. O an bana, yanımda pasaportum, yeterli elbisem, param ya da ihtiyaç duyabileceğim diğer şeylerin olup olmadığını hiç sormadığını fark ettim. Ancak bu durum beni korkutmadı ya da cesaretimin kırılmasına neden olmadı. Nedenini bilmiyordum ama el frenini indirip arabayı hareket ettirdiğimde doğru kararı vermiş olduğumdan emindim. Belki de yaşamım, tümüyle değişecekti.

2 BÖLÜM

Üç saat boyunca sürekli araba kullandıktan sonra, öğlen yemeği için Guayma kentinde durduk. Yemeğimizin gelmesini beklerken, pencereden dışarı, küçük körfez boyunca uzanan yola baktım. Belden yukarıları çıplak bir grup oğlan bir topu tekmeliyorlardı; başka bir yanda işçiler inşaat alanına tuğla yığıyorlardı; diğerleri ise öğlen molalarında, açılmamış ip kangallarına sırtlarını dayamış maden sularını yudumluyorlardı. Meksika'da her şeyin normalden daha gürültülü ve tozlu olduğunu düşünmeden edemedim.

Clara, dikkatimi kendine çekerek, "Bu restoranda son derece lezzetli kaplumbağa çorbası verirler", dedi.

O sırada, ön dişlerinden bir tanesi gümüş kaplamalı güleç yüzlü bir kadın garson

masamıza iki kâse çorba koydu. Diğer müşterilere doğru koşuşturmadan önce Clara nazik bir şekilde bir kaç İspanyolca kelime söyledi.

Kaşığımı elime alıp temiz olup olmadığını incelerken, "Daha önceden hiç kaplumbağa çorbası içmemiştim", dedim.

Clara, kâğıt peçeteyle kaşığımı silmemi izlerken, "bunun için en iyi yerdesin", dedi.

Gönülsüz bir şekilde, çorbadan bir kaşık aldım. Kaymak gibi yoğun domates suyunun içinde yüzen beyaz et parçaları gerçekten de lezzetliydi.

Çorbadan bir kaç kaşık daha içtikten sonra, "kaplumbağaları nereden buluyorlar?" diye sordum.

Clara camdan dışarıyı işaret etti. "Oradan, koydan buluyorlar", dedi.

Yanımızdaki masada oturan orta yaşlı, yakışıklı adam bana dönüp göz kırptı. Sanırım tavırlarında cinsel bir imadan çok espri girişimi vardı. Sanki kendine seslenmişim gibi bana doğru eğildi. Aksanlı bir İngilizce ile "şu an yemekte olduğunuz kaplumbağa kocamandı", dedi.

Clara bana bakıp, sanki bu yabancıнын küstahlığına inanamıyormuş gibi bir kaşını kaldırdı.

Adam, "bu kaplumbağa bir düzine aç insanı doyuracak kadar büyüktü", diye devam etti. "Onu denizde yakaladılar. Bir kaç kişi tekneye zor çekti. "

"Sanırım onu tıpkı balinalara yapıldığı gibi büyük zıpkınlarla avlamışlardır", dedim.

Adam becerikli bir şekilde sandalyesini masamıza çekiverdi.

"Hayır. Galiba geniş ağlar kullanıyorlar", dedi, "ardından da, kaplumbağaların karınlarını yarmadan önce, kendilerine direnmesinler diye, sopalarla bayıltıncaya dek dövüyorlar. Bu sayede etleri yumuşuyor."

İştahımın tümü pencereden dışarı uçup gitmişti. Duyarsız, iddiacı bir yabancıнын yemekte bize eşlik etmesi o an isteyebileceğim en son şeydi ancak bu durum ile nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Adam yaklaşma çabasını belli eden bir gülümsemeyle, "Yemekten bahsediyorken, Guaymalar jumbo karidesleriyle ünlüdür", diye konuşmaya devam etti. "İzin verirseniz ikinize bunlardan ısmarlamak isterim."

Clara, "Biz zaten ısmarladık," diye kestirip attı.

Tam o an, garson, içi hayatımda gördüğüm en büyük karideslerle dolu iki tabakta masamıza geliyordu. Bunlar, bir ziyafet sofrasını dolduracak kadar fazlaydılar. Ne kadar aç olsak da Clara ile benim yiyemeyeceğimiz kadar çoktu.

İstenmeyen konuğumuz, kendisini yemeğe davet etmemi bekler gibi bana baktı. Eğer yalnız olsaydım, isteğim dışında bana yapışmakta başarılı olacaktı. Ama Clara'nın başka bir tasarısı vardı ve kararlı bir şekilde tepki verdi. Bir kaplan çevikliğiyle ayağa fırlayıp,

olduğundan da iri bir görüntüyle dik bir şekilde adamın gözlerinin içine baktı. İspanyolca, "defol buradan asalak!" diye bağırdı. "Masamıza oturmaya nasıl cüret edersin? Yeğenim tepişken bir yosma değil!"

Duruşu öylesine güçlü ve ses tonu öylesine ürkütücüydü ki, lokantadaki herkes sindi. Bütün gözler masamıza döndü. Adam o kadar korkmuştu ki, durumuna üzüldüm. Ezik bir şekilde sandalyesinden kalktı ve ağır ağır lokantadan dışarı çıktı.

Clara, yerine oturduktan sonra, "erkeklerin, yalnızca erkek oldukları için senden ellerinden geldiğince yararlanmana izin verecek şekilde yetiştirildiğini biliyorum", dedi. "Erkeklerle karşı daima nazik oldun ve onlar da seni sağıp durdular. Erkeklerin, kadının enerjisiyle beslendiğini ve onu tükettiğini bilmiyor musun?"

Onunla tartışamayacak kadar utanmıştım. Lokantadaki bütün gözlerin üzerimize çevrilmiş olduğunu hissediyordum.

Clara, "Onlara üzüldüğün için peşinde dolaşıp durmalarına izin veriyorsun", diye devam etti. "Kalbinde bir erkeğin, herhangi bir erkeğin bakımını üstlenemiyor olmanın çaresizliğini yaşıyorsun. Eğer o geri zekâlı bir kadın olsaydı, masamıza oturmasına asla izin vermezdin."

İştahım tümüyle kaçmıştı. Duygusal ve dalgın bir hale gelmiştim.

Clara, yapmacık bir gülümsemeyle, "yaralı bir noktaya parmak bastığımı görüyorum", dedi.

Sitemle, "olay çıkardın; kabaydın", dedim.

Bir kahkaha patlatıp, "kesinlikle öyleydim", diye yanıtladı. "Ama aynı zamanda da onu ölesiye korkuttum." Yüzü öylesine açıktı ve öylesine mutlu görünüyordu ki, adamın ne kadar şaşırdığını anımsayınca gülmeme engel olamadım.

"Tıpkı annem gibiyim", diye homurdandım. "Erkekler konusunda beni tıpkı bir fareye benzetmekte başarılı oldu."

Bu düşüncemi kelimelere döktüğüm anda üzüntüm kayboldu ve kendimi yeniden aç hissettim. Neredeyse bir tabak dolusu karidesin tamamını silip süpürdüm.

Clara, "hiç bir şey, dolu bir mideyle yeni bir başlangıç yapmaya benzemez", diye yorumda bulundu.

Ani bir korku duygusu, karideslerin mideme oturmasına neden oldu. Bütün o heyecanın etkisiyle, Clara'ya evi hakkında soru sormak hiç aklıma gelmemişti. Belki de, daha önceden Meksika kasabalarından geçerken gördüğüm derme çatma kulübelere benzer bir yerde yaşıyordu. Orada ne tür yiyecekler yiyecektim. Belki de bu yediğim son doğru düzgün yemek olacaktı. Su içebilecek miydim? Kendimi şiddetli bağırsak sorunlarıyla kıvranıırken hayal ettim. Clara'ya, kaba davranıyormuşum ya da nankörmüşüm gibi görünmeden ihtiyaçlarım konusunda nasıl sorular soracağımı bilemiyordum. Clara, eleştirici bir ifadeyle yüzüme baktı. Telaşımı hissetmiş gibiydi.

"Meksika zorlu bir yerdir", dedi. "Savunmanı bir an bile indiremezsin. Ama bu duruma

alışacaksın.

"Hatta ülkenin kuzey kısmı, geri kalan kısımlarından daha da zordur. Kuzey, sürüler halinde iş aramaya gelen insanlarla ya da Birleşik Devletler sınırını geçmeden önce mola verenlerle dolu olur. Buraya trenler dolusu insan gelir. Bazıları burada kalır bazıları ise kapalı yk vagonlarıyla, özel şirketlerin sahip olduğu devasa mimari yatırımlarda çalışmak üzere i bölgelere giderler. Fakat bu bölgelerde herkese yetecek yiyecek ya da çalışacak iş yoktur, bu nedenle de çoğu *brakero*, yani tarla işçisi olarak Birleşik Devletlere geçerler."

Tabağımda yiyecek bırakma konusunda suçluluk duyarak orbamın tamamını bitirdim.

"Bana bu bölgeden biraz daha bahseder misin, Clara?"

"Buradaki yerlilerin tümü, Meksika hkmeti tarafından Sonora'ya yerleştirilen Yaquilerdir."

"Yani daha önceden burada olmadıklarını mı söylüyorsun?"

Clara,"Bu topraklar onlara atalarından kalmış", dedi. "Ama yirmilerde ve otuzlarda, on binlercesi yerlerinden edilip Orta Meksika'ya yollandılar. Ardından, kırkların sonunda, Sonora l'ne geri getirildiler."

Clara bardağına biraz maden suyu koydu, ardından da benim bardağımı doldurdu. "Sonora l'nde yaşamak zordur", diye devam etti. "Araba kullanırken gördüğün gibi, arazi haşindir ve pek konuksever değildir. Ama Kızılderililerin, bir zamanlar Yaqui Nehri olan mezbeleliğin çevresine yerleşmekten başka yapacak şeyleri yoktu. Burada, eski zamanlarda, asıl Yaquiler kutsal kasabalarını yapmışlar ve İspanyollar gelinceye kadar yüzlerce yıl boyunca burada yaşamışlardı."

"Bu kasabalardan geçecek miyiz?" diye sordum.

"Hayır. Bunun için zamanımız yok. Hava kararmadan Navajoa'da olmak istiyorum. Belki bir gün bu kutsal kasabaları ziyaret etmek için bir fırsat yaratırız."

"Peki, bu kasabalar niçin kutsal?" diye sordum.

"nk Kızılderililer için nehir boyunca uzanan her kasaba simgesel olarak kendi efsanevi dünyalarındaki bir noktaya karşılık gelir. Tıpkı Arizona'daki volkanik dağlar gibi bu bölgeler de birer erk mekânıdır. Kızılderilerin son derece zengin efsaneleri vardır. Bir an içinde bir rüya dünyasına girebileceklerine ya da rüya dünyasından çıkabileceklerine inanırlar. Gördüğün gibi, onların gerçekliği algılayışları bizimkinden farklıdır.

"Yaqui efsanelerine göre, bu kasabalar diğer dünyada da vardır", diye devam etti. "Ve erklerini bu eterik boyuttan alırlar- kendilerini bizlerden, mantık insanlarından ayırmak için mantık dışı insanlar olarak adlandırırırlar."

"Ne tür bir erk elde ederler?" diye sordum.

"Bylerim, byclklerini, bilgilerini elde ederler. Bunların tümü de kendilerine doğrudan rüya dünyasından gelir. Ve bu dünya, söylencelerinde ve öykülerinde tanımlanır.

Yaqui Kızılderilileri, zengin, geniş bir sözlü tarihe sahiptirler. "

Gözlerimi kalabalık lokantanın içinde dolaştırıp, oturan insanlar arasında eğer varsa, hangilerinin Yaqui, hangilerinin Meksikalı olduklarını anlamaya çalıştım, insanlardan bazıları uzun ve sırim gibi, bazıları ise kısa ve tıknazdı. Bu insanların hepsi de bana yabancı görünüyorlardı. Kendimi içten içe onlardan üstün ve ayrı görüyordum.

Clara, fasulye ve pilavla birlikte karidesleri de bitirdi. Kendimi patlayacakmışım gibi hissediyordum ama itirazlarıma karşın tatlı olarak karamelli muhallebi ısmarlamaya ısrar etti.

Göz kırparak, "karnını iyice doyursan iyi olur", dedi. "Bir sonraki yemeğini ne zaman yiyeceğini ya da bu yemeğin ne olacağını asla bilemezsin. Meksika'da daima o gün ölen şeyler yenir."

Benimle dalga geçtiğini biliyordum ama gene de sözlerinde doğruluk olduğuna sezdim. Yolda, araba çarpması sonucunda ölmüş bir eşek görmüştüm. Bu kırsal alanda soğutucu olmadığı ve insanların da yenmeye müsait ne et bulurlarsa onu yediklerini biliyordum. Bir sonraki yemeğimin ne olacağını merak etmeden duramadım. Sessizce, Clara'nın evinde kalacağım süreyi bir iki gün ile sınırlamaya karar verdim.

Clara daha da ciddi bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü. "Buradaki Kızılderililer için her şey gittikçe daha da kötüleşiyor", dedi. "Hükümet, hidroelektrik projesinin bir bölümü olarak bir baraj inşa ettiğinde, Yaqui nehrinin yolunu öylesine belirgin bir şekilde değiştirdi ki, insanlar başka bölgelere taşınmak zorunda kaldılar."

Bu tür bir yaşamın acımasızlığı daima bol miktarda yiyecek ve rahatlık olan kendi yetiştiriliş biçimimle çatışıyordu. Meksika'ya gelişimin kendi adıma tümüyle değişim için derin bir arzudan kaynaklanıp kaynaklanmadığım merak ettim. Bütün yaşamım boyunca macera peşinde koşmuştum ve işte şimdi bilinmeyenin pençeleri arasındaydım; içimi bilinmeyenin neden olduğu bir korku dolduruyordu,

Karamelli muhallebiden bir kaşık alıp, Clara ile Arizona çölünde karşılaştığımdan bu yana içimde filizlenen bu korkuyu zihnimden uzaklaştırdım. Onun arkadaşlığından memnundum. O an için, jumbo karidesler ve kaplumbağa çorbasıyla iyice doymuş ve Clara bunun yiyebileceğim son iyi yemek olabileceğini ima etmiş olmasına karşın ona güvenmeye ve önümdeki maceranın yaşanmasına izin vermeye karar verdim.

Clara, hesabı ödemekte ısrar etti. Arabalarımızın deposunu doldurduk ve yeniden yola koyulduk. Birkaç saat daha yol aldıktan sonra Navajo'ya vardık. Burada durmadan yola devam ettik ve Pan Amerikan otoyolunu geçtikten sonra çakıllı bir yola sapıp doğuya doğru gitmeye devam ettik. Öğlen olmuştu. Hiç yorulmamış, tam tersine yolun geri kalan kısmından büyük bir zevk almıştım Güneye doğru yol alırken, alışkın olduğum depresif ve nevrotik ruh halimin yerini bir mutluluk ve esenlik duygusu almaya başladı.

Bir saatten fazla süren engebeli bir yolun ardından Clara yoldan çıktı ve bana kendini izlememi işaret etti. Yüksek duvarların çevrelediği çiçekler içindeki bir villanın yanında

uzanan yolda ilerledik. Duvarın sonunda, bir açıldığa park ettik.

Kendini sürücü koltuğundan dışarıya atarken, “yaşadığım yer burası,” diye seslendi.

Onun arabasına doğru yürüdüm. Yorgun görünüyordu ve daha da irileşmiş gibiydi. “Yola çıktığımız anki kadar canlı görünüyorsun,” dedi. “Ah, şu gençlik!”

Duvarın öte tarafında, ağaçlar ve çalılıklarla tümüyle gizlenmiş, kiremit çatılı, parmaklıklarla kaplı pencereleri ve bir sürü balkonu olan devasa bir bina tıpkı bir hayal gibi belirdi. Sersemlemiş bir halde Clara’yı izledim; el yapımı demir bir kapıdan geçip, tuğla döşeli bir bahçe yolundan evin arkasındaki ahşap bir kapıdan eve girdik. Zemini pişmiş topraktan yapılmış seramiklerle kaplı serin, boş giriş holünün etkisi beyaz badanayla boyanmış boş duvarlar ve doğal ahşap kirişlerle kaplı tavanla güçlendirilmişti. Holü geçip geniş bir oturma odasına geldik.

Beyaz badanalı duvarları, üzerleri incelikle işlenmiş çinilerden oluşan bir bant çevreliyordu. Tertemiz iki bej divan ve dört koltuk ağır bir ahşap kahve masasının çevresine bir grup oluşturacak şekilde yerleştirilmişlerdi. Masanın üzerinde birkaç İngilizce ve

İspanyolca dergi açık duruyordu. Biz içeriye girmeden önce birisinin bu koltuklara oturup bu dergileri okuduğu ama arka kapıdan içeri girdiğimizi duyunca alelacele odadan ayrıldığı izlenimine kapıldım.

Clara, gururla ışıldayan bir yüzle, “Eee, evimi nasıl buldun?” diye sordun.

“Büyüleyici,” dedim. “Burada, yabanın ortasında böyle bir ev olacağı kimin aklına gelirdi?” O sırada kıskan yanıp şahlanıp büyük bir rahatsızlık duymama neden oldu. Bu hayatım boyunca sahip olmayı arzuladığım tarz bir evdi ama asla böyle bir eve sahip olacak kadar param olmayacağını biliyordum.

“Bu evi büyüleyici olarak tanımlamakla ne kadar isabetli davrandığını bilemezsin,” dedi. “Sana bu ev hakkında söyleyebileceğim tek şey, onun da tıpkı bu gün gördüğümüz lav dağları gibi *erk* ile dolu olduğu. Bu evin içinden, tıpkı elektrik kablосundan akan elektrik gibi inanılmaz bir erk sessizce akıyor.”

Bu sözleri duyduğumda açıklanamaz bir şey oldu: kıskançlığım bir anda yok oluverdi. Söylenen son sözle birlikte toz olup uçtu.

Clara, “Şimdi sana yatak odanı göstereceğim,” dedi. “Aynı zamanda sana bu evde misafirim olarak kaldığın sürece uyman gereken bir takım kurallardan bahsetmek zorundayım:

“Bu oturma odasının sağında ve arkasında kalan bölümlere istediğin gibi girip çıkabilirsin; buna bahçe de dahil. Ama yatak odalarından hiçbir tanesine girmemelisin; tabi kendi yatak odan haricinde. Burada istediğin her şeyi kullanabilirsin. Hatta öfke nöbetlerin sırasında buradaki eşyaları kırabilir ya da sevgi patlamaların sırasında onları sevebilirsin. Buna karşın evin sol tarafına hiçbir şekilde ve hiçbir zaman girme iznin yok. Bu nedenle oradan uzak dur.”

Bu garip isteği karşısında şaşırmıştım ama gene de onu tümüyle anladığımı belirttim ve isteklerine uyacağım konusunda güvence verdim. Gerçek duygularım ise bu isteğinin kaba ve keyfi olduğu yolundaydı. Dahası, beni evin belli bölümlerinden uzak durmam konusunda uyardıkça bu bölümleri görmek için daha da büyük bir merak duyuyordum.

Başka bir şey daha düşünüyormuş gibi görünen Clara ekledi: “Tabi ki oturma odasını kullanabilirsin; hatta yatak odana gidemeyecek kadar yorgun ya da miskin bir haldeysen burada, divanın üzerinde bile yatabilirsin. Bununla birlikte kullanamayacağın bir diğer bölüm de evin ön kısmındaki bahçeyle ön kapı. Bu kapı şimdilik kilitli bu nedenle eve daima arka kapıdan gir.”

Clara yanıt vermeme zaman tanımadı. Beni uzun bir koridora yönlendirdi. Her iki tarafında girmemin yasak olduğu yatak odalarının kilitli kapılarının bulunduğu uzun bir koridoru geçerek büyük bir yatak odasına geldik. Odaya girdiğimde gözüme ilk çarpan çift kişilik gösterişli ahşap yatak oldu. Tığla işlenmiş beyaz bir yatak örtüsü ile örtülmüştü. Evin arka kısmına bakan pencerenin yanında, içi antika eşyalarla, porselen vazolar ve heykelciklerle, emaye kutular ve zarif kâselerle dolu el oyması maun bir etajer duruyordu. Diğer duvarda, etajere uygun bir dolap duruyordu. Clara dolabı açtı. Dolabın içi kaliteli kadın elbiseleri, ceketler, şapkalar, güneş şemsiyeleri, bastonlarla doluydu; bunların hepsi de ince bir zevkle tek tek toplanmışlardı.

Clara’ya bütün bu harikulade şeyleri nereden bulunduğunu soramadan dolabın kapısını kapadı. “İstedini kullanmakta çekinme,” dedi. “Bu evde kaldığın sürece bunlar senin eşyaların ve burası senin odan.” Ardından sanki odada başka birisi varmış gibi omzundan arkaya doğru baktı ve ekledi: “Burada ne kadar kalacağını kim bilebilir ki!”

Uzun bir ziyaretten bahsediyor gibiydi. Beceriksiz bir şekilde ona burada* en iyi ihtimalle, birkaç gün kalabileceğimi söylerken avuçlarımın terlediğim hissediyordum. Clara, burada kendisiyle tümüyle güven içinde hem de herhangi bir yerde olacağımdan çok daha güvende olacağımı belirtti. Bilgimi arttırmak için elde ettiğim bu fırsatı değerlendirmememin aptallık olacağını ekledi.

Tıpkı özür diler gibi, “Ama kendime bir iş bulmam gerekiyor,” dedim. “Hiç param kalmadı.”

“Para konusunda endişelenme,” dedi. “Sana ne kadar ihtiyacın varsa borç ya da karşılıksız verebilirim. Benim için hiçbir sorun yok.”

Ona bu nazik teklifi için teşekkür ettiğimi ama öneri ne kadar içten olursa olsun bir yabancından para almamın doğru olmadığına inanacak şekilde yetiştirildiğimi söyledim.

Beni, “Taisha, bana kalırsa asıl sorun sana evin sol tarafını ya da ana kapıyı kullanmaman gerektiğini söylememe sinirlenmen,” diyerek tersledi. “Son derece keyfi ve fazlasıyla gizli kapaklı davrandığımı düşündüğünü biliyorum. Şimdi nezaket icabı bir iki gün kalıp ardından ayrılmak istiyorsun. Bir de benim çan kulesinde yarasa falan besleyen

kaçık bir yaşlı kadın olduğumu düşünüyorsundur.”

“Hayır, hayır, Clara, böyle bir şey yok. Kırımı ödemek zorundayım. Eğer bir an önce bir iş bulmazsam parasız kalacağım ve başka bir insandan para kabul etmek benim için düşünülecek bir şey bile değil.”

“Yani bana senden evin bazı bölümlerine girmemeni istememden alınmadığını mı söylüyorsun?”

“Tabi ki hayır.”

“Peki, senden niçin böyle bir talepte bulunduğumu merak etmedin mi?”

“Evet, merak ettim.”

“Aslına bakarsan bunun nedeni evin bu bölümlerinde başka insanların yaşıyor olması.”

“Akrabaların mı?”

“Evet. Biz büyük bir aileyiz. Aslında burada iki aile bir arada yaşıyoruz.”

“Her iki aile de kalabalık mı?”

“Kalabalık. Her ailede sekiz insan var; bir arada on altı kişi ediyor.”

“Yani bu insanların hepsi de evin öteki tarafında mı yaşıyorlar Clara?” Hayatım boyunca bu kadar saçma bir anlaşma daha duymamıştım.

“Hayır. Yalnızca sekiz kişi diğer tarafta yaşıyor. Diğer sekizi benim ailem ve benimle birlikte evin sağ tarafında yaşıyorlar. Bunu anlamak çok önemli. Bu sana biraz alışılmadık gelebilir ama aslında çok da anlaşılabilir bir şey değil.”

Onun üzerimdeki gücüne şaşmadan edemedim. Kelimeleri duygularımı rahatlatmış ama zihnimi huzura kavuş tutamamıştı. İşte o zaman, herhangi bir duruma zekice karşılık verebilmek için bunların her ikisine de, tetikte bir zihne ve tedirgin duygulara, bir arada ihtiyaç duyacağımı anladım. Aksi taktirde, edilgen bir durumda kalıyor ve bir sonraki dış etkenin beni başka bir yöne sürüklemesini bekliyordum. Clara ile birlikte olmak bana, aksini iddia etsem de, farklı ve bağımsız olmaya çabalasam da, berrak bir şekilde düşünmekten ya da kendi kararlarımı vermekten yoksundum.

Clara, sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi son derece tuhaf bir şekilde baktı. Telaşla, “Evin çok güzel, Clara. Eski mi?” diye sorarak şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

Evinin güzel olduğunu mu yoksa eski olduğunu mu kastettiğini belirtmeden, “Tabi,” dedi. Bir gülümsemeyle ekledi: “Şimdi evi, yani evin yarısını gördüğüne göre yapmamız gereken küçük bir şey daha var.”

Raflı dolapların birinden bir fener, elbise dolabından kalın bir Çin ceket ve bir çift

yürüyüş botu çıkardı. Birlikte bir şeyler atıştırdıktan sonra bunları giymemi çünkü yürüyüşe çıkacağımızı söyledi.

“Ama daha yeni geldik,” diye itiraz ettim. “Hem birazdan hava kararmayacak mı?”

“Evet, ama seni, tepelerde, evi ve çevresindeki arazinin tamamını görebileceğin bir yere çıkarmak istiyorum. Evi ilk olarak günün bu saatinde görmek en iyisidir. Hepimiz onu ilk kez alacakaranlıkta gördük.”

“‘Hepimiz,’ derken kimi kast ediyorsun?”

“Doğal olarak bu evde yaşayan on altı kişiyi. Her birimiz de tam olarak aynı şeyleri yaparız.”

Şaşkınlığımı gizleyemeden, “Yani hepinizin de mesleği aynı mı?” diye sordum.

Kahkaha atmak üzereymiş gibi elini ağzına götürerek, “Hay Allah, tabii ki hayır,” dedi. “Herhangi birimizin zorunlu olarak yaptığını, geri kalan hepimizin de yapmak zorunda olduğumuzu söylemeye çalışıyordum. Hepimizin de evi ve çevresindeki arazileri ilk olarak alacakaranlıkta görmemiz gerekiyor; bu nedenle senin de evi bu saatte görmem lazım.”

“Beni neden dahil ediyorsun, Clara?”

“Şimdilik, benim misafirim olduğun için diyelim.”

“Daha sonra akrabalarınla tanışacak mıyım?”

Beni, “Hepsiyle tanışacaksın,” diyerek temin etti. “Ama şu an evde ikimiz ve bir bekçi köpeğinden başka kimse yok.”

“Diğerleri seyahatte mi?”

“Evet. Uzun bir seyahate çıkmaları gerekti. Ben burada, köpekle birlikte evi bekliyorum.”

“Ne zaman geri gelmelerini bekliyorsun?”

“En az birkaç hafta, belki de aylar sonra.”

“Nereye gittiler?”

“Biz her zaman seyahat halindeyiz dil*. Bazen ben aylar boyunca evden ayrılırım ve yerime evi beklemek için başka birisi kalır.”

Ona bir kez daha nereye gittiklerini soracaktım ki, “Hepsi Hindistan’a gittiler,” dedi.

İnanamayarak, “On beşi birden mi?” diye sordum.

“Ne kadar olağanüstü değil mi? İnsan şanslı olmaya görsün!” Bu kelimeleri içimdeki kıskançlık duygusunu karikatürize edecek şekilde öyle bir tonda söylemişti İti, ben bile kendi durumuma gülmek zorunda kalmıştım. Ardından böylesine ıssız yerde, bomboş bir evde Clara ile yalnız başımıza kalmamızın hiç de güvenli olmadığı düşüncesine kapıldım.

Beni meraklandıracak bir şekilde, “Evet burada yalnızız ama korkacak hiçbir şey yok,” dedi. “Belki de tek korkulacak şey köpektir. Yürüyüşten döndüğümüzde seni ona tanıtacağım. Tanışma sırasında son derece sakın olmalısın. O köpek senin içini görür ve

herhangi bir düşmanlık görür ya da korkunu algılasa hemen o an saldırır.”

“Ama korkuyorum,” diye ağzımdan kaçırıverdim. Daha şimdiden titriyordum.

Babamın dobermanlarından bir tanesi üzerime atlayıp beni yıktığından beri, çocukluğumdan bu yana köpeklerden nefret ederdim. Aslında köpek beni ısırmamış yalnızca hırlayarak sivri dişlerini göstermişti. Yerimden kıpırdayamayacak kadar korktuğum için avazım çıktığı kadar bağırıp yardım istedim. O kadar korkmuştum ki altımı ıslatmıştım. Hâlâ ağabeylerimin beni o durumda görüp, altıma bez bağlanması gereken bir bebek olduğumu söyleyerek dalga geçmelerini anımsıyordum.

Clara, “Isıran köpeklerden hoşlanmam,” dedi, “ama bu köpek aslında bir köpek değil. O, başka bir şey.”

Bu sözleri merakımı uyandırmıştı ama başıma kötü bir şeyler geleceğine yönelik duygularımı değiştirmemişti.

“Yalnızca eğer ilk önce elini yüzünü yıkayıp kendine gelmek istersen sana eşlik edeyim çünkü köpek ortalılarda dolaşıyor olabilir.”

Başımı salladım. Yorgun ve sinirliydim; uzun yolun etkisi yavaş yavaş kendini göstermeye başlıyordu. Yolun tozunu yüzümden atmak ve keçeye dönmüş saçlarımı fırçalamak istiyordum.

Clara beni başka bir koridordan evin arkasına götürdü. Ana binadan biraz uzakta iki tane yapı görünüyordu.

Bu binalardan bir tanesini işaret ederek, “Burası benim idman salonum,” dedi. “Burası da giremeyeceğin mekânlardan bir tanesi; tabii bir gün seni içeriye davet etmediğim sürece.”

“Savaş sanatları çalışmalarını burada mı yapıyorsun?”

Clara kuru bir sesle, “Evet,” dedi. “Diğer bina ise banyo ve tuvalet.”

“Seni oturma odasında bekleyeceğim, geldiğinde birlikte birer sandviç yeriz.” Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Saçlarınla fazla uğraşma,” dedi. “Burada ayna yok. Aynalar da tıpkı saatler gibidir: zamanın parçalarını kaydederler. Oysa önemli olan zamanı geriye döndürmektir.”

Ona, zamanı geriye döndürmekle ne demeye çalıştığını sormak istedim ama beni banyoya doğru yönlendirdi. Banyonun içinde pek çok kapı vardı. Clara bu binanın hangi tarafının sol hangi tarafının sağ olarak kabul edileceğine dair bir şey söylenmediğinden ve tuvaletin nerede olduğunu da bilmediğim için bütün kapılara baktım. Ortadaki holün bir tarafında altı tane küçük tuvalet vardı. Bu tuvaletlerden her biri çömelerek kullanılabilen alçak, ahşaptan tuvaletlerdi. Bu tuvaletleri alışılmadık yapan şey, burada ne lağım çukurunun ne de içi kireç dolu pislik çukurlarını kokusunu almamamdan kaynaklanıyordu. Tuvaletlerin altında akan suyun sesini duydum ancak bu suyun nereden ve nasıl geldiğini ve nereye doğru aktığını bilmiyordum.

Holün diğer tarafında çok güzel fayanslarla kaplı üç tane birbirine benzer banyo vardı. Banyoların her birinde ortada, açıkta duran antika bir küvet ve üzerinde su dolu büyük, kulplu bir sürahi ile ona uygun, porselen bir leğenin bulunduğu uzun, ahşap bir sandık vardı. Bu banyolardan hiçbirinde kendimi görebileceğim bir ayna ya da metal bir yüzey olmadığı gibi herhangi bir su tesisatı da yoktu.

Leğenin içine su doldurup bu su ile yüzümü yıkadım ve ıslak parmaklarımı birbirine dolanmış saçlarımin arasından geçirdim. Kirletmekten korktuğum için beyaz, yumuşak Türk havlularından bir tanesini kullanmak yerine, sandığın üzerindeki kutulardan birinde bulunan kâğıt mendillerle sildim. Yeniden Clara'nın karşısına çıkmadan önce birkaç derin nefes alıp gerilmiş olan ensemin ovdum.

Onu oturma odasında beyaz mavi bir Çin vazosunun içindeki çiçekleri düzenlerken buldum. Daha önceden açık olan dergiler düzenli bir şekilde üst üste konmuşlardı ve onların yanında da bir yemek tabağı duruyordu. Beni görünce gülümsedi.

“Bir papatya kadar taze görünüyorsun,” dedi. “Bir sandviç al. Hava birazdan kararacak. Kaybedecek zamanımız yok.”

3 BÖLÜM

Bir jambonlu sandviçin yarısını yuttuktan sonra aceleyle Clara'nın verdiği ceketini ve botları giydim ve elimizde uzun ömürlü pillerle çalışan birer fenerle evden ayrıldık. Botlar çok sertti ve sol teki ayağımı vuruyordu. Topuğumun su toplayacağına emindim. Fakat gece olurken hava serinlemeye başladığı için ceketini giydiğime memnundum. Ceketin yakalarını kaldırıp boynunu bağladım.

Clara, “Bahçelerin çevresinden dolanacağız,” dedi. “Evi uzaktan ve alacakaranlıkta görmeni istiyorum. Sana, daha ilerde anımsaman gereken şeyleri işaret edeceğim o nedenle dikkatli ol.”

Dar bir patikayı izledik. Uzaktan, mor gökyüzünün önündeki doğu dağlarının karanlık, sivri uçlu gölgelerini görebiliyordum. Dağların ne kadar ürkütücü göründükleri yorumunu yaptığım da, Clara bana bu dağların görünmeyen ruhsal/göksel özlerinin kadimliği nedeniyle böyle uğursuzmuş gibi göründüklerini söyledi. Görünen ve görünmeyen boyutlarda var olan her şeyin bir ruhsal özü olduğunu ve bir insanın onlara nasıl yaklaşacağını öğrenmek için bu öze karşı alıcı olması gerektiğini belirtti.

Clara'nın bu sözleri bana, iç görü kazanmak ve ne yapacağımı anlamak için kullandığım güney ufkuna bakma yöntemimi anımsattı. Ona bu konuda bir şeyler sormama fırsat kalmadan bana dağlardan, ağaçlardan ve taşların ruhsal özlerinden bahsetti. Clara'nın, tıpkı Doğu yazınında betimlenen aydınlanmış insanlar gibi bilmecemsi bir şekilde konuşması bana, onun Çin kültürünü bütünüyle özümsemiş olduğunu düşündürdü. O

zaman, gün boyunca Clara'nın suyuna gittiğimin farkına vardım. Bu son derece garip bir duyguydu çünkü Clara, karşısında sahte bir alçakgönüllülük göstereceğim son insandı.

İşimde ya da okulumda zayıf ya da zorba insanların suyuna gittiğim, onlara karşı alçakgönüllü davrandığım olurdu ama Clara ne zayıf ne de zorbaydı.

Clara yüksek bir yeri işaret ederek, "İşte orası," dedi. "Evi oradan görebileceksin."

Toprak yoldan ayrılıp Clara'nın işaret ettiği düzlük alana doğru yürümeye başladık. Bu yerden aşağıdaki vadinin nefes kesici manzarası görülüyordu. Koyu kahverengi alanlar tarafından çevrelenmiş olan kocaman uzun yeşil ağaç kümeleri görüyor ama evin kendisini göremiyordum çünkü ağaçlar ve çalılar tarafından tümüyle gizlenmişti.

Clara yeşilliklerden oluşan bir kümeyi işaret ederek, "Ev, dört yöne göre mükemmel bir şekilde yerleştirilmiştir," dedi. "Senin odan evin kuzey yönünde. Sana yasak olan bölüm ise evin kuzey tarafı. Ana giriş evin doğusunda, arka kapı ve avlu ise evin batı tarafında."

Clara eliyle bütün bu bölümlerin nerede olduğunu işaret etti ama bir türlü göremedim; çıkarabildiğim tek şey koyu yeşil bir yamaydı.

"Evi görmek için X ışını kullanmak lazım," diye şikâyet ettim. "Ağaçlar tarafından tümüyle gizlenmiş durumda."

Clara, benim keyifsizliğime aldırmadan sevimli bir tavırla, "Üstelik bu ağaçlar son derece önemli," dedi. "Bu ağaçlardan her biri bu yaşamda belli amaçları olan bireysel varlıklar."

Sinirli bir şekilde, "O zaman bu dünyada var olan her varlığın bir yaşam amacı var," dedim.

Clara'nın bana evini hararetle bir şekilde, onunla böbürlenerek göstermesinden rahatsız olmuştum. Bana gösterdiği şeyi görememek daha da sinirlendiriciydi. Ani bir rüzgâr ceketimin içinin havayla dolup balon gibi şişmesine neden oldu ve bana bu tepkimin yalnızca kıskançlıktan kaynaklandığını düşündürdü.

Clara özür diler bir şekilde, "Sözlerimin bayağı görünmesini istememiştim," dedi. "Söylemek istediğim tek şey evimdeki herkesin ve her şeyin belli bir amaçla orada olduğuydu. Ve bu ağaçlar, beni ve tabi ki, seni de içeriyor."

Konuyu değiştirmek istedim; bu nedenle de söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığım için, "Bu evi satın mı aldın?" diye sordum.

"Hayır. Burası bize miras kaldı. Meksika'nın adattığı sayısız kargaşalarda pek çok kereler yıkılıp yeniden yapıldıysa da kuşaklar boyunca aileye ait oldu."

Sade ve doğrudan sorular sorup Clara'dan da doğrudan yanıtlar aldığımda kendimi daha rahat hissettiğimi fark ettim. Ruhsal özler hakkında anlattıkları o kadar soyuttu ki, dünyasal bir şeylerden bahsederek konuya biraz ara verme ihtiyacı hissettim. Ancak beni hayal kırıklığına uğratarak, dünyevi meselelerden bahsetmeyi kısa kesip yeniden o gizemli imâlarına geri döndü.

Neredeyse saygı dolu bir şekilde, “Bu ev, onun içinde yaşamış bütün insanların eylemlerini yansıtmaktadır. En iyi yanı da gizli olmasıdır. Herkesin görebileceği şekilde ortadadır ama kimse onu göremez. Bunu aklından çıkarma. Bu, çok önemli!”

‘Bunu nasıl unutabilirim ki,’ diye düşündüm. Son yirmi dakikadır yan karanlıkta evi görebilmek için gözlerimi zorluyordum. Keşke yanımda dürbün olsaydı bu sayede merakımı giderebilirdim. Herhangi bir yorum yapamadan Clara tepeden aşağıya doğru yürümeye başladı. Orada, taze gece havası almak için yalnız başıma biraz daha kalmak isterdim ama karanlıkta geri dönüş yolunu bulamayacağımdan korkuyordum. Bu tepeye daha sonradan gündüz vakti gelip Clara’nın dediği gibi bu evin gerçekten de görülüp görülmediğini kendi başıma anlamaya karar verdim.

Geri dönüş yolunda, mülkün arkasındaki girişe varmamız neredeyse hiç zamanımızı almamıştı. Hava zifiri karanlıktı; yalnızca önümüzdeki küçük bir alan fenerlerimizin ışığıyla aydınlanıyordu. Işıyla ahşap bir bankı gösterip buraya oturarak ayakkabılarımı ve ceketimi çıkarmamı ve onları kapının yanındaki dolaba kaldırmamı söyledi.

Açlıktan ölüyordum. Hayatım boyunca hiç bu kadar acıktığımı hatırlamıyordum ama gene de Clara’ya akşam yemeği yiyip yemeyeceğimizi sormaya utanıyordum. Belki de Clara, Guaymalarda yediğimiz o muhteşem yemeğin günün son yemeği olduğunu düşünüyordu. Gene de Clara’nın cüssesine baktığımda onun yemek konusunda pek cimrice davranmadığı anlaşılıyordu.

“Mutfağa gidip kendimize yiyecek bir şeyler bulup bulamayacağımıza bakalım,” diye teklif etti. “Ama sana önce dinamonun nerede olduğunu ve nasıl çalıştırıldığını göstereyim.”

Elinde feneriyle önüme düşüp yolu aydınlatarak beni, tuğladan yapılmış oluklu saçtan çatısı olan bir barakaya götürdü. Barakanın içinde küçük bir dizel jeneratör vardı. Onun nasıl çalıştırılacağını biliyordum çünkü bir süre elektrik kesintilerinde kullanılmak üzere buna benzer bir jeneratörü olan bir kır evinde yaşamıştım. Şalteri kaldırdığımda, içinde bulunduğum barakanın penceresinden baktığımda ana binanın yalnızca bir tarafına ışık elde etmek için elektrik hattı döşenmiş olduğunu fark ettim; evin geri kalanı karanlıkta kalırken bu bölümler aydınlandı.

“Neden evin tamamına elektrik hattı çekmediniz?” diye sordum. “Evin büyük bir bölümünü karanlıkta bırakmak çok anlamsız görünüyor.” içimden gelen bir dürtüyle, “İstersen senin için buralara elektrik hattı çekebilirim,” diye ekledim.

Şaşırmış bir şekilde bana baktı. “Gerçekten mi? Evi küle çevirmeyeceğine emin misin?”

“Kesinlikle eminim. Evimde bana kablo büyücüsü derlerdi. Bir süre bir elektrikçi çırağı olarak çalışmıştım; elektrikçi bana sulanıncaya kadar.”

Clara, “Peki sen ne yaptın?” diye sordu.

“Ona kablolarını nereye sokabileceğini söyleyip işi bıraktım.”

Clara, gırtlğından gelen bir sesle güldü. Elektrikçi olarak çalışmamı mı yoksa herifin birisinin bana sulanmasını mı komik bulduğunu anlayamamıştım.

Sesini yeniden toparlayarak, “Teklifin için teşekkürler,” dedi. “Ama bu ev tam olarak istediğimiz şekilde elektrik hattıyla döşendi. Elektriğı yalnızca ihtiyaç olan yerde kullanıyoruz.”

Ben mutfakta elektriğı ihtiyaç duyulacağını ve evin aydınlanan bölümünün mutfak olduğunu düşünerek ışığa doğru yürüdüm. Clara beni durdurmak için elbisemin kolunu tuttu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Mutfağı.”

“Yanlış yöne gidiyorsun. Burası Meksika’nın kırsal bölgesi. Buradaki evlerde ne mutfak ne de tuvalet ve banyo evin içindedir. Neyimiz olduğunu düşündün? Elektrikli buzdolabı ve gazlı fırın mı?”

Evin yanından yürüyüp spor salonunu geçtik ve daha önceden görmediğim bir diğer küçük yapıya geldik. Bu yapı, iğneli çiçekleri olan bitkilerle neredeyse örtülmüştü. Pişmiş topraktan yer mozaikleri, daha yeni beyaza boyanmış duvarları, bir sıra parlak tavan lambasıyla mutfak muazzam bir yerdi. Bilileri büyük bir zahmete girerek burayı modern eşyalarla donatmıştı. Ama kullanılan tesisat eskiydi, hatta antika görünüyordu. Odanın bir yanında odunla ısınan dökme demirden devasa bir ocak duruyordu ve şaşkınlıkla ocağın yakılmış olduğunu gördüm. Ocağın ayakla kullanılan bir körüğü ve yukarıdaki bir deliğı uzanan borusu vardı. Mutfağın diğer tarafında, her iki yanma sıralar konmuş iki tane uzun, piknik tarzı masa vardı. Masaların yanında ise üzerinde on santim kalınlığında bir et tahtasının bulunduğunu çalışma masası bulunuyordu. Üzerindeki izlerden tahtanın doğrama işinde kullanıldığı anlaşılıyordu.

Duvar boyunca uzanan son derece akıllıca yerleştirilmiş kancalara sepetler, demir tavalar ve kap kacak ve diğer pişirme gereçleri asılmıştır. Mutfak, köy evlerindeki mutfakları andırmasına karşın, çeşitli dergilerde fotoğrafları çıkan ve elinizin altında her şeyi bulabileceğiniz o güzel mutfaklardan farksızdı. Ocağın üzerinde kapakları olan üç toprak kap vardı. Clara, masalardan birine oturmamı söyledi. Ocağı gidip, arkası bana dönük bir şekilde yemeklerle ilgilenmeye başladı. Birkaç dakika içinde önüme güveç et, pilav ve fasulyeden oluşan bir yemek koydu.

Gerçek bir merakla, “Bütün bunları ne zaman hazırladın?” diye sordum. Geldiğimizden beri yemek hazırlayacak kadar zamanı olmamıştı.

“Hepsini çabucak hazırlayıp çıkamadan önce ocağı koydum,” deyiverdi.

‘Benim çok saf olduğumu sanıyor herhalde,’ diye düşündüm. Bu yemekleri hazırlamak saatler sürmüş olmalıydı. İnanamaz gözlerle bakışımı fark edip güldü.

Sanki rol yapmayı bırakıyormuş gibi bir ifadeyle, “Haklısın,” dedi. “Bazen bizim için yemek yapan bir bakıcı var.”

“Kendisi şimdi burada mı?”

“Hayır. Sabah gelmiş olmalı, şimdi gitmiştir. Yemeğini ye ve yemek nereden geliyor gibi önemsiz ayrıntılarla kafanı yorma.”

Aklımdan Clara’nın ve evinin sürprizlerle dolu olduğu geçti ama başka soru soramayacak ya da elzem olmayan herhangi bir konuda düşünemeyecek kadar aç ve yorgundum. Obur gibi yedim; öğlen yemeğinde karnımı tika basa doldurduğum jumbo karideslerden eser kalmamıştı. Yemek seçen bir insana göre yemeğimi hapır hupur yemiştım. Çocukken, gevşeyip yemeğin tadını çıkaramayacak kadar gergindim. Her zaman yemeğin ardından yıkamam gereken dağ gibi bulaşıkları düşünüp endişelenirdim. Ağabeylerimden birisi ne zaman gereksiz bir tabak ya da kaşık kullansa öfkeden delirirdim. Onların kasti olarak ellerinden geldiği kadar fazla tabak kirlettiklerine, böylece de bana daha fazla iş çıkardıklarına emindim. Bu da yetmiyormuş gibi, babam her yemekte annemle tartışma fırsatını asla kaçırmazdı. Annemin yetiştiriliş tarzının onun, herkes yemeğini bitirmeden sofradan kalkmasına izin vermediğini biliyordu. Bu nedenle de tüm şikâyet ve yakınmalarını sofrada yapardı.

Clara, yardım teklif etmeme karşın bulaşıkları yıkamama gerek olmadığını söyledi. Yemeğin ardından oturma odasına geçtik. Anlaşılan bu odada da elektriğe ihtiyaç duyulmamıştı çünkü içerisi zifiri karanlıktı. Clara bir gaz lambası yaktı. Hayatım boyunca hiç bu tür bir lambanın ışığını görmemiştım. Parlak ve ürkütücü, aynı zamanda da yumuşak ve rahatlatıcıydı. Her yerde gölgeler oynaşıyordu. Kendimi elektrikle aydınlatılmış gerçeklikten uzakta, rüya âleminde gibi hissettim. Clara, ev, odalar, hepsi de başka bir zamana, başka bir dünyaya ait gibi görünüyordu.

Clara koltuğa otururken, “Seni köpeğimizle tanıştıracığıma söz veriyorum,” dedi. Bu köpek, evin gerçek bir üyesi. Onun yanında hissettiğin şeylere ve söylediklerine dikkat etmelisin.

Ben de onun yanına oturdum. Karşılaşmamızdan büyük bir endişe duyarak, “Fazla duyarlı ve sinirli bir köpek mi?” diye sordum.

“Evet, duyarlı ama hayır, sinirli değil. Ciddi bir şekilde bu köpeğin son derece gelişmiş bir varlık olduğuna inanıyorum ama bir köpek olarak dünyaya gelmek bu zavallı ruhun kendi benlik düşüncesini aşmasını olanaksız bir hâle getirmiyorsa da zorlaştırıyor.

Bir köpeğin kendi benliğinin bilincinde olması düşüncesinin saçmalığına yüksek sesle güldüm. Clara ya iddiasının çok saçma olduğunu söyledim.

Söylediğimi, “Haklısın,” diyerek kabul etti. ‘Benlik’ kelimesini kullanmamalıydım. Bunun yerine önemli olduğu duygusu içinde kayboldu demeliydim.”

. Benimle kafa bulduğunu biliyordum. Daha ihtiyatlı güldüm.

Clara alçak bir ses tonuyla, “Gülebilirsin ama söylediğim şeyde oldukça ciddiyim,” dedi. “Bunu kendin de anlayacaksın.” Bana doğru yaklaşıp sesini iyice alçalttı: “Arkasından ona *sapo* diye sesleniyoruz. *Sapo*, İspanyolcada “kurbağa” anlamına geliyor. Ona böyle dememizin nedeni gerçekten de kocaman bir kurbağaya benzemesi. Ama bunu asla yüzüne

karşı söylemeye kalkma; o anda üzerine atılıp seni paramparça eder. Şimdi, eğer bana inanmazsan ya da bunu deneyecek kadar cesur ya da aptalsan ve köpek çılgına dönerse o zaman yapabileceğin bir tek şey var.”

“Neymiş o?” diye sorarken bir kez daha onun suyuna gittiğimi fark ediyordum ama bu kez içimde gerçek bir korku vardı.

“Hiç vakit kaybetmeden hemen ‘kocaman beyaz bir kurbağaya benzeyen Clara’dır,’ demelisin. “Bunu duymaya bayılır.”

Onun tuzağına düşmeyecektim. Kendimin bu saçmalığa inanmayacak kadar akıllı olduğumu düşünüyordum. “Belki de köpeğini *sapo* kelimesine olumsuz bir şekilde tepki verecek şekilde eğitmişindir,” dedim. “Köpeklerin eğitilmesini gördüm. Köpeklerin, insanların kendileri hakkında söylediklerini anlayacak kadar zeki olmadıklarına eminim. Nerede kaldı la bu sözlerden alınsınlar.”

Clara, “O zaman şunu yapalım,” diye öneride bulundu. “Seni onunla tanıştırayım ve ardından onun yanında zooloji kitaplarına bakıp kurbağalar hakkına konuşalım. Bu arada sen bana çok yavaş bir şekilde, ‘tıpla bir kurbağaya benziyor’ de ve ne olacağını görelim.”

Teklifini kabul etmeme ya da reddetmeme fırsat kalmadan kapıdan dışarıya çıkıp beni yalnız bıraktı. Kendi kendime durumun denetim altında olduğunu söyleyerek rahatlamaya çalıştım ve bu kadının bana bir köpeğin yüksek bilince sahip olması gibi saçmalıkları kabul ettiremeyeceğini düşündüm.

Clara, hayatımda gördüğüm en iri köpekle içeriye girerken ben de kendimi zihinsel açıdan daha iddiacı olmak için canlandırıyordum. Patileri bu- kahve fincanı altlığı büyüklüğünde olan inanılmaz iri bir erkek köpekti. Tüyleri simsiyah, pırıl pırıldı; sarıgözlerinde yaşamdan ölesiye sıkılmış birisinin bakışları vardı. Kulakları dairevi, yüzü yanlara sarkmış ve buruş buruştu. Clara haklıydı, kesinlikle dev bir kurbağaya benziyordu. Köpek tam önüme gelip durdu ve sanki bir şey söylemesini bekliyormuş gibi Clara’ya baktı.

“Taisha, seni arkadaşım Manfred ile tanıştıracabilir miyim. Manfred, bu Taisha.”

Elimi uzatıp patisini sallamam gerekirmiş gibi bir duyguya kapıldım ama Clara başıyla bunu yapmamamı işaret etti. Gülmemeye ve korkumu belli etmemeye çalışarak, “Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Manfred,” dedim.

Köpek daha yakına yaklaşp kasiğımı kokladı. Rahatsız olup geriye sıçradım. Ama tam o anda geriye Manfred olduğu yerde dönüp kıcıyla tam olarak diz eklemime vurdu; dengemi kaybediverdim. Kendimi bir anda yerde, dört ayağımın üzerinde buldum; üstüne üstlük bu canavar yanağımı yalamakla meşguldü. Ardından daha doğrulmama ya da dönmeme fırsat kalmadan tam burnuma osuruverdi.

Avazım çıktığı kadar bağırarak ayağa fırladım. Clara katılırcasına gülüyordu. Manfred’in de güldüğüne yemin edebilirdim. O kadar eğleniyordu ki Clara’nın arkasında dev ön patileri üzerinde esneyip bana yan yan bakıyordu.

O kadar öfkelenmişim ki, “Seni lanet olası, leş kokulu kurbağa,” diye bağırdım.

Köpek bir anda yerinden fırlayıp koca kafasıyla bana vurdu. Ben daha yere devrilirken

üzerime çıkmıştı bile. Dişleri, yüzümün yalnızca bir santim ötesindeydi. San gözlerinde büyük bir öfke gördüm. Herhangi birisinin kusmasına neden olacak kadar kötü kokan nefesini kokluyordum ve kusmak üzereydim. Clara'ya şu lanet olası şeyi üzerimden alması için bağırdığımda daha da vahşi bir şekilde hırlamaya başladı. Korkudan bayılmak üzereydim ki, Clara'nın köpeğin hırlamaları ve benim çığlıklarım arasından gelen sesini duydum: “Çabuk, sana daha önceden söylediğim şeyi söyle.”

Konuşamayacak kadar korkmuş haldeydim. Clara, çılgına dönmüş köpeği kulaklarından kavramış geriye çekmeye çalışıyordu ama bu onu daha da azdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Clara, “Söyle! Çabuk sana söylediğim şeyi söyle!” diye bağırdı.

Korkudan donup kaldığım için ne söylemem gerektiğini de hatırlayamıyorum. Ardından neredeyse kendimden geçmek üzereydim ki kendi çığlığımı duydum: “Özür dilerim. Asıl kurbağaya benzeyen Clara.”

Köpek o anda hırlamasını kesip göğsümden indi. Clara yerden kalkıp divana oturmama yardımcı oldu. Köpek sanki Clara'ya yardım ediyormuş gibi arkamızdan geldi. Clara bana biraz ılık su içirdi, bu, midemin daha da bulanmasına neden oldu. Daha kötü hissetmeden önce kendimi dışarıya zor attım.

Daha sonradan Clara, Manfred ile birlikte kurbağalar ile ilgili bir zooloji kitabına bakmamızı ve bu sırada Clara'nın tıpkı büyük beyaz bir kurbağaya benzediğini söyleyerek Manfred'in kafasına yerleşmiş olabilecek yanlış kanıları silmemizi önerdi.

“Bir köpek olmak onu son derece önemsiz bir hâle getiriyor,” dedi. “Zavallı ruh! Böyle olmak istemiyor ama yapabileceği bir şey yok. Ne zaman birisinin kendisi ile dalga geçtiğini hissetse öfkeden çılgına dönüyor.”

Ona, içinde bulunduğum durumda ileri düzeyde köpek psikolojisi konusunda son derece yetersiz bir denek olacağımı söyledim. Ama Clara bu oyunu sonuna kadar oynamam konusunda ısrarcıydı. Kitabı açar açmaz Manfred hemen yanımıza gelip kitaptaki resimlere bakmaya başladı. Clara kurbağalarla dalga geçmeye ve bazılarının inanılmaz çirkin olduğunu söylemeye başladı. Sıra bana geldiğinde kendi rolümü oynamaya başladım. Saçma sapan konuşmamız sırasında “kurbağa” ve İspanyolca “*sapo*” kelimesini yüksek sesle mümkün olduğunca fazla tekrarladım. Ama Manfred herhangi bir tepkide bulunmuyordu. Onu tıpkı ilk gördüğüm anki kadar sıkkın görünüyordu.

Tıpkı daha önceden sözleştiğimiz gibi, Clara'nın aslında tıpkı kocaman beyaz bir kurbağaya benzediğini söylediğim anda Manfred kuyruğunu sallayarak gerçek bir canlılık belirtisi gösterdi. Anahtar cümleyi birkaç kez daha tekrarladım; ben daha fazla tekrarladıkça köpek de daha neşeli bir hale geliyordu. Bu sırada içimde beliren bir sezgiyle kendimin de sıska bir kurbağa olduğumu ve tıpkı Clara gibi kocaman bir kurbağa olma yolunda emin adımlarla ilerlediğimi söyledim. Bu sözlerim üzerine köpek sanki elektriğe tutulmuş gibi havalara sıçramaya başladı. Clara, “Taisha, oyunu biraz ileri götürüyorsun,” dediğinde Manfred'in gerçekten de daha fazlasını kaldıramayacak kadar neşelendiğini düşünmeye başladım. Koşarak odadan dışarıya çıktı.

Sersemlemiş bir halde divanın arkalığına yaslandım. Durumu destekleyen bir sürü kanıt olmasına karşın hâlâ derinlerde bir yerlerde bir köpeğin kendine takılan sevimsiz bir lakaba Manfred'in verdiği şekilde tepki vermesinin mümkün olmadığını düşünüyordum.

“Clara bana bu işin altında yatan hilenin ne olduğunu söyle?” dedim. Köpeği bu şekilde tepki vermesi için nasıl eğittin?”

“Gördüklerin numara değildi,” diye yanıt verdi. Manfred gizemli ve bilinmeyen bir yaratıktır. Bu dünyada onun suratına karşı onu öfkelenlendirmeden *sapo* ya da *sapito* diyebilecek bir tek insan var. O adamla yakınlarda tanışacaksın. Manfred'in gizemlerinden sorumlu olan kişi o. Bu nedenle de onu sana açıklayabilecek tek kişi.”

Clara, beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı. Elime bir gaz lambası tutuşturarak, “uzun bir gün geçirdin,” dedi. “Sanırım senin için yatma zamanı gelmiş olmalı.”

Beni, bana verdiği yatak odasına götürdü, “içeride ihtiyacın olan her şeyi bulacaksın,” dedi. “Eğer dışarıya çıkmaya korkarsan yatağın altında bir lazımlık var. Umarım rahat edersin.”

Sırtımı sıvazladıktan sonra karanlık koridorda kayboldu. Onun yatak odasının nerede olduğunu bilmiyordum. Acaba, benim adım atmamın yasak olduğu evin öteki bölümünde olabilir mi diye merak ettim. O kadar garip bir şekilde iyi geceler dilemişti ki, bir süre elim kapı tokmağında bu tür şeyler düşünerek kalakalmış tun.

Odama girdim. Gaz lambası her yana gölgeler saçıyordu. Masanın üzerinde, herhalde Clara'nın koymuş olduğu vazoun içindeki çiçeklerin yerdeki gölgeleri kıpır kıpır oynuyordu. Oyma ahşap etajer titrek, parlak gri ışıklardan oluşan bir küre gibiydi ve yatağın yanlarındaki direkler tıpkı bir çift yılan gibi duvardan yukarıya doğru tırmanıyorlardı. O an içi porselen ve emaye eşyalarla dolu olan maun etajerin bu odada bulunma nedenini anladım; gaz lambasını ışığı bu eşyaların ve heykelciklerin şekillerini tümüyle değiştiriyor bir hayal dünyası yaratıyordu. Aklıma gelen düşünce porselen ve emayenin elektrik ışığı için uygun olmadığıydı.

Odayı incelemek istiyordum ama ölesiye yorgundum. Gaz lambasını yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koyup soyundum. Bir sandalyenin arkasında duran beyaz muslin geceliği giydim. Üstüme uymuştu; en azından yerlerde sarkmıyordu.

Yatağa çıkıp sırtımı yastıklara vererek oturdum. Lambayı hemen söndürmedim; gerçeküstü gölgeleri izlemek ilgimi çekmişti. Çocukken yatma vakti oynadığım bir oyunu hatırladım: duvardaki gölgelen kaç tane nesnenin şekline benzetebileceğimi sayardım.

Yarı açık pencereden gelen hafif esinti, duvara vuran gölgelerin dalgalanmasına neden oluyordu. Yorgunluktan tükenmiş halde, hayvanların, ağaçların ve uçan kuşların şekillerini görebildiğimi hayal ettim. Ardından gri bir ışık küresinde bir köpeğin belli belirsiz çehresini gördüm. Yuvarlak kulakları ve buruşuk yanakları vardı. Bana göz kırpyormuş gibiydi. Onun Manfred olduğunu biliyordum. Zihnimi garip düşünceler ve sorular doldurmaya başladı. Bu gün yaşadıklarımı nasıl toparlayabilirdim? Hiç birine tatmin edici bir açıklama getir emiyordum. Yalnızca, Clara olma yolunda sıska bir kurbağa olduğuma ilişkin söylediklerimin Manfred ile aramda duygusal bir bağ oluşturduğuna emindim. Aynı

zamanda onu sıradan bir köpek olarak düşünemediğime ve artık ondan korkmadığıma da emindim. İnanamamama karşın, Clara ile benim konuştuklarımızı anlayabilecek özel bir zekâya sahip olduğunu göstermişti.

Esinti bir anda perdenin dalgalanmasına ve gölgelerden oluşan şekillerin birbirlerine geçmesine neden oldu. Köpeğin yüzü, geceyi karşılamak için bana güç verecek tılsımlar olarak hayal ettiğini diğer şekillere karışmaya başladı.

Zihnini, sanki sınırsız film rulosu içeren bir kamera gibi, deneyimlerini boş bir duvara yansıtabilmesinin ne kadar inanılmaz olduğunu düşündüm.

Lambanın alevi yavaş yavaş azalırken gölgelerde yok olup yerlerini zifiri karanlığa bıraktılar. Karanlıktan korkmadım. Garip bir evde, garip bir yatakta yatıyor olduğum gerçeği beni rahatsız etmedi. Clara burasının benim odam olduğunu söyledikten ve bu odada birkaç dakika geçirdikten sonra kendimi tümüyle evimde gibi hissettim. Korunduğuma dair güçlü bir duygu içindeydim.

Önümdeki karanlığa bakarken, odanın içindeki havanın köpürdüğünü hissettim. Clara'nın, tıpkı elektrik kablосundan elektriğin akması gibi bu evin de inanılmaz bir enerji ile dolu olduğunu söylediğini anımsadım. Daha önceden, olup bitenler nedeniyle bu enerjiyi fark edememiştim. Ama şimdi, mutlak sessizliğin içinde, yumuşak bir vızıltı duyuyordum. Ardından zar zor görülebilecek kadar minik köpüklerin odanın içinde inanılmaz bir hızla hareket ettiklerini gördüm. Çılgınca birbirlerine çarpıyor, binlerce arının vızıldamasına benzer bir vızıltı çıkarıyorlardı. Oda ve tüm ev, benim de varlığımın her bir parçasını dolduran görünmez bir elektrik akışıyla dolup taşıyor gibiydi.

4 BÖLÜM

Mutfağa girdiğimde Clara, “İyi uyudun mu?” diye sordu.

Yemek için masaya oturmak üzereydi. Akşam bana sabah yemeğinin kaçta olduğunu söylememiş olmasına karşın masaya benim için tabak koymuş olduğunu gördüm.

“Ölü gibi uyudum,” dedim.

Kendine katılmamı söyleyip tabağıma dilimlenmiş baharatlı et koydu. Ona, tanımadığım bir yatakta uyanmanın benim için her zaman zor olduğunu söyledim. Babam çok sık iş değiştirmişti ve bu nedenle ailem sürekli nerede is bulunursa oraya taşınmak zorunda kalmıştı. Yeni bir evde uyanıp nerede olduğumu anlayamamanın neden olduğu şaşkınlıktan her zaman çok korkardım. Ama bu korku bu sefer gerçekleşmemişti. Uyandığımda ilk hissettiğim, bu evin ve odanın daima benim yuvam olduğuna yönelik bir duyguydu.

Clara dikkatli bir şekilde dinleyip ardından onaylayıcı bir şekilde başını salladı. “Bunun nedeni bu odanın sahibi olan insanla uyum içinde olmandan kaynaklanıyor,” dedi.

Merakla, “Burası kimin odası?” diye sordum. Tabağımdaki etin yanına bol miktarda pilav

koyarken, “Bunu zamanı geldiğinde kendin öğreneceksin,” dedi. Ardından elime bir çatal tutuşturdu. “Hadi bakalım yemeğini ye. Bugün güce ihtiyacın olacak.”

Tabağımdaki her şeyi yiyip bitirinceye kadar konuşmama izin vermedi.

Clara tabakları kaldırırken, “Bugün ne yapacağız?” diye sordum.

“Biz değil,” diyerek beni düzeltti. “Özetleme çalışmana başlamak için mağaraya gideceksin.”

“Benim neyime başlamak için?”

“Dün gece sana burada bulunan herkesin ve her şeyin burada bulunma nedeni olduğunu söylemiştim ve buna sen de dahilsin.”

“Ben niçin buradayım, Clara?”

“Burada bulunma nedenin sana aşamalı olarak açıklanmak zorunda,” dedi. “En basit düzeyde, her ne düşünüyor olursan ol, burada olmaktan hoşlandığın için buradasın. İkinci olarak, daha karmaşık bir nedenle, *özetleme* olarak adlandırılan olağanüstü çalışmayı öğrenmek ve uygulamak için buradasın.”

“Bu çakışma nedir, neden meydana geliyor peki?”

“Mağaraya vardığımızda sana bunu anlatacağım.”

“Neden şimdi anlatmıyorsun?”

“Biraz sabırlı ol, Taisha. Şu an bütün sorularını yanıtlayamam çünkü henüz bu yanıtları kaldırabilecek kadar enerjin yok. Daha sonradan, bazı şeyleri açıklamanın ne kadar zor olduğunu kendin de göreceksin.

“Yürüyüş botlarını giy de çıkalım.”

Evden ayrılıp, bir gece önce yürüdüğümüz patikadan yandaki alçak tepelere tırmanıp doğuya doğru ilerledik. Kısa bir yürüyüşten sonra yüksekte bulunan ve yeniden gelmeye karar vermiş olduğum o düz ve açık alanı gördüm. Gündüz vakti buradan evi görüp göremeyeceğimi merak ettiğim için Clara’nın yolu göstermesini beklemeden o tarafa yöneldim.

Yeşillikler ve tepeler arasında sıkışmış bir yığına dikkatle baktım ancak hava güneşli ve açık olmasına karşın herhangi bir bina izine rastlayamadım. Bir şeyden kesinlikle emindim; dün akşam gördüğümü sandığımdan daha devasa ağaçlar olmalıydı.

Clara, “Banyoyu görebileceğine eminim,” dedi. “Şurada, ağaçların arasındaki kırmızımsı nokta.” Vadiyi incelemeye o kadar dalmıştım ki Clara’nın arkamdan yaklaştığını duymayıp sıçradım.

Dikkatimi yönlendirmeme yardımcı olmak için bana aşağıdaki yeşillikte belli bir bölgeyi işaret etti. Her zaman yaptığım gibi insanlarla karşı düşüncede olmamak için, nezaketten, evi gördüğümü söylemeyi düşündüm ama güne, birilerinin suyuna giderek başlamak istemiyordum. Bu nedenle sessiz kaldım. Bunun yanı sıra, vadinin içine gizlenmiş öylesine muhteşem bir güzellik vardı ki nefesimin kesilmesine neden olmuştu. Kendimi bu güzelliği

izlemeye öylesine kaptırdım ki bir süre sonra üzerime uykulu bir hâl çökmeye başladı; iri bir kayaya yaslanıp vadideki bu güzelliğin kaynağı her neyse beni alıp götürmesine izin verdim. Ve beni gerçekten de başka bir yere taşıdı. Büyük bir partinin olduğu bir piknik alanında bulunduğumu hissettim. İnsanların kahkahalarını duydum...

Clara beni koltukaltlarımdan tutup ayağa kaldırdığında hayallerimden sıyrıldım.

“Aman tanrım, Taisha,” dedi. “Sen düşündüğünden de garipsin. Bir süreliğine seni tümüyle kaybettiğimi sandım.”

Ona gördüğüm rüyayı anlatmak istiyordum çünkü kısa bir süreliğine uykuya daldığıma emindim. Ama Clara ilgi göstermeyip hızla yürümeye başladı.

Tam anlamıyla nereye gittiğini bilen bir insanın tavrıyla emin adımlarla hızlı bir şekilde yürüyordu. Bana gelince, tökezleyip düşmemeye dikkat ederek amaçsızca onun arkasından yürümeye çalışıyordum. Mutlak bir sessizlik içinde yürüdük. Yarım saat kadar sonra, daha önceden geçtiğimize emin olduğum belli bir kaya oluşumunun yanından geçiyorduk.

Sessizliği bozarak, “Daha önceden de buradan geçmemiş miydik?” diye sordum.

Başını onaylar şekilde salladı. “Daireler çiziyoruz,” diye itiraf etti. Seni tıpkı bir avmışsın gibi izleyen bir şey var ve eğer yolumuzu kaybettirmezsek mağaraya kadar bizi izleyecek.”

Arkaya dönüp birisinin bizi izleyip izlemediğine baktım; gördüğüm tek şey çalılar ve kıvrılmış ağaç dallarıydı. Clara’ya yetişmek için adımlarımı hızlandırdım ve ayağım yerdeki bir dala takılıp tökezlenmeme neden oldu. Şaşkın halde öne doğru düşerken bir çılgılık attım. Clara inanılmaz bir hızla fırlayıp bir eliyle kolumu yakalayıp bir bacağını da önüme uzatarak düşmeme engel oldu.

Soğukkanlı bir şekilde, “Yürüyüşte pekiyi değilsin değil mi?” dedi.

Ona asla bir doğa insanı olmadığımı, çocukken doğa yürüyüşü ve kamp yapma gibi şeylerin eğitilmiş kentlilere göre olmayan, dağlıklar ve ormanlık alanlarda yaşanan eğitimsiz insanlar ile ilgili şeyler olduğuna inandığımı söyledim. Dağların eteklerinde yürümek pek keyifli bulduğum bir deneyim değildi. Diğer insanların nefes kesici bulacakları bu manzara beni pek ilgilendirmiyordu.

Clara, “Neyse İti manzarayı izlemek için burada değilsin,” dedi. “Aklını yürüdüğün yola ver ve yılanlara dikkat et.”

Bu bölgede yılanlar olsun ya da olmasın tavsiyesi dikkatimi yere yöneltmememe neden oldu. Yürümeye devam ederken gittikçe soluk soluğa kalmaya başladım. Clara’nın giymem için verdiği botlar ayağıma kurşun gibi gelmeye başlamıştı. İleriye doğru bir adım atmak için ayağımı yerden kaldırmakta zorlanıyordum.

Sonunda dayanamayarak, “Bu doğa yürüyüşü gerçekten gerekli mi?” diye sordum.

Sonunda “Bu doğa yürüyüşü gerçekten gerekli mi?” diye sordum.

Clara durdu ve bana doğru döndü. “Anlamlı bir şeyler üzerine konuşmadan önce, en azından kalabalık arkadaşlarının farkında olmalısın,” dedi. “Sana bunu tam olarak bunu

yapmada yardım etmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.”

“Neden söz ediyorsun?” diye sordum. “Ne arkadaşları?” Alışılmış karamsarlığım beni yine ele geçirmişti.

“Senin alışkanlık haline getirdiğin duygu ve düşüncelerinden, özgeçmişinden oluşan engelden söz ediyorum,” diye açıkladı. “Sana sen olduğunu, eşsiz ve özel birisi olduğunu düşündüren her şey.”

“Alışkanlık haline getirdiğim duygu ve düşüncelerimin nesi varmış?” diye sordum. Clara'nın anlaşılmaz iddiaları beni kesinlikle sıkıyordu.

“O alışkanlık haline gelmiş duygular ve düşünceler tüm sorunlarımızın kaynağıdır,” dedi.

O daha çok bilmece gibi konuştukça, sinirlerim daha da çok bozuluyordu. O anda, bu kadının kendisiyle biraz zaman geçirme davetine dayanamadığını için kendimi tekmeleyebilirdim. Bu ertelenmiş bir tepkiydi. İçimdeki korkular şimdi tüm gücüyle yüze çıkmıştı. Onun her an bir bıçak çıkartarak beni öldürebilecek bir psikopat olabileceğini hayal ettim. Biraz daha düşününce, açıkça belli olduğu gibi savaş sanatları çalışmış olduğu için, bıçağa ihtiyacı olmayacağını anımsadım. Kaslı bacaklarıyla atacağı bir tekme benim sonum olabilirdi. Onunla boy ölçüşemezdim. Benden daha yaşlıydı, ama benden çok daha güçlüydü. Kendimi sonu bir başka istatistik olan, kendisinden bir daha hiç haber alınamayan kayıp kişilerden birisi olarak gördüm. Aramızdaki mesafeyi arttırmak için hızımı bilerek azalttım.

Clara kesinlikle düşüncelerimi okuyarak “Öyle marazi düşüncelere kapılma,” dedi. “Seni buraya getirmekle tek yapmak istediğim, yaşamla biraz daha zarafetle yüzleşmeye hazırlanmana yardım etmektir. Ama yapmayı başardığım tek şey çirkin kuşku ve korkulara yol açmak gibi görünüyor.”

Aklıma öyle marazi düşünceler gelmiş olduğu için çok utanmış hissettim. Clara'nın benim kuşku ve korkularım hakkında bu kadar kesinlikle haklı olması ve bir anda içimdeki telası yatıştırması şaşırtıcıydı. Ondan özür dilememin ve ona aklımdan neler geçmekte olduğunu açıklamanın mümkün olmasını istedim, ama bunu yapmaya hazır değildim; bu beni daha da dezavantajlı duruma getirecekti.

Onun yerine “İnsanın zihnini yatıştıran garip bir gücün var, Clara,” dedim. “Bunu yapmayı Doğuda mı öğrendin?”

“Bu büyük bir başarı değil,” dedi, “senin zihnini yatıştırması kolay olduğu için değil, hepimiz benzer olduğumuz için. Seni ayrıntılarıyla bilmem için, yapmam gereken tek şey kendimi bilmek. Ve bunu, sana yemin ederim ki, biliyorum.”

“Şimdi, yürümeye devam edelim. Sen tümüyle yığılıp kalmadan mağaraya ulaşmak istiyorum.”

Tekrar yürümeye başlamaya isteksiz olarak “Söyle bana, Clara, o mağaranın içinde ne yapacağız?” diye sordum.

“Sana hayal edilemeyecek şeyler öğreteceğim.”

“Nasıl hayal edilemeyecek şeyler?”

Bana kocaman gözlerle bakarak “Yakında öğreneceksin,” dedi.

Daha fazla bilgi almayı çok istiyordum, ama onunla konuşma başlatana kadar, o bir sonraki yokuşun yarışma varmıştı bile. Ayaklarımı sürüyerek onu sonunda bir akarsuyun kenarında oturana • kadar beş yüz metre daha izledim. Orada, ağaçların yaprakları o kadar sıktı ki artık göğü göremiyordum. Botlarımı çıkardım. Topuğumda bir yer su toplamıştı.

Clara yerden sert uçlu bir sopa aldı ve onunla ayağıma, başparmağımla ikinci parmağımın arasına, vurdu. Hafif elektrik akımı gibi bir şey baldırlarımdan yukarı bacaklarımın iç tarafına doğru tırmandı. Sonra beni dört ayaküstünde durdurdu ve her seferinde bir ayağımı alarak, ayak tabanlarımı yukarı doğru çevirdi ve ayak başparmağımın altındaki çıkıntının tam altındaki noktaya vurdu. Ben acıyla bağırdım.

Hasta kişileri tedavi etmeye alışmış birisinin ses tonuyla “Bu o kadar kötü değildi,” dedi. “Klasik Çin doktorları bu tekniği zayıf düşmüş olanları canlandırmak ya da eşsiz bir dikkat durumu yaratmak için uygularlardı. Ama günümüzde bu gibi klasik bilgiler ölüyor.”

“Bu neden böyle, Clara?”

“Çünkü materyalizme verilen önem insanları ezoterik arayışlardan uzaklaşmaya götürdü.”

“Bana çölde geçmişle olan bağın koptuğunu söylediğinde unlatmak istediğin bu muydu?”

“Evet. Büyük bir karışıldık her zaman varlıkların enerji biçimlerinde derin değişikliklere yol açar. Her zaman iyi olmayan değişikliklere.”

Bana ayaklarımı akan suyun içine koymamı ve dipteki düz kayaları hissetmemi söyledi.

Su buz gibi soğuktu ve istemeden titrememe neden oldu.

“Ayaklarını ve ayak bileklerini saat yönünde daireler çizecek biçimde hareket ettir,” diye öneride bulundu. “Bırak akan su yorgunluğunu alıp götürsün.”

Ayak bileklerimle daireler çizmeye başladıktan birkaç dakika sonra, tazelenmiş hissettim ama ayaklarım neredeyse donmuştu.

Clara, “Şimdi bütün gerginliğinin ayaklarına aktığını hissetmeye çalış, sonra onu ayak bileklerini yana doğru silkeleyerek dışarı at,” dedi. “Böylece üşümeden de kurtulursun.”

Suya ayaklarımıla vurmaya ayaklarım uyuşana kadar devam ettim. Ayaklarımı sudan çıkartarak “Bunun ise yaradığını sanmıyorum, Clara,” dedim.

“Bu gerginliği kendinden uzağa yönlendirmediğin için,” dedi. “Akan su yorgunluğu, üşümeyi, hastalığı ve istenmeyen her şeyi alıp götürür, ama bunun olması için, istencini kullanmalısın. Yoksa suya ayaklarımıla vurmaya su akıp kuruyana kadar devam edebilirsin ama bir sonuç alamazsın.”

Clara eğer birisi bu alıştırmaı yatakta yaparsa, bir akarsuyu görselleştirmek için hayal gücünü kullanması gerektiğini ekledi.

Ceketin yakasıyla ayaklarımı kurularken “ 'İstencini kullanmak' ile tam olarak ne demek istedin?” diye sordum. Ayaklarımı güçlüce ovduktan sonra, sonunda ısındılar.

“İstenç evreni ayakta tutan güçtür,” dedi. “İstenç her şeye odak veren kuvvettir. İstenç dünyayı yaratır.”

Onun her sözcüğünü dinlediğime inanamıyordum. Alışılmış sıkıntılı umursamazlığımı hiç alışılmamış bir dikkatliliğe dönüştüren kesinlikle büyük bir değişim oluyordu. Bu Clara'nın ne söylediğini anladığımdan değildi, çünkü anlamıyordum. Beni çarpan şey onu sıkılmadan ve dikkatim dağılmadan dinleyebiliyor olmamdı.

“Bu gücü daha açıkça tarif edebilir misin?” diye sordum.

“Onun üzerine konuşmanın metaforlar kullanarak konuşmaktan başka hiçbir yolu yok,” dedi. Ayakkabısının tabanını toprağa sürterek kuru dalları yana doğru süpürdü. “Kuru dalların altında toprak, koca yeryüzü var. İstenç her şeyin altındaki ilkedir.”

Clara birleştirdiği ellerini suya soktu ve yüzüne su çarptı. Yeniden cildinde hiç kırıışık olmamasına şaşırdım. Bu sefer onun genç görünümünü üzerine konuştum.

Ellerindeki suyu silkeleyerek “Nasıl göründüğüm içsel varlığımı çevreyle dengede tutmamla ilgilidir,” dedi. Yaptığımız her şey o dengeye bağlıdır. Bu akarsu gibi genç ve canlı, ya da Arizona'daki lav dağları gibi eski ve kötü olabiliriz. Bu bize bağlıdır.”

Onun söylediğine inanıyormuşum gibi ona benim o dengeyi kazanmamın bir yolu olup olmadığını sormama şaşırdım.

Kafasını salladı. “Bunu kesinlikle yapabilirsin,” dedi. “Ve sana öğreteceğim benzersiz alıştırmayı, özetlemeyi uygulayarak bunu yapacaksın da.”

Heyecanla “O alıştırmayı yapmak için bekleyemem,” dedim ve botlarımı giydim. Sonra ortada hiçbir anlaşılır neden olmadığı halde, öyle yerimde duramaz hale geldim ki hızla ayağa kalkıp “Yeniden yola çılanda zamanı gelmedi mi?” dedim.

Clara, “Vardık bile,” dedi ve bir tepenin yanındaki küçük bir mağarayı işaret etti.

Mağaraya baktığımda heyecanım uçup gitti. O açık delikte uğursuz ve kötü bir şeyler olacağı hissini veren bir şey vardı, ama davet ediciydi de. Onu keşfetmek için kesin bir dürtü duyuyordum, ama aynı zamanda içeride bulacaklarımdan korkuyordum.

Onun evinin yakınında bir yerlerde olduğumuzu tahmin ediyordum, bu düşüncenin rahatlık verdiğini fark ettim. Clara bana bunun bir güç yeri, kadim Çinli yer bulma sanatını, *feng-shui*yi uygulayanların, mutlaka bir tapmak yeri olarak seçecekleri bir yer olduğunu söyledi.

“Burada, su, ağaç ve hava unsurları mükemmel bir uyum içinde,” dedi. “Burada, enerji bolluk içinde dolaşıyor. Mağaranın içine girdiğinde ne demek istediğimi göreceksin. Bu eşsiz noktanın enerjisini kendini arıtmak için kullanmalısın.”

“Burada kalmam gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Kadim Doğu'da, keşişlerin ve bilginlerin mağaralarda inzivaya çekildiklerini bilmiyor muydun?” diye sordu. “Toprak tarafından çevrilmiş olmak onların meditasyon yapmalarına

yardım ediyordu.”

Beni emekleyerek mağaranın içme girmeye zorladı. Cesaretle, yarasa ve örümceklerle ilgili tüm düşünceleri bırakarak, içeri girdim, içerisi karanlık ve serindi ve yalnızca bir kişi için yer vardı. Clara bana sırtımı duvara dayayarak bağdaş kurup oturmamı söyledi. Ceketimi kirletmek istemeyerek tereddüt ettim, ama arkama yaslandığımda, dinlenebiliyor olmaktan dolayı rahatladım. Tavan kafama yakın olduğu ve zemin kuyruk sokumuma dayandığı halde, klastrofobik değildi.

Hafif, neredeyse algılanamaz bir hava akımı mağaranın içinde dolaşıyordu. Tam Clara'nın olacağını söylediği gibi zindeleşmiş hissettim. Ceketimi çıkartıp üzerine oturacaktım ki, mağaranın ağzında çömelmiş olan Clara konuştu.

“Sana öğretmek istediğim özel sanatın doruğuna,” diye başladı, “soyut uçuş denilir ve buna ulaşmanın yoluna da özetleme deriz.” Mağaranın içine uzandı ve alnının sol ve sağ yanlarına dokundu. “Farkındalık buradan buraya kaymalıdır,” dedi, “çocukken, bunu kolayca yapabiliriz, ama bedenın mührü savurganca aşırılıklarla kırıldığında, yalnızca farkındalığın özel bir biçimde kullanılması, doğru yaşamak ve bekârlık tükenip giden enerjiyi, kaymayı gerçekleştirmek için gereken enerjiyi geri getirebilir.”

Söylediği her şeyi kesinlikle anladım. Hatta o farkındalığı alnın bir tarafından diğerine gidebilecek bir enerji akımı olarak hissettim bile. Ve iki nokta arasındaki açıklığı geniş bir boşluk, geçişi engelleyen bir boşluk olarak görselleştirdim.

Clara konuşmaya devam ettiğinde onu dikkatle dinledim. “Beden çok güçlü olmalıdır,” dedi “ki farkındalık uçurumun bir tarafından diğerine göz açıp kapayıncaya kadar atlayabilmek için keskin ve akışkan olabilsin.”

Clara sözlerini söylediğinde, olağandışı bir şey oldu. Clara'yla Meksika'da kalacağımdan kesinlikle emin oldum. Hissetmek istediğim şey birkaç gün içinde Arizona'ya dönecek olmaktı; ama gerçekte hissettiğim şey geri dönmeyeceğimdi. Aynı zamanda bu farkına varışımın yalnızca Clara'nın başından beri kafamdakilerin kabullenilmesi olmadığını, ama onun isteklerine direnemeyecek kadar güçsüz olmamın nedeninin beni kontrol eden gücün yalnızca onun gücü olmayışı olduğunu da biliyordum.

Sanki onunla kalmak için sözlere dökülmeyen bir anlaşma yaptığımı biliyormuş gibi “Şu andan itibaren, farkındalığın en önemli yere sahip olduğu bir yaşam sürmelisin,” dedi. “Bedenini ve zihnini zayıflatan ve onlara zarar veren her şeyden sakınmalısın. Ayrıca, su an için, dünyayla bütün fiziksel ve duygusal bağlarını koparman da gerekli.”

“Bu neden o kadar önemli?”

“Çünkü her şeyden önce bütünlük kazanmalısın.”

Clara içimizde ikiciliğin (düalizm) olduğuna; zihnın bizim esassız parçamız, bedeninse somut parçamız olduğuna ikna olduğumuzu açıkladı.

Bu ayırım enerjimizi kaotik bir ayrılma durumunda tutuyor ve onun birleşmesini önliyordu.

“Ayrılmış olan bizim insan durumumuz dur,” dedi. “Ama ayrılmamız zihin ve beden arasında değil, zihni ya da benliği içinde barındıran bedenle, temel enerjimizin kabı olan çiftin arasındadır.”

Clara doğumdan önce, insanın zorlandığı ikiciliğinin var olmadığını, ama doğumdan başlayarak, iki parçanın insanoğlunun istencinin çekmesi tarafından ayrıldığını söyledi. Bir parça dışa doğru döner ve fiziksel beden olur; diğeri, içeri döner ve çift olur. Ölümde ağır olan parça, beden, onun tarafından içine alınmak için toprağa döner ve. Hafif parça, çift, özgür kalır. Ama yazık ki, çift hiçbir zaman mükemmelleş irilmediğinden, özgürlüğü, evrenin içine dağılmadan önce, yalnızca bir an için deneyimler.

Clara, “Eğer yanlış beden ve zihin ikiciliğimizi silmeden ölürsek, alışılmış bir biçimde ölürüz,” dedi.

“Başka nasıl ölebiliriz ki?”

Clara bir kasını kaldırarak bana baktı. Sorumu yanıtlamak yerine, güvenli bir ses tonuyla dönüşüm yasayabileceğimiz olasılığından haberimiz olmadığı için öldüğümüzü açıkladı. Bu dönüşümün bu yaşam süresi içinde başarılması gerektiğini ve bu görevde başarılı olmanın bir insanın sahip olabileceği tek gerçek amaç olduğunu vurguladı. Bütün diğer başarılar geçiciydi, çünkü ölüm hepsini hiçbir şeyliğe dönüştürüyordu.

“Bu dönüşüm neyi gerektiriyor?” diye sordum.

“Tümünden bir değişimi gerektiriyor,” dedi. “Ve bu da, özgürlük sanatının temel dayanağı olan özetlemeyle başarılır. Sana öğreteceğim sanata özgürlük sanatı denilir. Bu uygulaması son derece zor olan, ama açıklaması daha da zor bir sanattır.”

Clara bana öğreteceği her işlemin, ya da benden yerine getirmemi isteyeceği her görevin, bana ne kadar sıradan görünürse görünsün, özgürlük sanatının nihai amacını, soyut uçuşu, başarmaya giden bir adım olduğunu söyledi.

“Sana ilk olarak göstereceklerim her gün yapman gereken basit hareketler,” diye devam etti. “Bunlara her zaman yaşamının vazgeçilmez bir parçası olarak bak.

“Önce, sana nesiller boyunca bir sır olan bir soluğu göstereceğim.

Bu soluk yaratılış ve yok edilişin, aydınlık ve karanlığın, varlığın ve var olmamanın çifte gücünü yansıtır.”

Bana mağaradan çıkmamı söyledi, sonra hafif hareketlerle, omurgam öne doğru eğilecek biçimde oturmamı ve dizlerimi göğsüme doğru olabildiğince yükseğe çekmemi sağladı. Ayaklarımı yerde tutarken, kollarımı bacaklarıma sarmalı ve ellerimi dizlerimin önünde sıkıca tutmalıydım ya da, eğer istersem, dirseklerimi tutabilirdim. Clara kafamı çenem göğsüme değene kadar hafifçe eğdi.

Dizlerimin yanlara doğru açılmasını önlemek için kol kaslarımı zorlamam gerekiyordu. Göğsüm sıkışmıştı karnım da öyleydi, çenemi içeri çevirdiğimde boynum kütürdedi.

“Bu güçlü bir soluk,” dedi. “Bu seni yere yıkabilir ya da uyutabilir. Eğer öyle olursa, uyandığında eve dön. Bu arada, mağara evin hemen arkasında. Patikayı izle, iki dakikada orada olursun.”

Clara bana kısa, sığ soluklar almayı öğretti. Ona bu isteğinin gereksiz olduğunu çünkü o pozisyonda yalnızca öyle soluyabileceğimi söyledim. Clara ellerimle kollarımda yarattığım basıncı yalnızca biraz azaltsam bile soluğumun normale döneceğini söyledi. Ama onun istediği bu değildi. Clara benim sığ solunuma en az on dakika devam etmemi istiyordu.

O pozisyonda belki de yarım saat, sürekli olarak bana öğrettiği gibi sığ soluklar alarak kaldım. Karnımda ve bacaklarımdaki başlangıçtaki kramp geçtikten sonra, soluk içimi yumuşatıyormuş ve krampı yok ediyormuş gibi geldi. İşkence gibi gelecek kadar uzun bir zaman geçtikten sonra, Clara beni iterek yere yatacak biçimde yuvarlanmama neden oldu, ama kollarımdaki baskıyı azaltmama izin vermedi. Sırtım yere dokunduğunda bir an için rahatlamış hissettim, ama ancak bana ellerimi açıp bacaklarımı uzatmamı söylediğinde karnımda ve göğsümde tam olarak gevşeme hissettim. Ne hissettiğimi tarif etmenin tek yolu içimdeki bir şeyin o soluk tarafından açıldığı ve çözüldüğü ya da serbest kaldığını söylemektir. Clara'nın tahmin ettiği gibi, öyle uykum geldi ki yeniden sürünerek mağaranın içine girdim ve uyuya kaldım.

Mağaranın içinde en azından birkaç saat boyunca uyumuş olmalıydım ve uyandığımda yatmakta olduğum pozisyona bakılırsa, hiç hareket etmemiştim.

Bunun herhalde mağarada uykumda dönebileceğim kadar yer olmamasından böyle olduğunu sanıyordum, ama bu benim tümüyle gevşemiş olduğum için hareket etmeye gerek duymamamdan da olmuş olabilirdi.

Clara'nın söylediği gibi, eve geri yürüdüm. Clara avludaydı, sazdan yapılma bir koltukta oturuyordu. Orada başka bir kadının onunla oturuyor olduğu, ama benim geldiğimi duyunca, hızla ayağa kalkıp gitmiş olduğu izlenimini edindim.

Clara, “Ah, şimdi çok daha gevşemiş görünüyorsun,” dedi. “O soluk ve duruş bizim için harikalar yaratır.”

Clara eğer bu soluğun, sakın olarak ve üzerinde durarak düzenli olarak yapılırsa, zamanla içsel enerjimizi dengeleyeceğini söyledi.

Ona ne kadar zinde hissettiğimi söylemeden önce, Clara benden oturmamı istedi, çünkü bana yanlış ikiciliğimizi silmek için gereken başka bir beden hareketi gösterecekti. Benden burnumun ucuna bakacağım biçimde sırtım dik ve gözlerim biraz kısık olarak oturmamı istedi.

Söze “Bu soluk elbiseler olmadan yapılmalı,” diye başladı. “Ama seni gündüz gözü avluda cırlıçıplak soymak yerine, bir istisna yapacağız. Önce, derin bir soluk al, havayı sanki vajinandan soluyormuşsun gibi çek. Karnını içeri çek ve havayı omurgan boyunca, böbreklerini geçerek kürek kemiklerinin arasındaki bir noktaya kadar çek. Havayı orada bir an için tut, sonra onu daha da yukarı, kafanın arkasına kadar çıkar, sonra da kafanın üstünden kaslarının arasındaki noktaya kadar getir.”

Clara soluğumu orada bir an için tuttuktan sonra, havayı zihnimle bedenimin ön tarafına, önce göbeğimin hemen altına, sonra turun başladığı vajinama yönlendirirken burnumdan soluk vermemi söyledi.

Solunum alıştırmasını yapmaya başladım.

Clara elini omurgamın altına koydu, sonra sırtımdan yukarı giden bir çizgiyi izledi, elini kafamın üstünden geçirdi ve kaslarının arasındaki noktaya hafifçe bastırdı. “Soluşunu buraya getirmeye çalış,” dedi. “Gözlerini yarı kapalı tutmanın nedeni havayı sırtından yukarıya ve kafanın üzerinden bu noktaya dolaştırırken burun direğine konsantre olabilmen ve ayrıca bakışlarını soluşunu bedeninin ön tarafından asam, cinsel organlarına döndürürken yönlendirebilmede kullanmalıdır.”

Clara soluşu bu biçimde dolaştırmanın dışsal yıkıcı etkilerin bedeninin enerji alanına girmesini önleyen içine islenemez bir kalkan yarattığını; ayrıca yaşamsal enerjinin dışarıya doğru dağılmaktan alıkoyduğunu söyledi. Clara soluk alma ve soluk vermenin sessiz olması gerektiğini ve solunum alıştırmasının kişi ayakta dururken, otururken ya da yatarken yapılabileceğini, ama başlangıçta bir minder ya da sandalyenin üstünde otururken yapmanın daha kolay olacağını vurguladı.

Koltuğunu benimkinin yanına çekerek “Şimdi,” dedi, “bu sabah tartışmaya başladığımız şeyden, özetlemeden söz edelim.”

Bedenimi bir ürperti sardı. Ona neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı halde, bunun çok büyük bir şey olduğunu bildiğimi ve bunu duymaya hazır olduğumdan emin olmadığımı söyledim. Clara benim bir parçamın onun belki de en önemli kendini yenileme tekniğini açıklamak üzere olduğunu sezdiğinden dolayı sinirli olduğumda ısrar etti. Bana sabırla özetlemenin geçmişteki etkinliklerimizde harcamış olduğumuz enerjiyi geri kazanma eylemi olduğunu açıkladı. Özetleme yapmak-şu andan başlayarak, en erken anılar kadar geri dönerek-karşılaştığımız tüm insanları, gittiğimiz her yeri ve tüm yaşamımız boyunca duyduğumuz tüm hisleri anımsamamızı, sonra bunları temizleyici solukla, bir bir temizlememizi gerektiriyordu.

Onu merakla dinledim, ama kendimi onun söylediklerinin benim için anlamsızdan da öte olduğunu hissetmekten alamıyordum. Herhangi bir yorumda bulunmadan önce, çenemi elleriyle güclüce tuttu ve kafamı sola döndürürken bana burnumdan soluk almamı ve sonra kafamı sağa çevirirken soluk vermemi söyledi. Sonra, kafamı soluk almadan soldan sağa doğru tek bir harekette döndürmem gerekiyordu. Clara bunun gizemli bir solunum biçimi ve özetlemenin anahtarı olduğunu, çünkü soluk almanın yitirdiğimiz enerjiyi geri çekmemizi sağlarken, soluk vermenin insanlarla etkileşim yoluyla biriktirmiş olduğumuz yabancı, istenmeyen enerjiyi dışarı atmamıza izin verdiğini söyledi.

Clara, “Yaşamak ve etkileşimde bulunmak için enerjiye gerek duyarız,” diye sürdürdü. “Normal olarak, yasarken harcanan enerji bizden sonsuza kadar çıkıp gitmiştir. Eğer özetleme olmasaydı, asla kendimizi yenileme şansımız olmayacaktı. Yaşamlarımızı özetlemek ve geçmişimizi temizleyici solukla temizlemek birlikte olarak çalışır.”

Ömrümde tanıştığım herkesi ve yaşamımda hissettiğim her şeyi anımsamak bana anlamsız ve olanaksız bir iş gibi görünüyordu. Bu pratik sözün Clara'nın mantıksız düşüncelerini durdurabileceğini umarak “Bu sonsuza kadar sürebilir,” dedim.

Bana “Kesinlikle öyle,” diyerek katıldı. “Ama emin ol ki, Taisha, bunu yapmakla kazanacak çok şeyin var ve yitirecek hiçbir şeyin yok.”

Onu yatıştırmak ve ona dikkat ettiğimi göstermek için, onun bana gösterdiği hareketi taklit ederek, kafamı soldan sağa hareket ettirip birkaç derin soluk aldım.

Acı bir gülümsemeyle, özetlemenin keyfi ya da kaprisli bir alıştırma olmadığını söyleyerek beni uyardı. “Özetleme yaparken, bedeninin orta bölümünden dışarı uzanan uzun esnek telleri hissetmeye çalış,” diye açıkladı. “Sonra kafanın dönme hareketini bu anlaması zor tellerin hareketiyle aynı hizaya getir. Teller geride bıraktığın enerjiyi geri getirecek olan kanallardır. Gücümüzü ve bütünlüğümüzü geri kazanmak için, dünyada hapsolmuş enerjimizi serbest bırakmalı ve onu kendimize geri çekmeliyiz.”

Clara biz özetleme yaparken, o esnek enerji tellerini zaman ve mekân içerisinde incelemekte olduğumuz insanlara, yerlere ve olaylara uzattığımızı söyledi. Bunun sonucu yaşamımızın her anına geri dönebileceğimiz ve sanki gerçekten oradaymış gibi davranabileceğimizdi.

Bu olasılık benim ürpermeme yol açtı. Entelektüel açıdan Clara'nın söylediklerine meraklanmış olmakla birlikte, hoş olmayan geçmişime dönmeye, bu yalnızca zihnimde olsa bile, hiç niyetim yoktu. Her şeyden önce, dayanılmaz bir yaşam durumundan kaçmış olmaktan gurur duyuyordum. Unutmak için o kadar uğraştığım tüm o anları zihinsel olarak geçmişe dönerek yeniden yaşamayacaktım. Ama Clara bana özetleme tekniğini açıklarken o kadar ciddi ve samimi görünüyordu ki, bir an için, itirazlarımı bir kenara koydum ve onun söylediklerine konsantre oldum.

Ona geçmiş olayları yeniden toplama sırasını sordum. Clara önemli olan noktanın olayları ve duyguları olabildiğince ayrıntılı olarak yeniden deneyimlemek ve onlara temizleyici solukla dokunmak, böylelikle hapsolmuş enerjiyi serbest bırakmak olduğunu söyledi.

“Bu alıştırma Budist geleneğinin bir parçası mı?” diye sordum.

Clara ciddiyetle “Hayır, değil,” diye yanıt verdi. “Bu başka bir geleneğin parçası. Yakında bir gün, bunun ne geleneği olduğunu bulacaksın.”

5 BÖLÜM

Clara'yı bir sonraki sabah kahvaltıya kadar bir daha görmedim. Önceki gün öğleden sonra, avludaki konuşmamızın ortasında Clara birdenbire sanki evin yanında bir şeyi ya da birisini görmüş gibi boş, uzaklara dalmış bir bakışla bakmaya başladı. Aceleyle ayağa kalktı özür diledi ve beni söylediği şeylerin önemi üzerine düşünmeye bıraktı.

Kıyma ve pirinçten oluşan sabah kahvaltımızı yemek için oturduğumuzda, dün mağaradan dönerken, orasının onun dediği gibi evden yalnızca kısa bir mesafe uzaklıkta olduğunu doğruladığımı söyledim. “Oraya varmak için neden o kadar dolandık sahiden, Clara?” diye sordum.

Clara gülmeye başladı. “Sana botlarını çıkartmaya çalışıyordum, onun için akarsuyun yanından geçtik,” diye yanıtladı.

“Neden botlarını ıkartmam gerekiyordu? Ayağım su topladığı için mi?”

Clara kesin bir ifadeyle “Ayağın su topladığı için değildi,” dedi. “Seni yaşam boyu süren bir uyuşukluktan uyandırmak için ayak tabanlarındaki çok önemli noktalara vurmam gerekiyordu. Yoksa beni asla dinlemeyecektin.”

“Abartmıyor musun, Clara? Seni ayaklarıma vurmasaydın da dinlerdim.”

Clara kafasını salladı ve bana bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Hepimiz küçük, ani tatminlerden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir çeşit hapishanede yaşamak için yetiştirildik,” dedi.

“Ve kadınlar bu durumun ustalarıdır. zetleme yapasıya kadar yetiştirilişimizi yenemeyiz. Ve zetlemeden söz etmişken. .

Clara benim acı içindeki ifademi fark etti ve güldü.

Bana ne söyleyeceğini tahmin ederek, sözünü “Mağaraya geri dönmeli miyim, Clara?” diye kestim. “Ben burada seninle kalmayı yeğlerim. Eğer bana poz verirsen, senin birkaç resmini izebilirim, sonra portreni yapabilirim.”

İlgilenmemiş bir tavırla “Hayır, teşekkür ederim,” dedi. “Yapacağım şey sana zetlemede ilerlemen için bazı hazırlayıcı bilgiler vermek olacak.”

Yemeği bitirdiğimizde, Clara bana bir yazı tahtası ve kurşun kalem verdi. Onun portresini izmem konusunda fıkrını değiştirdiğini düşündüm. Ama yazı materyallerini bana doğru iterken, ise şu andan başlayarak en eski anılarıma geri giderek, karşılaş tığım bütün insanların bir listesini yaparak başlamam gerektiğini söyledi.

“Bu olanaksız!” diye patladım. “İlk günden beri ilişkim olan herkesi nasıl anımsayacağım?”

Clara bana yazmam için yer açmak için tabakları kenara çekti.

“Zor, evet, ama olanaksız değil,” dedi. “Bu özetlemenin gerekli bir parçası. Liste zihninin kullanması için bir matris oluşturur.”

Clara özetlemenin ilk aşamasının iki şeyden oluştuğunu söyledi. İlki liste, İkcisiyse sahneyi yaratmaktı. Ve sahneyi yaratmak kişinin anımsayacağı olaylara ilişkin tüm ayrıntıların grselleştirilmesinden oluşuyordu.

“Bir kez tüm unsurları yerli yerine koyduğunda, temizleyici soluğu kullan; kafanın hareketi o sahnedeki her şeyi canlandıran bir yelpaze gibidir,” dedi. “rneğin, eğer bir odayı anımsıyorsan duvarları, tavanı, mobilyaları, gördüğün insanları soluyarak içine ek. Ve geride bıraktığın son enerji kırıntısını da emene kadar durma.”

“Bunu yaptığımı nasıl bileceğim?” diye sordum.

Beni “Yeterince yaptığında bedeninin sana söyleyecek,” diye temin etti. “Unutma, istencini özetleme yaptığın sahnede bıraktığın enerjiyi soluyarak içine çekmek için kullan ve onu

içine başkaları tarafından sokulan yabancı enerjiyi soluğunla dışarı çıkartmadan kullan.”

Liste çıkartmak ve özetleme yapmaya başlamak üzerine konuşmaktan bunalmış haldeyken, hiç düşünemiyordum.

Zihnimin aksi ve istemsiz bir tepkisi tümüyle bomboş hale gelmekti; sonra bir sürü düşünce kafama doluştu ve nereden başlayacağımı olanaksız hale getirdi. Clara özetlemeye önce dikkatimizi geçmişteki cinsel edimlerimize yoğunlaştırarak başlamamız gerektiğini açıkladı.

Kuşkuyla “Neden oradan başlamalıyız?” diye sordum.

Clara, “Orası büyük miktarda enerjini hapsolmuş olduğu bir yerdir,” diye açıkladı. “Onun için önce o anıları serbest bırakmalıyız!”

“Cinsel ilişkilerimin o kadar önemli olduğunu sanmıyorum.”

“Bu fark etmez. Ölesiye sıkılmış olarak tavana bakmış, ya da uçuşan yıldızlar ve havai fişekler görmüş olabilirsin-birileri enerjisini senin içinde bıraktı ve senin tonlarca enerjiyle çıkıp gitti.”

Söylediklerine çok şaşırmıştım. Cinsel deneyimlerime geri dönmek şimdi tiksindirici görünüyordu, “çocukluk anılarımı yeniden yaşamak,” dedim “yeterince kötü. Ama erkeklerle neler olduğunu karış tınmayacağım.

Clara bir kasını kaldırarak bana baktı.

“Dahası,” dedim, “sanırım sırlarımı sana söylememi bekleyeceksin. Ama gerçekten, Clara, erkeklerle yaptıklarımın başkasını ilgilendirdiğini sanmıyorum.”

Demek istediğimi anlattığımı düşünüyordum. Clara basını kararlılıkla salladı, “Birlikte olduğun o adamların senin enerjinden beslenmeye devam etmelerini mi istiyorsun? Sen güçlendikçe o erkeklerin de güçlenmesini mi istiyorsun? Yaşamının geri kalanında onlar için bir enerji kaynağı olmak mı istiyorsun? Hayır. Senin cinsel edimin önemini ya da özetlemenin getirdiği fırsatları anladığını sanmıyorum.”

“Haklısın, Clara. Senin tuhaf isteklerinin nedenini anlamıyorum. Ve ben onların enerji kaynağı olduğum için güçlenen erkekler olayı da ne? Kimsenin kaynağı ya da bakıcısı değilim. Bunun için sana yemin ederim.”

Clara gülümsedi ve bu zamanda beni bazı görüşlere zorlamakla bir hata yaptığını söyledi. “Bana biraz katlan,” diye rica etti. “Bu desteklemeyi seçtiğim bir inanç. Özetlemede ilerledikçe, sana bu inancın kaynağından söz edeceğim. Şimdilik bunun sana öğrettiğim sanatın kritik bir bölümü olduğunu söylemekle yetineceğim.”

“Eğer bu senin iddia ettiğin kadar önemliyse, Clara, belki de bana bundan şimdi söz etsen daha iyi olur,” dedim. “Özetlemede daha ileri gitmeden önce, neyle uğraştığımı bilmek isterdim.”

Başını sallayarak “Peki, mademki ısrar ediyorsun,” dedi.

Bardaklarımıza biraz papatya çayı döktü ve kendininkine bir kasık bal ekledi.

Clara öğrencisini aydınlatan bir öğretmenin otoriter sesiyle, bana kadınların, erkeklerden daha çok, toplumsal düzenin gerçek destekleyicileri olduklarını ve onların bu görevi yerine getirmek için, dünyanın her yerinde aynı biçimde, erkeklerin hizmetinde olmak için yetiştirildiklerini açıkladı.

“Esir pazarından satın alınmaları, ya da onlara kur yapılması ve sevimlileri hiçbir şeyi değiştirmez,” diye vurguladı. “Onların temel amaçları ve kaderleri yine de aynıdır: erkekleri beslemek, korumak ve onlara hizmet etmek.”

Clara, sanıyorum ki, tartışmasını dinleyip dinlemediğimi anlamak için bana baktı. Onu dinlediğimi sanıyordum, ama tepkim onun tüm söylediklerinin yanlış gibi görüldüğünü düşünmek oldu.

“Bu bazı durumlarda doğru olabilir,” dedim, “ama böyle tüm kadınları içine alan genellemeler yapabileceğini sanmıyorum.”

Clara bana şiddetle karşı çıktı. “Kadınların köle durumunda olmalarının şeytanca tarafı bunun yalnızca toplumsal bir adet olmaması,” dedi, “aynı zamanda temel bir biyolojik zorunluluk olması.”

“Bir dakika, Clara,” diye karşı çıktım. “Bu sonuca nasıl vardın?”

Clara her türün kendini devam ettirmek için biyolojik bir zorunluluğa sahip olduğunu ve doğanın kadın ve erkek enerjilerinin birleşmesinin en verimli biçimde ortaya çıkmasını sağlamak için araçlar sağladığını açıkladı. İnsanların dünyasında, cinsel birleşmenin ilksel işlevinin doğurmak olduğu halde, bunun ayrıca ikincil ve gizli bir işlevi olduğunu, bunun da kadınlardan erkeklere sürekli bir enerji akışını sağlamak olduğunu söyledi.

Clara, “erkekler” sözcüğünü öyle vurgulamıştı ki ona, “Bunun neden sanki tek yönlü bir caddeymiş gibi söylüyorsun? Cinsel edim erkek ve kadın arasındaki eşit bir enerji değişimi değil mi?”

Kesin bir ifadeyle “Hayır,” dedi. “Erkekler kadınların bedenlerinin içinde özel enerji hatları bırakırlar. Bunlar rahmin içinde hareket ederek enerji emen parlak bağırsak kurtları gibidir.”

Onunla alay ederek “Bu kulağa fazlasıyla kötü geliyor,” dedim.

Clara açıklamasına büyük bir ciddiyetle devam etti. Benim sinirli gülüşüme aldırmayarak “Onlar oraya daha da kötü bir amaç için konulmuştur,” dedi, “bu da onları yerleştiren erkeklere düzenli enerji sağlanmasını garantilemektir.

Cinsel ilişki yoluyla yaratılan bu enerji hatları, onları orada bırakan erkeğe yarar sağlamak için kadın bedeninden enerji toplar ve çalar.”

Clara söylediklerinde o kadar ciddiydi ki bununla ilgili saka yapamazdım ve onu ciddiye almak zorundaydım. Onu dinledikçe, sinirli gülümsememin ters bir konuşmaya dönüştüğünü hissettim. “Söylediklerini bir dakika için bile kabul ettiğimden değil ama Clara,” dedim, “yalnızca merakımdan soruyorum, nasıl oldu da böyle akıl almaz bir kavrama vardın? Bunu sana birisi mi söyledi?”

“Evet, bunu bana öğretmenim söyledi. Önceleri ben de ona inanmadım,” diye itiraf etti, “ama o bana aynı zamanda özgürlük sanatını da öğretti ki bu benim enerji akışını *görmeyi* öğrendiğim anlamına geliyor. Şimdi onun değerlendirmelerinde haldi olduğunu biliyorum, çünkü kadınların bedenlerindeki solucana benzeyen telleri kendim görebiliyorum. Örneğin, sende bunlardan birkaç tanesi var ve hepsi de hala aktif durumda.”

Huzursuzca “Diyelim ki bu doğru, Clara,” dedim. “Yalnızca tartışmış olmak için, sana bunun nasıl olabileceğini sorabilir miyim? Bu tek yönlü enerji akışı kadınlara haksızlık değil mi?”

“Tüm dünya kadınlara yapılan haksızlıklarla dolu!” dedi. “Ama önemli olan bu değil.”

“Önemli olan ne, Clara. Bunu kaçırdığımı biliyorum.”

“Doğanın getirdiği zorunluluk soyumuzu sürdürmemizdir,” diye açıkladı. “Bunun süreceğinden emin olmak için kadınlar kendi temel enerji düzeylerinde büyük bir yükü taşımak zorundadır. Ve bu da kadınlara yük olan bir enerji alası demektir.”

Onun ikna edici gücünden etkilenmiş olarak “Ama hala bunun neden böyle olduğunu açıklamadın,” dedim.

Clara, “Kadınlar insan soyunun sürdürülmesinin dayanağıdır,” diye yanıtladı. “Yalnızca çocuklarına gebe kalıp, onları doğurup beslemek için değil, aynı zamanda erkeğin tüm bu işlemde kendi rolünü oynaması için gereken enerjinin büyük bir bölümü onlardan gelir.”

Clara ideal olarak bu işlemin bir kadının erkeğini bedeninin içinde bırakılan teller yoluyla enerjiyle beslemesini sağladığını, böylece erkeğin gizemli bir biçimde kadına bağımlı eterik düzeyde olduğunu açıkladı. Bu erkeğin yaşam kaynağını korumak için aynı kadına tekrar tekrar dönme davranışında ifade ediliyordu. Clara, bu yolla, doğanın erkeklerin, cinsel tatmin elde etmek itkilerine ek olarak, kadınlarla daha kalıcı bağlar kurmasını sağladığını söyledi.

Clara, “Kadınların rahimlerinde bırakılan bu enerji hatları ayrıca, kadın hamile kaldığında, çocuklarının enerji yapılarıyla da birleşir,” diye devam etti. “Bu aile bağlarının temeli olabilir, çünkü babanın enerjisi cenininkiyle birleşir ve erkeğin çocuğun kendine ait olduğunu hissetmesini sağlar. Bunlar yaşamın bir annenin kızına hiçbir zaman söylemediği gerçekleridir. Kadınlar cinsel ilişkinin onlarda yol açtığı enerji çekilmesi açısından getirdiği sonuçlardan en ufak bir haberleri bile olmadan, erkekler tarafından kolaylıkla baştan çıkartılacak biçimde yetiştirilirler. Önemli olan bu ve haksızlık olan da.”

Clara'nın anlattıklarını dinlerken, onun söylediklerinin bazılarının bende derin bedensel düzeyde bir anlam ifade ettiğini kabul etmek zorundaydım. Clara beni yalnızca ona katılmak ya da katılmamaya zorlamıyordu, aynı zamanda cesaretli, önyargısız ve akıllılıkla söylediği şeyleri baştan sona düşünmeye ve değerlendirmeye zorluyordu.

Clara, “Bir erkeğin bir kadının içinde enerji hatları bırakması yeterince kötü,” diye sürdürdü, “her ne kadar bu çocuk yapmak ve soylarının yaşamda kalmasını sağlamak için gerekliyse de. Ama içinde on ya da yirmi erkeğin enerji hatlarının olması ve onları parlaklıkla beslemek kimsenin dayanabileceği bir şey değildir. Kadınların kafalarını hiç

kaldıramamalarına şaşmamalı.”

Clara'nın söylediklerinde gerçek payı olduğuna gittikçe daha da ikna olarak “Bir kadın o hatlardan kurtulabilir mi?” diye sordum.

Clara, “Bir kadın o parlak solucanları yedi yıl boyunca taşır,” dedi, “ondan sonra bunlar gözden kaybolur ya da yok olup gider. Ama isin kötü yanı yedi yıl dolmaya yaklaştığında, kadının birlikte olduğu ilk erkekten sonuncusuna kadar, bütün solucanlar, aynı anda harekete geçerler ki kadın yeniden cinsel ilişkide bulunsun. Sonra tüm solucanlar eskisinden de güçlü olarak yaşama geri dönerler ve kadının parlak enerjisini bir yedi yıl için daha emmeyi sürdürürler. Bu aslında hiç bitmeyen bir döngüdür.”

Eğer kadın bekârsa ne olur?” diye sordum. “Solucanlar ölüp gider mi?”

“Evet, eğer kadın yedi yıl boyunca seks yapmaya direnebilirse. Ama günümüzde ve çağımızda bir kadın için yedi yıl boyunca böyle bekâr kalması, rahibe olmadıkça ya da kendisini destekleyecek parası olmadığı sürece, neredeyse olanaksız. Ve bunlar olduğunda bile kadının tümüyle farklı bir mantığa gereksinimi vardır.”

“Bu neden, Clara?”

“Çünkü kadınların cinsel ilişkide bulunmaları yalnızca biyolojik bir zorunluluk değil, aynı zamanda toplumsal bir emirdir de.”

Clara sonra bana çok kafa karıştırıcı ve acildi bir örnek verdi. Enerji akışını göremediğimiz için, bu görünmeyen enerji akışıyla ilgili davranışsal ve duygusal yorum biçimlerini gereksiz yere sürdürebilirmişiz. Örneğin, toplumun kadından evlenmesini ya da en azından kendisini bir erkeğe sunmasını beklemesi, kadının erkeğin menisini içinde hissetmedikçe yaşamında bir eksiklik hissetmesi gibi hatalıydı. Bir erkeğin enerji hatlarının onlara amaç verdiği, biyolojik kaderlerini yaşama amacını, erkeği ve onların çocuklarını besleme amacını verdiği doğrudur. Ama insanlar kendilerinden yalnızca üreme zorunluluğunu yerine getirmekten daha fazlasını bekleyebilecek kadar akıllılardı. Clara, örneğin, gelişmenin üremekten daha büyük bir zorunluluk değilse bile en az onun kadar bir zorunluluk olduğunu ve bu durumda, gelişmenin kadınların üremenin enerjisel düzenindeki gerçek rollerine uyanmalarını gerektirdiğini söyledi.

Clara sonra tartışmasını kişisel düzeye getirdi ve benim, tüm diğer kadınlar gibi, kendisinin ilk işlevinin beni evde kalmış bir kız olma damgasını taşımamam için uygun bir koca bulacak biçimde yetiştirmek olduğunu düşünen bir anne tarafından yetiştirilmiş olduğunu söyledi. Gerçekten de, annem buna ne ad verirse versin, bir hayvan gibi, seks yapmak için büyütülmüştüm.

Clara, “Tüm diğer kadınlar gibi, pes etmeye kandırıldın ve zorlandın,” dedi. “Ve bunun üzücü yanı, çocuk doğurmaya niyetin olmasa bile, bu düzen içinde hapis olman.”

Clara'nın söyledikleri o kadar acıklıydı ki sinirimde güldüm. Clara hiç de telaşa düşmemişti. Sözde alçak gönüllülük gösteriyormuş gibi görünmemeye çalışarak “Belki de tüm bunlar doğrudur, Clara,” dedim. “Ama benim durumumda, geçmişini anımsamak bir

şeyleri nasıl değiştirebilir ki? Tüm olanlar köprünün altındaki sular gibi geçip gitmedi mi?”

Yeşil gözleriyle içinde bulunduğum durumu merakla değerlendirmeye çalışarak “Sana yalnızca neye uyanman gerektiğini söyleyebilirim, kısır döngüyü kırmalısın,” diye yanıt verdi.

Ona yine şeytansı biyolojik zorunluluklar ya da kadınların enerjisini emen vampir benzeri erkeklerle ilgili teorilerine inanmadığımı söyledim ve yalnızca bir mağarada oturma ve anımsamanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini iddia ettim.

“Bir daha hiç düşünmek istemediğim bazı şeyler var,” dedim ve yumruğumu mutfak masasının üstüne vurdum.

Ayrılmaya hazır olarak ayağa kalktım ve ona özetleme, isim listesi ya da herhangi bir biyolojik zorunluluk üzerine daha fazla bir şey duymak istemediğimi söyledim.

Clara müşterisini kandırmak üzere olan bir tüccar havasıyla “Gel bir anlaşma yapalım,” dedi. “Sen dürüst bir kişisin; onurlu olmak istersin. Onun için bir anlaşmaya varmayı öneriyorum.”

Artan bir gerginlikle “Ne çeşit bir anlaşma bu?” diye sordum.

Clara defterden bir sayfa yırttı ve onu bana verdi. “Özetleme alıştırmalarını yalnızca bir ay için deneyeceğini söyleyen bir söz senedi yazmanı ve imzalamanı istiyorum. Eğer, bir aydan sonra, enerjinde bir artısın, ya da kendine ve genelde yaşama karşı hissettiklerinde bir ilerlemenin farkına varmazsan, eve dönmekte serbest olacaksın, eve her neresi olursa olsun. Eğer öyle olursa, tüm deneyimini tuhaf bir kadının garip bir isteği olarak değerlendirerek hesabı kapatabilirsin.”

Kendimi sakinleştirmek için yeniden oturdum. Birkaç yudum çay içtiğimde, Clara'nın benim için tüm yaptıklarından sonra en azından bu kadarını yapabileceğim düşüncesi geldi. Dahası, onun beni bu kadar kolay bırakmayacağı ortadaydı. Anılarımı özetleme hareketlerini her zaman yapabilirdim. Üstelik mağarada görselleştirme ve solunum mu yaptığımı, yoksa hayal kurduğumu ya da kestirdiğimi kim bilebilirdi ki?

Clara samimilikle “Yalnızca bir ay,” dedi. “Tüm yaşamını buna adamıyorsun, inan bana, sana yardım etmeye çalışıyorum.”

“Bunu biliyorum,” dedim. “Ama benim için tüm bunları yapma zahmetine neden katlanıyorsun? Neden ben, Clara?”

“Bir nedeni var,” diye yanıtladı, “ama bu o kadar olağandışı bir neden ki bunu sana şimdi açamam. Sana söyle söyleyebileceğim tek şey sana yardım ederek değerli bir amaca hizmet ediyorum: bir borcu ödüyorum. Benim bir borcumu ödememi neden olarak kabul edebilir misin?”

Clara bana öyle umutla baktı ki kalemi aldım ve bir aylık zaman süresi üzerinde bir karışıklık olmasını yol vermemek için sözcükler üzerinde özenle durarak, senedi yazdım. Clara benimle isim listesini yazdığım zamanın bir aylık sürenin dışında kalması için pazarlık etti. Bunu kabul ettim ve bunu bildiren bir ek yaptım ve sonra imzaladım.

6 BÖLÜM

Listeyi toplamak haftalar süren kafa yorucu bir çalışma gerektirdi. Clara'nın beni bu süreyi senetteki zamanın dışında bırakmaya razı etmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. O uzun günler boyunca, tam bir yalnızlık ve sessizlik içinde çalıştım; Clara'yı yalnızca mutfakta yediğimiz kahvaltıda ve akşam yemeğinde görüyordum; ama hemen hiç konuşmadık. Clara tüm içten konuşma girişimlerimi, listemi yapmayı bitirdiğimde konuşacağımızı söyleyerek reddetti. Listemi tamamladığımda, nakısını bıraktı ve beni derhal mağaraya götürdü. Öğleden sonra saat dörttü ve Clara'ya göre sabahın erken saatleri ve öğleden sonra geç saatler böyle büyük bir işe başlamak için en uygun zamanlardı.

Mağaranın girişinde, bana bazı bilgiler verdi.

Clara, "Listedeki ilk kişiyi al ve belleğini o kişiyle ikinizin karşılaştığı andan son iletişimde bulunduğunuz zamana kadar, yaşadığın her şeyi anımsamak için çalıştır," dedi. "Ya da, eğer istersen, o kişiyle bir isin olduğu son zamandan ilk karşılaşmanıza doğru geriye doğru gidebilirsin."

Listeyle silahlanmış olarak, her gün mağaraya gittim. Önceleri, özetleme zahmetli bir işti. Konsantre olamıyordum, çünkü geçmişi taramaktan hoşlanmıyordum. Zihnim bir travma tik deneyimden diğerine atlıyordu, ya da sadece hayallere dalıyordum. Ama bir süre sonra, anılarımın aldığı netlikten ve ayrıntılardan heyecan duymaya başladım.

Hatta her zaman bir tabu gözüyle baktığım deneyimler hakkında daha objektif olmaya bile başladım

Şaşırtıcı bir biçimde, daha güçlü ve daha iyimser hissediyordum. Bazen, soluk alıp verirken, sanki enerjinin bedenimin içine geri sızıyor, kaslarımın ısınmasına ve şişmesine yol açıyor gibi oluyordu. Özetleme görevimle o kadar ilgilenmeye başladım ki alıştırmamın değerini kanıtlaması için bir ayın geçmesi gerekmedi. Senette belirtilen başlama zamanından iki hafta sonra, akşam yemeği yerken, Clara'dan beni apartman dairemde taşındırması ve eşyalarımı depoya koydurması için birisini bulmasını istedim. Clara bu seçeneği bana daha önce birkaç kez önermişti, ama her defasında onun önerisini geri çevirmiştik, çünkü kesin karar vermeye hazır değildim. Clara isteğimden sevinmişti.

"Bunu kuzenlerimden birine yaptıracam," dedi. "O her şeyi halleder. Seni konsantre olmaktan alıkoyacak endişelerin olmasını istemiyorum."

"Şimdi bundan söz etmişken, Clara," dedim, "beni rahatsız eden başka bir şey daha var."

Clara konuşmamı bekledi. Ona onu hiç yemek yaparken ya da hazırlarken görmediğim halde, yemeklerimizin her zaman hazır olmasını garip bulduğumu söyledim.

Clara bunun normal olduğunu belirten bir ifadeyle "Bu gündüzleri hiçbir zaman evde olmamandan," dedi. "Ve geceleri de erken yatıyorsun."

Zamanımın çoğunu mağarada geçirdiğim doğrudu. Eve geri döndüğümde, bu mutfakta

yemek içindi, daha sonra da, odamda kalıyordum çünkü ev beni korkutuyordu. Ev çok büyüktü. Terk edilmiş gibi görünmüyordu, çünkü" ağızına kadar mobilyalar, kitaplar ve seramik, gümüş ya da emayeden yapılmış dekoratif eşyalarla doluydu. Odaların hepsi, sanki bir hizmetçi düzenli olarak gelip temizlik yapıyormuş gibi temiz ve tozsuzdu. Ama ev boş görünüyordu çünkü içinde kimse yoktu, iki kez Clara tartışmayı reddettiği gizemli isler için ortadan kayboldu; o zamanlarda, evdeki benden başka tek canlı Manfred'di. O süre aynı zamanda Manfred'le eve bakan tepelerde yürüyüşe çıktığımız zamanlardı. Kendi bulduğumu düşündüğüm bir gözlem noktasından evin ve bulunduğu arazinin haritasını çıkarttım, O zamanlar, beni oraya Manfred'in götürdüğünü itiraf etmek istemiyordum.

Tepedeki özel burnumdan, evin yerini bulabilmek için saatler harcadım.

Clara evin ana yönlerine baktığına değinmişti. Ama bunu bir pusulayla kontrol ettiğimde, ev biraz farklı hizada gibi görünüyordu. En fazla rahatsızlık verici olan evin etrafındaki araziydi, çünkü herhangi doğru bir harita çıkartmaya çalıştığımda buna izin vermiyordu. Gözlem noktamdan arazinin evin kendisinde ölçülenden daha geniş göründüğünü görebiliyordum. Clara benim evin ön bölümüne-doğusuna-olduğu gibi güneyine de ayak basmamı yasaklamıştı. Ama evin etrafında yürüyerek, iki alanın, benim girebildiğim batı ve güneyde eşit olduğunu hesaplamıştım. Bununla birlikte, bunlar uzaktan görüldüğünde, hiç de eşit değildi ve bu karışıklığı açıklayamıyordum.

Evin ve arazinin ayrıntılı planını çıkartmayı bıraktım ve dikkatimi bir başka gizemli soruna vermeye başladım: Clara'nın akrabaları. Clara onlardan sürekli dolaylı olarak söz etmekle birlikte, onları hiç görememiştim.

Clara'ya doğrudan doğruya "Akrabaların Hindistan'dan ne zaman geri dönüyorlar?" diye sordum.

"Yakında," diye yanıtladı. Pirinç kâsesini tek eline aldı ve onu Çinlilerin yaptığı gibi tuttu. Onun yemek yeme çubuklarını kullandığını daha önce görmemiştim ve onları inanılmaz bir kesinlikle kullanmasına hayret ettim. "Neden benim akrabalarım bu kadar ilgileniyorsun?" diye sordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse, Clara, neden olduğunu bilmiyorum, ama onları çok merak ediyorum," dedim. "Bu kocaman evde tedirgin hisler ve düşüncelere kapılıyorum."

"Evi sevmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Tam tersine, onu seviyorum. Ama öyle büyük ve akıldan çıkmayan bir ev ki."

Kâsesini koyarak "Ne çeşit düşünceler ve hisler seni tedirgin ediyor?" diye sordu.

"Bazen antrede bililerini gördüğümü, ya da sesler duyduğumu düşünüyorum. Ve sürekli olarak beni birisinin izlediği izlenimine kapılıyorum, ama çevreme baktığımda, orada kimse olmuyor."

Clara, "Bu evde gözle görülebilenden daha fazlası var," diye kabul etti, "ama bu korku ya da endişe doğurmamalı. Bu evde, arazide, tüm bu alanın etrafındaki dağlarda büyü var. Burada yaşamayı seçme nedenimiz bu. Aslında, seçiminin nedeninin bu olduğu hakkında en ufak bir fikrin olmadığı halde, senin burada yaşamaya karar vermedeki neden de bu.

Ama böyle olması gerekiyor. Sen bu eve masumiyetini getirdin ve ev içinde barındırdığın tüm istençle onu bilgeliğe dönüştürecek.”

“Bunların hepsi kulağa hoş geliyor, Clara, ama bu tam olarak ne anlama geliyor?”

Clara düş kırıklığıyla “Seninle her zaman beni anlayacağın umuduyla konuşuyorum,” dedi. “Seninle önünde sonunda temasa geçecek olan akrabalarımın hepsi, emin ol ki, seninle aynı biçimde konuşacaktır. Onun için yalnızca bizi anlamadığın için bizim anlamsız şeyler söylediğimizi düşünme.”

“İnan bana, Clara, bunu kesinlikle düşünmüyorum, bana yardım etmeye çalışmana minnettarım.”

Clara sözümü “Sana yardım eden özetleme, ben değilim,” diye düzeltti. “Evle ilgili, bana söylediklerinden başka garip bir şeyler dikkatini çekti mi?”

Ona evle ilgili gözlem noktamdan ve yerden yaptığım görsel değerlendirmelerin karışıklığını anlattım.

Clara öksürene kadar güldü.

Clara yeniden konuşabildiğinde “Hareketlerimi bu yeni davranışa göre ayarlamalıyım,” dedi.

“Bana yerin neden oransız görüldüğünü ve neden burada aşağıda olduğumda yukarıda tepedekinden farklı pusula ölçümleri yaptığımı açıklayabilir misin?” diye sordum.

“Kesinlikle açıklayabilirim; ama bu sana hiçbir anlam ifade etmez. Dahası, korkabilirsin bile.”

“Bunun nedeni pusula mı, Clara. Yoksa ben miyim? Çıldırıldım mı ne?”

“Tabii ki, nedeni sensin; o ölçümleri yapan sensin; ama çıldırmadın; bu başka bir şey.”

“Ne bu, Clara? Söyle bana. Tüm bunlar gerçekten de tüylerimi diken diken ediyor. Sanki hiçbir şeyin gerçek olmadığı ve her şeyin olabileceği bir bilim kurgu filmindeymişim gibi. O türden nefret ederim!”

Clara daha fazlasını açıklamayı istiyor gibi görünmüyordu. Bunun yerine, “Beklenmedik olanı sevmiyor musun?” diye sordu.

Ona erkek kardeşlerim olmasının beni isteksiz hale getirecek kadar harap ettiğim ve bir ilke olarak, onların sevdiği her şeyden nefret ettiğimi söyledim. Onlar televizyonda *Alacakaranlık Kuşağını* izlerlerdi ve buna çıldırırlardı. Benim içinse, bu en dalavereci ve uyduruk programdı.

Clara, “Bakalım bunu nasıl açıklayacağım,” dedi. “Her şeyden önce bu kesinlikle bir bilim kurgu ev değil. Bu daha çok olağanüstü bir istencin evi. Sana evin sırlarını açıklayamama nedenim sana istencin ne olduğunu açıklayamam.”

“Lütfen bilmece gibi konuşma, Clara,” diye yalvardım. “Bu yalnızca korkutucu değil, çıldırtıcı da.”

Clara, “Senin bu ince konuyu anlayabilmen için, dolaylı yoldan konuşmak zorundayım,” dedi. “Onun için bırak sana önce benim burada bu evde olmamdan doğrudan doğruya sorumlu olan ve dolaylı olarak da seninle ilişkimden sorumlu olan adamdan söz edeyim. Adı Julian'dı ve o karşılaşabileceğin en mükemmel insandı. Beni bir gün Arizona'daki o dağlarda yolunu kaybettiğimde buldu ve beni buraya bu eve getirdi.”

Ona “Bir dakika, Clara, ben bu evin nesillerdir ailene ait olduğunu sanıyordum,” diyerek söylediklerini anımsattım.

“Tam olarak beş nesildir,” diye yanıtladı.

“Nasıl oluyor da böyle iki çelişen şeyi böyle kayıtsızlıkla söyleyebiliyorsun?”

“Çelişkili bir şey söylemiyorum. Olanları' uygun bir temel olmadan yorumlayan sensin. Gerçek su ki bu ev nesillerdir benim aileme aittir. Ama ailen soyut bir ailedir. Bu aile aynı bu evin bir ev ve Manfred'in de bir köpek olması gibi bir evdir. Ama Manfred'in gerçek bir köpek olmadığını; ne de bu evin bir başka evin olduğu gibi gerçek olmadığını zaten biliyorsun. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Clara'nın bilmeceleri için havamda değildim. Bir süre için, onun konuyu değiştireceğini umarak sessizce oturdum. Sonra düşüncelere daldığım ve çabucak kızan birisi olduğum için kendimi suçlu hissettim. Sonunda “Hayır, demek istediğini anlamıyorum,” dedim.

Clara sabırlılıkla “Tüm bunları anlayabilmen için, değişmelisin,” dedi. “Ama zaten, burada bulunma nedenin de tam olarak bu: değişmek. Ve değişmek demek soyut uçuşu yapmada başarılı olacaksın demek, o zaman her sev senin için açıldık kazanacak.”

Benim çaresiz zorlamam üzerine, Clara bu aidi almaz uçuşun alnın sağ tarafından soluna hareket etmekle sembolize edildiğini, ama bunun aslında eterik parçamızı, çifti günlük farkındalığımıza dahil etmek anlamına geldiğini açıkladı.

“Sana daha önce de açıkladığım gibi,” diye sürdürdü, “beden- zihin ikiciliği yanlış bir ikiye bölmedir.

Gerçek ayrılık, zihni barındıran fiziksel bedenle, enerjiyi barındıran eterik beden ya da çift arasındadır. Soyut uçuş çiftimizi günlük yaşamımızla ilgili hale getirdiğimizde gerçekleşir. Bir başka deyişle, fiziksel bedenimizin enerjisel eterik tamamlayıcısının tümüyle bilincine vardıgı an, soyut, tümüyle farklı bir farkındalık dünyasına geçeriz.”

“Eğer bu önce değişmem gerektiği anlamına geliyorsa, o geçişi yapabileceğimden kesinlikle kuşkuluyum,” dedim. “Her şey içimde öylesine kök salınış görünüyor ki, bunların yaşamını boyunca süreceğini hissediyorum.”

Clara fincanıma biraz su döktü. Seramik sürahiyi yerine koydu ve bana dürüstçe baktı. “Değişmenin bir yolu var,” dedi. “Ve şu anda boğazına kadar onun içindesin; bunun adı özetleme.”

Clara beni derin ve tam bir özetlemenin yaşamlarımızı aldanmalar olmaksızın görmemize izin vererek neyi değiştirmeyi istediğimizin farkına varmamızı sağladığına

ikna etti. Özetleme bize alışılmış davranışlarımızı kabul etme ya da bunlar bizi tümüyle tuzağına düşürmeden onları istencimizle uzaklaştırmayı seçebileceğimiz kısa bir ara verir.

“Peki, bir şeyi istencinle nasıl uzaklaştırırsın?” diye sordum. “Sadece 'Defol, Şeytan!' mı dersin?”

Clara güldü ve bir yudum su içti. “Değişmek için üç şartı yerine getirmemiz gerekir,” dedi. “Önce, kararımızı yüksek sesle söyleriz ki istenç bizi duysun. İkincisi, farkındalığımızı uzun bir süre kullanmalıyız: Bir şeye başlayıp sonra onu cesaretimiz kırılır kırılmaz bırakamayız. Üçüncüsü, edimlerimizin sonuçlarını ondan tam bir bağımsızlıkla izlemeliyiz. Bu başarmak ya da başarısız olma düşünceleriyle uğraşanlayız demektir.

Clara beni “Bu üç adımı izleyerek içindeki herhangi bir istenmeyen hissi ya da isteği değiştirebilirsin,” diye temin etti.

Kuşkuyla “Bilmiyorum, Clara,” dedim. “Senin söylediğin biçimiyle öyle basit görünüyor ki.”

Ona inanmayı istemiyor değildim, yalnızca her zaman pratik bir insan olmuştum ve pratik bir bakış açısından, davranışlarımı değiştirme görevi onun üç aşamalı programına rağmen tereddüt vericiydi.

Yemeğimizi tanı bir sessizlik içinde bitirdik. Mutfaktaki tek ses bir kireçtaşı filtreden geçen suyun sürekli olarak damlamasıydı.

Bu bana özetlemenin yol açtığı yavaş yavaş temizlenme işleminin somut bir görüntüsünü anımsatıyordu. Birdenbire, içimden bir iyimserlik tıstı. Belki de aynı filtreden geçen su gibi, damla damla, düşünce düşünce, kendini değiştirmek, arınmak olasıydı.

Üstümüzde, parlak ışıklar beyaz masa örtüsünün üstüne korkutucu gölgeler düşürüyordu. Clara yemek yeme çubuklarını bıraktı ve parmaklarını sanki masa örtüsünün üstünde gölgeden resimler yapıyormuş gibi bükmeye başladı. Onun her an bir tavsan ya da kaplumbağa yapmasını bekliyordum.

Sessizliği bozarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordum. .

“Bu bir iletişim biçimidir,” diye açıkladı, “ama insanlarla değil, istenç dediğimiz güçle.”

Clara serçe parmaklarını ve işaret parmaklarını uzattı, sonra başparmağını kalan iki parmağının ucuna değdirerek bir çember yaptı. Bana bunun o gücün dikkatini çekmek ve onu parmak uçlarında biten ya da başlayan enerji hatları yoluyla bedene girmesini sağlamak için yapılan bir işaret olduğunu söyledi.

Bana hareketi yeniden göstererek “Eğer onları bir anten gibi uzatırsan enerji işaret parmağı ve serçe parmağı yoluyla gelir,” diye açıkladı. “Sonra enerji diğer üç parmakla yapılan çember tarafından hapsedilir ve içeride tutulur.”

Bunun özel bir el pozisyonu olduğunu, bununla bedenimize onu sağaltmak ya da güçlendirmek, ya da hislerimizi ve alışkanlıklarımızı değiştirmek için yeterli kadar enerjiyi çekebileceğimizi söyledi.

Clara, “Haydi daha rahat edeceğin oturma odasına gidelim,” dedi. “Seni bilmem ama bu

bank benim popomu acıtmaya başlıyor.”

Clara ayağa kalktı ve karanlık avlu boyunca yürüyerek evin arka kapısından ve ana bölümünün koridorundan, oturma odasına yürüdük. Şaşırtıcı bir biçimde, gaz lambası yakılmış ve Manfred bir koltuğun yanına kıvrılıp uyumuştı. Clara, hep onun en sevdiği yer olduğunu düşündüğüm o koltuğa rahatça oturdu. Üzerinde çalışmakta olduğu bir nakış aldı ve iğneyi kumaştan geçirerek ve onu elinin zarif bir hareketiyle çekerek dikkatle birkaç dikiş daha ekledi. Gözleri yaptığı ise dikkatle sabitlenmişti.

Bu güçlü kadının iğne isi yapmasını görmek o kadar olağandışıydı ki, onun el sanatını görebilir miyim diye merakla baktım.

Clara ilgimi fark etti ve kasnağı benim görebilmem için kaldırdı. Bu üzerinde rengârenk çiçeklerin üzerine konmuş kelebekler olan bir yastık kılıfıydı. Benim zevkime göre fazla süslüydü.

Clara sanki onun çalışması üzerine eleştirili görüşümü hissetmiş gibi gülümsedi.

Bir dikiş daha atarak “Bana bu çalışmanın, çok güzel olduğunu ya da zamanımı boşa geçirdiğimi söyleyebilirsin,” dedi, “ama bu benim içsel sakinliğimi etkilemez. Bu tavra 'kendi değerini bilmek' denir.” Clara kendisinin yanıtladığı güzel sözlerden oluşan bir soru sordu. “Peki, benim değerimin ne olduğunu düşünüyorsun? Kesinlikle sıfır.”

Ona benim görüşüme göre onun görkemli, gerçekten de çok ilham verici bir kişi olduğunu söyledim. Hiçbir değeri olmadığını nasıl söyleyebilirdi?

“Bunların hepsi çok basit,” diye açıkladı. “Pozitif ve negatif güçler dengede olduğu sürece, bunlar birbirlerini götürür ve bu da benim değerimin sıfır olduğu anlamına gelir. Bu aynı zamanda birisi beni eleştirdiğinde asla kızamayacağım, ne de birisi beni övdüğünde bundan hoşnut olmayacağım anlamına gelir.”

Clara bir iğneyi tuttu ve loş ışığa rağmen, ona çabucak ipliği geçirdi, ipliğin uçlarını birleştirerek “Kadim zamanların Çinli bilgeleri kendi değerini bilmek için, ejderhanın gözünden geçmen gerektiğini söylerlerdi,” dedi.

O bilgelerin uçsuz bucaksız bilinmezlin pulları göz kamaştırıcı bir ışıkla parıldayan dev bir ejderha tarafından korunduğuna inanırlardı. Ejderhaya yaklaştırmaya cesaret eden cesur arayıcıların onun gözleri kör edici parıltısından, en ufak bir hareketiyle yoluna çıkan her şeyi un ufak eden kuyruğundan ve ulaştığı yerlerdeki her şeyi yakıp küle çeviren soluğundan dehşete düştüklerine inanırlardı. Ama onlar aynı zamanda bu yaklaşılamaz ejderhayı geçmenin bir yolu olduğuna da inanırlardı. Clara onların, kişinin görünmez olabileceğinden ve ejderhanın gözünden geçebileceğinden emin olduklarını söyledi.

“Bu ne anlama geliyor, Clara?” diye sordum.

“Bu özetleme yoluyla, düşünce ve isteklerden arınabiliriz ki bu o kadim görücüler için ejderhanın istenciyle birleşmek ve böylelikle görünmez olmak anlamına geliyordu.”

Clara'nın islerinden bir başka örnek olan nakışla islenmiş bir yastığı aldım ve onu sırtıma koydum. Zihnimi temizlemek için birkaç derin soluk aldım.

Clara'nın söylediklerini anlamak istiyordum. Ama onun Çin metaforlarını kullanmadaki ısrarı tüm bunları benim için iyiden iyiye kafa karıştırıcı hale getiriyordu. Ama söylediği her şeyde öyle bir ısrar vardı ki, en azından onu anlamaya çalışmazsam bunun benim için bir kayıp olacağını hissediyordum.

Clara'nın nakıs yapmasını izlerken, birden annemi anımsadım. Belki de bu anı bende büyük bir üzüntü, adı olmayan bir istek uyandırıyor; ya da belki de bu Clara'nın söylediklerini dinlemekten; ya da onun boş, korkunç güzel evinde, gaz lambasının o ürpertici ışığının altında olmaktandı. Gözlerimden yaslar boşandı ve ağlamaya başladım.

Clara koltuğundan zıpladı ve yanımda durdu. Kulağıma öyle yüksek sesle fısıldadı ki bana bir bağırma gibi geldi, “Bu evde kendine acımaya cüret etme. Eğer bunu yaparsan, bu eve seni reddeder; seni aynı bir zeytin çekirdeğini tükürür gibi dışarı tükürür.”

Clara'nın öğüdü bende uygun etkiyi yaptı. Üzüntüm derhal uçup gitti. Gözlerimi kuruladım ve Clara sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşmayı sürdürdü.

Yeniden yerine oturarak, “Boşluk sanatı ejderhanın gözünden geçmek isteyen Çinli bilgeler tarafından uygulanan teknikti,” dedi. “Bugün, biz buna özgürlük sanatı diyoruz. Bunun daha iyi bir terim olduğunu düşünüyoruz çünkü o sanat gerçekten de insanlığın bir anlam taşımadığı soyut bir dünyaya götürüyor.”

“Bunun insani olmayan bir dünya olduğunu mu söylemek istiyorsun, Clara?”

Clara kasnağını kucağına koydu ve bana baktı. “Demeye çalıştığım şey, bu dünyayı arayan bilgiler ve görücülerden onun hakkında duyduğumuz hemen her şey, bizim insani isteklerimize gönderme yapıyor. Ama biz, özgürlük sanatını uygulayanlar, ilk elden deneyimle bunun yanlış bir tanımlama olduğunu bulduk. Bizim deneyimlerimize göre, insani olan her şey o dünya da o kadar önemsizdir ki boşlukta kaybolup gider.”

“Bir dakika, Clara. Çinli ölümsüzler denilen bir grup efsanevi kişilere ne diyorsun? Onlar senin söylediğin biçimiyle özgürlüğe kavuşmadılar mı?”

Clara, “Bizim söylediğimiz biçimiyle değil,” dedi. “Özgürlük bizim için insanilikten bağımsız olmaktır. Çinli ölümsüzler kendi ölümsüzlük efsanelerinde, bilge olmada, kendilerini bağımsızlaştırmış olmada, diğerlerine yol göstermek için dünyaya geri gelmede hapsolmuşlardı.

Onlar bilginler, müzisyenler, doğaüstü güçlere sahip kişilerdi. Aynı klasik Yunan tanrıları gibi erdemli ve gariplerdi. Nirvana bile, etten bağımsız olmanın neşe olduğu insani bir durumdur.”

Clara beni tümüyle ümitsiz hissettirmeyi başarmıştı. Ona tüm yaşamım- boyunca insan sıcaklığı ve anlayışından yoksun olmakla suçlandığımı söyledim. Aslında, bana herhangi birisinin karşısına çıkabilecek en soğuk yaratık olduğum söylenmişti. Şimdiyse Clara özgürlüğün insan şefkatinden özgür olmak olduğunu söylüyordu. Bense buna sahip olmadığım için her zaman önemli bir şeyimin eksik olduğunu hissetmiştim.

Yine kendime acıyarak ağlamak üzereydim, ama Clara yine yardımına yetişti. “İnsanlıktan bağımsız olmak sıcaklık ya da şefkate sahip olmamak gibi aptalca bir şey

demek değildir,” dedi.

“Öyle olsa da senin tanımladığın anlamıyla özgürlük benim anlayamayacağım bir şey, Clara,” diye direttim. “Bunu istediğimden emin değilim!”

Clara “Ve ben onu istediğimden eminim,” diye karşılık verdi. “Bu benim aklım da almamakla birlikte, inan bana, bu var! Ve İnan bana bir gün şimdi sana onun hakkında söylediklerimi bir başkasına söyleyeceksin. Belki de aynı sözcükleri kullanacaksın.” Sanki bunun olacağından eminmiş gibi bana göz kırptı.

Clara, “Sen özetlemeyi yapmaya devam ettikçe, insanlığın bir ihtişamı taşımadığı dünyanın girişi sana görünecek,” diye sürdürdü.

Bu senin ejderhanın gözünden geçmen için bir davet olacak. Bu bizim soyut uçuş dediğimiz şey. Bu aslında geniş bir kanyondan, insan onun ölçüsü olmadığı için tanımlanamayan bir dünyaya geçişi gerektirir.”

Korkudan donmuştum. Clara'yı hafife almaya cesaret edemiyordum, çünkü her zaman söylediklerinde ciddiydi. İnsanlığımı olduğu gibi yitirme ve bir kanyona atlama düşüncesi çok korkunçtu. Ona girişin benim için ne zaman görüneceğini sormak üzereydim, ama o açıklamasını sürdürdü.

Clara, “İsin doğrusu girişin her zaman bizim önümüzde olduğudur,” dedi, “ama yalnızca zihinleri sakın ve kalpleri rahat olanlar onun varlığını görebilir ya da hissedebilir.”

Clara ona giriş demenin metaforik olmadığını çünkü onun bazen düz bir kapı, siyah bir mağara, göz kamaştırıcı bir ışık ya da aklına gelebilecek herhangi bir şey olarak görüldüğünü, hatta bir ejderha gözü bile olabileceğini söyledi. Bu anlamda, eski Çinli bilgelerin metaforlarının hiç de abartılı olmadığını söyledi.

Clara, “Kadim Çinli arayıcıların inandıkları bir başka şey de görünmezliğin sakın bir umursamazlığa ulaşmanın doğal bir sonucu olduğuydu.” dedi.

“Sakin bir umursamazlık nedir, Clara?”

Bana doğrudan yanıt vermek yerine, hiç dövüşen horozların gözlerini görüp görmediğimi sordu.

Ona “Ömrümde hiç dövüşen horoz görmedim,” dedim.

Clara dövüşen bir horozun gözlerindeki bakışın sıradan insanların ya da hayvanların gözlerinde bulunan bir bakış olmadığını, çünkü o gözlerin sıcaklık, şefkat, öfke, korku yansıttığını açıkladı.

Clara bana “Dövüşen bir horozun gözlerinde bunlardan hiçbiri yoktur,” dedi. “Bunun yerine, tarif edilemez bir umursamazlığı, büyük geçişi yapmış olanların gözlerinde de bulunan bir şeyi yansıtır, çünkü dışarıdaki dünyaya bakmaktansa, onlar henüz olmayana bakmak için içe dönmüşlerdir.

Clara, “İç doğru bakan göz hareket ettirilemez,” diye sürdürdü. “O insan isteklerini ya

da korkularını değil, enginliği yansıtır. Sınırsız olana bakmış olan bilgiler sınırsız olanın onlara soğuk, boyun eğmez bir umursamazlıkla baktığını söylemişlerdir.”

7 BÖLÜM

Bir öğleden sonra hava kararmadan hemen önce, Clara ve ben mağaradan eve giden uzun, manzaralı yolda yürürken Clara oradaki ağaçların gölgesinde oturarak dinlenmeyi önerdi. Ağaçların yere vuran gölgelerini izliyorduk, ansızın şiddetle esen bir rüzgâr yaprakları titretti. Yapraklar ani rüzgârla yerdeki aydınlık ve karanlık biçimleri dalgalandıracak biçimde titredi. Rüzgâr geçtiğinde, yapraklar yine durdu ve tabu gölgeler de.

Clara hafifçe “Zihin bu gölgeler gibidir,” dedi. “Solüğümüz düzenli olduğunda, zihnimiz durgundur. Eğer soluk düzensizse, zihin kımıldayan yapraklar gibi titrer.”

Soluğumun düzenli mi yoksa düzensiz mi olduğunun farkına varmaya çalıştım ama bunu anlayamıyordum.

‘Clara, “Eğer soluğun dalgalanıyorsa, zihnin rahatsızdır,” diye sürdürdü, “Zihni sakinleştirmek için, en iyisi ise soluğumuzu sakinleştirmekle başlamaktır.” Bana sırtımı dik tutmamı ve bir bebeğinki gibi yumuşak ve ritmik hale gelene kadar solunumuma konsantre olmamı söyledi.

Ona eğer birisi, bizim az önce tepelerde yürürken olduğumuz gibi, bedensel olarak aktifse, onun soluğunun hiçbir zaman yalnızca yatan ve hiçbir şey yapmayan bir bebeğinki gibi yumuşak olamayacağını söyledim. “Dahası,” dedim, “bebeklerin nasıl soluduklarını bilmiyorum, çok bebek görmedim ve gördüğümde de solunumlarına dikkat etmedim.”

Clara bana yaklaştı ve bir elini sırtıma diğeriniyse göğsüme koydu. Benim korkuma rağmen, ben boğulacak kadar sıkışmış hissedene kadar bastırdı. Kurtulmaya çalıştım ama Clara beni demirden elleriyle tuttu. Bunu telafi etmek için, hava yeniden bedenime girdiğinde karnım ritmik bir biçimde içeri ve dışarı hareket etmeye başladı.

Clara, “Bebekler böyle solurlar,” dedi. “Karnının dışarı çıkma hissini anımsa ki yürürken, alıştırmaya yaparken ya da yatıp hiçbir şey yapmazken bunu yineleyebilesin. Herhalde buna inanmayacaksın, ama bizler öylesine uygarlaştık ki nasıl doğru solunacağını yeniden öğrenmemiz gerekiyor.”

Ellerini göğsümden ve sırtımdan çekti. “Şimdi bırak soluk yukarı çıkarak göğüs kafesini doldursun,” dedi. “Ama soluğunun kafana kadar çıkmasına İzm verme.”

“Soluğumun kafamın içine girmesine olanak * yok,” diye güldüm.

Beni “Dediklerimi o kadar kelimesi kelimesine alma,” diye azarladı. “Hava dediğimde, aslında, havadan alman ve karına, göğse ve sonra kafaya giren enerjiden söz ediyorum.”

Onun ciddiliğine gülmek zorunda kaldım. Bir başka Çin metaforu saldırısı için kendimi hazırladım.

Clara gülümsedi ve göz kırptı. Kıkırdayarak “Ciddiliğim boyumun bir sonucu,” dedi. “Biz büyük kişiler ufak neşeli olanlardan her zaman daha ciddiyizdir. Bu doğru değil mi, Taisha?”

Büyük kişilerden söz ederken beni neden onların içine kattığını bilmiyordum. Ondan en az beş santimetre kısaydım ve en azından on beş kilo da hafıftım. Bana büyük denmesine fazlasıyla içerlemiştim ve benim çok ciddi olmamı söylemesine daha da kızmıştım. Ama bunu ona söylemedim çünkü onun bunu bir konu haline getireceğini ve bana boyum konusunda derin bir özetleme yapmamı söyleyeceğini biliyordum.

Clara bana sanki söylediklerine vereceğim tepkiyi tahmin edermiş gibi baktı. Gülümsedim ve dedikleri beni hiç etkilememiş gibi yaptım. Benim dikkatliliğimi gördüğünde, Clara yeniden ciddileşti ve duygusal sağlığımızın soluğumuzun ritmik akışıyla doğrudan doğruya bağlantılı olduğunu açıkladı.

Bana doğru eğilerek “Kızgın birisinin soluğu,” dedi, “hızlı ve sığdır ve göğüsle ya da kafayla sınırlanmıştır. Gevşemiş birisinin soluğuysa karnına iner.”

Clara'nın kızmış olduğumdan kuşkulanmaması için soluğumu karnıma indirmeye çalıştım.

Ama Clara bilmişçe gülümsedi ve ekledi, “Büyük kişilerin karınlarından solumaları daha zordur çünkü onların ağırlık merkezleri biraz daha yüksektedir. Onun için bizim sakın ve rahat kalmamız daha da önemlidir.”

Clara açılmasını bedenin üç ana enerji bölmesine ayrıldığını anlatarak sürdürdü: bunlar karın, göğüs ve kafaydı. Karnıma göbeğimin hemen altına, sonra solar pleksüsüne [diyaframın olduğu yerdeki güneş sinir ağı] ve sonra da alnımın ortasına dokundu. Bu üç noktanın üç bölmenin anahtar merkezleri olduğunu açıkladı. Zihin ve beden ne kadar gevşerse, kişi bedenin üç bölmesinin her birine o kadar fazla hava alabiliyordu.

Clara, “Bebekler boylarına göre çok büyük miktarda hava solurlar,” dedi. “Ama yaslandıkça bedenimiz sıkışır, özellikle akciğerlerin etrafı ve daha az hava almaya baslarız.”

Clara devam etmeden önce derin bir soluk aldı. “Duygular solukla doğrudan bağlantılı olduğu için,” dedi, “kendimizi sakinleştirmenin iyi bir yolu soluğumuzu düzenlemektir. Örneğin, aldığımız her soluğu bilerek uzatmak yoluyla daha fazla enerji alacak biçimde kendimizi eğitebiliriz.”

Clara ayağa kalktı ve onun gölgesini dikkatle izlememi istedi. Gölgesinin tümüyle durgun olduğunu fark ettim. Sonra bana ayağa kalkıp kendi gölgeme bakmamı söyledi. Ağaçların rüzgâr yapraklara dokunduğu zamanki gölgelerindeki gibi hafif bir titremeyi fark ettim.

“Niye gölgem titriyor?” diye sordum. “Tümüyle hareketsiz durduğumu sanıyordum.”

Clara, “Gölgen titriyor çünkü içinde duygu rüzgârları esiyor,” diye yanıtladı. “Özetlemeye

ilk başladığından daha sakinsin, ama içinde hala kalmış olan büyük bir dalgalanma var.”

Bana sağ bacağımı dizim kırık olarak kaldırarak sol ayağımın üstünde durmamı söyledi. Dengemi sağlamaya çalışırken sallandım. Onun tek ayağı üzerinde iki ayağıyla durduğu kadar kolay durmasına, ve gölgesinin tümüyle hareketsiz olmasına hayret ettim.

Clara ayağını yere koyup diğerini kaldırarak “Dengeni korumakta zorlanıyor gibi görünüyorsun,” dedi. “Bu düşüncelerinin ve duygularının, ne de soluğunun rahat olmadığını anlamına geliyor.”

Alıştırmayı yeniden denemek için öbür bacağımı kaldırdım. Bu sefer dengem daha iyiydi, ama Clara'nın gölgesinin ne kadar hareketsiz olduğunu gördüğümde, aniden bir kıskançlık duydum ve düşmekten kurtulmak için bacağımı aşağı indirmek zorunda kaldım.

Clara ayağını yine yere basarak “Ne zaman kafamızdan bir düşünce geçse,” diye açıkladı, “enerjimiz o düşüncenin yönünde hareket eder. Düşünceler izciler gibidir; beden belirlir bir yol üzerinde hareket etmesine neden olurlar.

Clara, “Şimdi yeniden gölgeme bak,” dedi. “Ama onu yalnızca benim gölgem olarak düşünmem ey e çalış. Clara'nın gölge resminde görünen özünü görmeye çalış.”

Birdenbire gerginleştım. Bir deneme yapıyordum ve performansım değerlendirilecekti. Çocukken ağabeylerimi yenme zorunda olduğum zamanlardaki yarışma duygularım yüzeye çıkmıştı.

Clara sertçe “Gerginleşme,” dedi. “Bu bir yarışma değil. Bu sadece bir zevk. Anladın mı? Bir zevk!”

Tümüyle sözcüklere tepki vermeye şartlanmıştım. “Zevk” sözcüğü beni tam bir kafa karışıklığına ve sonunda da paniğe itti. Tek düşünebildiğim, Clara'nın bu sözcüğü doğru kullanmadığıydı. Başka bir şey söylemek istiyor olmalıydı. Ama Clara o sözcüğü, sanki içime işlemesini istermişçesine tekrar tekrar yineledi.

Gözlerimi onun gölgesi üzerinde tuttum. Gölgesinin güzel, huzurlu, güç dolu olduğu izlenimini edinmiştim. Bu yalnızca karanlık bir alan değildi, derinliği, akli ve yaşamsallığı varmış gibi görünüyordu. Sonra birdenbire gölgesinin Clara'nın herhangi bir hareketinden bağımsız olarak hareket ettiğini gördüğümü sandım. Hareket o kadar hızlıydı ki neredeyse farkına varamamıştım. Soluğumu tutup, gölgeye bakarak, tüm dikkatimi ona vererek bekledim. Sonra aynısı yine oldu ve bu kez kesinlikle buna hazırlıklıydım. Gölge titredi ve sanki omuzlar ve göğüs birdenbire şişirilmiş gibi uzandı. Gölge canlanmış gibi göründü.

Bir çığlık attım ve zıpladım. Clara'ya yüksek sesle gölgesinin canlı olduğunu söyledim. Gölgenin arkamdan koşacağından korktuğum için kaçmaya hazırdım, ama Clara omzumu tutarak beni durdurdu.

Yeniden konuşabilecek kadar sakinleştiğimde, Clara'nın kötü gölgesinin görme korkusuyla gözlerimi sürekli olarak yerden uzak tutarak, ona gördüklerimi anlattım.

Clara, “Gölgelerin hareketini görmek senin özetleme yaparak açıkça büyük bir enerji parçasını serbest bıraktığın anlamına geliyor,” dedi.

Onun bana evet diyeceğini umarak “Bunu sadece hayal etmediğimden emin misin, Clara,” dedim.

Clara, “Gölgeyi hareket ettiren senin istencindi,” dedi.

“Ama özetlemenin aynı zamanda zihni altüst ettiğini de düşünmüyor musun?” diye sordum. “Gölgelerin kendiliğinden hareket ettiğini görmüş olmak için zihnimin bir hayli altüst olmuş olması gerekiyor.”

Clara sabırla “Hayır. Özetlemenin amacı yaşamlarımız boyunca kabul ettiğimiz temel varsayımları kırmaktır,” diye açıkladı. “Bunlar kırılmadıkça, anımsamanın gücünün farkındalığımıza gölge düşürmesini önleyemeyiz.”

“Anımsamanın gücüyle tam olarak ne demek istedin, Clara?”

“Dünya kocaman bir anılar ekranıdır; eğer belirli varsayımlar kırılırsa,” dedi, “anımsamanın gücü yalnızca kontrol edilmekle kalmaz, iptal bile edilebilir.”

Onun ne söylediğini anlamadım ve bu kadar anlaşılmaz olmasına içerledim.

Mantıklı bir açıklama bularak “O herhalde rüzgâr senin gölgenin üstüne düştüğü toprağı hareket ettirdiği için öyle oldu,” dedim.

Clara kafasını salladı. “Emin olmak için gölgeme yeniden bakmayı dene,” diye öneride bulundu.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Hiçbir şey beni tekrar onun gölgesine baktıramazdı.

Clara, “İnsanların gölgelerinin kendiliğinden hareket etmediğinde ısrar ediyorsun,” dedi, “çünkü bu anımsama yeteneğinin sana söylediği bir şey. Hiç gölgelerin hareket ettiğini anımsıyor musun?”

“Hayır, kesinlikle anımsamıyorum.”

“İste bak. Ama sana demin olan su, normal anımsama yeteneğin bir an için devre dışı kaldı ve sen benim gölgemin hareket ettiğini gördün.”

Clara bana parmağını salladı ve kıkır kıkır güldü. “Ve o rüzgârın toprağı hareket ettirmesi de değildi,” dedi. Sonra sanki korkak bir çocukmuş gibi kafasını koluyla sakladı. O yetişkin bir kadın olduğu halde çocukça hareketler yaptığında asla gülünç görünmemesinin garipliğini fark ettim.

Clara, “Sana verecek haberlerim var,” diye sürdürdü. “Gölgelerin hareket ettiğini daha önce çocukken görmüştün, ama o zaman mantıklı değildin ve onların hareket ettiğini görmek senin için olağandı. Sen büyüdükçe, enerjin toplumsal sınırlamalar tarafından kontrol edilir hale geldi ve sen gölgelerin hareket ettiğini gördüğünü unuttun ve yalnızca anımsamana izin verilenleri anımsamaya başladın.”

Clara'nın söylediklerinin önemini anlamaya çalışıyordum ki birdenbire çocukken, özellikle sıcak günlerde, kaldırımlardaki gölgelerin kıpırdayıp büküldüklerini gördüğümü anımsadım. Her zaman onların kendilerini ait oldukları kişiden çekip ayırmaya çalıştığını

düşünmüştüm. Gölgelelerin arkalarına bakmak için kırılmalarını görmek beni korkuturdu. Yetişkinlerin kendi gölgelerinin maskaralıklarına bu kadar ilgisiz kalmaları bana hep garip görünürdü.

Bunu Clara'ya anlattığımda, korkmamın gerçekte gördüğümle, olası olan ve görmeme izin verilenin çelişmesinin ürünü olduğu sonucuna vardı.

“Seni tam anladığımı sanmıyorum, Clara,” dedim.

Clara, “Kendinin dev bir anı deposu olduğunu hayal etmeye çalış,” diye öneride bulundu. “O depoda, senden başka birisi duygular, görüşler, zihinsel konuşmalar ve davranış biçimlerini depoladı. Bu senin depon olduğu için, oraya istediğin zaman gidip altüst edip araştırabilir ve orada bulduklarını kullanabilirsin. Sorun senin envanter defteri kesinlikle hiçbir kontrolün olmamasıdır, çünkü defter sen depoya sahip olmadan önce tutulmuştur. Böylelikle eşya seçiminde son derece sınırlanmış sındır.”

Clara depolarımızdaki envanter defteri asla değişmediğinden yaşamlarımızın kesintisiz bir zaman çizgisi gibi göründüğünü ekledi. Depo boşaltılmadıkça, gerçekten olduğumuz kişi olmamızın hiçbir yolu olmadığını vurguladı.

Anılarım ve Clara'nın söylediklerinden bunalmış halde, geniş bir kayanın üstüne oturdum. Gözümün ucuyla, gölgemi gördüm ve kendime, Eğer gölgem benim oturduğum gibi oturmazsa ne olur? Diye sorarken bir panik dalgası hissettim. Havaya sıçrayarak “Bunu kabul edemem, Clara,” dedim. “Haydi, eve dönelim.”

Clara bana olduğum yerde kalmamı söyledi. Bana bakarak “Zihni sakinleştir,” dedi “ve beden de sakinleşir; yoksa patlayacaksın.”

Clara sol elini bileği göbeğinin tam üstüne gelecek biçimde bedeninin önünde tuttu; avucu yana bakıyordu, parmakları birleştirilmişti ve yeri gösteriyordu. Bana elimi bu biçimde tutmamı ve orta parmağımın ucuna bakmamı söyledi. Burnumun direğinin üzerinden baktım, bu beni aşağı bakarken gözlerimi bira/ şaşılaştırmaya zorladı. Clara bu biçimde sabit olarak bakmanın farkındalığımızı bizim dışımıza yere yönlendirdiğini, böylelikle içsel heyecanımızı yatıştıracağını açıkladı.

Clara sonra derin soluk almamı, elimle yeri göstererek, istencimle orta parmağımdan yapıştırıcı damlası gibi bir enerji kıvılcımı çıkartmamı söyledi. Sonra, elimi başparmağımın dibi göğüs kemiğime değene kadar bileğimden yukarı doğru döndürmeliydim. Yediye kadar sayarken orta parmağımın ucuna bakmalı ve sonra farkındalığımı derhal alnıma, gözlerimin arasındaki ve burun direğimin hemen üstündeki noktaya kaydırmalıydim. Clara bu geçiş enerji kıvılcımını orta parmaktan gözlerin arasındaki o noktaya geçirme istencinin eslik etmesi gerektiğini söyledi. Eğer geçiş başarılırsa, kapalı gözlerin arkasındaki ekranda bir ışık görünecekti. Bu parlak enerji noktasını acıya, hastalığa, endişe ya da korkuya karşı koymak için bedenim herhangi bir yerine gönderebileceğimizi söyledi.

Clara sonra elini hareket ettirdi ve solar pleksüsüne hafifçe bastırdı. “Eğer enerjinin hızla artmasını istersen, şimdi yaptığın gibi, sana göstermek üzere olduğum güç soluğunu

yap ve sana garanti veririm ki kendini enerjiyle dolmuş hissedersin.”

Clara'nın burnundan, ardı ardına, diyaframını titreştirerek, hızlı bir dizi kısa soluk alıp vermesini izledim. Onu taklit ettim ve diyaframımı kasıp gevşeterek alıp verdiğim yirmi kadar soluktan sonra, sıcaklığın bedenimin orta bölgesinin tümüne yayıldığını hissettim.

Clara, “Burada oturup güç solunumunu yapacağız ve gözlerimizin arkasındaki ışığa bakacağız,” dedi, “taa ki korkun geçene kadar.”

“Aslında o kadar korkmamıştım,” diye yalan söyledim.

Clara, “Kendini görmedin,” dedi. “Benim oturduğum yerden, neredeyse bayılmak üzere olan birisini gördüm.”

Kesinlikle haklıydı. Hiçbir zaman Clara'nın gölgesinin kendisini uzattığını gördüğümdeki kadar büyük bir korku duymamış tun. Kayıp anılar unutulmuş derinliklerden öyle yüzeye çıktı ki, bir iki saniye için, yeniden çocuk olduğumu hissetmişim.

Avucumu yana bakacak biçimde tuttum ve Clara'nın önerdiği gibi parmağımın ucuna baktım. Gözlerimi sabit tuttum, ve sonra dikkatimi alnımın merkezine kaydırdım. Herhangi bir ışık görmedim, ama gitgide daha sakinleştim.

Hava neredeyse tümüyle kararmıştı. Clara'nın silüetini yanımda görebiliyordum. Sesi insanı yatıştırıyordu; “Enerji kıvılcımının bedeninin içine yerleşmesi için burada biraz daha kalalım,” dedi.

“Bu tekniği Çin'de mi öğrendin, Clara?” diye sordum.

Clara hayır anlamında kafasını salladı. “Sana burada Meksika'da bir öğretmenim olduğunu söyledim,” dedi, sonra saygılı bir ses tonuyla ekledi, “Öğretmenini yaşamını özgürlük sanatını öğrenmeye sonra da öğretmeye adanmış mükemmel bir adamdır.”

“Ama bu solunum yöntemi Doğu kökenli değil mi?”

Clara bana yanıt vermeden önce düşünüyormuş gibi göründü. Onun duraklamasının bazı şeyler gizli tutma isteğinden kaynaklandığını düşündüm.

“Öğretmenin bunu nerede öğrendi?” diye sordum. “O da Çin'de miydi?”

Clara yanıt vermekten kaçarak “O bildiği her şeyi kendi öğretmeninden öğrendi,” dedi.

Ona bana öğretmeniyle ve ona öğrettikleriyle ilgili daha fazla şey söylemesini istediğimde, Clara konuyu bu anda daha fazla tartışma özgürlüğüne sahip olmadığından dolayı özür diledi.

“Bunları anlamak için,” dedi, “su anda sahip olmadığın, özel bir tür enerji elde etmeye gereksinimin var.”

Elime hafifçe vurdu. Anlayışla “Acele etme,” dedi. “Sana bildiğimiz her şeyi öğretme niyetindeyiz. Onun için acele etmeye gerek yok.”

“Sen 'biz' dediğinde hep o kadar meraklanıyorum ki, Clara, çünkü evde başkalarının olduğu izlenimini ediniyorum ve mantığımın bana kesinlikle gerçek olamayacağını söylediği şeyler görmeye ve duymaya başlıyorum.”

Clara öyle çok güldü ki üzerinde oturduğu kayadan düşeceğini sandım. Onun bu anı ve abartılmış kahkahayı patlatması canımı bana öğretmeninden söz etmemesinden daha çok sıktı.

“İkileminin bana ne kadar komik görüldüğünü bilmiyorsun,” diye açıklamada bulundu. “Bu bana, aynı senin gölgenin hareket ettiğini gördüğünde olduğu gibi, enerjini serbest bırakmakta olduğunu kanıtlıyor. Deponu boşaltmaya başlıyorsun. Envanter defterindeki eşyaların daha fazlasını attıkça, başka şeyler için daha fazla yer açmış olursun.”

Hala canım sıkkın olarak “Ne gibi?” dedim. “Gölgelerin hareket ettiğini görmek ve sesler duymak gibi mi?”

Clara muğlâk bir biçimde “Belki de,” dedi. “Ya da hatta gölgelerin ve seslerin ait olduğu kişileri bile görebilirsin.”

Kimden söz ettiğini öğrenmek istedim, ama Clara bu konuda daha fazla konuşmayı reddetti. Birdenbire ayağa kalktı ve hava çok karanlık olmadan önce eve dönüp jeneratörü çalıştırmak istediğini söyledi.

8 BÖLÜM

Clara'yı üç gün boyunca görmedim; gizemli bir is onu uzakta tutuyordu. En ufak bir uyarıda bulunmadan, beni her defasında birkaç gün boyunca evde Manfred'le yalnız bırakmak, onun alışkanlığı haline gelmişti ve tüm eve bana kaldığı halde, oturma odası, benim yatak odam, Clara'nın spor salonu, mutfak ve tabii ki evin dışından başka gitmeye hiç cesaret edememiştim. Clara'nın evinde ve arazisinde, beni özellikle Clara uzaktayken anlaşılmaz korkuyla dolduran bir şeyler vardı. Bu nedenle, tek basımayken, beni rahatlattığını fark ettiğim sıra bir programı koruyordum.

Saat dokuz gibi kalkıyor, kahvaltımı odun sobasını nasıl yakacağımı hala bilmediğim için mutfaktaki elektrikli ocakta hazırlıyor, hafif bir öğle yemeği paketliyor, sonra da mağarada özetleme yapmaya gidiyor ya da Manfred'le yürüyüşe çıkıyordum. Öğleden sonra geç saatlerde Clara'nın savaş sanatları salonunda kung fu formları çalışmak için eve dönüyordum. Burası tavanı kemerli, tabanı verniklenmiş tahtadan ve çeşitli savaş sanatları silahlarının konulduğu siyah laklı bir rafın olduğu geniş bir salondur. Kapının karşısındaki duvarda hasır örtülerle kaplanmış yükseltilmiş bir platform vardı. Bir seferinde Clara'ya bu platformun neye yaradığını sormuştum. Clara orasının meditasyonunu yaptığı yer olduğunu söylemişti.

Clara'nın meditasyon yaptığını hiç görmemiştim çünkü ne zaman kendisi salona girse, kapıyı hep kilitliyordu. Ona ne tür bir meditasyon yaptığını her soruşumda, bana bunu açıklamayı reddetti.

Öğrendiğim tek şey Clara'nın buna “rüya görme” adını verdiğiydi.

Clara orayı kendisi kullanmadığı zamanlar spor salonuna girmeme izin vermişti. Evde tek basımayken, orası Clara'nın varlığı ve gücüyle dolu olduğu için duygusal açıdan teselli bularak o odaya çekiliyordum. Bana çok ilginç bir kung fu formunu öğrettiği yer burasıydı. Çin savaş sanatlarıyla hiçbir zaman ilgilenmemiştim çünkü Japon karate hocalarım her zaman kung fu hareketlerinin pratik bir değen olamayacak kadar fazla ayrıntılı ve hantal olduğundan ısrar etmişlerdi. Karate'nin köklerinin Çin stillerinde olduğunu ama formlarının ve uygulamalarının Japonya'da tümüyle değiştirilip mükemmelleştirildiğini söyleyerek, sistematik olarak Çin stillerini aşağılıyor ve kendilerinininkini yüceltiyorlardı. Savaş sanatları üzerine fazla bir şey bilmediğim için, hocalarıma tümüyle inanmış ve tüm diğer stilleri bütünüyle boşlamış tim. Bunun sonucu olarak, Clara'nın kung fu stiliyle ne yapacağımı bilmiyordum. Benim bilgisizliğime rağmen, bir şey kesindi: Clara bunda tartışmasız bir ustaydı.

Clara'nın spor salonunda bir saat kadar çalıştıktan sonra, elbiselerimi değiştirip mutfığa giderek yemek yiyordum. Her zaman, yemeğim orada, masanın üzerine konulmuş oluyordu, ama egzersiz yapmaktan hep o kadar acıkmış oluyordum ki hazırlananları oraya nasıl geldiği üzerine düşünmeden bir kurt gibi mideye indiriyordum.

Clara bana, ona bunu sorduğumda, hizmetçinin o yokken benim yemeklerimi pişirmek için geleceğini söylemişti. Ayrıca çamaşırları da yıkıyor olmalıydı, çünkü elbiselerimi yatak odamın kapısında özenle katlanmış halde buluyordum; tek yapmam gereken onları ütölemektir.

Bir akşam, ağır bir çalışmadan sonra, Manfred zaman zaman sıkıntıyla hırlayarak bakarken, öyle fazla enerjili hissettim ki, alışılmış programımı bozmaya ve özetleme yapmak için karanlıkta mağaraya dönmeye karar verdim. Oraya gitmek için öyle acele ediyordum ki el fenerimi almayı unuttum. Bulutlu bir geceydi, ama zifiri karanlığa rağmen, yoldaki hiçbir şeye takılmadım. Mağaraya vardım ve karate hocalarımla olan tüm anılarımı ve katıldığım her gösteri ve turnuvayı görselleştirerek ve solunum yaparak özetleme yaptım. Bu gecenin büyük bir bölümünü gerektirdi, ama bitirdiğimde kendimi hocalarımdan eğitimimin bir parçası olarak kazanmış olduğum önyargılardan bütünüyle temizlenmiş hissettim.

Ertesi gün Clara hala geri dönmemişti, onun için mağaraya her zamankinden biraz geç gittim. Eve dönerken, bir alıştırma olarak, her gün yürüdüğüm yolda bu defa karanlıktaymış gibi gözlerimi kapatarak yürümeyi denedim. Tökezlemeden yürüyüp yürüyemeyeceğimi görmek istiyordum, çünkü önceki gece mağaraya giden yolu hiç bir yere takılmadan yürümüş olmamım olağandışı olduğunu ancak daha sonra fark etmiştim. Gün ışığında ama gözlerim kapalı olarak yürürken, birkaç kez kütüklerin ve kayaların üstünden düştüm ve kaval kemiğimi bir havlı kötü morarttım.

Oturma odasında moraran yerleri bandajla sarıyordum ki Clara beklenmedik bir biçimde kapıdan girdi. Şaşırılmış bir bakışla “Ne oldu sana?” diye sordu. “Sen ve köpek kavga mı ediyordunuz?”

Tam o anda, Manfred yavaşça odaya girdi. Onun Clara'nın söylediklerini anladığına emindim. Manfred sanki alınmış gibi terslikle havladı. Clara onun önünde durdu, bu Doğulu öğrencinin ustasına yaptığı gibi, belinden biraz öne eğildi ve anlaması çok zor olan iki dilli özür diledi. Clara, “Sizin kusursuz davranışınız ve mükemmel görgünüz ve hepsinden önemlisi, sizi *un se—or enire re—ores, el mus ilustre entre todos* ellos-kralların kralı, hepsinin en şanslı yapan üstün itibarınız hakkında böyle dikkatsizce konuşmuş olduğum için, son derece üzgünüm, sayın *se-or’um*” dedi.

Tümüyle şaşkına dönmüştüm. Clara'nın üç günlük yokluğu sırasında çıldırmış olduğunu sandım. Onun böyle konuştuğunu daha önce hiç duymamıştım. Gülmek istedim, ama onun ciddi ifadesi gülmemi boğazıma tıkadı.

Manfred esneyip, Clara'ya sıkıntıyla bakıp, arkasını dönüp odayı terk ettiğinde, Clara bir başka özür silsilesine başlamak üzereydi.

Clara bedeni saklamaya çalıştığı gülüşüyle sarsılarak koltuğa oturdu. “Alındığı zaman, ondan kurtulmanın tek yolu özürlerle ölesiye sıklıktır,” diye bir sırrı paylaştı.

Clara'nın bana son üç gündür nerede olduğunu söyleyeceğini umuyordum. Belki yokluğu konusunu açar diye bir an için bekledim, ama bunu yapmadı. Clara'ya o yokken, Manfred'in her gün beni özetleme mağarasına ziyarete geldiğini söyledim. Sanki oraya zaman zaman her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için gidiyor gibiydi.

Yine Clara'nın gezisinin doğası üzerine bir şeyler söylemesini istedim, ama o bunun yerine şaşırtıcı bir biçimde, “Evet, Manfred çok endişelidir ve başkalarını çok düşünür. Onun için onlardan aynı davranışı bekler ve eğer bu davranışı görmediğinden kuşku duyarsa, kudurur. O bu haldeyken, ölesiye tehlikelidir. Ona kurbağa köpek dediğinde neredeyse kafanı kopartmak üzere olduğu o geceyi anımsıyor musun?” dedi.

Konuyu değiştirmek istedim. Manfred'in çılgın bir köpek olduğunu düşünmek istemiyordum. Son aylarda, benim için bir canavardan çok bir arkadaş olmuştı. O öyle bir arkadaştı ki beni gerçekten anlayan tek kişinin o olduğuna sarsılmaz bir inançla inanmaya başlamıştım.

Clara, “Bacaklarına ne olduğunu söylemedin,” dedi.

Ona başarısızlıkla sonuçlanan gözlerim kapalı yürüme girişimimden söz ettim. Önceki gece karanlıkta yürürken hiçbir zorlukla karşılaşmadığımı açıkladım.

Clara bacaklarımdaki çiziklere ve izlere baktı ve kafama sanki Manfred'mişim gibi hafifçe vurdu. “Dün gece, yürürken kafanda bir plan yoktu,” dedi. “Mağaraya ulaşmaya kararlıydın, onun için ayakların senin otomatik olarak oraya götürdü. Bu öğleden sonra, dün geceki yürüyüşünü bilinçli olarak taklit etmeye çalışıyordun, ama acınacak bir başarısızlığa uğradın çünkü zihninin isin içine girdi.” Bir an için düşündü ve sonra ekledi, “Ya da belki de sana güvenlikle yol gösterecek olan ruhun sesini dinlemiyordun.”

Ona herhangi bir sesin farkına varmadığımı, ama bazen evdeyken, bunun yalnızca boş koridordan esen rüzgâr olduğundan emin olduğum halde, garip fısıltılar duyduğumu sandığımı söylerken Clara çocuksu bir sabırsızlık hareketiyle dudaklarını büzdü.

Clara bana “Sana önceden öyle yapmanı söylemedikçe, dediklerimi kelimesi kelimesine almayacağında anlaşmıştık,” diye sertçe anımsatmada bulundu. “Deponu boşaltarak, envanter defterini değiştiriyorsun. Şimdi orada karanlıkta yürümek gibi yeni bir şey için yer var. Onun için belki ruhun sesi için de yer olabileceğini düşündüm.”

Clara'nın söylediklerini anlamak kendimi için o kadar zorluyordum ki kaslarımı çatmış olmalıyım.

Clara en sevdiği koltuğa oturdu ve sabırla ne demek istediğini açıklamaya başladı.

“Sen bu eve gelmeden önce, envanter defterinde köpeklerin kopekten başka bir şey olmadığı yazılıydı. Ama sonra Manfred’le karşılaştın ve onunla karşılaşmak envanter defterinin o bölümünü değiştirmeye zorladı.” Clara kafasını bir İtalyan gibi salladı ve “*Capisce* “ dedi.

Hayretler içinde kalarak “Manfred'in ruhun sesi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” diye sordum.

Clara o kadar çok güldü ki zorlukla konuşabildi. “Hayır, demeye çalıştığım şey bu değil. Bu daha soyut bir şey,” diye mırıldandı.

Clara bir camlı dolaptan biraz merhem alarak bana dolaptan örtümü almamı önerdi. “Haydi, avluya çıkalım ve zapote ağacının altında oturalım,” dedi. “Alacakaranlık ruhun sesini dinlemek için en iyi zamandır.”

Örtümü şeftaliye benzer yeşil meyvelerle kaplı dev ağacın altına serdim. Clara morarmış cildime biraz merhem sürdü. Bu canımı çok yaktı, ama acıya dayanmaya çalıştım. Clara işini bitirdiğinde, en büyük izin neredeyse yok olduğunu fark ettim. Clara geriye eğildi ve sırtını kalın ağacın gövdesine yasladı.

“Her şeyin bir biçimi vardır,” diye başladı, “ama dışsal biçimin yanı sıra, nesneleri yöneten içsel bir farkındalık vardır. Bu sessiz farkındalık ruhtur. Bu kendini farklı şeylerde farklı biçimlerde gösteren her şeyi kapsayan bir güçtür. Bu enerji bizimle iletişimde bulunur.”

Clara bana gevşememi ve derin soluklar almamı söyledi çünkü bana içsel duyuşumu nasıl geliştireceğimi gösterecekti, “çünkü kişi ruhun isteklerini,” dedi, “içsel kulakla ayırt edebilir.”

“Soluduğunda, enerjinin kulaklarından dışarıya akmasına izin ver,” diye sürdürdü.

“Bunu nasıl yapabilirim?” diye sordum.

“Soluk verdiğinde, dikkatini kulak deliklerine sabitle ve istencini ve konsantrasyonunu akışı yönlendirmede kullan.”

Clara bir süre ben devam ederken yanlışılarımı düzelterek çalışmamı izledi. “Ağzın kapalı olarak ve dilin damağına değerken burnundan soluk ver,” dedi. “Gürültüsüzce soluk ver.”

Birkaç denemeden sonra, kulaklarımın açıldığını ve sinüslerimin temizlendiğini hissedebiliyordum.

Sonra Clara bana avuçlarımı ısınana kadar birbirine sürtmemi ve sonra onları parmak uçlarım kafamın arkasında neredeyse birbirine dokunacak biçimde kulaklarımın üzerine koymamı söyledi.

Bana söylediği gibi yaptım. Clara kulaklarıma hafif, dairesel baskı kullanarak masaj yapmamı önerdi; sonra, kulaklarım hala örtülüken ve işaret parmaklarım orta parmaklarımın üzerinde dururken, kulaklarımın arkasına işaret parmaklarımla aynı anda fiske vurmamı söyledi. Parmaklarımla fiske vurduğumda, kafamın içinde yankılanan boğuk bir çanın sesini duydum. Ellerimi kulaklarımdan çektiğimde, daha önce tüm sesler karışık ve boğuk olduğu halde çevredeki en küçük sesleri bile duyabildiğimin farkına vardım.

Clara, “Şimdi, kulakların açılmışken, belki de ruhun sesini duyabilirsin,” dedi. “Ama ağaçların üstünden bir bağırma geleceğini sanma. Bizim ruhun sesi dediğimiz şey daha çok bir çeşit duygudur. Ya da bu birdenbire aklına gelen bir fikir olabilir. Bu bazen belirsiz bir biçimde tanıdık olan bir yere gitme isteği gibi, ya da yine belirsiz bir biçimde bildik bir şeyi yapma isteği gibi olabilir.”

Belki de etrafımda bir mırıldanma duymama onun önerilerinin gücü yol açmıştı. Dikkatimi bu sese vermeye başladığımda, mırıldanma uzakta konuşan insan seslerine dönüştü. Bir kadının kristalsi kahkahasını ve bir adamın sesini, zengin bir bariton sesin şarkı söylediğini, ayırt edebiliyordum. Sesleri sanla rüzgâr onları bana hızlı dalgalarla getiriyormuş gibi duyuyordum. Seslerin ne dediğini duymak için kendimi zorladım ve rüzgârı daha çok dinledikçe, daha da coşku dolu hale geldim, içimde kaynayan bir enerji beni sıçrayarak ayağa kaldırdı. O kadar mutluydum ki bir çocuk gibi oynamak, dans etmek, koşup durmak istedim. Ve ne yaptığımın farkına varmaksızın, kendimi tümüyle yorana kadar avluda bir balerin gibi şarkı söylemeye ve sıçramaya ve dönmeye başladım.

Sonunda Clara'nın yanına oturduğumda, terlemekteydim, ama bu sağlıklı fiziksel bir ter değildi. Bu daha çok yorgunluğun neden olduğu soğuk tere benziyordu. Clara da benim soytarılığımıza gülmekten soluk soluğa kalmıştı. Avluda sıçrayıp oynayarak kendimi tam bir aptal yerine koymakta başarılı olmuşum.

Yapacak hiçbir açıklamam yoktu, “Bana ne olduğunu bilmiyorum,” dedim.

Clara ciddi bir ses tonuyla, “Ne olduğunu tarif et,” dedi. Utancımdan bunu reddettiğimde, “Yoksa sana bir çatlak gözüyle bakmak zorunda kalacağım, ne dediğimi anlıyor musun?” diye ekledi.

Ona akıldan çok zor çıkacak gülüş ve şarkıları, duyduğumu ve bunların beni etrafta dans etmeye ittiğini söyledim.

Düşünceli bir biçimde, “Sence ben kafayı mı üsütüyorum?” diye sordum.

Clara, “Eğer yerinde olsam, bundan endişelenmezdim,” dedi. “Dans edip oynaman ruhun sesini duymaya gösterilen doğal bir tepkiydi.”

Onu “O bir ses değildi; birçok ses vardı,” diye düzelttim.

Clara, “İste yine bunu yaptın, her şeyi kelimesi kelimesine anlayan Bayan Mükemmel,”

diye alay etti.

Her şeyi kelimesi kelimesine anlamının bizim envanter defterimizin büyük bir eşyası olduğunu ve onu bertaraf etmek için onun farkında olmamız gerektiğini söyledi. Ruhun sesi seslerle hiçbir ilgisi olmayan soyutlamalardı, ama yine de bazen sesler duyabilirdik. Benim durumumda, ben dindar bir Katolik olarak yetiştirildiğim için, deneyimlediklerimi envanter defterime uyarlama yolumun ruhu bir tür koruyucu meleğe; beni kollayan kibar, koruyucu bir erkeğe dönüştürmek olduğunu söyledi.

Clara, “Ama ruh kimsenin koruyucusu değildir,” diye sürdürdü. “O ne iyi ne de kötü olmayan soyut bir kuvvettir. Bizimle hiçbir biçimde ilgilenmeyen, ama yine de gücümüze tepki veren bir kuvvet. Unutma, dualarımıza değil, gücümüze. Bunu bir daha sefere bağışlanma için dua ettiğinde anımsa!”

Korkuyla “Ama ruh kibar ve koruyucu değil mi?” diye sordum.

Clara önünde sonunda iyi ve kötüyle, Tanrı ve dinle ilgili bütün önyargılarımı atacağımı ve yalnızca tümüyle yeni bir envanter defterinin kavramlarıyla düşüneceğimi söyledi.

Özgür irade ve kötünün varlığı üzerine Katolik okulunda öğrendiğim hazır mantıksal tartışmalarla silahlanmış olarak “İyi ve kötünün olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordum.

Ben daha düşüncelerimi söylemeye başlamadan, Clara, “Bu benim ve arkadaşlarımın kurulu düzenden farklı olduğumuz nokta,” dedi. “Sana bizim için özgürlüğün kendi insanlığımızdan özgür olmak olduğunu söyledim. Ve bu Tanrı'yı, iyi ve kötüyü, a/izleri, Hz. Meryem ve Kutsal Ruhu da kapsıyor. Biz insansı olmayan bir envanter defterinin insanlar için tek olası özgürlük olduğuna inanıyoruz. Eğer depolarımız ağzına kadar istekler, duygular, görüşler ve bizim insan envanter defterimizin nesneleriyle dolu olarak kalırsa, o zaman özgürlük nerede kalır? Söylediklerimi anlıyor musun?”

Onu anlamıştım, ama anlamak istediğim kadar net anlamamıştım, bu kısmen kendi insanlığımı bırakmak fikrine direniyor olmamdan, kısmen de bana Katolik okul sisteminin verdiği tüm dinsel önyargıları özetleme yapmamış olmamdan kaynaklanıyordu. Aynı anda benimle doğrudan ilgisi olmayan şeyleri asla düşünmemeye alışmıştım.

Clara'nın mantığında hatalar ararken kaburgalarımı hafifçe vurarak beni zihinsel spekülasyonlarımdan ayırdı. Bana düşünceleri durdurmak ve enerji hatlarını hissetmek için bir başka alıştırma göstereceğini söyledi. Yoksa her zaman yaptığımı yapmayı sürdürecektim: kendi benliğim fikrine esir olmak.

Clara bana bağdaş kurarak oturmamı ve soluk alırken önce sağa sonra da sola doğru yanlara eğilmemi ve kulak boşluklarımdan yatay olarak uzanan çizgi tarafından nasıl çekildiğimi hissetmemi söyledi. Şaşırtıcı bir biçimde çizginin kişinin bedenini hareket ettirmesiyle bozulmadığını ve yatay olarak kaldığını ve bunun onun ve arkadaşlarının bulduğu gizemlerden biri olduğunu söyledi.

“Bu biçimde yana eğilmek,” diye açıkladı, “normalde hep öne doğru yönlendirilmiş olan farkındalığımızı yanlara kaydırır.”

Bana tükürüğümü üç kere çiğneyip yutarak çene kaslarımı gevşetmemi söyledi.

Tükürüğümü yutarak, “Bu ne ise yarıyor?” diye sordum.

Clara kıkırdayarak “çiğneme ve yutma kafaya yerleşen enerjinin bir bölümünü aşağıya mideye getirerek beynin yükünü hafifletir,” dedi. “Senin bu hareketi sıkça yapman gerekiyor.” dedi.

Ayağa kalkıp yürümek istedim çünkü bacaklarım uyuşmuştu. Ama Clara bir süre daha oturarak bu alıştırmayı yapmamı istedi.

Kendimi o anlaşılması zor çizgiyi hissetmek için elimden geldiği kadar zorlayarak, her iki tarafa eğildim, ama onu hissedemedim. Ama düşüncelerimin her zamanki yoğunluğunu azaltarak onları durdurmayı başardım. Tam bir sessizlikle hiçbir düşünce olmaksızın belki de bir saat oturdum. Etrafımda cırcırböceklerinin seslerini, yaprakların hışırdamasını duydum ama rüzgâr bu kez hiçbir insan sesi getirmedi. Bir süre için Manfred'in evin yanındaki odasından gelen havlamasını dinledim.

Sonra, sanki sessiz bir komut tarafından harekete geçmiş gibi, düşünceler yeniden zihnime doluştu. Onların tümüyle yok olduğunun ve tam bir sessizliğin ne kadar rahat olduğunun farkına vardım.

Rahatsız beden hareketlerim Clara'ya ipucu vermiş olmalıydı, çünkü yeniden konuşmaya başladı. “Ruhun sesi boşluktan gelir,” diye sürdürdü. “O sessizliğin derinliklerinden, olmamanın dünyasından gelir. O ses yalnızca biz tümüyle sakin ve dengede olduğumuzda duyulabilir.”

Clara bizi hareket ettiren iki karşıt kuvvetin, erkek ve kadın, pozitif ve negatif, aydınlık ve karanlığın, dengede tutulması gerektiğini böylece bizi çevreleyen enerjide bir açıklığın yaratıldığını açıkladı: bu farkındalığımızın kayıp gireceği bir açıklıktı. Ruh kendini bizleri çevreleyen enerjideki bu açıklık sayesinde ortaya çıkartıyordu.

“Peşinde olduğumuz şey dengedir,” diye sürdürdü. “Ama denge her bir kuvvetten eşit parça anlamına gelmez. Bu aynı zamanda parçalar eşit hale getirilirken, yeni, dengelenmiş bileşimin momentum kazanması ve kendiliğinden hareket etmeye başlaması anlamına gelir.”

Clara'nın karanlıkta yüzümde onu anladığımı gösteren bir işaret aradığını hissettim. Böyle bir işaret bulamayınca, neredeyse içime isleyen bir sesle, “O kadar zeki değiliz, değil mi?” dedi.

Bu sözyle tüm bedenimin gerildiğini hissettim. Ona tüm yaşamımda hiç kimsenin beni zeki olmamakla suçlamamış olduğunu söyledim. Annemle babam, öğretmenlerim beni her zaman sınıftaki en parlak öğrencilerden birisi olduğum için övmüşlerdi. İs karnelere geldiğinde, ağabeylerimden daha iyi notlar alacağıma emin olmak için neredeyse kendimi hasta edene kadar ders çalışırdım.

Clara içini çekti ve benim zeki olduğumu kanıtlayan uzun konuşmamı sabırla dinledi. Onu hatalı olduğuna ikna etmek için yaptığım tartışmayı bitirmeden önce Clara, “Evet, zekisin, ama söylediğin her şey günlük yaşamın dünyasıyla ilgili. Yalnızca zeki değil,

Çalışkan, retken ve kurnazsın da. Bana katılmıyor musun?"

Ona hak vermek zorundaydım, çünkü mantığım bana eğer gerçekten söylediğim kadar zekiysen neredeyse kendimi öldürene kadar ders çalışmam gerekmezdi.

Clara, "Benim dünyamda zeki olmak için, konsantre olabilmeli, dikkatini herhangi bir somut şeyin üzerinde olduğu kadar soyut olan herhangi bir görünmenin üzerinde de sabitleyebilmelisin." dedi.

"Ne çeşit soyut grnmelerden söz ediyorsun, Clara?" diye sordum.

Clara, "Etrafımızdaki enerji alanındaki bir açıklık soyut bir grnmedir," dedi. "Ama onu somut dünyayı hissedip gördüğün biçimde hissedip göreceğini bekleme. Olan başka bir şeydir."

Clara bizim dikkatimizi herhangi bir soyut görünme üzerine sabitlememiz için, bilinenle bilinmeyi kendiliğinden ortaya çıkan bir karışımla birleştirmemiz gerektiğini vurguladı. Bu yolla, mantığımızı kullanabilir ama aynı zamanda ona karşı ilgisiz kalabilirdik.

Clara bana ayağa kalkıp etrafta yürümemi söyledi. "şimdi karanlık olduğuna göre, yere bakmadan yürümeye alış," dedi. "Bilinçli bir alıştırma olarak değil, ama bir büyücü *yapmaması* olarak."

Ondan büyücü yapmamasıyla ne demek istediğini açıklamasını istedim, ama eğer bunu açıklarsa, bilinçli olarak onun açıklamasını düşünüyor olacaktım ve onun ne anama geldiğinden emin olmadığım halde bu yeni kavrama karşı performansımı ölçmeye kalkışacaktım. Ama Clara'nın "yapmama" terimini daha önce kullandığını anımsıyordum ve sorular sormak istemememe rağmen, bana bunun hakkında söylediğini anımsamaya çalıştım. Benim için, bilgi, çok az ve yanlış bile olsa, hiç yoktan iyiydi çünkü bana bir kontrol hissi veriyordu, hlbuki bilginin olmaması beni tümüyle zayıf kılıyordu.

Clara benim açıklamaya olan gereksinimimi fark ederek "Yapmama bize büyücülük geleneğimizden gelen bir terim," diye sürdürdü. "Bu bize zorla verilen envanter defterinde bulunmayan herhangi bir şey anlamına gelir. Bize zorla verilen envanter defterinde herhangi bir nesneyle uğraştığımızda, *yapmadır*, envanter defterinin bir parçası olmayan herhangi bir şeyse *yapmamadır*"

Ulaştığım gevşemişlik düzeyi Clara'nın yaptığı bu açıklamayla birdenbire bozulmuştu.

"Geleneğinizden büyücülük olarak söz etmekle ne demek istedin, Clara?" diye sordum.

Clara gülerek, "İstediğin zaman her ayrıntıyı yakalıyorsun, Taisha. Kulaklarının o kadar büyük olmasına şaşmamalı," dedi, ama bana yanıt vermedi.

Ona bir yanıt bekleyerek baktım. Sonunda, "Sana bundan henüz söz etmeyecektim, ama ağzımdan kaçırdığım için, sana özgürlük sanatının büyücülerin istencinin bir ürünü olduğunu söyleyeyim."

"Hangi büyücülerden söz ediyorsun?"

"Burada Meksika'da nihai sorularla ilgilenen insanlar vardı ve hala da var. Büyülü ailem

ve ben onlara büyücüler deriz. Sana öğrettiğim tüm görüşleri onlardan öğrendik. Özetlemeyi biliyorsun. Yapmama o görüşlerin bir başkasıdır.”

“Ama bu insanlar kim, Clara?”

Beni “Yakında onlarla ilgili bilinebilecek her şeyi biliyor olacaksın,” diye temin etti. “Şimdilik, bırak da onların yapmamalarından birisini uygulayalım.”

Clara örnek olarak, su an da yapmamanın hesap yapan zihnimi bırakarak ruha tamamıyla güvenmek olacağını söyledi. Clara beni “Gizli kuşkular beslerken yalnızca güvenmiş gibi yapmaya kalkma,” diye uyardı. “Yalnızca pozitif ve negatif kuvvetlerin mükemmel uyumda olduğunda ya çevrendeki enerjideki açıklığı hissedebilecek ya da görebileceksin ya da gözlerin kapalı olarak yürüyüp başaracağından emin olabileceksin.”

Birkaç derin soluk aldım ve yere bakmadan, bir şeye çarparsam diye kollarımı öne doğru uzatarak yürümeye başladım. Bir süre tökezleyip durdum ve bir defasında saksıdaki bir bitkiye takıldım ve eğer Clara kolumdan tutmasaydı düşecektim. Gitgide daha ve daha az tökezlemeye başladım, sonunda zorlanmadan akışkan bir biçimde yürüyebilmeye başladım. Sanki ayaklarım avludaki her şeyi net bir biçimde görebiliyormuş ve nereye basıp nereye basmayacağını biliyormuş gibiydi.

9 BÖLÜM

Bir öğleden sonra mağarada özetleme yaparken, uyuya kaldım. Uyandığımda, güzelce parlatılmış bir çift kristalin yanımda yerde durduğunu gördüm. Bir süre için onlara dokunayım mı dokunmayayım mı diye düşündüm, çünkü kristaller bir hayli uğursuz görünüyordu. Bunlar yaklaşık on iki santimetre uzunlukta ve tümüyle şeffaftı. Uçları sivriltilmişti ve kendilerinden gelen bir ışıkla parlıyormuş gibi görünüyordu. Clara'nın mağaraya doğru yürüdüğünü gördüğümde, kristalleri dikkatle avucuma kaydırdım ve onları Clara'ya göstermek için emekleyerek mağaranın dışına çıktım.

“Evet, harikalar.” Clara sanki onları tanıyormuş gibi kafasını salladı.

“Nereden geldiler?” diye sordum.

Taşıdığı çıkını yere bırakarak, “Onları buraya seni çok yakından izleyen birisi bıraktı,” dedi.

“Kimsenin bunları bıraktığını görmedim.”

“O kişi sen uyuklarken geldi. Seni özetleme yaparken uyuyakalmaman için uyarmıştım.”

Heyecanla “Ben uyuklarken kim geldi? Akrabalarından birisi mi?” diye sordum. Narin kristalleri yapraklardan oluşan bir yastığın üzerine bıraktım ve ayakkabılarımı giydim. Clara bana ayakkabılar ayakları sıkarak enerji dolaşımına engel olduğundan özetleme yaparken hiçbir zaman ayakkabı giymememi önermişti.

Clara, “Eğer sana kristalleri kimin bıraktığını söylersem, bu senin için bir anlam ifade

etmeyebilir ve hatta seni korkutabilir,” dedi.

“Dene beni. Senin gölgenin hareket ettiğini gördükten sonra, hiçbir şeyin beni korkutabileceğim sanmıyorum.”

Çıkınını açarak “Peki, mademki ısrar ediyorsun,” dedi. “Seni izleyen kişi, bu dünyada esine az rastlanan usta bir büyücü.”

“Gerçek bir büyücü mü demek istiyorsun” Kötü şeyler yapan birisi?”

“Gerçek bir büyücü demek istiyorum, ama kötü şeyler yapan birisi değil. O gerçekliği senin fırçalarınla bir resim yapman gibi biçimleyip kalıplayan bir varlık. Ama bu onun keyfi olduğu anlamına gelmiyor. Algıları istenciyle değiştirdiğinde, davranışı kusursuzdur.”

Clara onu Çinli usta ressamlarla karşılaştırdı, bu ressamlar o kadar canlı ejderhalar çiziyorlardı ki son fırça darbesini koyduklarında, ejderhalar üzerine çizildikleri duvar ya da perdeden uçup gidiyorlardı. Clara anlamlı bir sır veriyormuş gibi alçak bir ses tonuyla, mükemmel bir büyücünün dünyayı terk etmeye hazır olduğunda, yapması gereken tek şeyin algısını değiştirmek, istenciyle bir kapı yaratmak ve ondan çıkıp kaybolmak olduğunu söyledi. .

Sesindeki derin tutku beni rahatsız etti. Kristalleri tutarak geniş, düz bir kayanın üstüne oturdum, usta büyücünün kını olabileceğini anlamaya çalıştım. Buraya geldiğim günden ben, Clara ve Manfred'den başka kimseyle konuşmamış tim, çünkü etrafta başka hiç kimse yoktu. Clara'nın sözünü ettiği hizmetçiden de hiç bir iz yoktu. Clara'ya buraya geleli beri gördüğüm tek varlığın o ve Manfred olduğunu anımsatmak üzereydim ki, bu başka kişiyi gördüğümü anımsadım: bu bir sabah ben mağaranın yakınındaki bazı ağaçların resmini çizerken gördüğüm nereden çıktığı anlaşılmayan bir adamdı. Benim olduğum yerden otuz metre kadar ötedeki bir açıklılıkta çömelmiş oturuyordu. Soğuk titrememe ve ayrıca dikkatimi onun yeşil rüzgârlığına yoğunlaştırmama neden olmuştu. Üzerinde bej bir pantolon ve kuzey Meksika'nın tipik geniş kenarlı şapkasından vardı. Onun yüzünü göremiyordum çünkü şapkasını yüzünü örtecek biçimde takmıştı, ama kaslı ve esnek görünüyordu.

Yana doğru bakıyordu; kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunu görebiliyordum. Sonra bana arkasını döndü ve beni şaşırtacak bir hareketle, ellerini arkasına götürdü ve parmaklarının ucunu birbirine dokundurdu.

Sonra ayağa kalkıp uzaklaştı, çalılarının arasında gözden kayboldu.

Hızla onun çömelmiş oturuşunun resmini çizdim, sonra resim tahtamı bıraktım ve onun yaptığını taklit etmeye çalıştım; ama kollarımı ne kadar esnetirsem esneteyim ya da omuzlarımı ne kadar büksem bükeyim, parmaklarımı arkamda birbirine dokunduramıyordum. Bir anda, titremem durdu ve soğuğa rağmen sıcak ve rahatlamış hissettim.

Clara ona adamdan söz ettiğimde, “Demek ki onu gördün,” dedi.

“Usta büyücü o mu?”

Clara basını evet anlamında salladı ve bana yemem için getirdiği bir tamaleyi vermek

için çıkınına uzandı. “O çok esnektir,” dedi. “Onun için omuz eklemlerini yerinden çıkartıp

[Tamale: Mısır, kıyma ve kırmızıbiberle yapılan acı bir Meksika yemeği. Ç.N.]

sonra yerine oturtmak isten bile değildir. Eğer özetleme yapmayı sürdürür ve yeterince enerji biriktirirsen, sana sanatını öğretebilir. Onu gördüğünde sana sadece soğukla başa çıkmak için kollar göğse sarılı olarak çömelindiği özel bir duruş gösterdi.”

“Bu bir çeşit yoga mı?”

Clara omuz silkti. “Belki yine karşılaşacaksınız ve sorunu kendisi yanıtlar. Bu arada, bu kristallerin sana içindekileri temizlemekte yardımcı olacağından eminim.”

“Bununla tam olarak ne demek istiyorsun, Clara?”

Clara soruma önem vermeyerek “Uyuya kalmadan önce yaşamının hangi bölümü üzerinde özetleme yapıyordun?” diye sordu.

Ona günlük ev işlerini yapmaktan ne kadar nefret ettiğimi anımsamakta olduğumu söyledim. Bulaşıkları yıkamak bana sonsuza kadar sürüyormuş gibi geliyordu. Bunu daha da kötü hale getiren şey, ben bulaşıkları yıkarken mutfak penceresinden ağabeylerimin top oynadıklarını görmemdi. Onları ev işi yapmak zorunda olmadıkları için kıskanıyor ve işleri bana yaptırdığı için annemden nefret ediyordum, içimden onun bütün değerli tabaklarını kırmak geliyordu, ama tabii la bunu yapamazdım.

“Tüm bunları özetledikten sonra, şimdi nasıl hissediyorsun?”

“Annem de dahil hepsini tokatlamak istiyorum. Onu affetmeyi başaramıyorum.”

Clara yumuşak bir sesle, “Belki de kristaller sana istencini ve hapsolmuş enerjini yeniden yönlendirmende yardımcı olabilir.” dedi.

Garip bir itki tarafından harekete geçirilerek, kristalleri işaret ve orta parmaklarımın arasına kaydırdım. Kristaller sanki elimle birleşmiş gibi parmaklarıma rahatça oturdu.

Clara, -“Onları nasıl tutacağını bildiğini görüyorum,” dedi. “Usta büyücü bana eğer senin onları kendiliğinden doğru olarak tutabildiğini görürsem, sana bu kristallerle yapılabileceğin zorunlu hareketleri göstermemi söylemişti.”

“Ne çeşit bir hareket, Clara?”

Clara, “Bir güç hareketi,” dedi. “Bunun kökeni ve amacı üzerine ileride daha fazla şey açıklayacağım. Şimdilik sana bu hareketin nasıl yapıldığını göstereyim.”

Clara bana kristalleri işaret ve orta parmağımın arasına sıkıca bastırmamı söyledi. Bana arkadan yardım ederek, kollarımı omuzlarımın hizasında ileri doğru uzattırdı ve onları saat yönünün tersine doğru döndürttü. Bana hareketler durana ve kristaller, içlerinden uzanan hayali çizgiler ufukta birleşecek biçimde uzağı gösteren iki nokta haline gelene kadar gitgide küçülen geniş daireler çizdirdi.

Clara, “Daireleri çizerken, avuçların birbirine baksın,” diye hareketimi düzeltti. “Ve her zaman geniş, akışkan daireler çizerek başla. Bu yolla daha sonra bu ister bir nesne olsun, ister bir düşünce ya da duygu olsun, etkilemek istediğin herhangi bir şeye

odaklayabileceğin enerjiyi toplamış olursun.”

“Kristalleri yöneltmek bunları nasıl etkileyecek?” diye sordum.

Clara, “Kristalleri hareket ettirmek ve onları sana gösterdiğim gibi yönlendirmek nesnelerdeki enerjiyi alır,” diye açıkladı. “Bunun etkisi bombanın fitilini sökmek gibidir. Bu senin tam olarak çalışmanın bu aşamasında yapmak isteyeceğin bir şey. Onun için kristalleri tutarken kollarını asla saat yönünde döndürme.”

“Onları o yönde döndürseydim ne olurdu?”

“Yalnızca bir bomba yapmakla kalmaz, aynı zamanda fitilini de ateşleyerek dev bir patlamaya neden olurdun. Saat yönünde yapılan bir hareket nesneleri şarj etmek için enerjiyi herhangi bir is için toplamak içindir. O hareketi daha sonraya, senin daha güçlü olacağın bir zamana bırakalım.”

“Ama su anda gerek duyduğum şey bu değil mi? Yani enerji toplamak? Kendimi öyle tükenmiş hissediyorum ki.”

Bana “Tabii ki enerji toplamaya gereksinimin var,” diyerek katıldı, “ama su anda bunu anlamsızlıklara olan düşkünlüğünü bırakarak yapmalısın. Yalnızca şikâyet etmek, kendin için üzülme ya da değiştirilemeyecek şeyleri için endişelenmek gibi alışmış olduğun şeyleri yapmayarak kontrolün altına alabileceğin bol miktarda enerji var.

Bu işleri bırakmak sana seni dengelemeye ve sağaltmaya yardımcı olan pozitif, seni besleyen bir enerji verecek.

“Diğer yandan, kristalleri saat yönünde döndürerek elde edeceğin enerji tehlikeli bir enerji çeşididir, su anda dayanamayacağın mahvedici bir patlamadır. Onun için bana ne olursa olsun bunu yapmaya çalışmayacağına söz ver.”

“Söz veririm, Clara. Ama bu kulağa daha çok cezbedici geliyor.”

Clara beni, “Sana bunları veren usta büyücü senin ilerlemeni izliyor,” diye uyardı. “Onun için bunları yanlış kullanmamalısın.”

“Neden bu usta büyücü beni izlemekle ilgileniyor?” Sorumda marazi bir merak vardı. Rahatsız olmuştum, ama bir adamın, uzaktan da olsa, zamanını beni izlemeye harcadığını öğrenmek gururumu okşamıştı.

Clara ilgisizce, “Seninle ilgili planları var,” dedi.

Aniden bir korku duydum. Yumruğumu sıkarak hiddetle ayağa fırladım.

Clara canı sıkılmış olarak, “O kadar aptal olma ve yanlış sonuçlara varma,” dedi. “Seni temin ederim kimse senin külotunun içine girmeye çalışmıyor. Cinsel deneyimlerini gerçekten de derinlemesine özetlemen gerekiyor, Taisha ki anlamsız kuşkularından kurtulabilesin.”

Sesinin tüm duygulardan yoksun olan tonu ve seçtiği sözcüklerin kabalığı her nasılsa ölçülüydü. Yeniden oturdum ve mırıldanarak özür diledim.

Clara parmağını dudaklarına koydu. “Bizler olağan amaçlar peşinde değiliz,” diye beni temin etti. “Bunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar iyi olur. Planlardan söz ederken, yüce planlardan konuşuyorum; cesur bir ruhun yapabileceği işlerden. Senin düşündüklerine rağmen, sen çok cesursun. Su anda nerede olduğuna bak. Her gün tek başına bir mağarada oturarak yaşamını özetliyorsun. Bu cesaret ister.”

Ona ne zaman onu izlediğimi ve şimdi sanla bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi onun evinde yaşadığımı düşünsem, çok korktuğumu itiraf ettim.

“Bu beni her zaman şaşırttı,” dedi, “ama seni bana bu kadar isteklice eslik etmeye itenin ne olduğunu asla sormadım. Ben bunu yapmazdım.”

“Annemle babam ve ağabeylerim her zaman bana çılgın olduğumu söylerlerdi,” diye itirafta bulundum.

“Sanırım nedeni bu olmalı. Garip bir duygu içimde tıkalı kalmış durumda ve bundan dolayı, her zaman garip şeyler yaparım.”

“Ne gibi örneğin?” Parıldayan gözlen beni sırlarımı ona açmaya itti.

Tereddüt ettim. Aklıma gelen düzinelerle şey vardı, hepsi de yaşamımın her zaman kötüye gittiği anlarını belirleyen kilometre taşları gibi duran travmatik olaylardı. Onların acı bir biçimde farkında olmakla birlikte, bu felaketlerden hiçbir zaman söz etmezdim ve son aylarda yaptığım yoğun özetlemelerde bunların çoğu daha da acı verici ve canlı bir duruma gelmişti.

Ayrıntılara girmek istemeyerek, “Bazen saçma şeyler yaparım,” dedim.

Clara, “Saçma şeylerle ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Clara'nın beni konuşmaya daha fazla teşvik etmesinden sonra, ona bir örnek verdim ve kısa süre önce, uluslararası bir karate turnuvasına katılmak için gittiğim Japonya'da yaşadığım bir deneyimi anlattım. Orada, Tokyo'daki Budokan'da, kendimi on binlerce kişinin önünde rezil etmişim.

Clara, “On binlerce kişi mi,” diye sözlerimi tekrarladi. “Biraz abartmıyor musun?”

“Kesinlikle hayır!” dedim. “Budokan kentteki en büyük salondur ve tıklım tıklım doluydu.” Olayı anımsayarak, ellerimi sıkığımı ve boynumun sertleştiğini hissettim. Devam etmek istemedim. “Eski anıları su yüzüne çıkartmamak daha iyi değil mi?” diye sordum. “Dahası, karat deneyimlerimi özetledim.”

Clara, “Deneyiminden söz etmen önemli,” diye ısrar etti. “Belki de onları yeterince netlikle deneyimlemedin ya da tümüyle soluyarak içine çekmedin. Hâlâ üzerinde etkisi var gibi görünüyor. Kendine bir bak, sinirden her yerinden terler boşanıyor.”

Onu tatmin etmek için, karate hocamın bir defasında kadınların köpeklerden bile değersiz olduklarını düşündüğünü nasıl ağzımdan kaçırdığını anlattım. Onun için, kadınların karate dünyasında ve özellikle de turnuvalarda hiçbir yeri yoktu. O zaman, Budokan'da, yalnızca erkek öğrencilerinin platforma çıkarak yarışmalarını istedi. Ona Japonya'ya kadar yalnızca kenarda oturmak ve tüm erkek takımın yarışmasını izlemek için

gelmediğimi söyledim. Beni daha saygılı olmam için uyardı, ama ben tersine öyle sinirlendim ki feci bir şey yaptım.

Clara, “Tam olarak ne yaptın?” diye sordu.

Ona çok öfkelendiğimi, merkezdeki platforma tırmandığımı, gongu töreni yöneten adamın elinden aldığımı, onu kendim çaldığımı ve kendi adımla göstereceğim karate formunun adını söylediğimi anlattım.

Clara sırtarak “Peki seni alkışladılar mı?” diye sordu.

Neredeyse ağlayacak hale gelerek, “donakaldım,” dedim. “Uzun hareket formunun orta yerinde, zihnim bomboş oldu. Bir sonra hangi hareketin geldiğini unuttum. Tek gördüğüm şey bana hoşnutsuzlukla bakan bir sürü yüzdü. Her nasılsa, formun kalanını tamamlamayı başardım ve platformu sok durumunda terk ettim.

“işleri kendi elime almak ve programı benim yaptığım gibi bozmak yeterince kötüydü, ama formumu binlerce izleyicinin önünde unutmak Karate Federasyonuna yapılabilecek en kötü hakaretti. Kendime, hocalarım ve sanırım genelde kadınlara utanç getirdim.”

Clara kıkırdamasını bastırmaya çalışarak, “Sonra ne oldu,” diye sordu.

“Okuldan atıldım, siyah kuşağımın geri alınmasından söz edildiğini duydum ve bir daha hiç karate çalışmadım.”

Clara bir kahkaha patlattı. Diğer taraftan, ben bu utanç verici deneyimden o kadar duygulanmıştım ki ağlamaya başladım.

Üstüne üstlük, bunu Clara'ya açtığım için ila kere utanç duyuyordum.

Clara beni omuzlarımdan sallayarak sarstı. “Temizleyici soluğu yap,” dedi. “Haydi, soluk al.”

Hala ümitsizce gösteri salonunda hapsolmuş olan enerjiyi içime çekerek, kafamı sağdan sola hareket ettirdim. Kafamı yeniden sağa çevirdiğimde, beni saran tüm utanç ve kendine acımayı soluğumla dışarı çıkarttım. Tüm duygusal karışıklık silinene kadar, kafamı tekrar tekrar hareket ettirerek arkası arkasına temizleyici soluk alıştırmasını yaptım. Sonra kafamı sağdan sola solumadan hareket ettirdim ve böylece geçmişimdeki o belirli anla olan tüm bağlarımı kopardım. Bitirdiğimde, Clara bedenimi taradı ve sonra kafasını olumlu anlamda salladı.

Bana burnumu temizlemek için nakısla islenmiş bir mendil vererek “Kırılmaya çok açıksın çünkü kendinin önemli olduğunu hissediyorsun,” dedi. “Tüm o utanca senin yanlış yönlendirilmiş kişisel değer uygun neden oldu. Sonra, sanla bunu yapacağın kesinmiş gibi, gösterini yüzüne gözüne bulaştırarak, zaten incinmiş olan kibrine daha fazla utanç duygusu ekledin.”

Clara bana kendimi toparlamam için zaman vererek bir an için sessiz kaldı. Sonunda, “Karate çalışmayı neden bıraktın?” diye sordu.

“Yalnızca karate'den ve tüm o ikiyüzlülükten bıkmıştım,” dedim.

Clara kafasını salladı. “Hayır. Bıraktın çünkü yaptığın hatadan sonra kimse seninle ilgilenmedi ve sen hak ettiğine inandığın takdiri görmedin.”

Tüm samimiyetlimle, Clara'nın haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Takdiri hak ettiğime inanıyordum. Ne zaman vahşice, düşünmeden hareket etsem, bu kafamdaki kendimle ilgimi imajımı şişirmek ya da benim daha iyi olduğumu kanıtlamak için birileriyle yarışmak içindi. Bir üzgünlük ve keder hissi beni sardı. Yaptığım tüm o solunumlara ve özetlemeye rağmen, benim için bir umut olmadığını biliyordum.

Clara kafama hafifçe vurarak, “Envanter defterin doğal ve uyumlu bir biçimde değişiyor,” dedi. “Bu kadar endişelenme. Yalnızca özetleme üzerine konsantre ol, gerisi kendiliğinden gelir.”

“Belki de gidip bir terapistle görünmeliyim,” dedim. “Ama zaten özetleme de bir çeşit psikoterapi değil mi?”

Clara, “Hiç de değil,” diye karşı çıktı. “Özetlemeyi ilk bulan kişiler yüzlerce, belki de binlerce yıl önce yaşamışlardı. Onun için bu kadim yenileme işlemine kesinlikle modern psikanaliz açısından bakmamaksın.”

“Neden olmasın,” dedim, “çocukluk anılarına geri dönmenin ve cinsel edime verilen önemin kulağa psikanalistlerin, özellikle de Freudcu olanların, ilgilendiği şeylerle aynı gibi geldiğini kabul etmek zorundasın.”

Clara çok sertti. Özetlemenin istenç ve soluğun vazgeçilmez roller oynadığı büyü edimler olduğunu vurguladı.

“Solunum enerjiyi toplar ve onu dolaştırır,” diye açıkladı. “Bu sonra özetlemenin, kendimizi biyolojik ve toplumsal bağlardan kurtarmamız olan, önceden belirlenmiş istenciyle yönlendirilir.”

Clara, “Özetlemenin istenci bize, bu yöntemi bularak izdeşlerine aktaran, kadim görücüler tarafından bağışlanmış bir armağandır,” diye sürdürdü. “Bunu uygulayan herkes kendi istencini buna eklemiştir, ama bu istenç yalnızca özetlemeyi yapmaya duyulan istek ya da gereksinimdir.”

Bunun, tam özgürlük olan nihai amacı, kadim zamanların büyücüleri tarafından belirlenmiştir. Ve bu bizden bağımsız olarak belirlenmiş olduğu için, bu paha biçilemez bir armağandır.”

Clara özetlemenin bize varlığımızın önemli bir yanını gösterdiğini açıkladı: bu herhangi bir edime kalkışmadan önce, bir an için onun sonucunu, şanslarımızı, amaç ve beklentilerimizi doğrulukla değerlendirebileceğimiz gerçeği. Bu bilgi hiçbir zaman bize kolaylık ya da tatmin vermez, onun için bunu derhal bastırırız.

“Bununla ne demek istiyorsun, Clara?”

“Örneğin, senin, salondaki platforma çıkıp gösteriyi bozmanın, ölümcül bir hata olduğunu bir an için biliyor olduğun, ama bundan emin olduğun halde onu çeşitli nedenlerle derhal bastırdığını anlatmak istiyorum. Ayrıca, bir an için, karate çalışmayı

övgü görmediğin ve takdir edilmediğinden hakarete uğramış hissettiğin için bıraktığını da biliyordun. Ama bu bilgiyi derhal başka bir açıklamayla, kendini daha yücelten bir açıklamayla, başkalarının ikiyüzlülüklerinden bıkmış olmakla örttün.”

Clara bu doğrudan bilme anma özetlemeyi ilk bulan kişiler tarafından “görücü” dendiğini, çünkü bunun olayları açıkça görmemize izin verdiğini söyledi. Ama görücünün değerlendirmelerinin açıklığına ve doğruluğuna rağmen, biz asla ona dikkat etmez ya da görücüye kendini duyurması için bir şans vermeyiz. Sürekli bir bastırma yoluyla, onun gelişmesini bastırır ve tam potansiyelini açığa çıkartmasını önleriz.

Clara, “Sonunda, içimizdeki görücü acı ve nefretle dolar,” diye sürdürdü. “Özetlemeyi bulan kadim bilgeler görücüyü baskı altında tutmayı hiçbir zaman bırakmadığımız için, onun sonunda bizi yok ettiğine inanıyorlardı. Ama onlar aynı zamanda bizi özetleme yoluyla, görücünün yaratılış nedenine uygun olarak gelişmesine ve büyümesine izin verebileceğimize temin etmişlerdi.”

“Özetlemenin gerçekte ne olduğunun hiç farkına varmamıştım,” dedim.

Clara bana, “Özetlemenin amacı görücüye görme özgürlüğünü tanımadır,” diye anımsatmada bulundu. “Ona bir alan vererek, görücüyü bilerek hem gizemli hem de etkili bir kuvvete, sonunda bizi öldürmek yerine bizi özgürlüğe götürecek bir kuvvete dönüştürebiliriz.

Clara, “Bu bana özetleme yaparken neler bulduğunu bana söylemende ısrar etmemin nedeni bu,” dedi.

“Görücüyü yüzeye çıkartmalı ve ona gördüklerini sana söyleme şansını tanımalısın.”

Onu anlamada ya da söylediklerini kabul etmede sorun olan bir nokta yoktu, içimde her zaman neyin ne olduğunu bilen bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Aynı zamanda onun bana söyledikleri çoğunlukla umduğum ya da duymayı istediğim şeyin tersi olduğu için onun öğüt verme kapasitesini bastırdığımı da biliyordum.

Clara’yla paylaşmam gereken anlık bir iç görüş, görücünün rehberliğini istediğim tek anın, bunu neden yaptığımı hiçbir zaman açıklayamadığım halde güneydeki ufuğa baktığım zaman olduğuydu.

Clara, “Bir gün bunların hepsi sana açıklanacak,” diye söz verdi. Ama onun gülümsemesinden, bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini çıkarttım.

Clara benim birkaç saat daha mağaraya dönmemi, sonra eve dönüp akşam yemeğinden önce biraz kestirmemi önerdi. “Seni getirmesi için Mafred’i göndereceğim,” dedi.

Bunu reddettim. O gün kesinlikle mağaraya dönemezdim, çok yorgundum. Clara’ya utanç verici anlarımı açıklamak ve onun kişisel saldırılarını geçiştirmek zorunda kalmak, beni duygusal açıdan tüketmişti. Bir an için, kristallerin yansıttığı ışık dikkatimi çekti. Dikkatimi kristallere yoğunlaştırmak beni sakinleştirdi Clara’ya usta büyücünün bana kristalleri neden verdiğini bilip bilmediğini sordum. Clara onları aslında bana vermediğini, ama bunun yerine, onları benim adıma geri aldığını söyledi.

Tersçe, “Onları dağlardaki bir mağarada buldu. Birisi onları orada yüzyıllar önce bırakmış olmalı,” dedi.

Sesindeki sabırsızlık benim onun usta büyücüden de konuşmak istemediğini düşünmem neden oldu, onun için bunun yerine, “Bu kristaller hakkında başka ne biliyorsun?” diye sordum.

Şeffaflığını görmek için kristallerden birisini güneş ışığına tuttum.

Clara, “Kristallerin kullanılması kadim Meksika'nın büyücülerinin alanına giriyordu,” diye açıkladı. “Bunlar bir düşmanı yok etmekte kullanılan silahlardır.”

Bunu duymak bana öyle bir ürperti verdi ki neredeyse kristallerden birini düşürüyordum.

Onlarla artık hiçbir şey yapmak istemediğimden kristalleri tutması için Clara'ya vermeye çalıştım, ama Clara onları almayı reddetti.

“Bir kez böyle kristalleri elinde tuttuğunda, onları bir başkasına veremezsin,” diye azarladı. “Bu doğru değildir; aslında, tehlikelidir Bu kristallere son derece dikkatle davranılmalıdır. Bunlar bir güt, armağanıdır.”

“Üzgünüm,” dedim, “saygısızlıkta bulunmak istemedim, yalnızca sen onların silah olarak kullanıldığını söylediğinde korktum.”

“Daha önce öyleydi, ama günümüzde değil,” diye açıkladı. “Onları silaha dönüştürme bilgisini kaybettik.”

“Kadim Meksika'da böyle bir bilgi var mıydı?”

“Kesinlikle vardı! Bu bizim geleneğimizin bir parçası,” diye yanıtladı. “Kadim inançların fazla zorlamalı olduğu için efsanelere döndüğü Çin'de olduğu gibi, burada Meksika'da da kendi inanç ve efsanelerimiz vardır.”

“Ama neden herkes kadim Çin'deki inanç ve uygulamaların farkındayken kadim Meksika'da neler olduğunu kimse fazla bilmiyor?”

Clara, “Burada Meksika'da, birbiriyle çatışan ila kültür vardı: İspanyollar ve Kızılderililer,” diye açıkladı. “Kadim İspanya üzerine her şeyi bilirken kadim Meksika üzerine birçok şeyi bilmiyoruz çünkü zaferi kazananlar İspanyollardı ve onlar Kızılderili geleneklerim yok etmeye çalıştılar. Ama sistemli ve amansız çabalarına rağmen, tümüyle başarılı olamadılar.”

“Kristallerle ilgili uygulamalar nelerdi?” diye sordum.

“Kadim zamanların büyücülerinin yoğun ve sabit bir konsantrasyon düzeyinde, ulaşması neredeyse olanaksız ve tarif etmesi kesinlikle olanaksız olan eşsiz bir durumdayken düşmanlarının zihinsel görüntüsünü zihinlerinde tuttuklarına inanılırdı. Böyle bir zihinsel ve bedensel farkındalık durumunda, görüntüyü onun enerji merkezini bulana kadar zihinlerinde tutarlardı.”

Büyük bir merakla, “O büyücüler düşmanlarının görüntüsüyle ne yaparlardı?” diye

sordum.

“Çoğunlukla kalp bölgesindeki, enerjinin çevresinde dolaştığı küçük bir girdaba benzeyen bir açıklık ararlardı. Bunu bulur bulmaz, oka benzeyen kristallerini buna yöneltirlerdi.”

Kristallerin bir düşmanın görüntüsüne yöneltildiğini duyduğumda, titremeye başladım.

Rahatsızlığıma rağmen, Clara'ya görüntüsü büyücüler tarafından kullanılan kişiye ne olduğunu sormaya kendimi mecbur hissettim.

Clara, “Belki de bedeni kuruyup gitmiştir,” dedi. “Ya da belki bu kişi bir kazaya kurban uğramıştır. O büyücülerin kendilerinin ne olacağını asla tam olarak bilmediklerine inanılırdı, ama eğer istençleri ve güçleri yeterinde kuvvetliyse, düşmanlarını yok etmede başarılı olacakları kesin olurdu.”

Kristalleri elimden bırakmayı her zamankinden fazla istiyordum, ama Clara'nın söylediklerinin ışığında, onlara saygısızlık etmeye cesaret edemedim. Birisinin bunları bana neden vermek istemiş olabileceğini düşündüm.

Clara, “Büyülü silahlar bir zamanlar son derece önemliydi,” diye sürdürdü. “Kristaller gibi silahlar büyücünün kendi bedeninin bir uzantısı haline gelirdi. Bu kristaller zaman ve mekânın ötesine kanalize edilebilecek ve yansıtılabilecek enerjiyle doluydu.”

Clara bununla birlikte, en güçlü silahın bir kristal ok bir kılıç ya da tüfek değil, insan bedeni olduğunu söyledi, çünkü beden enerjiyi toplayabilirdi, depolayabilen ve yönlendirebilen bir alete dönüştürülebilirdi.

Clara, “Bedeni ya biyolojik bir organizma ya da bir güç kaynağı olarak düşünebiliriz,” diye açıkladı. “Bu yalnızca depomuzdaki envanter defterimizin durumuna bağlıdır; beden sert ve katı ya da yumuşak ve esnek olabilir. Eğer depomuz boşsa, bedenin kendisi de boştur ve sonsuzluğun enerjisi onun içinden akabilir.”

Clara kendimizi boşaltmak için, derin bir özetleme durumuna girmemiz ve enerjinin içimizden engellemeksizin akmasına izin vermemiz gerektiğini tekrarladı. Yalnızca sakinken, içimizdeki görücüye tam bir egemenlik tanıyabileceğimizi ya da evrenin kişisel olmayan enerjisinin çok kişisel bir istenç gücüne dönüşebileceğini vurguladı.

“Kendimizi eski ve engelleyici envanter defterimizde yeterince boşalttığımızda,” diye sürdürdü, “enerji bize gelir ve kendisini doğal bir biçimde toplar; bunun yeten kadarı birleştğinde güce dönüşür. Bunun varlığını herhangi bir şey belli edebilir: yüksek bir gürültü, hafif bir ses, senin olmayan bir düşünce, beklenmedik bir kuvvet ya da kendini iyi hissetme dalgası.”

Clara son analizde, gücün bize uyanıklık durumunda ya da rüyalarda gelmesinin bir şey fark etmediğini; bunun her iki durumda da eşit derecede geçerli olduğunu, ama İkincisinin anlaşılması daha zor ve kuvvetli olduğunu açıkladı.

“Uyanıkken ki güçle ilgili deneyimlerimiz rüyalarda uygulanmaya konulmalıdır,” diye sürdürdü “ve rüyalarda deneyimlediğimiz herhangi bir güç biz uyanıkken kullanılmalıdır.

Gerçekten önemli olan şey, kişi uyanık da olsa uykuda da olsa, farkında olmaktır.” Bana bakarak tekrarladı, “Önemli olan farkında olmaktır.”

Clara bir an için sustu, sonra bana tümüyle mantıksız gelen bir şey söyledi. “Örneğin, zamanın farkında olmak, yaşamını yüzlerce yıla uzatabilir.”

“Bu anlamsız,” dedim. “Bir insan nasıl o kadar uzun yaşayabilir?”

Clara, “Zamanın farkında olmak bizim çabuk yaslanmamızı ve birkaç on yıl içerisinde ölmemizi önleyen bir farkındalık durumudur,” diye açıkladı. “Kadim büyücülerden kalma bir inanç vardır, eğer bedenlerimizi silah gibi kullanabilseydik-ya da, modern terimlerle, eğer depolarımızı boşaltabilseydik-başka bir yerde gezmek için dünyadan dışarı kayabilirdik.”

“Nereye giderdik?” diye sordum.

Clara sanki yanıtı bilmem gerekiyormuş gibi, bana şaşkınlıkla baktı. “Var olmamanın dünyasına, gölgelerin dünyasına,” diye yanıtladı.

“İnanışa göre, depolarımız bir kez boşaldığında, o kadar hafif oluruz ki boşlukta süzülebiliriz ve hiçbir şey uçuşumuzu engelleyemez. O zaman bu dünyaya genç ve yenilenmiş olarak döneriz.”

Kuyruksokumumu uyuşturan rahatsız kayanın üzerinde yana kaydım. “Ama bu yalnızca bir inanç, değil mi, Clara?” diye sordum. “Kadim zamandan kalan bir efsane.”

Clara, “Su anda bu yalnızca bir inanç,” dedi, “Ama anlar, her şey gibi, değişir. Bugünlerde, insanların kendilerini yenilemeye ve boşluk ve özgürlüğü deneyimlemeye her zamankinden fazla gereksinimi var.”

Bir an için bir bulut gibi olup, gelip gitmemi engelleyen hiçbir şey olmadan havada uçmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. Sonra zihinsel olarak yeniden dünyaya döndüm ve kendimi, “Zamanın farkında olmak ve gölgelerin ülkesine geçmekle ilgili tüm bu konuşmalar, Clara, benim için kabul etmesi ya da anlaması olanaksız.

Bu benim geleneğimin bir parçası değil ya da, senin söylediğin gibi, benim envanter defterimin bir parçası değil,” demek zorunda hissettim.

Clara bana, “Hayır, değil,” diyerek katıldı. “Bu büyücülüktür.”

“Büyücülüğün günümüzde hala var olduğunu ve çalışıldığını mı söylemek istiyorsun?” diye sordum.

Clara birden ayağa kalktı ve çıkınını eline aldı. “Bana bunun hakkında daha fazla soru sorma,” dedi. “Daha sonra, bilmek istediğin her şeyi kendin öğreneceksin, ama bunları açıklamakta benden daha iyi olan birisinden.”

Clara avlunun kenarındaki koltuğa oturdu ve parlak siyah saçlarını fırçaladı. Sonra onları hepsi düzeline kadar parmaklarıyla düzeltti. Kendine çeki düzen vermeyi bitirdiğinde, sol avucunu alnına götürdü ve alnına daireler çizerek biçimde vurdu. Sonra elini kafasının üstüne ve boynunun arkasına götürdü, bilekleri ve parmaklarıyla havada fiskeler vurdu. Bu vurma ve fiskeleme serisini birkaç kez daha tekrar etti.

Onun hareketlerini izlemekten hayret içinde kalmıştım. Hareketlerinde dikkatsizce ya da gelişigüzel olan hiçbir şey yoktu. Bunları yoğun bir konsantrasyonla, sanki en önemli görevi yapıyormuş gibi yapıyordu.

Sessizliği bozarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Kendine bir çeşit yüz masajı mı yapıyorsun?”

Clara bana baktı, diğer koltuğa geçti ve hareketlerini taklit etti. “Bu dairesel vuruşlar alında kırıışıkların oluşmasını önler,” dedi. “Bu sana yüz masajı gibi görünebilir, ama değil. Bunlar büyücülük geçişleri, özel bir amaç için enerji toplamak için yapılan el hareketleri.”

Bileklerimden onun yaptığı gibi fiskeler vurarak, “Bu nasıl bir özel amaç?” diye sordum.

“Bu büyücülük geçişlerinin amacı kırıışıkların oluşmasını önleyerek kişinin genç görünmesini sağlamaktır,” dedi.

“Bu amaca önceden karar verilmiştir, benim ya da senin tarafından değil, ama gücün kendisi tarafından.”

Clara her ne yapmaktaysa bunun ise yaradığını kabul etmek zorundaydım. Clara'nın yeşil gözlerini ve siyah saçlarını belirginleştiren harika bir teni vardı. Hep onun genç görünümünün Kızılderili genlerinin bir sonucu olduğunu düşünmüştüm. Onun bunu özel hareketler yoluyla bilerek yaptığı aklıma hiç gelmemişti.

“Bu büyücülük geçişlerinde olduğu gibi enerji toplandığında, ona güç deriz,” diye sürdürdü. “Bunu anımsa, Taisha, güç enerjinin, kendiliğinden ya da birisinin emriyle, toplanmasıdır. Güç üzerine daha çok şey duyacaksın, yalnızca benden değil diğerlerinden de. Onların her an geri gelmelerini bekliyorum.”

Clara sürekli olarak akrabalarından söz ediyordu ama artık onlarla karşılaşma umudunu yitirmiştim. Onun güçten söz etmesi başka bir şeydi. Güçle ne demek istediğini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım.

Clara, “Sana su andan itibaren her gün uygulaman gereken büyücülük geçişleri göstereceğim,” dedi.

Şikâyet ifade eden bir biçimde iç çektim. Bana her gün yapmamı söylediği o kadar çok şey vardı ki; solunum, özetleme, kung fu alıştırımları, uzun yürüyüşler. Eğer bana yapmamı söylediği her şeyi arka arkaya ekleseydim bir günde bunların yarısını yapmak için bile yeterli zaman olmazdı.

Clara acı dolu ifademi görerek, “Tanrı aslana, dediklerimi o kadar kelimesi kelimesine anlama,” dedi. “Elimden gelen her şeyi senin küçük beynine sokmaya çalışıyorum çünkü

tüm bu şeyleri bilmeni istiyorum. Bilgi enerjiyi toplar, onun için bilgi güçtür. Büyücülüğün ise yaraması için, istencimizi sonuca-unutma, amaca değil, büyücülük ediminin sonucuna yönelttiğimizde ne yapıyor olduğumuzu bilmek zorundayız. Eğer istencimizi büyücülük edimlerinin amacına yöneltseydik, büyücülük yapıyor olurduk ve seninle benim o kadar gücümüz yok.”

Koltuğumu ona yaklaştırmak, “Seni anladığımı sanmıyorum, Clara,” dedim. “Ne için yeterli gücümüz yok?”

“İkimiz arasında bile, yeni bir amaç yaratmak için gereken büyük miktarda enerjiyi toplamalıyız demek istiyorum. Ama bireysel olarak, istencimizi bu büyücülük geçişlerinin sonuçlarına yöneltecek enerjiyi kesinlikle toplayabiliriz: bizim için kırıksık yok. Bunların amacı-bizi genç ve genç görünümlü tutmak-belirlenmiş olduğu için, bizim tek yapabileceğimiz budur.”

“Bu sonucu daha önceden kadım büyücülerin istenci tarafından belirlenmiş olan özetleme gibi mi?” diye sordum.

Clara, “Kesinlikle,” dedi. “Tüm büyücülük edimlerinin istenci önceden belirlenmiştir. Bizim tek yapacağımız farkındalığımızı buna bağlamaktır.”

Koltuğunu benimkine yaklaştırdı öyle ki dizlerimiz neredeyse birbirine değecekti. Sonra iki başparmağını da diğer elinin avucuna güçlüce sürttü ve onları burun kemiğinin üzerine koydu. Parmaklarını hafif, düzenli vuruşlarla kaslarının üzerinden dışarıya sakaklarına doğru hareket ettirdi.

“Bu geçiş kaşlarında izlerin oluşmasını önler,” diye açıkladı.

İşaret parmaklarını, ateş yakmak iki çubuğu birbirine sürter gibi hızla sürttükten sonra, parmaklarını burnunun yanlarına getirdi ve birkaç kez yavaşça yanaklarına doğru hareket ettirdi.

Burun deliklerini bilerek tıkayarak, “Bu sinüs kanallarını temizlemek içindir,” dedi. “Burnunu çekmek yerine, bu hareketi yap.”

Benim burnunu çekmemden söz etmesi hoşuma gitmemişti, ama hareketi yaptım ve bu dediği gibi sinüslerimi temizledi.

“Sonraki hareket yanakların sarkmasını önlemek için,” dedi.

Avuçlarını birbirine sertçe sürttü ve ellerini uzun, sert vuruşlarla yanaklarından sakaklarına doğru kaydırды. Bu hareketi hep yavaş, düzenli, yukarı doğru vuruşlarla altı ya da yedi kez yineledi.

Yüzünün kızarmış olduğunun farkına vardım, ama Clara durmadı. Elinin iç kenarını, başparmakları avucuna bükülmüş olarak, üst dudağının üstüne koydu ve burayı testereye benzeyen sert hareketlerle öne arkaya doğru ovdu.

Clara burunla üst dudağın birleştiği noktanın, sertçe ovulduğunda, enerjinin hafif, düzenli patlamalarla akacağını söyledi. Ama eğer daha büyük enerji patlamalarına gerek duyulursa, bunların üst dış etlerinin merkezindeki, üst dudağın altındaki ve burnun altında

kalan noktaya sivri bir nesneyle bastırarak elde edilebileceğini söyledi.

“Eğer mağarada özetleme yaparken uykun gelirse, bu noktayı sertçe ov, bu seni bir süre için uyanık tutar,” dedi.

Üst dudağımı ovdum ve burnumun ve kulaklarımın açıldığını hissettim. Aynı zamanda damağımda hafif bir uyuşma hissi duydum.

Bu birkaç saniye sürdü ama soluğumu kesti. Bu bende sanki gizli bir şeyi açığa çıkarıyormuşum gibi bir his bıraktı.

Sonra, Clara işaret parmağını yeniden hızlı öne arkaya testereye benzer hareketlerle yanlara doğru çenesinin altına götürdü, çenenin altındaki noktayı uyarmanın sakın bir dikkatlilik durumu yarattığını açıkladı. Bu noktayı ayrıca yerde otururken çenemizi alçak bir masanın üzerine koyarak da uyurabileceğimizi ekle.

Onun önerisini dinleyerek, minderimi yere koydum ve üzerine oturdum ve çenemi tam yüzümün hizasındaki tahta sandığın üzerine koydum. Öne doğru eğilerek, Clara'nın gösterdiği çenedeki noktaya baskı uyguladım. Birkaç saniye sonra, bedenimin rahatladığını hissettim; iğne batması gibi bir his sırtımdan yukarı doğru çıkarak kafama ulaştı ve solunumum daha derin ve ritmik hale geldi.

Clara, “çenenin altındaki merkezi uyandırmanın bir başka yolu,” diye sürdürdü, “elleri çenenin altında birbirinin üstüne koyup yumruk yaparak karın üstü yatmaktır.”

Clara alıştırmayı yumruklarla yaparken, çenenin altında baskı yaratmak için onları sıkmayı ve sonra baskıyı azaltmak için gevşetmeyi önerdi. Yumrukları sıkıp gevşetmenin dilin altıyla doğrudan bağlantılı olan yaşamsal bir merkeze küçük enerji patlamaları gönderen ritmik hareketler yarattığını söyledi. Bu alıştırmanın dikkatle yapılması gerektiğini, yoksa kişinin boğazının ağrıyabileceğim söyledi.

Yeniden koltuğa oturmaya gittim.

Clara, “Sana gösterdiğim bu büyücülük geçişleri serisi,” diye sürdürdü, “masaja benzeyen hareketler olmaktan çıkana ve gerçekten olduğu şey haline, büyücülük geçişleri haline gelene kadar her gün yapılmalıdır. Beni izle!”

Onun bana gösterdiği hareketleri yinelediğini gördüm, ama bu kez parmaklarını ve ellerini dans ettiriyordu. Elleri yüzünün cildinin derinlerine isliyormuş gibi görünüyordu; bazen onları sanla teninin üzerinden kaydırırmış gibi hafifçe geçiriyordu, ellerini o kadar hızlı hareket ettiriyordu ki elleri gözden kaybolurmuş gibi oluyordu. Onun harika hareketlerini hipnotize olmuş gibi izliyordum.

Clara bitirdiği zaman, “Vurmanın bu yolu senin envanter defterinde kesinlikle yoktu,” diye güldü. “Bu büyücülüktür. Bu günlük yaşamın istencinden farklı bir istenci gerektirir.

Yüzümüzde oluşan bütün gerginlikle, eğer kaslarımızı gevşetecek ve oradaki merkezleri güçlendireceksek kesinlikle farklı bir istence gerek vardır.”

Clara tüm duygularımızın bedenimizin herhangi başka bir yerinden daha çok

yüzümüzde iz bıraktığını söyledi. Bu nedenle biriken stresi ve bunların altında yatan istenci büyücülük geçişleriyle atmalıydık.

Bana bir an için baktı ve “Yüzündeki gerginlikten özetlemen üzerine düşündüğünü görüyorum. Bu gece yatmadan önce alnındaki o izleri silmek için geçişlerini yapmayı unutma.”

Ona özetlemem üzerine endişe duymakta olduğumu itiraf ettim.

Clara göz kırparak, “Sorun senin mağarada çok fazla zaman geçiriyor olman,” dedi. “Senin bir yarasa kıza dönüşmeni istemiyorum. Şimdiye kadar başka şeyleri öğrenmeye başlayacak kadar enerji biriktirdin.”

Koltuktan sanki bir yaydan boşanmışçasına zıpladı. Böyle güçlü bir kadının o kadar çeviklikle zıplaması birbiriyle öyle bağdaşmaz iki şeydi ki kendimi gülmekten alamadım. Ben ayağa yavaşça, sanki onun iki katıymışım gibi kalktım.

Clara bana • baktı ve başını salladı, “çok sertsin,” dedi. “Yaşamsal merkezlerini açmak için bazı özel fiziksel alıştırmaları yapmaya gereksinimin var.”

Evin arka kapısının dışında paltoların ve botların durduğu rafa gittik. Bana geniş kenarlı bir hasır şapka verdi ve beni ek mutfak binasından kısa bir mesafe uzaktaki bir açıklığa götürdü.

Güneş iyice parlıyordu; alışılmışın dışında sıcak bir gündü. Clara bana şapkayı takmamı söyledi. Bana yerin çizgiler halinde sürülmüş ve bitkilerin paralel olarak dikilmiş olduğu tel örgüyle çevrili bir alanı işaret etti.

Clara'nın orada çalıştığını görmediğim için şaşırarak, “Burayı kim açıp bütün bitkileri dikti?” diye sordum. “Bu büyük bir proje gibi görünüyor. Bunu kendin mi yaptın?”

“Hayır. Bir başkası gelip benim için yaptı.”

“Ama ne zaman? Her gün buradaydım ve kimseyi görmedim.”

Clara, “Bu gizemli bir şey değil,” dedi. “Bu sebze bahçesinde çalışan kişi sen mağaradayken geldi.” dedi.

Açıklaması beni tatmin etmemişti. Bahçe o kadar iyi düzenlenmişti ki bunu yapmak için bir kişiden fazlası gerekmiş gibi görünüyordu.

Ona daha fazla soru sormadan önce, Clara, “Bu günden sonra bu bahçeye sen bakacaksın. Bunu yeni görevin olarak düşün.”

Bana her gün ilgi gerektiren bir başka görev verilmesinden duyduğum düş kırıklığını göstermemeye çalıştım. Clara'nın fiziksel alıştırma derken belki de geniş kılıç ya da uzun sopa gibi klasik Çin silahlarından birisinin kullanıldığı yeni bir savaş sanatı formunu çalışacağımızı düşünmüştüm. Clara benim üzgün durduğumu görerek beni bahçeyle uğraşmanın benim için iyi olacağına temin etti. Bu beni fiziksel etkinlikte bulunduracak ve sağlık ve zindelik için gerek duyduğum -güneşi görmemi sağlayacaktı. Clara ayrıca altı aydır yalnızca yaşamımdaki olaylar üzerine yoğunlaşmakta olduğumu söyledi. Dikkatimi

kendimin dışındaki bir şeye vermek benim daha fazla benmerkezci olmamı önleyecekti. Yarım sene geçtiğinin farkına varmak beni soka uğrattı. Bana sanki Clara'nın evine daha dün gelmişim gibi geliyordu ve yaşamımda öylesine büyük bir değişim olmuştu ki hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Clara beni bir dm düşünceden uyandırarak, “çoğu kişi yalnızca kendilerine bakmayı bilir,” dedi. “Gerçi bunda da pekiyi değillerdir ya. Bu güçlü etki nedeniyle, benlik gereğinden fazla istek karşısında çarpıtılmış hale gelir.”

Bahçenin girişi olan tahtadan bir kapıya yürüdük.

Clara, “Bu bahçede çalışmak sana özetlemeden, solunumdan ya da kung fu'dan kazanamayacağın özel bir enerji verecek,” dedi.

“Bu ne tür bir enerji?”

Gözleri bitkiler kadar yeşil olan Clara, “Yeryüzünün enerjisi,” diye yanıtladı. “Bu güneşin enerjisini tamamlar. Belki de toprakla uğraşırken bunun ellerinden girdiğini hissedebilirsin. Ya da bu sen çömelirken bacaklarına akmaya başlayabilir.”

Daha önce hiçbir zaman bir bahçede çalışmamıştım ve ne yapacağımdan emin değildim. Ondan görevlerimi özetlemesini istedim. Bana sanki bu görev için doğru kişiyi seçip seçmediğini düşünüyormuşçasına bir an baktı.

Toprağa dokunmak için eğilerek, “Toprak dünkü yağmurdan hala nemli,” dedi. “Ama kurduğunda akarsudan kovalarla su taşımam gerekecek. Ya da eğer çok zekiysen, bir sulama sistemi kurabilirsin.”

Kendime güvenle, “Bunu kesinlikle yapabilirim,” dedim. Köydeki evde gördüğüm gibi elektrikli bir su pompası kuracağım ve onu dinamoya bağlayacağım. O zaman yokuş yukarı kovalarla su taşımam gerekmeyecek.”

“Bitkiler sulandığı sürece bunu nasıl yaptığın fark etmez. Ayrıca, bitkilere iki haftada bir bahçenin sonundaki torbadan gübre vermelisin. Ve bütün yabancı otları kopartmaksın. Bu otlar burada hızla yayılırlar. Ve kapıyı kapalı tut ki tavşanlar içeri girmesin.”

Ona isteksizce “Sorun değil,” diyerek onu temin ettim.

“Güzel. Şimdi başlayabilirsin.”

Clara bana kovayı gösterdi ve onu gübreyle doldurarak bütün bitkilerin etrafındaki toprakla karıştırmamı söyledi. Geceleri boşaltılan pislik olmadığını umduğum şeyle dolu bir kovayla geri döndüğümde, Clara bana toprağı havalandırmak için kazmada kullanılan bir alet verdi. Bir süre benim çalışmamı izledi, nazik bitkilerin çok yakınına kazmamam için beni uyardı.

İşim üzerine konsantre olduğumda, zindelik hissettim ve garip bir barış hissi beni çevreledi. Parmaklarımdaki toprak yumuşak ve serindi. Clara'nın evine geleli beri ilk kez, gerçekten rahatlamış, güvende ve korunmuş hissettim.

Clara sanki benim havamdaki değişimi fark etmiş gibi, “Toprağın enerjisi insanı besler,” dedi. “Yaptığın özetleme nedeniyle yeterince boşalmış olduğun için enerjinin bir bölümü

bedenine isliyor. Rahatlamış hissediyorsun çünkü toprağın her şeyin anası olduğunu biliyorsun.” Clara ellerini bitkilere sürdü. “Her şey topraktan gelir. Toprak bizi hayatta tutar ve besler; biz öldüğümüzde, bedenlerimiz ona geri döner.” Bir an için durakladı sonra, “Tabii ki büyük geçişte başarılı olmadığımız sürece,” diye ekledi.

“Ölmek için bir şansımızın olduğunu mu söylemek istiyorsun?” diye sordum. “Gerçekten, Clara, abartmıyor musun?”

Clara hafif bir sesle, “Hepimizin özgürlük için bir şansı vardır,” dedi, “ama buna sahip çıkıp onu gerçeğe dönüştürmek bizim kendimize kalmış bir şeydir.”

Clara enerjiyi depolayarak, dünya ve bedenle ilgili önyargılarımızı silebileceğimizi, böylece depomuzda başka olasılıklar için yer açabileceğimizi açıkladı. Ölmeme şansı bu olasılıklardan birisiydi. Bu önemli alternatifin en iyi açıklamasının kadim Çin'deki bilgiler tarafından yapıldığını söyledi. Onlar kişinin bireysel farkındalığı ya da *te* için her şeyi kapsayan farkındalık ya da Tao'yla bilerek bağlantı kurmanın olanaklı olduğunu iddia ediyorlardı.

Sonra ölüm geldiğinde, kişinin bireysel farkındalığı, sıradan bir ölümden olduğu gibi dağılıp gitmez, bunun yerine genişleyerek daha büyük olan bütünle birleşirdi.

Clara kozaya benzer bir mağarada yaptığım özetlemenin benim daha fazla enerji toplamama ve depolamama izin verdiğini ekledi. Şimdi o enerjiyi ruh denilen soyut kuvvetle olan bağımlı güçlendirmede kullanmam gerekiyordu.

Clara, “Bahçeyle uğraşmanın ve onun enerjisini ve ayrıca güneşin enerjisini bunun için akmak zorundasın,” dedi. “Güneş enerjisini yeryüzüne bağışlar ve her şeyin büyümesine neden olur. Eğer güneşin ışığının bedenine girmesine izin verirsen, senin enerjin de gelişir.”

Clara bana ellerimi bir kovadaki suyun içinde yıkamamı ve çitle çevrili bahçenin dışındaki bir açıldıktaki bir kütüğün üzerine oturmamı söyledi, çünkü bana dikkatimi güneşe nasıl yöneltmeye başlayacağımı gösterecekti. Bana kafamı ve yüzümü korumam için her zaman geniş kenarlı bir şapka takmam gerektiğini söyledi. Ayrıca bana göstereceği solunum geçişlerinin herhangi birisini bir defasında asla bir kaç dakikadan fazla yapmamam gerektiğini söyleyerek uyardı.

“Bunlara neden solunum geçişleri deniliyor?” diye sordum.

“Çünkü bu geçişlerin önceden belirlenmiş amacı soluktaki enerjiyi dikkatimizi yönlendirdiğimiz bölgeye geçirmektir. Bu bedenimizdeki bir organ ya da enerji kanalı, hatta özetlemede olduğu gibi bir düşünce ya da anı bile olabilir. Önemli olan şey enerjinin iletilmesi, böylelikle daha önceden belirlenmiş amacı yerine getirmesidir; sonuç büyüdür, çünkü bu sanki yoktan var olmuş gibi görünür. Bu hareket ve solunumlara bundan dolayı büyücülük geçişleri diyoruz.”

Clara gözlerim kapalı olarak yüzümü güneşe dönmemi, sonra ağızımdan derin bir soluk alarak güneşin sıcaklığını ve ışığını karnıma çekmemi söyledi. Bunu orada elimden geldiği

kadar uzun bir süre için tutmalı, sonra yutkunmak ve sonunda kalan havayı dışarı vermeliydim.

Clara, “Bir ay çiçeğiymiş sin gibi yap,” diye şaka yaptı. “Her zaman solurken yüzünü güneşe doğru tut. Güneşin ışığı soluğu güçle doldurur. Onun için ciğerlerini doldurmak için büyük miktarda hava almaya dikkat et. Bunu üç kez yap.”

Clara bu alıştırmada, güneşin enerjisinin otomatik olarak tüm bedene yayıldığını açıkladı. Ama güneşin sağaltıcı ısınlarnı bilerek enerjinin gitmesini istediğimiz yere dokunarak, ya da sadece zihnimizi enerjiyi oraya yönlendirmek için kullanarak herhangi bk bölgeye gönderebilirdik.

Clara, “Aslında, bu soluğu yeterince uzun süre çalıştığında, ellerini kullanmana gerek kalmaz,” diye sürdürdü. “Yalnızca güneş ısınlarnın doğrudan doğruya bedeninin belirli bir bölgesine sızdığını görselleş tire bilirsin. ’ ’

Clara aynı soluğu üç kez daha yapmamı, ama bu kez burnumdan solumamı ve ışığın sırtıma doğru aktığını, böylece sırtımdaki kanalları enerjiyle doldurduğunu görselleştirmemi önerdi. Bu yolla, güneş ısınları tüm bedenimi dolduracaktı.

Clara, “Eğer burundan ya da ağızdan yapılan solunumu geçmek istersen,” dedi, “doğrudan doğruya karnınla, göğsünle, ya da sırtınla soluyabilirsin. Enerjiyi ayak tabanlarından yukarıya bile getirebilirsin,”

Clara bana alt karnıma, göbeğimin hemen altındaki noktaya konsantre olmamı ve bedenimle güneş arasında bir bağ oluştuğunu hissedene kadar gevşemiş bir biçimde solumamı söyledi.

Onun öğrettiği biçimde soluk alırken, karnımın içinin daha sıcaklaştığını ve ışıkla dolduğunu hissedebiliyordum. Bir süre sonra, Clara bana başka bölgelerle solunum çalışmamı söyledi. Alnımda gözlerimin arasındaki noktaya dokundu. Dikkatimi orada yoğunlaştırdığımda, kafam sarı bir parlaklıkla doldu. Clara soluğumu tutarak güneşin yaşamsallığının olabildiğince fazlasını içime çekmemi, sonra soluk vermeden önce gözlerimi saat yönünde döndürmemi önerdi. Bunu yaptığımda sarı parlaklık yoğunlaştı.

Clara, “Şimdi ayağa kalk ve sırtınla solumayı dene,” dedi ve ceketimi çıkartmama yardım etti.

Sırtımı güneşe döndüm ve dikkatimi bana dokunarak gösterdiği çeşitli merkezler üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştım. Birisi kürek kemiklerimin arasındaydı, bir başkası ensemdeydi. Sırtımdaki güneşi görselleştirerek soludukça, bir sıcaklığın sırtımda aşağı ve yukarı hareket ettiğini, sonra kafanla dolduğunu hissettim. Başım öyle döndü ki neredeyse dengemi kaybediyordum.

Clara bana ceketimi vererek, “Bugünlük bu kadarı yeter,” dedi.

Başım döndüğünden, sanki mutlu bir sarhoşluk içerisindeymişim gibi yere oturdum.

Clara, “Güneş ışığın saf güçtür,” dedi. “Ne de olsa, güneş var olan en yoğun enerji.”

Clara bana doğrudan kafanın üstünden görünmeyen bir enerji hattının dışarı, yukarıya doğru, var olmamanın dünyasına uzandığını söyledi. Ya da bu var olmamanın dünyasından kafamızın tam merkezindeki bir açıklıktan bizim içimize akabilirdi.

Clara, “Eğer istersen, buna bizi daha büyük farkındalığa bağlayan yaşam hattı da diyebilirsin,” dedi. “Güneş, eğer doğru olarak kullanılırsa, bu hattı şarj eder ve onun harekete geçmesine neden olur. Bunun için kafanın üstü her zaman korunmalıdır.”

Clara eve dönmeden önce bana başka bir güçlü büyüçülük geçişini, bir seri beden hareketiyle yapılan bir geçişi göstereceğini söyledi. Bunun bir tek harekette, güç, kesinlik ve zarafetle, ama kendini sıkmadan yapılması gerektiğini söyledi.

“Seni gösterdiğim bütün geçişleri yapmaya zorlayamam,” dedi. “Bunlar özetlemenin vazgeçilmez tamamlayıcılarıdır. Bu benim için harikalar yarattı. Beni dikkatle izle. Bakalım çiftimi görebilecek misin?”

Paniğe kapılarak, “Neyini?” dedim. Önemli bir şeyi kaçıracağımdan, ya da onu görsem bile onunla ne yapacağımı bilememekten korkuyordum.

Clara sözcükleri dikkatle telaffuz ederek, “çiftimi izle,” diye tekrar etti. “Bu bir çifte baskı gibidir. İstencini benimle birlikte bu büyüçülük geçişinin sonuçları için kullanabilecek kadar fazla enerjin var.”

“Bir daha söyle, Clara, sonuç ne?”

“Çift. Eterik beden. Fiziksel bedenin eşi, artık bunun zihninin bir yansıtması olmadığını anlamış olman, ya da en azından tahmin ediyor olman gerekiyor.”

Yerin düz olduğu bir yere gitti ve ayaklarını birleştirip kolları yanlarında olarak durdu.

“Clara, bekle. Eminim ki söz ettiğin şeyi görebilecek kadar enerjim yoktur, çünkü bunu kavram olarak bile anlayamıyorum.”

“Bunu kavram olarak anlayamaman bir şey fark etmez. Yalnızca dikkatle izle, belki benim istencimi çiftim için her ikimiz için de kullanabileceğim yeterli gücüm vardır.”

Onun yaptığını gördüğüm en çevik hareketle, avuçlarını dua edermiş gibi birbirine değdirerek kollarını kafasının üstüne götürdü.

Sonra kollarını arkasına doğru, neredeyse yere değecek kadar, uzatarak zarif bir yay oluşturacak biçimde arkaya eğildi. Bedenini yana doğru sola çevirdi öyle ki bir anda neredeyse yere dokunacak kadar öne doğru eğilmiş hale geldi. Ve ben şaşkınlıktan ağzımı açmadan önce, bedenini arkaya çevirerek zarafetle geriye eğildi.

Clara sanki bana onun akıl almaz derecede hızlı ve zarif hareketlerini ya da çiftini görme şansı vermek istercesine, bedenini ileri geri birkaç defa daha çevirdi. Hareketinin bir noktasında, sanki o gerçek boyutta çifte baskı yapılmış bir fotoğrafımsı gibi, onu sisli bir biçim olarak gördüm. Birkaç salise için, biri diğerinden bir milisaniye sonra hareket eden iki Clara vardı.

Kafam gördüğüm şeyden dolayı iyice karışmıştı, bunun üzerine düşündüğümde olanları onun hızından kaynaklanan bir görsel yanılgı olarak açıklayabiliyordum. Ama bedensel düzeyde, gözlerimin akıl almaz bir şey gördüğünü biliyordum; sağduyumun beklentilerini askıya alabilecek ve başka bir olasılığın içen girmesine izin verebilecek kadar enerjim vardı.

Clara yaptığı mükemmel akrobatik hareketleri bıraktı ve yanımda durdu, soluğu bile kesilmemiş ti. Bu büyücülük geçişinin bedenini, girişi kafanın üstünde ve biraz arkasına doğru duran var olmama dünyasında, çiftiyle birleşmesini sağladığını açıkladı.

Clara, “Kollar uzatılmış olarak arkaya eğilmekle, bir köprü oluştururuz,” dedi. “Ve bedenle çift bir gökkuşağının iki ucu gibi olduğundan, istencimizle onları birleştirebiliriz.”

“Bu geçişi yapmam gereken özel bir zaman var mı?” diye sordum.

“Bu bir alacakaranlık büyücülük geçişidir,” dedi. “Ama bunu yapabilmek için çok fazla enerjin olmalı ve çok sakın olmalısın. Alacakaranlık sana sakın olmanda yardımcı olur ve enerjini arttırır. Akşamüstünün çalışma yapmak için en iyi zaman olmasının nedeni budur.”

“Bunu şimdi deneyebilir miyim?” diye sordum. Bana kuşkuyla baktığında, ona çocukken jimnastik yaptığımı ve bunu denemeyi çok istediğimi söyledim.

Clara beni, “Sorun senin çocukken jimnastik yapıp yapmaman değil, su anda ne kadar sakın olduğun,” diye yanıtladı.

Ona olabileceğim kadar sakın olduğumu söyledim. Clara bana inanmamış gibi güldü, ama hareketi denememi söyledi.

Bedenimi fazla güçlü bükerek bir yerlerimi kırmamamdan emin olmak için beni izleyeceğini söyledi.

Ayaklarımı yere sağlamca bastım, dizlerimi büktüm ve yapabildiğim en iyi biçimde arkaya eğilmeye başladım. Ama belirli bir noktayı geçtiğimde, yerçekimi kontrolü eline geçirdi ve ben sakarca yere düştüm.

Clara ayağa kalkmama yardım ederken tatlılıkla, “Sakin olmaktan bundan daha uzak olamazsın.” dedi. “Neyin var, Taisha?”

Kafamdakini Clara'ya açmak yerine, ona hareketi yeniden deneyip deneyemeyeceğimi sordum. Ama ikinci defasında ilkinden daha da zorluk çektim. Zihinsel ve duygusal endişelerimin bana dengemi kaybettirdiğinden emindim. Benliğin isteklerinin, Clara'nın söylemiş olduğu gibi, gerçekten de gereğinden fazla olduğunu biliyordum; bu istekler tüm dikkatimi kendilerine çekiyordu. Kafamdakileri Clara'ya anlatmaktan başka bir çözüm bulamıyordum. Ona beni en çok düşündüren şeyin özetleme çalışmamda ilerleyemediğim bir noktaya gelmesi olduğunu söyledim.

Clara, “Buna ne neden oluyor?” diye sordu.

Ona bunun ailemle ilgili olduğunu söyledim. Üzgünce, “Artık onların beni sevmediklerini hiç kuşkusuz biliyorum.” dedim. “Bundan hep kuşkulanıyordum, çünkü

bundan büyük bir öfke duyuyordum. Ama şimdi geçmişimi gözden geçirdikten sonra, eskiden olduğum gibi kızgınlık duyamam. Onun için ne yapacağımı bilmiyorum.”

Clara kafasını geriye çekerek bana dikkatlice baktı. “Yapılacak ne var?” diye sordu, “çalışmayı yaptın ve seni sevmediklerini buldun. Bu iyi bir şey! Sorunun nerede olduğunu anlayamıyorum.”

Clara'nın önemsemez tavrı canımı sıktı. Şefkat değilse bile, en azından anlayış ve akıllıca bir yorum bekliyordum.

Neredeyse ağlayacak halde, üzerine basarak, “Sorun,” dedim, “benim takılıp kalmış olmamda. Yaptığımdan daha derine gitmem gerektiğini biliyorum, ama bunu yapamıyorum. Tek düşünebildiğim şey onların beni sevmedikleri, benimse onları seviyor olmam.”

“Bekle, bekle. Bana onlardan nefret ettiğini söylemedin mi, çok iyi anımsıyorum ki...”

“Evet, öyle dedim, ama o zaman ne dediğimi bilmiyordum. Onları gerçekten seviyordum, ağabeylerimi de. Daha sonra onları küçümsemeyi öğrendim, ama bu çok daha sonraydı. Bir çocuk olarak değildi. Bir çocuk olarak onların bana ilgi göstermelerini ve benimle oynamalarını istiyordum.”

Clara başını sallayarak, “Sanırım ne demek istediğini anlıyorum,” dedi. “Haydi, oturup bunu tartışalım.”

Yine kütüğün üstüne oturduk.

Clara dürüstçe gözlerime bakarak, “Bana öyle geliyor ki, senin sorunun çocukken verdiğin bir sözden kaynaklanıyor, çocukken bir söz verdin, değil mi, Taisha?” diye sordu.

Samimi olarak, “Bir söz verdiğimi anımsamıyorum,” dedim.

Clara arkadaşça bir ses tonuyla, bu sözü verdiğimde belki de çok küçük olduğumu ve bu nedenle anımsamıyor olabileceğimi ya da bunun sözcüklerle verilen bir sözden çok duydular olabileceğini söyledi, çocukken sık sık bir şeylere yemin ettiğimizi ve sonra da onları artık unutmuş olsak bile bu yeminler tarafından bağlandığımızı açıkladı.

Clara, “Böyle itkisiz sözler bize özgürlüğümüze mal olabilir,” dedi. “Bazen bu mantıksız çocukça ölmeyen, sonsuz aşk bağlılıkları ya da sözleri yüzünden bağlarız.”

Clara herkesin yaşamında, özellikle küçük çocuklukta, bir şeyi aşırı derecede istediğimiz ve bir kez sabitlendiğinde biz isteğimize kavuşana kadar orada kalan tüm istencimizi ona otomatik olarak sabitlemiş olduğumuz anların olduğunu söyledi. Yeminlerin, bedduaların ve sözlerin istencimizi bağladığını, öyle ki ondan sonra, biz bunları düşündüğünüzü anımsasak da anımsamasak da, edimlerimizin, duygu ve düşüncelerimizin düzenli olarak o isteği yerine getirmeye ya da sağlamaya yöneltildiğini açıkladı.

Bana özetleme sırasında, ömrüm boyu verdiğim tüm sözleri, özellikle de aceleyle, cehaletle, ya da yanlış değerlendirme sonucu vermiş olduğum sözleri gözden geçirmemi önerdi, çünkü istencimi onlardan bilerek geri çekmediğim sürece, istencimi asla o anda özgürce kullanamayacaktım.

Clara'nın söylediğini düşünmeye çalıştım, ama zihnim karışıklık içindeydi. Birdenbire çok küçüklüğümdeki bir olayı anımsadım. Altı yasında olmalıydım. Annemin beni kucaklamasını istemiştim ama o beni itti ve benim kucağa alınmak için fazla büyük olduğumu söyledi ve benden odama gidip orayı temizlememi istedi. Hâlbuki benden dört yas büyük olan annemin en sevdiği çocuğu küçük ağabeyimi her zaman kucağına alıyordu. O zaman bir daha onları asla sevmeyeceğime ve onların yanma gitmeyeceğime yemin etti. Ve o günden sonra, onlardan hep ayrı kalarak yeminimi yerine getirmiş gibi görünüyordum.

Clara, “Eğer seni sevmedikleri doğruysa,” dedi, “ailen tarafından sevilmemek senin kaderindi.

Bunu kabul et! Dahası, artık seni sevip sevmedikleri neyi değiştirir ki?”

Bu hala bir şeyleri değiştiriyordu, ama bunu Clara'ya söylemedim.

Clara, “Benim de seninkine çok benzeyen bir sorunum vardı,” diye sürdürdü. “Her zaman arkadaşsız, şişman, dertli bir kız olduğumun farkındaydım, ama özetleme yoluyla annemin beni doğduğum günden beri bilerek şişmanlattığını anladım. Şişman, gösterişsiz bir kızın evi hiç terk etmeyeceğini düşünmüştü ve orada ömür boyu onun hizmetçisi olarak kalmamı istiyordu.”

Dehşete düşmüştüm. Clara'nın ilk kez olarak bana geçmişiyile ilgili bir şeyi açıklıyordu.

“Bana bu sorunumla ilgili bir öneride bulunması için, kesinlikle birisinin sahip olabileceği en büyük öğretmen olan öğretmenime gittim,” diye sürdürdü. “Ve o bana, 'Clara, senin için üzgünüm, ama zamanını boşa harcıyorsun, çünkü o zaman o zamandı: su ansa su an. Ve su anda yalnızca özgürlüğe yer var.'

“Görüyor musun, gerçekten annemin benim yaşamımı mahvettiğini hissettim; şişmandım ve durmadan yemek yiyordum. 'O zaman o zamandı: su ansa su an. Ve su anda yalnızca özgürlüğe yer var.' sözlerinin anlamını anlamak uzun zamanımı aldı.”

Clara sanki sözlerinin etkisinin içime işlemesi için bir an için sessiz kaldı.

Beni dirseğiyle dürterek, “Yalnızca özgürlük için savaşmaya zamanın vardır, Taisha,” dedi. “Su an su andır.”

11 BÖLÜM

Hava kararıyordu ve görevimi bitirmek için gittikçe daha da endişeleniyordum. Clara benden evin arkasındaki açıklıktaki yaprakları tırmıkla süpürmemi ve bir de akarsudan kayalar taşıyarak bunları sebze bahçesinden avlunun arkasına giden yolun iki kenarına dizmemi istemişti. Clara evden çıkıp yaptığım isi kontrol etmeye geldiğinde yaprakları süpürmüştüm ve ırmaktan getirdiğim kayaları yolun kenarına aceleyle diziyordum.

Clara patıkaya yola bakarak, “Kayaları gelişigüzel diziyorsun,” dedi. “Ve daha yaprakları da süpürmemişsin. Bütün öğleden sonra ne yapıyordun, yine düş mü kuruyordun?”

Zamansız esen ani bir rüzgâr ben yaprakları bir sepete koymadan önce yaptığım düzgün yığınları dağıtarak cesaretimi kırdı.

“Yol bana gayet iyi görünüyor,” diyerek kendimi savundum. “Yapraklara gelince, eğer rüzgâr onları dağıtırsa elimden ne gelir ki?”

Clara sözümü, “Mükemmel biçimi amaçladığımızda, 'gayet iyi' yeterince iyi değildir,” diyerek kesti. “Şimdiye kadar yaptığımız herhangi bir şeyin dış biçiminin gerçekte bizim içsel durumumuzun bir ifadesi olduğunu anlamış olmalıydın.”

Ona ağır kayaları düzenlemenin nasıl ağır isten başka bir şey olabileceğini anlamadığımı söyledim.

Clara, “Bu sen her şeyi ondan kurtulmak için yaptığından,” dedi. Dizdiğim kayalara doğru yürüdü ve kafasını salladı. “Bu kayalar sanki onları uygunca yerleştirmeyi düşünmeden atmışsın gibi görünüyor.”

“Hava kararıyordu ve zamanım azalıyordu,” diye açıkladım. Estetik ya da kompozisyon üzerine uzun bir konuşma için havamda değildim. Dahası, aldığım sanat derslerinden kompozisyon konusunda Clara'dan daha fazla bilgiye sahip olduğumu düşünüyordum.

Clara, “Kayaları yerleştirmek aynı kung fu çalışmak gibidir,” dedi. “Önemli olan yaptığımız şeyi nasıl yaptığımızdır, ne kadar hızlı ya da ne kadar fazla yaptığımız değil.”

Kramp girmiş olan parmaklarımı gevşetmek için bileklerimi salladım. Şaşırmış olarak, “Kayaları taşımanın savaş sanatı çalışmalarının bir parçası olduğunu mu söylemek istiyorsun?” diye sordum.

Clara, “Kung fu'nun ne olduğunu düşünüyorsun?” diye karşılık verdi.

Bana şaşırtmacalı bir soru sorduğundan kuşkulanıyordum, onun için doğru yanıt bulmak için bir an düşündüm. Kendime güvenle, “Kung fu bir dizi savaş sanatı dövüş tekniğidir,” dedim.

Clara kafasını olumsuz anlamda salladı. Gülerek, “Pragmatik bir yanıt bulmayı Taisha'ya bırakın,” dedi.

Clara yolu görebileceğimiz bir yer olan avlunun kenarındaki sazdan örülmüş koltuklardan birine oturdu. Onun yanındaki koltuğa yığıldım. Ayaklarımı kocaman bir seramik saksının kenarına dayayıp rahatça oturduğumda, Clara “kung fu” teriminin birisi “bir süre zarfında yapılan iş”, diğeriye “adam” anlamına gelen iki Çince imin bir araya gelmesinden oluştuğunu açıklamaya başladı. Bu iki im birleştğinde ortaya çıkan terimin, insanın kendisini sürekli çaba yoluyla mükemmelleştirme arayışı anlamını taşıyordu. Clara ister belirlenmiş alıştırma çalışalım, ister kayaları düzenleyelim ya da yaprakları süpürelim, edimlerimiz yoluyla her zaman içsel durumumuzu ifade ettiğimizi söyledi.

Clara, “Bu nedenle, edimlerimizi mükemmelleştirmek kendimizi mükemmelleştirmektir,” dedi. “Kung fu'nun gerçek anlamı budur.”

“Ama yine de, bahçede çalışmakla kung fu çalışmak arasındaki bağlantıyı hala göremiyorum,” dedim.

Clara sabır taşıyan ses tonuyla, “O zaman sana anlatayım,” dedi. “Senden ırmaktaki kayaları taşımanı istedim ki üzerinde ağırlıkla yokuş yukarı yürümek içsel gücünü geliştirsin.

Biz yalnızca kaslarımızı değil içsel enerjiyi geliştirmekle ilgileniyoruz. Aynı zamanda, şimdiye kadar sana öğrettiğim ve her gün yapman gereken tüm solunum geçişleri, senin içsel gücünü arttırmak için geliştirilmiştir.”

Clara benim suçlu hissetmeme neden olmuştu. Bana solunum alıştırma çalışmalarını her gün yapmam gerektiğini söyleyiş biçiminden, onları ciddi olarak yapmadığımı bildiğini anladım.

Clara, “Burada benimle öğrendiğin şeye Çin'de içsel kung fu, ya da *mı kung* adı verilir,” diye sürdürdü. “İçsel kung fu kontrollü solunum ve enerji dolaşımını bedeni güçlendirmek ve kişinin sağlığını arttırmak için kullanırken, senin Japon hocalarından öğrendiğin karate formları ve sana gösterdiğim bazı formlar gibi dışsal savaş sanatları, kasları geliştirmek ve enerjinin dışarı verildiği ve bizden uzaklaştığı hızlı tepkileri geliştirmek üzerine odaklanır.”

Clara içsel kung fu'nun günümüzden Çoğunlukla kung fu olarak bilinen dışsal ya da sert dövüş stillerinin geliştirilmesinden çok daha önceleri Çin'deki keşişler tarafından çalışıldığını söyledi.

Clara, “Ama şunu anlamalısın,” diye sürdürdü. “İster savaş sanatları ister de sana öğrettiğim sanatı öğreniyor ol, çalışmanın amacı içsel varlığını mükemmelleştirmektir ki o

soyut uçuşu başarmak için dışsal biçimini asabilsin.”

Bir can sıkıntısı hissi koyu bir bulut gibi üzerimi kapladı. Eski başarısızlık duygularının beni kontrolü altına aldığını hissettim. Solunum geçişlerini Clara'nın öğütlediği gibi yapmış olmakla birlikte, onun istediğini asla başaramayacağımı hissediyordum. Büyük geçişin pragmatik olasılığını anlamak söyle dursun onun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

Clara benim cesaretlendirilmeye gereksinimim olduğunu hissetmiş gibi sırtıma hafifçe vurarak, “Tüm bu aylar boyunca çok sabırlıydın,” dedi. “Sürekli olarak sana usule uygun olarak büyücülük disiplini öğretmekle ilgili söylediğim üstü kapalı sözler için bana asla baskı yapmadın.”

Onun bu sözcüğü ilk kullanışından beri kafamda olan bir soruyu sormak için bunun mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüm. “Bu usule uygun disipline neden büyücülük diyorsun?” diye sordum.

Clara bana baktı. Yüzündeki ifade son derece ciddiydi. “Bunu anlatması zor. Bundan söz etmekteki isteksizliğim nedeni ona yanlış bir isim vermek ve seni korkutmak istememem,” diye yanıtladı. “Ama şimdi bundan bahsetmenin zamanının geldiğini sanıyorum. Ama önce sana kadim Meksika halkı üzerine bir şeyler söylememe izin ver.”

Clara bana doğru eğildi ve alçak bir sesle İspanyol öncesi dönemdeki Meksika halkının birçok açıdan kadim Çinlilere benzediğini söyledi. Belki de aynı kökenlere sahip olduklarından benzer bir dünya görüşüne sahiplerdi. Bununla birlikte, Meksika'nın kadim Kızılderililerinin küçük bir dezavantajı olduğunu söyledi, çünkü onların yasadıkları dünya bir geçiş içerisindeydi. Bu onların farklı sistem ve kaynaklardan etkilenmelerine ve yaşamın her sureti üzerine çok meraklı olmalarına neden oldu. Evreni, yaşamı, ölümü ve farkındalık ve algılar açısından insan olanaklarının sahasını anlamak istiyorlardı. Bilmeye duydukları büyük istek onların akıl almaz farkındalık düzeylerine ulaşmalarını sağlayan uygulamaları geliştirmelerine neden oldu, çalışmalarının ayrıntılı tanımlarını yaptılar ve bu çalışmaların kapısını açtığı dünyaların haritasını çıkarttılar. Bu geleneği her zaman gizlilik içerisinde, nesilden nesile aktardılar.

Clara heyecandan ya da belki de şaşırmaktan neredeyse soluksuz kalmış bir halde konuşmasını on kadim Kızılderililerin gerçekte büyücü olduklarını söyleyerek bitirdi. Gözler fal taşı gibi açılmış olarak bana baktı; alacakaranlıkta gözbebekleri çok büyüktü. Beni ilk sırada gelen öğretmeninin, bir Meksika Kızılderilisinin, o kadim çalışmaların tümünün bilgisine sahip olduğuna ve bunları kendisine öğrettiğine temin etti.

Onun gibi heyecan duyarak, “Bana o çalışmalarını mı öğretiyorsun, Clara?” diye sordum. “Kristallerin kadim büyücüler tarafından silah olarak kullanıldığını ve büyücülük geçişlerinin onların istençleriyle güç kazandığını ve özetlemenin de kadim zamanlarda bulunduğunu söylemiştin. Bunlar benim büyücülük öğrendiğim anlamına mı geliyor?”

Clara, “Bu kısmen doğru,” dedi. “Ama su anda, bu çalışmalarını büyücülük olduğu üzerinde odaklanmamak daha iyi.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü biz kadim zamanların büyücülüğünün yanlış, ezoterik ayinlerinin ötesinde bir şeyle ilgileniyoruz. Anlıyor değil mi, onların garip çalışmalarının ve sabit fikir haline gelmiş güç arayışlarının onların benliğinin daha da büyütülmesine yol açtığına inanıyoruz.

Bu bir çıkmaz yol, çünkü asla tam bir özgürlüğe götürmez. Bizse tam özgürlüğün peşindeyiz. Buradaki tehlike kişinin o büyücülerin ruh halleri tarafından kolaylıkla etkilenebilmesindedir.”

“Ben onlardan etkilenmezdim,” dedim.

Clara kızarak, “Sana su anda gerçekten daha fazlasını söyleyemem,” dedi. “Ama ilerledikçe daha fazlasını öğreneceksin.”

Kendimi ihanet edilmiş gibi hissettim ve bunu şiddetle protesto ettim. Onu benim düşünce ve duygularımla bilerek oynamakla, beni merakımı artıran bilgi parçacıklarıyla oynatmakla ve bana her şeyin gelecekteki belli olmayan bir tarihte açığa çıkacağına söz vermekle suçladım.

Clara onu protesto etmemi hiç önemsemedi. Sanki hiç bir şey söylememişim gibiydi. Ayağa kalktı, kaya yığınının yürüdü ve kayalardan birini sanki yapay köpükten yapılmış gibi kaldırdı. Bir an için ne tarafa döneceğini düşündükten sonra, kayayı yolun kenarına yere koydu. Sonra futbol topu büyüklüğünde iki kayayı onun yanına yerleştirdi. Kayaların yerinden tatmin olduğunda, yarattığı etkiyi izlemek için bir adım geri gitti. Bahçe yolunun, Clara'nın yerleştirdiği düz gri kayaların ve bitkilerin sivri uçlu yapraklarının son derece uyumlu bir kompozisyon oluşturduğunu itiraf etmek zorundaydım.

Clara bir başka kayayı alırken, “Önemli olan bir işi yaparkenki zarafettir,” dedi, “içsel durumun hareket edişine, konuşmana, yemek yemene ya da kayaları yerleştirmene yansır. Edimlerinle enerji toplayıp bunu güce dönüştürdüğün sürece ne yaptığın önemli değildir.”

Clara bir süre için, yola sanki ellerinde tuttuğu bir sonraki kayayı nereye koyacağını düşünüyormuş gibi baktı. Uygun bir nokta bulduğunda, kayayı nazikçe yere koydu ve ona sevgi dolu bir biçimde hafifçe vurdu.

“Bir sanatçı olarak kayaların senin için atması en kolay olan yere değil, denge içerisinde olacakları yere koyulması gerektiğini biliyor olmalıydın. Tabii ki, eğer güçle dolmuş olsaydın, onları gelişigüzel atabilirdin ve sonuç güzelliğin ta kendisi olurdu. Kayaları yerleştirme alıştırmalarının gerçek amacı bunu anlamaktır.”

Sesinin tonundan ve benim kayaları çirkin, düzensiz bir biçimde yerleştirmemden, görevimde yine başarısız olduğumu anladım. Şiddetli bir keder duydum.

“Clara, ben bir sanatçı değilim,” diye itiraf ettim. “Ben yalnızca bir öğrenciyim. Aslında, eski bir öğrenciyim. Sanat okulundan bir yıl önce atıldım.

Bir sanatçı olduğuma inanmak hoşuma gidiyor, ama hepsi bu. Ben aslında hiçbir şeyim.”

Clara, “Hepimiz hiçbir şeyiz,” diye anımsattı.

“Biliyorum, ama sen gizemli, güçlü bir hiçbir şeyken, ben yetersiz, aptal, önemsiz bir hiçbir şeyim. Birkaç tane budala kayayı bile yerleştiremiyorum. Benim...”

Clara elini ağzımın üzerine koydu. Beni, “Bir sözcük daha söyleme,” diye uyardı. “Sana tekrar söylüyorum. Bu evde yüksek sesle söylediklerine dikkat et. Özellikle de alacakaranlıkta!”

Hava neredeyse kararmıştı ve her şey korkutucu olma noktasına kadar hareketsizdi. Kuşlar sessizdi. Her şey susmuştu; daha önce ben yaprakları süpürürken canımı o kadar sıkran rüzgâr bile durmuştu.

Clara, “Bu gölgelerin olmadığı zaman,” diye fısıldadı. “Bu ağacın altında karanlıkta oturalım ve senin gölgelerin dünyasını çağırıp çağıramayacağını görelim.”

Neredeyse ince bir çığlığa benzeyen bir sesle, “Bir dakika, Clara,” diye yüksek sesle fısıldadım. “Bana ne yapacaksın?” Sinirlilik dalgaları midemde kasılmalara neden oluyordu ve soğuğa rağmen, alnını terliyordu.

Clara birden bana öğrettiği solunumları ve büyücülük geçişlerini çalışıp çalışmadığımı sordu. Ona bunları çalıştığımı söylemeyi her şeyden çok istiyordum, ama bu bir yalan olurdu. Gerçekte, onları çok az, yalnızca unutmayacağım kadar çalışıyordum, çünkü özetleme olan enerjimin hepsini alıyor ve bana başka bir şey için zaman bırakmıyordu. Geceleyin bir şey yapmak için fazla yorgun oluyordum, onun için erken yatıyordum.

Clara bana doğru eğilerek, “Onları düzenli olarak yapmıyorsun, yoksa şimdi bu üzgün durumda olmazdın,” dedi. “Bir yaprak gibi titriyorsun. Sana öğrettiğim solunum ve büyücülük geçişlerinin onları çok değerli kılan bir sırrı vardır.”

“Nedir o?” diye kekeledim.

Clara kafama hafifçe vurdu. “Bunlar her gün çalışılmalıdır yoksa bir değerleri yoktur. Yemek yemeden ya da su içmeden yasayabileceğini düşünmezdin değil mi? Sana öğrettiğim alıştırımlar yiyecek ve sudan bile daha önemlidir.”

Clara ne demek istediğini anlatmıştı. Sessizce her gece yatmadan önce ve sabahları uyandığımda mağaraya gitmeden önce onları yapacağıma yemin ettim.

Clara, “İnsan bedeni biz stres altındayken devreye giren fazladan bir enerji sistemine sahiptir,” diye açıkladı. Ve stres herhangi bir şeyi her aşırı derecede yaptığımızda ortaya çıkar.

Şimdi olduğun gibi, kendim ve performansını fazla önemsemek gibi. Bunun için özgürlük sanatının temel ilkelerinden biri aşırılıklardan uzak durmaktır.”

Clara bana öğrettiği hareketlerin, onlara ister solunum desin ister büyücülük geçişleri desin, önemli olduğunu çünkü bunların doğrudan doğruya yedek sistem üzerinde çalıştığını ve bunlara zorunlu geçişler denilmesinin nedeninin bunların eklenmiş enerjinin bizim yedek yollarımıza ve bu yolların içinde akmasına izin vermesi olduğunu söyledi. Sonra biz eyleme geçtiğimizde, stresten tükenmiş olmak yerine, daha güçlü olur ve

olağanüstü isler için fazladan enerjiye sahip olurduk.

Clara, “Şimdi, biz gölgelerin dünyasını çağırmadan önce, sana solunum ve hareketi birleştiren iki zorunlu büyücülük geçişi daha göstereceğim,” diye sürdürdü. “Bunları her gün yaparsan yalnızca yorgun ya da hasta olmaktan kurtulmakla kalmaz, aynı zamanda istencini kullanmak için de fazladan enerjiye sahip olursun.”

“Neyimi kullanmak için?”

Clara, “İstencini,” diye yineledi. “İstencini yaptığın herhangi bir şeyin sonucu için kullanmak için. Anımsıyor musun?”

Omuzlarımdan tuttu ve beni kuzeye bakacak biçimde döndürdü.

“Bu hareket senin için özellikle önem taşıyor, Taisha, çünkü ciğerlerin fazla ağlamaktan zayıflamış durumda,” dedi. “Kendin için üzüntü duyduğun bir ömrün bedelini kesinlikle ciğerlerin ödemiş.”

Clara'nın sözleri dikkatimi dağıttı. Onun diz ve ayak bileklerini bükerek “düz at” adı verilen bir savaş sanatı duruşunu almasını izledim, duruşa bu adın verilme nedeni bunun bacaklar omuz boyu açık ve biraz bükülmüş olarak, ata binmiş bir binicinin duruşuna benzemesiydi. Clara'nın sol elinin işaret parmağı aşağıyı gösterirken diğer parmakları ikinci boğumdan bükülmüştü. Soluk almaya başladığında, başını nazikçe ama güçle sağa doğru olabildiğince döndürdü ve sol kolunu omuz ekleminde başının üzerinde tam bir daire tamamlayacak biçimde döndürdü, sonunda sol avucunun dibi kuyruk sokumuna değiyordu.

Bununla eşzamanlı olarak sağ kolunu gövdesinin etrafından sırtına götürdü ve sağ yumruğunu, bükülmüş olan sol bileğine dayayarak sol elinin sırtına koydu.

Sağ yumruğunu kullanarak, sol kolunu, sol dirseği bükülü olacak biçimde, omurgası boyunca yukarı itti ve soluk almayı bitirdi. Sonra soluğunu yediye kadar sayarak tuttu ve sol koluyla yaptığı baskıyı bıraktı, kolunu yeniden kuyruk sokumuna indirdi ve omuz ekleminde doğruca kafasının üstüne kaldırıp sonunda sol avucunun dibi kasık kemiğine degecek biçimde hareketi bitirdi. Bununla eşzamanlı olarak sağ kolunu gövdesinin etrafından öne getirdi ve yumruğunu sol elinin sırtına koydu ve soluk vermeyi bitirirken sol kolunu yukarıya karnına doğru itti.

“Bu hareketi bir kez sol kolunla bir kez de sağ kolunla yap,” dedi. “Bu yolla iki tarafını dengelemiş olursun.”

Bana göstermek için, kollarını değiştirerek ve bu kez kafasını sola çevirerek, aynı hareketleri yineledi.

Bana kollarımı döndürecek yer açmak için kenara çekilerek, “Şimdi sen dene, Taisha,” dedi.

Onun hareketlerini taklit ettim. Sol kolumu arkama savurduğumda, uzatmış olduğum kolumun alt tarafı boyunca, parmağımdan koltuk altıma kadar giden, acı veren bir gerilim hissettim.

“Gevşе ve soluğun enerjisinin kolundan işaret parmağının ucuna kadar akmasına izin ver,” dedi, “işaret parmağını uzat ve diğer parmaklarını bük. Bu yolla kollarındaki yollardaki herhangi bir enerji tıkanıklığını açmış olursun.”

Bükülü kolumu sırtımdan yukarı doğru ittiğimde acı daha da şiddetlendi. Clara benim acı içindeki ifademın farkına vardı.

Beni, “çok güçlü itme,” diye uyardı, “yoksa tendonlarını zorlarsın. Ve iterken omuzlarını biraz daha yuvarlat.

Hareketi sağ kolumla yaptıktan sonra, uyluk kaslarımda dizlerim ve ayak bileklerim bükülü durmaktan oluşan bir yanma duydum. Her gün kung fu çalışırken aynı pozisyonda durmama rağmen, bacaklarım sanki içlerinden bir elektrik akımı geçiyormuş gibi titriyordu. Clara bana gerginliği atmam için ayakta durup bacaklarımı birkaç kez sallamamı önerdi.

Clara bu büyücülük geçişinde, kolları solunum hareketleriyle uyum içersinde döndürme ve yukarı itmenin enerjiyi göğüsteki organlara götürdüğünü ve onları canlandırdığını vurguladı.

Bu geçişin nadiren harekete geçirilen derin, altta kalan merkezlere masaj yapıyordu. Kafayı döndürmek boyundaki hormon bezlerine masaj yapıyor ve ayrıca boynun arkasındaki enerji kanallarını açıyordu. Clara soluğın enerjisiyle uyandırılıp beslendiğinde, bu merkezlerin kimsenin hayal edemeyeceği gizemleri ortaya sereceğini açıkladı.

Clara, “Bir sonraki büyücülük geçişi için,” dedi, “ayakların birbirine bitişik olarak ayakta dur ve sanki açacağın bir kapıya bakıyormuş gibi ileri doğru bak.”

Clara bana ellerimi göz seviyesine kaldırmamı ve parmaklarımı sanki yana doğru kayarak açılan kapıların girintili kollarına sokuyormuşum gibi bükmemi söyledi.

“Yapacağın şey dünyanın enerji hatlarında bir çatlak açmaktır,” diye açıkladı. “Bu hatların senin önünde bir ekran oluşturan katı dikey kordonlar olduğunu imgele. Şimdi bir avuç teli tut ve bunları bütün gücünle çekerek ayır. Bunları açılan aralık senin geçebileceğin kadar büyüyünceye kadar çekip ayır.”

Clara bana bir kez o deliği açtığımda, sol ayağımla ileri doğru bir adım atacak ve sonra sol ayağımı pivot olarak kullanarak yüzümü geldiğim yöne dönecek biçimde saatin tersi yönünde hızla yüz seksen derece dönecektim. Bu biçimde dönerek, çekip ayırdığım enerji hatları benim etrafıma sarılacaktı.

Clara, geri dönmek için, hatları daha önce yaptığım gibi çekip ayırmam, sonra sağ ayağımla dışarı çıkmam ve saat yönünde hızla yüz seksen derece dönmem gerektiğini söyledi. Bu biçimde, beni saran hatlardan kurtulacaktım ve yine büyücülük geçişme başladığımdaki yöne bakıyor olacaktım.

Clara beni, “Bu tüm büyücülük geçişlerinin en güçlü ve en gizemlilerinden biridir,” diye uyardı. “Bununla farklı dünyalara giden kapıları açabilirsin, ama bu tabii ki ancak içsel

enerji fazlasını biriktirdiysen ve geçişin amacını anlayabildiysen olabilir.”

Ciddi ses tonu ve ifadesi beni rahatsız ediyordu. O görünmez kapıyı açmayı başarabilirsem ne beklemem gerektiğin bilmiyordum. Clara sonra kaba bir ses tonuyla son bilgileri verdi.

“Adımını içeri attığında,” dedi, “bedenin kök salmış, ağır, gerilim dolu hissetmeli. Ama bir kez içeri girdiğinde ve arkanı döndüğünde, sanki yukarı uçuyormuşsun gibi hafif hissetmelisin.

Sanki boşluktan ileri doğru hamle yaparken soluğunu ver, sonra yavaşça ve derince, ciğerlerini o ekranın arkasındaki enerjiyle doldurarak, soluk al.”

Clara izlerken geçişi birkaç kez çalıştım. Ama sanki sadece dışsal hareketleri yapıyormuşum gibiydi; Clara'nın sözünü ettiği ekranı oluşturan enerji tellerini hissedemiyordum.

Clara, “Kapıyı yeterince güçlü çekemiyorsun,” dedi. “İçsel enerjini kullan, yalnızca kol kaslarını değil. Kirli havayı dışarı at ve ileri doğru hamle yaparken karnını içeri çek. Bir kez içeri girdiğinde, elinden geldiğince fazla soluk alıp ver, ama tetikte ol. Gerek duyduğundan daha uzun kalma.”

Tüm gücümü topladım ve havayı kavradım. Clara arkamda durdu, önkollarımı tuttu ve onları çok güçlü bir biçimde iki yana doğru çekti. Bir anda sanki bir kapının yana doğru kayarak açıldığını hissettim. Sertçe soluk vererek kapıdan içeri doğru bir hamle yaptım, ya da Clara beni arkamdan ileri doğru itti. Dönüş yapmayı ve derin soluk almayı anımsadım, ama bir an için oradan ne zaman çıkmam gerektiğini bilmediğim için endişe duydum. Clara bunu hissetti ve bana soluk almayı ne zaman bırakacağımı ve ne zaman dışarı çıkacağımı söyledi.

Clara, “Bu büyücülük geçişini kendi kendine çalıştıkça,” dedi, “onu mükemmel olarak yapmayı öğreneceksin. Ama dikkatli ol. Bir kez o açıklıktan geçtikten sonra her türlü şey olabilir. Unutma dikkatli ve aynı zamanda cesur olmalısın.”

“Hangisinin hangisi olduğunu nasıl bileceğim?”

Clara omuz silkti, “Bir süre için bunu bilemeyeceksin. Maalesef, sağgörü bize ancak mahvolduktan sonra gelir.”

Clara korku olmaksızın dikkatli olmanın bizim içsel enerjimizi kontrol etme ve onu yedek kanallara çekme yeteneğimize bağlı olduğunu, böylece enerjinin ona olağandışı edimler için gerek duyduğumuzda hazır olacağını ekledi.

Clara, “Yeterli içsel enerjiyle, herhangi bir şey başarılabilir,” dedi, “ama onu depolamamız ve saflaştırmamız gerekir. Onun için birlikte, öğrendiğin büyücülük geçişlerinden bazılarını çalışalım ve senin korkak olmadan dikkatli olup olamayacağını ve gölgelerin dünyasını çağırıp çağıramayacağını görelim.”

Karnımda küçük daireler biçiminde başlayan bir enerji dalgası deneyimledim. Önce

bunun korku olduğunu sandım, ama bedenim korkmuş gibi hissetmiyordu. Bu sanki isteklerden ve duygulardan yoksun, kişisel olmayan bir kuvvet, içimde harekete geçiyor, dışarıdan içeriye doğru hareket ediyormuş gibiydi.

Bu kuvvet yukarı doğru çıktığında, sırtım istemsiz olarak titredi.

Clara avlunun merkezine gitti; ben de onu izledim. Bazı büyüçülük geçişlerini onu izlememe yardımcı olmak için yavaşlayarak yapmaya başladı.

“Gözlerini kapat,” diye fısıldadı. “Gözlerin kapalı olduğunda, var olan enerji hatlarını dengeni sağlamada kullanmak daha kolaydır.”

Gözlerimi kapadım ve Clara'yla uyum içerisinde hareket etmeye başladım. Clara'nın pozisyonları değiştirmek için verdiği ipuçlarını izlemekte hiçbir zorluk çekmiyordum, ama dengemi sağlamakta güçlük çekiyordum. Bunun hareketleri doğru yapmak için kendimi çok fazla zorlamamdan olduğunu biliyordum. Bu gözlerim kapalı olarak yürümeye çalıştığım, ama başarılı olmayı çok istediğim için tökezleyip durduğum zamanki gibiydi. Ama başarılı olma isteğim gittikçe azaldı ve bedenim daha esnek ve latif hale geldi. Hareket etmeyi sürdürdüğümüzde, o kadar gevşedim ki hiç kemiğim ya da eklemim olmadığını hissettim. Kollarımı başımın üzerine kaldırırsam, sanki onları ağaçların tepesine kadar uzatabilecekmişim gibi görünüyordu. Dizlerimi büküp kalçamı aşağı indirdiğimde, bir enerji dalgası ayaklarımdan aşağı doğru akıyordu. Ayaklarımdan yere kök saldığımı hissediyordum. Ayaklarımin tabanından toprağın derinliklerine bana benzeri görülmemi bir denge veren hatlar uzanıyordu. Gittikçe bedenimle çevrem arasındaki sınır yok oldu. Yaptığım her geçişte, bedenim tümüyle kendiliğinden hareket edip soluyana kadar eriyip karanlıkla birleşiyormuş gibi görünüyordu.

Clara'nın yanımda soluyarak aynı geçişleri yaptığını duyabiliyordum. Gözlerim kapalı olarak onun bedenini ve duruşlarını hissediyordum. Bir noktada, şimdiye kadar olan en garip şey oldu. Alnımın içinde bir ışığın yandığını hissettim. Ama yukarı baktığımda, ışığın hiç de benim içimde olmadığının farkına vardım. Işık, sanki dev bir elektrikli ışık panosu gece açılmış ve bir açık hava stadyumunu aydınlatıyormuş gibi ağaçların tepelerinden geliyordu. Clara'yı ve avludaki şeyleri ve onun etrafındakileri görmekte hiç zorlanmıyordum.

Işığın çok garip bir rengi vardı; bunun pembemsi renge ya da şeftali rengine mi, yoksa açık tuğla rengine mi çalan bir gül rengi olduğuna karar veremiyordum. Bazı yerlerde, benim baktığım yere göre ışığın parlaklığı değişiyormuş gibi görünüyordu.

Clara bana merakla bakarak, “Kafanı hareket ettirme,” dedi. “Ve gözlerini kapalı tutmayı sürdür. Yalnızca solunumun üzerine konsantre ol.”

Gözlerimin açık olduğunu gördüğünde bana neden gözlerimi kapalı tutmayı sürdürmemi söylediğini bilmiyordum.

Işığın renginin ne olduğuna karar vermeye çalışıyordum, çünkü kafamın her hareketiyle değişiyormuş gibi görünüyordu. Ve yoğunluğu da ona kendimi ne kadar zorlayarak baktığıma göre değişiklik gösteriyordu. Sonra ışık aynı yandığı gibi aniden yok oldu ve ben zifiri karanlıkta kaldım.

Clara beni dirseğiyle dürterek, “Haydi, mutfğa gidelim ve biraz türlü ısıtalım,” dedi.

Ben tereddüt ettim. Nerede olduğunu, yerini şaşırmış hissettim. Bedenim o kadar ağırdı ki mutlaka oturmakta olduğumu düşündüm.

Clara, “Şimdi gözlerini açabilirsin,” dedi.

Gözlerimi açmakta o anki kadar zorlandığımı hiç anımsamıyorum. Bunu yapmak bana sonsuza kadar sürmüş gibi geldi, çünkü ben gözlerimi açtığımda, gözlerim yeniden kapanıyordu. Bu açılıp kapanma bana, Clara beni omuzlarımdan sarsana kadar, uzun bir süre devam etmiş gibi geldi.

Clara, “Taisha, gözlerini aç!” diye emir verdi. “Benim yanımdayken sakın bayılmaya kalkışma. Duyuyor musun?”

Kendime gelmek için kafamı salladım ve gözlerim birden açıldı. Gözlerim hep kapalı kalmıştı. Ortalık zifiri karanlıktı, ama yaprakların arasından Clara'nın silüetini görmeye yetecek kadar ay ışığı sızıyordu. Avludaki ağacın altındaki iki koltukta oturuyorduk. Başım dönerken, “Buraya nasıl geldim?” diye sordum.

Clara önemsemez bir sesle, “Buraya yürüdün ve oturdun,” dedi.

“Ama ne oldu? Biraz önce ortalık aydınlıktı. Her şeyi netçe görebiliyordum. ’’

Clara beni tebrik edermiş gibi bir ses tonuyla, “Olan su, gölgelerin dünyasına girdin,” dedi. “Oraya gittiğini solunumunun ritminden anladım. Ama o zaman seni gölgene bakmanı isteyerek korkutmak istemedim eğer bakmış olsaydın, bilirdin ki...”

Clara'nın neyi ima etmek istediğini aniden anladım. “Gölge yoktu,” diye patladım. “Işık vardı, ama hiçbir şeyin gölgesi yoktu.”

Clara başını olumlu anlamda salladı, “Bu gece gerçekten değerli bir şey öğrendin, Taisha. Bunun dışındaki dünyalarda gölge yoktur!”

12 BÖLÜM

Özetlemeyi sekiz aydan fazla inançla çalıştıktan sonra, onu sıkılmadan ya da dikkatim dağılmadan bütün gün boyunca yapabilir hale geldim. Bir gün, lise son sınıfa gittiğim yerdeki binaları, sınıfları, öğretmenleri görselleştirirken, koridordan gidip sınıf arkadaşlarımı görmeyi o kadar istedim İti, kendimle konuşmaya başladım.

Bir erkek sesinin, “Eğer kendinle konuşursan, doğru olarak soluyamazsın,” dediğini duydum.

O kadar heyecanlanmışım ki kafamı mağaranın duvarına çarptım. Gözlerimi açtım. Kafamı mağaranın girişine bakmak için çevirdiğimde sınıfın görüntüsü silindi. Açıklıkta bir adamın oturduğunu gördüm. Onun usta büyücü olduğunu, daha önce tepelerde gördüğüm

adam olduğunu derhal anladım. Aynı yeşil rüzgârlığı ve pantolonu giymişti, ama bu sefer onun yüzünü yandan görebiliyordum; ileriye çıkık bir burnu ve hafifçe eğimli bir alnı vardı.

Usta büyücünün, “Bakma,” dediğini duydum. Sesi alçaktı ve çakıl taslarının üzerinden akan bir akarsuyunki gibi gürlüyordu. “Eğer solunum üzerine daha fazlasını öğrenmek istiyorsan, sessiz al ve dengeni yeniden kazan.”

Onun varlığı beni korkutmaz hale gelene ve korkmak yerine sonunda onunla tanıştığım için kendimi rahatlamış hissedene kadar derin soluklar almayı sürdürdüm. O mağaranın girişinde bağdaş kurarak oturdu ve Clara'nın hep yaptığı gibi öne eğildi.

Alçak sesle mırıldanarak, “Hareketlerin çok sarsıntılı,” dedi. “Böyle solu.”

Kafasını hafifçe sola döndürürken derin bir soluk aldı. Sonra kafasını sağa çevirirken soluğunu tümüyle verdi. Sonunda, kafasını solumadan sağ omzundan sol omzuna, sonra da merkeze götürdü.

Olabildiğince tam olarak soluk alıp vererek onun hareketlerini taklit ettim.

“Böyle daha iyi,” dedi. “Soluk verirken, gözden geçirdiğin tüm düşünce ve duyguları dışarı at. Ve kafanı yalnızca boyun kaslarıyla döndürme. Ona bedeninin orta bölgesindeki görünmez enerji hatlarıyla yön ver. O hatların dışarı çıkmasını sağlamak özetlemedeki başarılarından birisidir.”

Usta büyücü göbeğin tam altında anahtar bir güç merkezi olduğunu ve solunum da dahil olmak üzere, tüm beden hareketlerinin, bu enerji noktasıyla bağlantılı olması gerektiğini açıkladı. Bunların birlikte görünmez enerji hatlarını karnımdan dışarıya doğru sonsuzluğa uzanmasını sağlamak için, solunum ritmimi kafamı döndürme hareketiyle senkronize hale getirmemi önerdi.

“O hatlar bedenimin bir parçası mı yoksa onları imgelemem mi gerekiyor?” diye sordum.

Yanıt vermeden önce yerdeki pozisyonunu değiştirdi. “O görünmez hatlar senin yumuşak bedeninin, çiftinin bir parçası,” dedi. “Bu hatları kullanarak ne kadar çok enerjiyi dışarı çıkartabilirsen, çiftin o kadar güçlü olur.”

“Bilmek istediğim şey, bunların gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğuydu.”

“Algı genişlediğinde, hiçbir şey gerçek ya da yalnızca hayali değildir,” dedi. “Yalnızca algı vardır. Gözlerim kapat ve kendin bulmaya çalış.”

Gözlerimi kapamak istemiyordum; ani bir hareket yaparsa onun ne yaptığını görmek istiyordum. Ama bedenim gevşeyip ağırlaştı ve gözlerim onları açık tutma çabalarımına rağmen kapandı.

Uykulu bir hale gelmeden önce, “çift nedir?” diye sorabilmeyi başardım.

“Bu iyi bir soru,” dedi. “Bu senin bir parçanın hala tetikte ve dinlemekte olduğu anlamına

geliyor.”

Onun derin bir soluk alıp göğsünü şişirdiğini hissettim. Yavaşça soluk verdikten sonra, “Fiziksel beden bir örtü, bir kaptır,” dedi. “Solunumun üzerine konsantre olmakla, katı bedeninin erimesini ve yalnızca yumuşak, eterik parçanın kalmasını sağlayabilirsin.”

Söylediğini, fiziksel bedenin eriyip yok olmadığını, bunun yerme bizim farkındalığımızı sabitleyişimizi değiştirerek onun aslında hiçbir zaman katı olmadığını farkına vardığımızı söyleyerek düzeltti. Bu farkına varışın biz olgunlaştıkça olan şeyin tam tersi olduğunu söyledi. Bebekken, çiftimizin tümüyle farkındaydık; büyüdükçe, fiziksel yana gittikçe daha fazla ve eterik varlığımıza daha az önem vermeye başladık. Yetişkinler olarak yumuşak tarafımızın varlığından tümüyle habersizdik.

“Yumuşak beden bir enerji kütesidir,” diye açıkladı. “Biz onun yalnızca katı, dış örtüsünün farkındayız. Eterik yanımızın farkına istencimizin ona geri kaymasıyla varırız.”

Fiziksel bedenimizin eterik esiyle birbirinden ayrılamayacak biçimde bağlantılı olduğunu, ama bu bağın bizim yalnızca fiziksel bedenimiz üzerine odaklanan düşünce ve duygularımız tarafından örtüldüğünü vurguladı. Farkındalığımızı katı görünen bedenimizden onun akışkan esine kaydırmamız için, önce varlığımızın iki suretini ayıran engeli yok etmemiz gerekiyordu.

Ona bunun nasıl yapılacağını sormak istedim, ama düşüncelerimi sesli hale getirmenin olanaksız olduğunu anladım.

Bana yanıt vererek, “Özetleme önyargılarımızı yok etmeye yardımcı olur,” dedi, “ama çifte ulaşmak yetenek ve konsantrasyon ister. Su anda eterik parçanı bir dereceye kadar kullanıyorsun. Yarı uykudasın ama bir parçan farkında ve tetikte. Bu parçan beni duyabilir ve varlığını hissedebilir.” içimizde hapsolmuş enerjiyi serbest bırakmanın çok tehlikeli olduğunu, çünkü çiftin zayıf olduğunu ve farkındalığımızı ona kaydırma işleminde zarar görebileceğini söyleyerek beni uyardı.

Beni, “Elinde olmayarak eterik ağda bir açıldık yaratabilir ve çok büyük miktarda enerjiyi, belirli bir düzeyde netliği ve yaşamında kontrolü korumak için gereken değerli enerjiyi kaybedebilirsin,” diye uyardı.

Sanki uykumda konuşuyormuş um gibi, “Bu eterik ağ nedir?” diye mırıldandım.

“Eterik ağ fiziksel bedeni çevreleyen parlaklıktır,” diye açıkladı. “Bu enerji ağı günlük yaşamda parça parça yırtılır. Bunun büyük parçaları kaybolur ya da başka insanların enerji bantlarıyla dolaşır. Eğer birisi çok fazla yaşamsal enerji yitirirse, hastalanır ya da ölür.”

Sesi beni o kadar sakinleştiriyordu ki sanki derin uykudaymışım gibi karnımdan soluyordum. Mağaranın yanına doğru yaslanmıştım, ama sert duvarları hissetmiyordum.

“Solunum hem fiziksel hem de eterik düzeylerde değişikliğe yol açar,” diye açıkladı, “eterik ağdaki herhangi bir hasarı onarır ve onu güçlü ve esnek tutar.”

Ona özetleme çalışmam üzerine bir şey sormak istedim, ama sözcükleri bulamıyordum; sözcükler benden çok uzaktaymış gibi görünüyordu. Ben sormadan o yine yanıtı verdi.

“Bu senin son aylarda özetleme çalışmada yaptığın şeydi. Günlük yaşamının bir sonucu olarak kaybolmuş ya da bir yerlere takılmış olan eterik ağındaki enerjiyi geri getiriyorsun. Bu etkileşime odaklanarak, yirmi yıldır ve binlerce yerde dağıtmış olduğun enerjiyi geri çekiyorsun.”

Ona çiftin özel bir biçimi ya da rengi olup olmadığını sormak istedim. Auraları düşünüyordum. Yanıt vermedi. Uzun bir sessizlikten sonra, gözlerimi açılmaya zorladım ve mağarada tek başıma olduğumu gördüm. Kendimi karanlıkta onun silüetini girişte ilk gördüğüm açıklıktaki aydınlığa bakmaya zorladım. Onun yana kaydığını ve benim dışarı çıkmamı bekliyor olabileceğini düşündüm. Dışarı baktığımda, benden elli santimetre uzakta havada duran parlak bir ışık parçası göründü. Bu yanılsama beni şaşırtmıştı, ama aynı zamanda beni öyle büyülemişti ki gözlerimi ondan alamıyordum. Işığın canlı, bilinçli ve dikkatimin onun üzerine odaklanmış olduğunun farkında olduğundan emindim. Birdenbire parlayan kürenin boyu iki katına çıktı ve yoğun mor bir çember tarafından çevrelendi.

Korkudan, ışığın kaybolacağını böylece mağaradan onun içinden geçmeden çıkabileceğimi umarak, gözlerimi sıkıca yumdum. Kalbim gürültülü bir biçimde atıyordu ve terliyordum. Boğazım kurumuş ve tıkanmıştı. Büyük bir çabayla, kalp atışlarımı yavaşlattım. Gözlerimi açtığımda, ışık yok oldu. Tüm bu olanları bir rüya olarak açıklama eğilimi duyuyordum, çünkü özetleme çalışmalarında sık sık uyuya kalıyordum.

Ama usta büyücünün anısı ve bana söyledikleri o kadar canlıydı ki tüm bunların gerçek olduğundan neredeyse emindim.

Dikkatlice mağaradan dışarı emekledim, ayakkabılarımı giydim ve kestirmeden eve gittim. Clara sanki beni bekliyormuş gibi oturma odasının kapısının yanında ayakta duruyordu. Soluk soluğa, ona ya usta büyücüyle konuştuğumu ya da onunla ilgili çok canlı bir rüya gördüğümü yumurtladım. Clara gülümsedi ve çenesinin hafif bir hareketiyle koltuğu işaret etti. Ağzım açık kalmıştı. Oradaydı, bu giydiği elbiselerin farklı olması dışında, yalnızca birkaç dakika önce benimle mağarada olan adamın aynısıydı. Şimdi üzerinde gri bir hırka, spor bir gömlek ve dikili bir pantolon vardı.

Düşündüğümünden çok daha yaşlıydı, ama çok daha da canlıydı. Yasını tahmin etmem benim için olanaksızdı; kırkla yetmiş arasında olabilirdi, çok güçlü ve ne zayıf ne de şişman görünüyordu. Esmerdi ve Kızılderili görünüşlüydü. İleri çıkık bir burnu, güçlü bir ağzı, kare bir çenesi ve mağarada gördüğüm aynı yoğun bakışa sahip olan parıldayan gözleri vardı. Kalın, parlak beyaz saçları tüm bu özelliklerini belirgin hale getiriyordu. Saçlarının bıraktığı büyük etki, beyaz saçın normalde olduğu gibi, onu yaşlı göstermek değildi. Babamın saçlarının gümüşü renge döndüğünde ne kadar yaşlı görüldüğünü ve saçlarını boyalar ve şapkalarla nasıl örttüğünü anımsadım, ama tüm bunlar boşaydı çünkü yaşlılığı yüzünden, ellerinden ve tüm bedeninden belli oluyordu.

Clara bana, “Taisha, sizi tanıştırmama izin ver. Bu Bay John Michael Abelar,” dedi.

Adam kibarca ayağa kalktı ve elini uzattı. Mükemmel bir İngilizceyle, “Seninle tanıştığımdan çok memnunum, Taisha,” dedi ve elimi güçlüce sıktı.

Ona burada ne yaptığını ve elbiselerini nasıl o kadar hızlı değiştirdiğini ve gerçekten mağarada olup olmadığını sormak istedim. Zihnimden bir düzine başka soru geçti, ama bunları sormak için fazla şoktaydım ve korkmuştum. Sakin görünmeye ve olduğum kadar kararsız görünmemeye çalıştım. İngilizceyi ne kadar iyi konuştuğu ve benimle mağarada konuşurken düşüncelerini ne kadar netlikle ifade ettiği üzerine yorumda bulundum.

Beni savunmasız kılan bir gülümsemeyle, “Böyle söylemen çok kibarca,” dedi. “Ama İngilizceyi iyi konuşmam gerekiyor. Ben bir Yaqui Kızılderilisiyim. Arizona'da doğdum.”

Beceriksizce, “Meksika'da mı yaşıyorsunuz, Bay Abelar?” diye sordum.

“Evet, bu evde yaşıyorum,” diye yanıtladı. “Burada Clara'yla yaşıyorum.”

Ona yalnızca büyük bir sevgiyle diyerek ifade edebileceğim bir bakışla baktı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bilinmeyen bir nedenden dolayı kendimi utanmış hissettim.

Clara sanki beni rahatlatmak istermişçesine, “Biz karı koca değiliz,” dedi ve bunun üzerine her ilcisi de kahkahaları koyuverdiler.

Gülmeleri isleri iyileştirmek yerine benim daha da rahatsız hissetmeme neden oldu. Hissettiğim duygunun safı kıskançlık olduğunu anlamak beni dehşete düşürdü. Açıklanamaz bir sahiplenme güdüsüyle, onun bana ait olduğunu hissediyordum. Utancımı hızla bazı önemsiz sorular sorarak gizlemeye çalıştım. “Meksika'da uzun süredir mi yaşıyorsunuz?”

“Evet,” dedi.

“Birleşik Devletlere dönmeyi düşünüyor musunuz?”

Sert bakan gözlerini bana sabitledi, sonra gülümsedi ve büyüleyici bir biçimde, “Bu ayrıntılar önemli değil, Taisha. Neden bana mağarada tartıştığımız konu üzerine bir şeyler sormuyorsun? Anlamadığın bir şey var mıydı?” dedi.

Clara'nın önerisi üzerine oturduk; Clara ve ben koltuğa oturduk. Bay Abelar da arkası yüksek bir koltuğa oturdu. Ondan bana çift üzerine daha fazla şey söylemesini istedim. Bu kavram benim son derece ilgimi çekiyordu.

Sözüne, “Bazı kişiler çiftin ustalarıdır,” diye başladı. “Onlar yalnızca farkındalıklarını çiftin üzerine odaklamakla kalmaz aynı zamanda onu harekete sevk edebilirler. Bununla birlikte, büyük bir Çoğunluğumuz, eterik yanımızın var olduğunun güçbelâ farkındayızdır.”

“Çift ne yapar?” diye sordum.

“Yapmasını istediğimiz herhangi bir şeyi; ağaçların üstünden atlayabilir, büyüüp küçülebilir ya da bir hayvanın biçimini alabilir. Ya da insanların düşüncelerinin farkına varabilir ya da bir düşünce olarak bir anda büyük mesafeler kat edebilir.”

Clara doğrudan doğruya bana bakarak, “Benliğin yerini bile alabilir,” diyerek araya girdi. “Onu nasıl kullanacağını bilersen, birisinin karşısında belirip sanki gerçekten oradaymış gibi konuşabilirsin.”

Bay Abelar kafasını salladı. “Mağarada benim varlığımı kendi çiftinle algılayabildin. Ve yalnızca mantığın uyandığında deneyiminin gerçek olduğundan kuşku duydun.” “Hala kuşku duyuyorum,” dedim. “Gerçekten orada mıydınız?”

Göz kırparak, “Tabii ki,” diye yanıtladı, “burada olduğum kadar gerçekten.”

Bir an için o an rüya görüp görmediğimi düşündüm. Ama mantığım beni rüya görüyor olamayacağıma temin ediyordu. Emin olmak için, masaya dokundum, katıydı.

Koltuğun arkasına yaslanarak, “Bunu nasıl yaptığınız?” diye sordum.

Bay Abelar bir an için sanla sözcükleri seçiyormuş gibi sessiz kaldı. “Fiziksel bedenimi bıraktım ve çiftimin olayı ele almasına izin verdim,” dedi. “Eğer farkındalığımız çifte bağlanırsa, fiziksel dünyanın yasaları bizi etkilemez; bunun yerine, eterik kuvvetler tarafından yönetiliriz. Ama farkındalık fiziksel bedene bağlı kaldığı sürece, hareketlerimiz yerçekimi ve diğer sınırlamalar tarafından sınırlanmıştır.”

Aynı anda İlci yerde birden olabileceğini söylemekte olup olmadığını hala anlamamıştım. O kafamdaki karışıklığı hissetmiş gibi görünüyordu.

Bay Abelar, “Clara bana senin savaş sanatlarıyla ilgilendiğini söyledi,” dedi. “Averaj bir kişiyle kung fu’da usta birisi arasındaki fark, kung fu’da usta olanın yumuşak bedenini kontrol etmeyi öğrenmiş olmasıdır.”

“Karate hocalarım bana bunun aynısını söylerlerdi,” dedim. “Onlar savaş sanatlarının bedenini yumuşak tarafını çalıştırdığında ısrar ederlerdi, ama onların ne demek istediklerini asla anlayamadım.”

“Demek istedikleri herhalde usta bir kişinin saldırdığında, düşmanının eterik bedeninin zayıf noktalarına vurmasıdır,” dedi. “Yıkıcı olan fiziksel bedenin gücü değil, düşmanının bedeninde yarattığı açıklıktır. Büyük bir hasara yol açmak için o açıklığın içine eterik ağı yaran bir kuvvet fırlatabilir. Birisine o anda yalnızca hafif bir vuruş olarak gelen bir vuruş yapılabilir, ama saatler belki de günler sonra, kişi o darbeden ölebilir.”

Clara, “Bu doğru,” diye ona katıldı. “Dış hareketlere ya da gördüklerine kanma. Önemli olan görmediklerindir.”

Karate hocalarımdan, sık sık benzeri öyküleri duymuştum. Onlara bu işlerin nasıl başarıldığını sorduğumda, bana tutarlı bir açıklama yapamamışlardı. O zaman bunu hocalarımın Japon olmasına ve böyle karışık düşünceleri İngilizcede ifade edememelerine vermiştim. Şimdi Bay Abelar benzeri bir şeyi açıklıyordu ve onun İngilizcesi mükemmel olduğu halde, yumuşak beden ya da çiftle ne demek istediğini ve bunun gizemleriyle nasıl ilişkiye geçeceğimi hala anlayamıyordum.

Bay Abelar’ın bir savaş sanatçısı olup olmadığını düşündüm, ama bunu ona sormadan, o sözlerine devam etti. “Gerçek savaş sanatçıları, Clara’nın bana Çin’deki çalışmalarından tarif ettiği kişileri gibi, kendi yumuşak bedenlerim kontrol etmede ustalaşmakla ilgilenirler,” dedi. “Ve çift aklımız tarafından değil istencimiz tarafından kontrol edilir. Onun üzerine düşünmenin ya da onu akılla anlamamanın hiçbir yolu yoktur. O his s

edilmelidir, çünkü o evrenle kesişen parlak enerji hatlarına bağlıdır.” Bay Abelar kafasına dokundu ve yukarıyı gösterdi. “Örneğin, kafanın üstünden yukarı doğru uzayan bir enerji hattı çifte amacını ve yönünü verir. Bu hat çifti askıda tutar ve nereye gitmek isterse oraya çeker. Eğer yukarı gitmek isterse, tek yapması gereken istencini yukarı yönlendirmektir. Eğer yerin içine girmek isterse, yalnızca istenciyle aşağı gider. Bu kadar-basittir.”

Bu noktada Clara bana bahçede güneş solunumu alıştırmalarını yaptığımız gün söylediklerini, kafanın tepesinin nasıl her zaman korunması gerektiğim, anımsayıp anımsamadığımı sordu. Ona çok iyi anımsadığımı söyledim-o zamandan beri evden şapkasız ayrılmaktan korkar olmuştum. Clara sonra bana Bay Abelar'ın söylediklerini anlayıp anlamadığımı sordu. Ona kavramları anlamıyor olmakla birlikte onu anlamakta hiçbir zorluk çekmediğimi söyledim. Mantığa ayları bir biçimde, onun söylediklerini anlaşılmaz, ama aynı zamanda da tanıdık ve inanılır buluyordum. Clara kafasını salladı ve bunun Bay Abelar'ın doğrudan doğruya benim pek mantıksal olmayan ve anlatılanları, özellikle bir büyücü ona konuştuğunda, doğrudan anlama yeteneğine sahip olan bir yanıma hitap ettiğini söyledi.

Clara'nın söylediği doğruduydu. Bay Abelar'da beni Clara'dan daha da fazla rahatlatan bir şey vardı. Bu onun kibarlığı ve yumuşak konuşması değil, onun mantıksal açıdan anlamsız görünmesine rağmen, gözlerinin yoğunluğundaki beni onun açıklamalarını dinlemeye ve izlemeye zorlayan bir şeydi. Kendimi sanki neden söz ettiğimi biliyormuşum gibi sorular sorar bulmuştum.

Bay Abelar'a, “Bir gün yumuşak bedenime ulaşmayı başarabilecek miyim?” diye sordum.

“Soru su, Taisha, ona ulaşmayı istiyor musun?”

Bir an için tereddüt ettim. Özetleme çalışmalarında, kendi halinden memnun ve korkak olduğumu ve çok zor ya da korkunç olan herhangi bir şeye tepkimin ondan sakınmak olduğunu bulmuştum. Ama aynı zamanda olağandışı şeyleri deneyimlemek için yoğun bir merak da duyuyordum, Clara'nın bir defasında bana söylediği gibi, pervasız bir cesaretime sahiptim.

“Çifti çok merak ediyorum,” dedim, “onun için ona kesinlikle ulaşmak istiyorum.”

“Ne pahasına olursa olsun mu?”

Sıkınca, “Bedenimi satmak dışında her şeyi yapabilirim,” dedim.

Bunun üzerine ikisi de öyle kahkahalar patlattılar ki onların orada yerde gülmekten katılıp kalacaklarını sandım. Saka yapmaya çalışmıyordum, çünkü gerçekte, benim için ne gibi gizli planları olduğundan emin değildim. Sanki kafamdan geçenleri anlamış gibi, Bay Abelar beni onların dünyasının bazı ilkeleriyle tanıştırmamanın zamanı olduğunu söyledi. Dik olarak durdu ve ciddi bir tavra büründü.

“Bizler artık erkek ve kadınların ilişkileriyle ilgilenmiyoruz,” dedi. “Bu bizim insanların ahlakıyla, ahlaksızlığıyla ve hatta ahlak dışılığıyla ilgilenmediğimiz anlamına geliyor. Tüm enerjimiz yeni yolları keşfetmeye harcanmıştır.”

“Bana yeni yollara bir örnek verebilir misiniz, Bay Abelar?” diye sordum.

“Kesinlikle. Senin uğraştığın göreve, özetlemeye ne dersin? Su anda seninle konuşuyor olma nedenim özetleme yoluyla bazı fiziksel sınırları kırmak için yeterli enerji depolamış olman. Bir an için bile olsa, Clara'nın terminolojisini kullanacak olursak, senin normal envanter defterinin bir parçası olmayan akıl almaz şeyleri algılayabildin.”

Onu, “Normal envanter defterim bir hayli garip,” diye uyardım. “Geçmiş özetlemekten çılgın olduğumu görmeye başlıyorum. Aslında, ben hala çılgınım. Bunun kanıtı burada olmam ve uyanık mı rüya mı görüyor olduğumu bilememem.”

Bu sözüm üzerine ikisi de yeniden, sanki bir komedi programını izliyorlarmış ve komedyen esprisini yapmış gibi, kahkahalara boğuldular.

Bay Abelar, “Senin ne kadar çılgın olduğunu biliyorum,” dedi. “Ama burada bizimle olduğun için değil. Sen yalnızca çılgın değilsin düşkünlük de gösteriyorsun. Ama buraya geldiğin günden beri, senin düşündüklerinin tersine, geçmişte yaptığın kadar fazla düşkünlük göstermedin. Onun için ben olsam açıkçası, Clara'nın bana senin yaptığını söylediği bazı şeylerin, bizim gölgelerin dünyası dediğimiz yere girmek gibi şeylerin, düşkünlük göstermek ya da çılgınlık yapmak olmadığını söyledim. Bu yeni bir yoldu; normal dünyanın bakış açısından isim verilmemiş ve hayal edilemez bir şeydi.”

Bunu izleyen uzun bir sessizlik beni huzursuz etti. Sessizliği bozmak için bir şeyler söylemek istedim, ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. En kötüsü de Bay Abelar'ın bana yan gözle bakıp durmasıydı. Sonra o Clara'ya bir şeyler fısıldadı ve ikisi de hafifçe güldüler, bu beni sonsuz derecede sinirlendirdi çünkü bana güldüklerinden hiç kuşum yoktu.

Ayağa kalkarak, “Belki de odama gitsem daha iyi olacak,” dedim.

Clara, “Yerine otur, daha bitirmedik,” dedi.

Bay Abelar birdenbire, “Bizimle burada olmandan ne kadar memnun olduğumuzu bilemezsin,” dedi. “Bize komik geliyorsun çünkü çok eksantriksin. Yakında grubumuzun bir başka üyesiyle, en az senin kadar eksantrik, ama senden daha yaşlı olan birisiyle tanışacaksın. Seni görmek bize onun gençliğini anımsatıyor. Gülmemiz ondan. Lütfen bizi bağışla.”

Bana gülünmesinden nefret ederdim, ama onun özrü o kadar içtendi ki kabul ettim. Bay Abelar sanki başka hiçbir şey olmamış gibi çiftten söz etmeyi sürdürdü.

“Fiziksel bedenle ilgili görüşlerimizi bir kenara bıraktığımızda, yavaş yavaş ya da birden,” dedi, “farkındalık yumuşak tarafımıza geçmeye başlar. Bu geçişi kolaylaştırmak için, fiziksel yanımız sanki derin uykudaymış gibi tümüyle hareketsiz, askıda kalmalıdır. Bunun zorluğu fiziksel bedeni yardımcı olmaya razı etmektedir, çünkü o kontrolü bırakmayı nadiren ister.”

“O zaman fiziksel bedenimden nasıl kurtulabilirim?” diye sordum.

Bay Abelar, “Onu kandırırsın,” dedi. “Bedeninin güzelce uyumakta olduğunu hissetmesini sağlarsın; farkındalığını ondan uzaklaştırarak onu bilerek sakinleştirirsin.

Bedenin ve zihnin dinleniyorken, çiftin uyanır ve idareyi eline alır.”

“Sizi anladığımı sanmıyorum,” dedim.

Clara, “Şeytanın avukatını oynama, Taisha,” diye atıldı. “Mağarada bunu yapmış olmalısın. 'Nagualı algılamak için çiftini kullanmış olmalısın. Uykudaydın ama aynı zamanda farkındalığın da sürüyordu.”

Dikkatimi Clara'nın Bay Abelar için kullandığı söz çekti.

Ona “nagual” diyordu. Clara'ya bu sözcüğün ne anlama geldiğim sordum.

Clara gururla, “John Michael Abelar nagual'dır.” dedi. “O benim rehberim; yaşamımın ve mutluluğumun kaynağı. O benim kocam değil ama benim ömrümün askı. O senin için de tüm bunlar haline geldiğinde, senin için de nagual olacak. Aynı zamanda, o Bay Abelar ve hatta John Michael.”

'Bay Abelar sanki Clara bunları yalnızca jest olsun diye söylemiş gibi güldü, ama Clara gözlerimin içine dediklerinin doğru olduğunu anlamama yetecek kadar uzun baktı.

Bunu izleyen sessizlik sonunda Bay Abelar tarafından bozuldu. “Yumuşak bedeni harekete geçirmek için, kapı gibi işlev gören belirli bedensel merkezleri açmaksın,” diye sürdürdü. “Tüm kapılar açık olduğunda, çiftin koruyucu örtüsünden dışarı çıkabilir. Yoksa sonsuza kadar dış kabuğunun içinde kapalı kalır.”

Clara'dan dolaptan benim için bir örtü getirmesini istedi. Onu yere serdi ve sırtüstü kollarım yanlarımda yatmamı söyledi.

Kuşkuyla, “Bana ne yapacaksınız?” diye sordum.

Clara, “Sandığın şeyi değil,” diye atıldı.

Clara kıkırdayarak güldü. Bay Abelar'a “Taisha gerçekten de erkeklere dikkat ediyor,” diye açıkladı.

Bay Abelar onu, “Bu ona yaramamış,” diye yanıtlayarak beni feci utandırdı. Sonra, bana dönerek, bana farkındalığı fiziksel bedenden onu çevreleyen eterik ağa kaydırmanın basit bir yöntemini göstereceğini açıkladı.

“Yere yat ve gözlerini kapat, ama uyuya kalma,” dedi.

Utanmış halde, onların önünde yattığım için garip bir biçimde zayıf hissederek dediklerini yaptım. Yanıma çömeldi ve yumuşak bir sesle konuştu. “Ayak tabanlarından başlayarak bedeninin yanından uzanan hatları imgele,” dedi.

“Eğer onları imgeleyemezsem ne olacak?”

“Eğer istersen, bunu kesinlikle yapabilirsin,” dedi. “İstencinle hatları var etmek için tüm gücünü kullan.”

Bay Abelar yapılacak şeyin aslında o hatları imgelemek olmadığını, bunun yerine o hatları, ayak parmaklarından başlayarak ve kafaya kadar devam ederek, bedeninin yanında dışarı çekme gizemli edimi olduğunu anlattı. Bana aynı zamanda ayak tabanlarımdan çıkıp aşağı doğru giden ve bedenimi kafamın arkasına kadar saran hatları ve ayrıca alnımdan

yukarıya ve aşağıya doğru çıkararak bedenimin ön tarafından ayaklarıma kadar uzanan, böylece parlak enerjiden bir koza oluşturan hatları hissetmem gerektiğini söyledi.

“Bunu fiziksel bedeninden kurtulana ve dikkatini istediğinde parlak ağına verebilecek hale gelene kadar çalış,” dedi. “Gitgide, o ağı bir tek düşünceyle yaratıp koruyabilir hale geleceksin.”

Gevşemeye çalıştım. Onun sesini rahatlatıcı buluyordum. Sesinde insanı hipnotize edici bir özellik vardı; sesi bazen çok yakından bazense uzaklardan geliyor gibiydi. Beni bedenimde ağın gergin olduğunu ya da hatları dışarı uzatmanın zor olduğunu, ya da hatların geri çekilmiş olduğunu hissettiğim bir yer varsa, orasının bedenimin zayıf ya da hasar görmüş bir yeri olduğunu söyleyerek uyardı.

“O bölgeleri çiftin eterik ağı yaymasına izin vererek sağaltabilirsin,” dedi.

“Bunu nasıl yapabilirim?”

“İstencim kullanarak, ama düşüncelerle değil,” dedi. “Bunu, düşüncelerinin altında kalan katman olan istencinle iste. Dikkatle dinle, onu düşüncelerin altında, onlardan uzakta ara. İstenç düşüncelerden o kadar uzaktır ki onun üzerine konuşamayız; onu hissedeneyle bile. Ama onu kesinlikle kullanabiliriz.”

İstencimle nasıl isteyeceğimi kavramsal olarak bile anlayamamıştım. Bay Abelar ağı yaymada fazla zorluk çekmeyeceğimi, çünkü son birkaç aydır, bilmeksizin, özetleme çalışmalarım sırasında böyle eterik hatları yansıtmaya başlamış olduğumu söyledi. İşe solunumum üzerine konsantre olarak başlamamı önerdi. Bana saatler gibi gelen uzun bir süreden sonra ki bu sürede bir iki kez uyuya kalmış olmalıydım, sonunda ayaklarımda ve kafamda yoğun bir karıncalanma ve sıcaklık hissedebiliyordum. Sıcaklık bedenimi boylamasına saracak biçimde genişledi.

Bay Abelar, yumuşak bir sesle, bana dikkatimi bedenimin dışındaki sıcaklığa yoğunlaştırmam ve onu dışarı doğru iterek ve genişlemesine izin vererek dışarı uzatmam gerektiğini anımsattı.

İçimdeki tüm gerginlik yok olup gidene kadar solunumum üzerine odaklandım. Daha da fazla gevşediğimde, karıncalanma ve sıcaklığın kendi yolunu bulmasına izin verdim; dışarı doğru hareket edip genişlemedi; bunun yerine, ben havada uçan dev bir balonun üzerinde yattığımı hissedene kadar sıkıştı.

Bir panik anı yasadım; solunumum durdu ve bir an için boğuluyordum. Sonra benim dışımdaki bir şey idareyi eline aldı ve benim yerime solumaya başladı. Sakinleştirici enerji dalgaları beni çevreledi ve her yer kararana ve ben artık farkındalığımı hiçbir şey üzerine odaklayamaz hale gelene kadar genişleyip daraldı.

13 BÖLÜM

Clara'nın bana oturmamı söylediğini duyarak uyandım. Tepki verebilmem uzun zaman aldı, çünkü birincisi, kafam tümüyle karmakarışık ve İkincisi, bacaklarım uyuşmuştu. Çektiğim zorluğu görerek, Clara beni kollarımın altından tutup öne doğru çekti, sonra yardımsız oturabilmem için arkama birkaç minder koydu. Yatağımdaydım ve üzerimde geceliğim vardı. Işıktan öğleden sonra geç saatler olduğunu anlayabiliyordum.

“Ne oldu,” diye mırıldandım. “Bütün gece uyudum mu?”

Clara, “Evet,” diye yanıtladı. “Senin için endişelenmişim. Algısal bir hapishanenin içinde, derinlerde sıkışıp kaldın. Hiç kimse sana ulaşamıyordu. Onun için biz de senin bunu uyuyup savuşturmana izin verdik.”

Öne doğru eğildim ve bacaklarımı karıncalanma hissi geçene kadar ovdum. Hala sersemlemiş ve garip bir biçimde kuvvetten düşmüş hissediyordum.

Clara en otoriter ses tonuyla, “Yeniden kendin olana kadar benimle konuşmalısın,” dedi. “Bu konuşmanın senin için iyi olduğu durumlardan biri.”

Yemden minderlere yaslanarak, “içimden konuşmak gelmiyor,” dedim. Bedenimden soğuk terler boşanıyordu ve uzuvlarım zayıf ve pelte gibiydi. “Bay Abelar bana bir şey yaptı mı?”

Clara, “Ben bakarken bir şey yapmadı,” dedi ve kendi sakasına neşeyle güldü. Ellerimi ellerine aldı ve beni canlandırmak için ellerimin sırtım ovdu.

Şakalarla uğraşacak durumda değildim. “Gerçekten ne oldu, Clara?” diye sordum. “En ufak bir şey bile anımsamıyorum.”

Clara yatağın kenarına oturdu. “Nagual'la ilk karşılaşman sana fazla geldi,” dedi, “çok zayıfsın; olan bu. Ama senin olanlar üzerine odaklanmanı istemiyorum çünkü cesaretini çok çabuk kaybediyorsun. Ayrıca, senin eğilimli olduğun şeyi yapmanı, olanların altında yatanı bulmaya çalışmanı ve yanlış sonuçlara varmanı istemiyorum.”

Dişlerim takırdayarak, “Ne olup bittiğini bilmediğime göre, olanların altında yatanı nasıl bulmaya çalışabilirim ki?” dedim.

Clara, “Bir yolunu bulacağından eminim,” diye iç çekti. “Sonuçlara varmada inanılmaz derecede başarılısın. Maalesef, yanlış sonuçlara varıyorsun. Ve ne olup bittiğini bilmemen bir şeyi değiştirmiyor. Her zaman olan biteni bildiğini varsayıyorsun.”

Muğlâk durumlardan nefret ettiğimi itiraf etmek zorundaydım. Böyle durumlar beni her zaman dezavantajda bırakıyordu. Olan biteni bilmek istiyordum ki olasılıkları değerlendirebileyim.

Clara, “Annen sana mükemmel bir kadın olmayı öğretti,” dedi. “Mükemmel kadınlar çevrelerinde olup bitenleri gözlemleyerek bilmeleri gereken her şeyi anlarlar, özellikle isin içinde erkekler olduğu zaman. Erkeklerin en küçük dileklerini bile tahmin edebilirler. Bir erkeğin ruh halindeki en ufak değişimlerin bile farkındadırlar çünkü bu değişimlere kendi söyledikleri ya da yaptıkları bir şeyin neden olduğuna inanırlar. Bunun sonucu olarak, erkeklerini yatıştırmanın kendilerine kalmış bir şey olduğunu düşünürler.

Özetleme yoluyla, kendimin defalarca bu biçimde davranmış olduğumu görmüş olduğumdan, bu canımı sıkıyor olsa da, Clara'nın haklı olduğunu itiraf etmeliydim. İyi eğitilmiştim. Babama bir bakmam ya da onun bir iç çekişini ya da sesinin tonunu duymam onun tam olarak ne düşündüğünü ya da hissettiğini bilmem için yeterliydi. Aynısı ağabeylerim için de geçerliydi. Onlarla ilgili en küçük ipuçlarını bile bulabilirdim.

Clara dikkatimi çekmek istermişçesine bana dirseğiyle hafifçe vurdu, çok can sıkıcı bir gülümsemeyle, “Eğer dün gece senle ben yalnız olsaydık o kadar dramatik bir biçimde bayılmazdın,” dedi.

“Neyi ima etmeye çalışıyorsun, Clara? Bay Abelar'ı çekici bulduğumu mu?”

“Kesinlikle, çevrende bir erkek olduğunda, ani bir değişim geçiriyorsun. Bir erkeğin dikkatini çekmek için, bayılmak da dahil, herhangi bir şeyi yapabilecek bir kadın haline geliyorsun.”

“Seninle aynı fikirde değilim,” dedim. “Gerçekten Bay Abelar'a yaltaklanmaya çalışmıyordum.”

Clara, “İyi düşün! Sadece kendini savunma,” dedi. “Sana saldırmıyorum. Sadece sana kendi hissettiklerimi ve yaptıklarımı anlatıyorum.”

İçten içe Clara'nın neden söz ettiğini biliyordum. Bay Abelar'ın öylesine karizmatik bir etkileyciliği vardı ki onu, yasına rağmen, son derece çekici buluyordum. Ama bunu kabul etmemeyi seçmiştim. Neyse ki, Clara konuyu değiştirdi.

“Seni çok iyi anlıyorum çünkü benim de bir John Michael Abelar'ım vardı,” dedi. “O nagual Julian Grau'ydu, gelmiş geçmiş en yakışıklı ve zarif varlıktı. Büyüleyici, cin gibi ve komikti; gerçekten unutulmaz birisiydi. John Michael ve ailemin geri kalanı dahil herkes ona tapardı. Hepimiz onun bastığı yeri öperdik.”

Clara'nın öğretmenine çıldırmasını görmek, bana Clara'nın Doğu'da fazla uzun zaman geçirdiğini düşündürdü. Her zaman karate dünyasındaki öğrencilerin hocaları, ya da *sensei* leri için hissettikleri iğrenç aşırı sevgiden rahatsız olmuştum. Onlar da ustaları odaya girdiğinde kafalarını saygıyla yere eğerek hocalarının bastığı yeri öperlerdi. Bunu Clara'ya söylemedim ama öğretmenine bu kadar saygı duymakla kendini alçalttığını düşündüm.

Clara konuşmasının benim fikirlerimden habersiz olarak, “Nagual Julian bize bildiğimiz her şeyi öğretti,” diye sürdürdü. “O yaşamını bizleri özgürlüğe ulaştırmaya adadı. John Michael Abelar'a özel bilgiler, onun yeni nagual olmasını sağlayan bilgiler verdi.”

Onun fazla saygının getirdiği tehlike ve yanlış görüşleri görmesini isteyerek, “Yani Clara, nagual'ların krallar gibi olduklarını mı söylemek istiyorsun?” diye sordum

“Hayır. Hiç de değil. Nagual'ların hiçbir kişisel önemi yoktur,” dedi. “Ve biz onlara özellikle bu nedenden dolayı saygı duyabiliriz.”

Sorumu hemen, “Demek istediğim, Clara, onlar yerlerini devir mi alırlar?” diye düzelttim.

“Oh, evet! Onlar yerlerini kesinlikle devir alırlar; ama krallarınki gibi değil. Krallar kralların oğullarıdır. Diğer yandan, bir nagual, ruh tarafından seçilir, çünkü ruh onu

seçmediği sürece, kendisini önder olarak belirleyemez. Bir nagual, öncelikle, olağanüstü enerjiye sahip bir kişidir. Ama nagual'ların ilkesi kendisine öğretilmeden gerçekten nagual olamaz.”

Clara'nın açıklamasını dinledim, ama bundan açıklanamayacak bir rahatsızlık duyuyordum. Biraz düşündüğümde, beni rahatsız eden bölümün seçimi ruhun yapması olduğunun farkına vardım.

“Ruh kimi seçeceğine nasıl karar verir?” diye sordum.

Clara kafasını salladı. Hafif bir sesle, “Bu, benim sevgili Taisham, gizemlerin ötesindeki bir gizemdir,” dedi. “Bir nagual'ın tek yapabileceği ruhun emirlerini yerine getirmek, ya da acınacak bir biçimde başarısız olmaktır.”

Bay Abelar'ı düşündüm ve ruhun onun için hangi emirleri vereceğini düşündüm. Aynı zamanda, Clara'nın bana onun bir gün benim için nagual olabileceğini söylediğini anımsadım.

Fazla önemsemez görünmeye çalışarak, “Bu arada, Bay Abelar nerede?” diye sordum.

“Dün gece senin kendinden geçtiğini anladığında gitti.”

“Geri dönecek mi?”

“Kesinlikle. O burada yaşıyor.”

“Nerede, Clara? Evin sol tarafında mı?”

“Evet, şu anda, orada. Tam su anda değil,” diye sözünü düzeltti, “ama bu günlerde. Bazen de, benimle evin sağ tarafında yasar. Ona ben bakarım.”

Öyle güçlü bir kıskançlık hissi duydum ki bu beni bir enerji dalgasıyla doldurdu. Ağzımın kenarında güçlü bir seğirmeyle, “Onun kocan olmadığını söylemiştin, değil mi, Clara?” diye sordum.

Clara o kadar çok güldü ki soluksuz bir halde sırtüstü yatağa yığıldı.

Yeniden oturup beni temin ederek, “Nagual John Michael Abelar bir erkek olmanın tüm suretlerini asmıştır,” dedi.

“Ne demek istiyorsun, Clara?”

“Demek istiyorum ki, o artık bir insan değildir. Ama tüm bunları sana açıklayamam çünkü ben ustalıkta yoksunum sen de beni anlama yeteneğinden yoksunsun. Anladığım kadarıyla nagual'ın sana o kristalleri verme nedeni benim sana olanları açıklama yeteneğimin olmaması.”

“Ne yeteneksizliği, Clara? Sen gayet mükemmel konuşuyorsun.”

“O zaman mükemmel olarak anlayamayan sensin.”

“Bu aptalca, Clara.”

“O zaman neden sana bizim ne olduğumuzu ve senin için ne planlarımız olduğunu sana anlatamıyorum.”

Karnımdaki gerginliği yatıştırmak için birkaç derin soluk aldım. Bir kez daha paniğe kapılarak, “Benim için ne planlarınız var, Clara?” diye sordum.

Clara söze, “Bunu açıklaması benim için çok zor,” diye başladı. “Seninle ben kesinlikle aynı geleneğe aidiz. Sen bizim olduğumuz şeyin bir parçasısın. Onun için sana öğretmeye zorunluyuz.”

“ 'Biz' demekle kimi kastediyorsun? Seni ve Bay Abelar'ı mı?”

Clara sanki kendine doğru yanıt vermek için zaman verirmiş gibi bir an durdu. “Sana daha önce de söyledim gibi, biz iki kişiden fazlayız,” dedi. “Aslında, ben senin gerçek öğretmenin değilim. Ne de nagual John Michael senin öğretmenin. Öğretmenin başka birisi.”

“Bir dakika, bir dakika, Clara. Yine kafamı karıştırıyorsun. Sözünü ettiğin bu başka birisi kim?”

“Senin gibi bir kadın, ama daha yaşlı ve son derece güçlü. Ben yalnızca sana öncülük ediyorum. Benim görevim seni bu kişiyle tanışabilmen için hazırlamak, özetleme yoluyla yeterli enerjiyi depolamanı sağlamak. Ve inan bana, onun varlığı nagual'inkinden çok daha mahvedicidir.”

“Ne söylemeye çalıştığım anlamıyorum, Clara. Onun tehlikeli olduğunu bana zarar vereceğini mi söylüyorsun?”

Clara, “Sorularını yanıtlamaya çalıştığım zaman ortaya çıkan sorun bu,” dedi. “Kafan karışıyor çünkü seninle benim yalnızca yüzeysel bir bağlantımız var. Bana, seni tatmin edecek açık seçik bir yanıt bekleyerek bir soru soruyorsun ve ben sana beni tatmin edecek ve senin kafanı karıştıracak bir yanıt veriyorum. Sana ya soru sormamanı ya da yanıtları fazla telaşa kapılmadan dinlemeyi öneririm.”

Bay Abelar ve bu diğer kadının benimle ilgili planları üzerine daha fazlasını öğrenmek istiyordum ve Clara'nın bana hepsini anlatacağı umuduyla, ona bundan sonra onun tüm yanıtlarını dikkatle, ama paniğe kapılmadan ya da telaşlanmadan, tartacağıma söz verdim.

Clara beni denemek için, “Tamam. Bakalım buna ne diyeceksin,” dedi.

“Sana nagual'ın sana dün gece sen bayılmadan önce söylediklerini söyleyeceğim. Ama ben erkek olmadığım için, kuşkusuz sen bana nagual'ın seninle konuştuğu zamankinden farklı tepki vereceksin. Hatta beni dinleyebilirsin bile.”

“Ama bana ben o örtünün üstünde uyuya kaldıktan sonra herhangi bir şey dediğini anımsamıyorum,” diye karşı çıktım.

Clara duraksadı ve yüzümde sanırım anımsadığımı gösteren bir işaret aradı. Ben olabildiğince sakin ve dikkatli görünmeye çalıştığım ve onu temin etmek için gülümsediğim halde, kafasını hiçbir işaret bulamadığını gösterircesine salladı.

Clara söze, “Sana bu evde yasayan tüm varlıklardan söz etti,” diye başladı. “Sana bu evde yasayan tüm varlıkların, Manfred de dahil olmak üzere, büyücü olduklarını söyledi.”

Manfred'in adını duyduğumda kafamda bir şeyler yerine oturdu.

Düşünmeden, “Bunun biliyordum,” diye atıldım. Manfred'in bir büyücü olduğu fikrini tümüyle inanılır buluyordu, ama bunun neden böyle olduğu üzerine en ufak bir fikrim bile yoktu. Clara'ya bir büyücünün tam olarak ne olduğu hala bilmediğim halde, bir zamanlar bunu düşünmüş olmam gerektiğini söyledim.

Clara gülümseyerek beni, “Tabii ki düşünmüştün,” diye temin etti.

“Ama sana bunu düşünmediğimi söyledim.”

Clara bana hayretle baktı. “Nagual'ın sana bunu açıkladığını anımsamadığından emin misin?”

“Hayır, gerçekten anımsamıyorum.”

Clara resmi bir havayla, “Bir büyücü, bizim için, disiplin ve azim yoluyla, doğal algılamamanın sınırlarını kırabilen birisidir,” dedi.

“İyi ama bu hiçbir şeyi daha açık hale getirmiyor,” dedim. “Manfred tüm bunları nasıl yapıyor?”

Clara kafamın karışıklığını anlıyormuş gibi görünüyordu. “Sanırım, ortada yine bir yanlış anlama var, Taisha. Yalnızca Manfred'den söz etmiyorum. Bu evdeki herkesin bir büyücü olduğu henüz kafana girmedir. Yalnızca nagual, Manfred ve ben değil, ama henüz tanışmadığın on dört başka kişi de. Hepimiz büyücüyüz, hepimiz soyut varlıklarız. Eğer büyücülüğün, ayınlar ve büyülü iksirlerle ilgili, somut bir şey olduğunu sanıyorsan, sana söyleyeceğim tek şey böyle büyücülerin olduğu ama bu evde onlardan birisini bulamayacağıdır.”

Açıkça kafamızda farklı düşünceler vardı. Ben Manfred'den söz ediyordum Oysa henüz görmediğim kişilerden söz ediyordu.

Ancak o zaman, Clara bana bunu doğrudan doğruya söylemesinden sonra Clara'nın, Bay Abelar'ın ve hep sözünü edip durdukları diğerlerinin büyücü olduklarını anladım. Daha fazla soru sormak yerine, onun önerisini anımsadım ve en iyisinin sessiz kalmak olduğunu düşündüm.

Clara soyut büyücüler algılama kapasitelerini arttırarak özgürlüğü ararken; kadim Meksika'da yaşayan geleneksel büyücüler gibi somut büyücülerin, kendilerine fazla önem vererek kişisel güç ve tatmini aradıklarını anlattı.

Yatağın başucundaki masadaki bardaktan bir yudum su içerek, “Kişisel tatmin aramanın nesi yanlış?” diye sordum.

Clara düşünceli bir bakışla, “Somut büyücülerin tarafım tutmayı Taisha'ya bırakın,” dedi. “Nagual'ın sana o kristal okları vermesine şaşmamalı.”

Sakin kalacağıma söz vermiş olmama rağmen, kristallerin sözünü duyduğumda, gerginlik dalgaları her yanıma sardı. Mideme öyle yoğun bir kramp girdi ki ishal olduğumdan emindim.

Clara, “Sana bizlerin ne yaptığını açıklamam neredeyse olanaksız ve neden yaptığımızı anlatmak daha da zor,” dedi. “Bu soruları öğretmenine sormalısın.”

“Öğretmenim mi?”

“Beni dinlemiyorsun, Taisha. Sana bir öğretmenin olduğunu söylemiştim. Onunla henüz tanışmadın çünkü gerekli enerjiye sahip değilsin. Onunla karşılaşmak nagual'la karşılaşmanın on katı fazla enerji gerektirir ve sen o karşılaşmadan sonra hala kendine gelemedin. Yeşil ve solgun görünüyorsun.”

Yeniden başım dönerek, “Sanırım grip oldum,” dedim.

Clara kafasını olumsuz anlamda salladı. Sözlerine devam etmeden önce, “Senin kötü bir düşkünlük gösterme hastalığın var,” dedi. “Nagual da sana soracağın herhangi bir şeyi açıklayabilir. Tek sorun senin onun bir erkek olduğunu düşünmen ve seninle birkaç dakikadan fazla konuşursa, gerisi belli, sen kadın kalıplarına geri dönersin. Senin öğretmenin bu nedenle bir kadın olmalı.”

Yataktan kalkmaya çalışarak, “Bu kadın-erkek isi üzerinde biraz fazla durmuyor musun?” dedim.

Kendimi zayıf hissettim ve bacaklarım titriyordu. Oda dönmeye başladı ve neredeyse bayılıyordum.

Clara tam zamanında beni kolumdan yakaladı.

“Yakında üzerinde fazla durup durmadığımı göreceğiz,” dedi. “Haydi, dışarı çıkıp ağacın gölgesinde oturalım. Belki temiz hava seni kendine getirir.”

Clara uzun bir ceket ve pijamaları giymeme yardım etti ve beni bir yatalakmışım gibi odadan arka avluya götürdü.

Avlunun neredeyse tümünü gölgeleyen dev zapote ağacının altına hasırdan örtülerin üstüne oturduk. Bir defasında, Clara'ya onun meyvesini yiyip yiyemeyeceğimi sormuştum. Clara bana sessiz olmamı işaret ederek, “Yalnızca ye, ama bundan söz etme,” demişti. Bana söylediğini yapmıştım, ama ondan beri sanki ağaca saygısızlık etmişim gibi kendimi hep suçlu hissetmişim.

Sessizlikte rüzgârın yaprakları hışırdatmasını dinleyerek oturduk. Burası serin ve sakindi ve yeniden gevşemiş ve rahat hissettim. Bir süre sonra, Manfred evin yanındaki kapısına istediği gibi geri çıkabileceği geniş iki tarafa açılır bir kapı açılmış olan odasından ağır ağır yürüyerek geldi. Bana yaklaştı ve elimi yalamaya başladı. Onun anlamlı gözlerine baktım ve çok iyi iki arkadaş olduğumuzu biliyordum. Sanki onu davet etmişim gibi, gelip kucağıma yattı. Onu yumuşak ipeksi tüylerini okşadım ve ona karşı derin bir sevgi duydum. İçim açıklanamaz bir şefkatle dolarak, ona doğru eğildim ve ona sarıldım. Sonra anımsadığım tek şey ağlamaya başladığımdı, çünkü onun için çok üzgündüm.

Clara, “Kristallerin nerede?” diye sordu. Sesinin sert tonu beni gerçekliğe geri getirdi.

Gözlerimi ceketimin yakasıyla kurulamak için Manfred'i bırakarak, “Odamda,” dedim.

Manfred Clara'nın hoşnutsuzlukla bakan gözlerine baktı, kucığımdan atladı ve yakındaki bir ağacın altına oturmak için yol boyunca yürüdü.

Clara, “Onları her zaman yanında tutmalısın,” diye atıldı. “Bildiğin gibi, o kristaller gibi silahların savaş ya da barışla ilgisi yoktur. İstedğin kadar barıştan yana olabilirsin ama yine de silahlara gereksinimin olabilir. Aslında, onlara su anda, düşmanlarıyla savaşmak için gereksinimin var.”

“Benim hiç düşmanım yok ki, Clara,” diye burnumu çektim. “Benim hayatta olduğumu bile kimse bilmiyor.”

Clara bana doğru eğildi. Yumuşak bir sesle, “Nagual sana o kristalleri düşmanlarını yok etmene yardımcı olman için verdi,” dedi.

“Eğer onlar su anda yanında olsaydı, onlarla büyücülük geçişlerini yapabilirdin ve bu da senin rahatsız edici kendine acımanı yok etmene yardım edebilirdi.”

Kendimi savunarak, “Kendim için üzölmüyordum, Clara,” dedim. “Zavallı Manfred için üzölmüyordum.”

Clara güldü ve kafasını salladı. “Zavallı Manfred için üzölmemenin hiçbir yolu yok. Hangi biçimde olursa olsun, o bir savaşçı. Diğer taraftan, kendine acımak senin içinde var ve kendini farklı yollardan ifade ediyor. Su anda buna 'Manfred için üzölmek' diyorsun.”

Gözlerim bir kez daha yaşarmaya başladı çünkü emniyette hissetmememle birlikte, Çoğunlukla kendim üzerine merkezlenmiş olan, dipsiz bir acıma havuzuna sahiptim. Bu tepkiyi, ömrünün her günü, ya da en azından benim onunla geçirdiğim her gün, kendine acıyan annemden öğrendiğimi farkına varmam için yeterli özetleme çalışması yapmıştım. Onda başka bir kişisel ifade görmediğimden, kendim için de bunu hissetmeyi öğrenmiştim.

Clara, “Kristal silahlarını parmaklarında tutmalı ve sana kendine acıma, ahlaksal kızgınlık ya da haklı üzüntü kılığında görünen kendine önem verme gibi anlaşılması zor düşmanlarının ortasında büyücülük geçişlerini yapmalısın,” diye sürdürdü.

Ona yalnızca kederle bakabiliyordum. Clara beni zayıf olmakla, biraz baskı altında kaldığımda dağılmakla suçladı. Ama beni en çok yaralayan bana aylardır yaptığım özetlemenin anlamsız olduğunu; bunların sadece düşüncelere dalıp gitme olduğunu, çünkü tek yaptığının kendime nostaljik bir biçimde olağanüstü benliğimi anımsamak ya da pek o kadar olağanüstü olmayan anlarımı anımsayarak acıma duygulan içinde debelenmek olduğunu söylemesiydi.

Bana neden bu kadar şiddetle saldırdığını anlayamıyordum. Kulaklarım bir öfke dalgası duyduğumdan uğulduyordu. Kendimden Clara'ya beni duygusal olarak mahvetme fırsatını tanıdığım için nefret ederek, kontrol edilemez bir biçimde ağlamaya başladım. Onun sözlerini sanki uzaktan geliyormuş gibi duyuyordum; “kendine önem verme, amaçsızlık, kontrol edilmeyen hırslar, eleştirilmeyen şehvet, korkaklık; senin uçuşunu durdurmaya çalışan düşmanlarının listesinin sonu gelmiyor ve sen onlara karşı verdiğin savaşta amansız olmalısın,” diyordu.

Clara bana sakinleşmemi söyledi. Bana tavırlarımızın ve duygularımızın bizim gerçek düşmanlarımız olduğunu ve onların yolda karşılaşabileceğimiz tepeden tırnağa silahlı haydutlar kadar zararlı ve tehlikeli olduğunu göstermeye çalıştığını söyledi.

“Nagual sana o kristalleri enerjini toparlaman için verdi,” dedi. “Onlar dikkatimizi toplamak ve onu sabitlemek için harikadır. Bu kristallerin genel bir özelliğidir ve bu kristallerde yatan özel istençtir. Bunu başarmak için, tek yapman gereken büyücülük geçişlerini onlarla yapmandır.”

O anda kristallerin yanımda olmasını istedim; ama onun yerine Manfred'in sempatik, parlak gözlerine baktım. Kafamdan onların ışığı aynı kuvars kristallerin yaptığı gibi yansıttığı düşüncesi geçti. Bir an için, Manfred gözlerime baktı ve ben onun gözlerine bakarken zihnimde mantıksızca bir kesinlik belirdi. Manfred'in kadim geleneğin bir büyücüsü, bir büyücünün her nasılsa bir köpeğin bedenine hapsolmuş ruhu olduğunu biliyordum. Bunu düşündüğüm anda Manfred sanki beni doğrularmışçasına kesik kesik havladı.

O kristalleri benim için bir mağarada bulanın Manfred olup olmadığını, ya da beni eve ve araziye bakan tepelerdeki en iyi gözlem noktasına götürdüğü gibi nagual'ı kristallere götürüp götürmediğini düşünmeye başladım.

Clara spekülasyonlarımı keserek, “Bana bir defasında kristallerle ilgili bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini sormuştun,” dedi. “Sana o zaman söyleyemezdim, çünkü henüz nagual'la tanışmamıştın. Ama şimdi onunla tanıştığına göre, sana anlatabilirim...” Derin bir soluk aldı ve bana doğru eğildi. “Bizler o kadim zaman büyücüleriyle aynı gelenekten gelen büyücüleriz.

Onların tüm ezoterik ayinlerini ve dualarını miras olarak aldık, ama onları nasıl kullanacağımızı bilmekle birlikte, onları kullanmakla ilgilenmiyoruz.

İçten bir hayretle, ama ona kafamdan geçen spekülasyonlardan söz etmeyi unutarak, “Manfred kadim bir büyücü!” dedim.

Clara bana sanki aklımın başımda olup olmadığını merak ediyormuşçasına baktı ve sonra o kadar çok güldü ki konuşmamız sona erdi. Manfred'in de sanki gülüyormuş gibi havladığım duydum. İşin korkutucu yanı ya Clara'nın gülmesinin yankılandığına ya da evin kösesinde saklanmış birisinin de güldüğüne yemin edebilirdim.

Kendimi tam bir embesil gibi hissettim. Clara Manfred'in gözlerinden yansıyan ışılda ilgili ayrıntıları dinlemek istemedi.

Clara beni, “Sana yavaş olduğunu ve o kadar zeki olmadığını söylemiştim, ama bana inanmamıştın,” diye azarladı.

“Ama endişelenme, hiçbirimiz o kadar zeki değiliz. Hepimiz kibirli, kafasız, kalın kafalı maymunlarız.”

Bu fikrin kafama girmesi için başıma vurdu. Bana kalın kafalı maymun denilmesinden hoşlanmamış tim, ama öğrendiğim şeyden hala o kadar heyecanlıydım ki bunu

önemsemedim.

Clara, “Nagual'ın sana o kristalleri vermesinin birçok başka nedeni daha var,” diye sürdürdü, “ama bunları sana kendisi açıklamalı. Kesinlikle bildiğim bir şey var ki o da o kristaller için bir kese yapman gerekeceği.”

“Ne çeşit bir kese?”

“Sen hangi malzemeden istersen ondan yapacağın bir kap. Süet, keçe ya da yün hatta kullanmak istediğin oysa ağaç bile kullanabilirsin.”

“Kendininkiler için ne çeşit bir kese yaptın, Clara?”

Clara, “Bana kristal verilmedi,” dedi, “ama gençliğimde kristallerim vardı.”

“Kendinden sanki yaşlıymışsın gibi söz ediyorsun. Seni her gördüğümde, daha da genç görünüyorsun.”

Kendini bir çocuk gibi kaptırıp gülererek, “Bu o yanılsamayı yaratmak için bolca büyücülük geçişi yapıyor olmamdan,” dedi. “Büyücüler yanılsamalar yaratırlar. Manfred'e bir bak.”

Adının söylenmesiyle, Manfred kafasını ağacın arkasından uzattı ve bize baktı. Onun kendisinden söz ettiğimizi bildiği ve bir tek kelimesini bile kaçırmak istemediği gibi esrarengiz bir hisse kapıldım.

Sesimi otomatik olarak alçaltarak, “Ya Manfred?” diye sordum.

Clara fısıldayarak, “İnsan onun bir köpek olduğuna yemin edebilir,” dedi. “Ama bu onun bir yanılsama yaratma gücü.” Clara beni dirseğiyle dürttü ve bana gizlice göz kırptı. “Gördün mü, kesinlikle haklısın, Taisha. Manfred hiç de bir köpek değil.”

Clara beni Manfred için kendisine katılmaya kandırmaya mı çalışıyordu, çünkü Manfred şimdi oturuyordu ve kesinlikle söylediğimiz her sözcüğü dinliyordu, yoksa Clara gerçekten söylediği şeyi, Manfred'in bir köpek olmadığını mı, mi söylemek istiyordu anlayamamıştım. Hangisinin doğru olduğunu anlamadan, evin içinden gelen tiz bir gürültü hem Clara'nın hem de Manfred'in ayağa fırlayarak aceleyle o yöne koşmalarına neden oldu. Onları izlemeye başladım, ama Clara arkasına dönerek bana tersçe, “Sen olduğun yerde kal. Hemen döneceğim,” dedi.

Clara koşarak eve girerken Manfred onu izledi.

14 BÖLÜM

Haftalar, sonra da aylar geçti. Tarihe ve zamana gerçekten dikkat etmedim. Clara, Manfred ve ben mükemmel bir uyum içinde yaşıyorduk. Clara beni aşağılamayı bıraktı, ya da belki de ben aşağılanmış hissetmeyi bıraktım. Tüm zamanımı özetlemeyle ve Clara ve Manfred'le kung fu çalışarak geçiriyordum, elli kiloluk bir kemik ve kas yığını olan Manfred, güçlü tehlikeli bir rakipti. Onun kafasıyla toslamasının şampiyon bir boksör

tarafından yumruklanmakla eşit olduğundan emindim.

Beni endişelendiren bir şey çözmeyi zor bulduğum bir ikilemdi. Clara artık Manfred'le konuşabilmeye başlamış olduğum için enerjimin kesinlikle artmakta olduğunu düşünürken, ben bunun tam tersinin doğru olduğuna inanıyordum: yavaşça dibe gidiyordum.

Manfred ve ben yalnız olduğumuzda, tanımlanamaz bir sevgi bağı duyuyordum. Aslında ona aşırı bir sevgi duyuyordum. Ve bu kör sevgi hissi aramızda bir köprü kurmuştu, öyle ki, bazen, Manfred düşünce ve duygularını bana aktarabiliyordu. Manfred'in duygularının bir çocuğunki gibi basit ve doğrudan olduğunu biliyordum. Mutluluk, rahatsızlık, herhangi bir başarıdan gurur ve her şeye karşı derhal nefrete dönüşen bir korku duyuyordu. Ama onda en çok hayran olduğum özellikler cesareti ve şefkat kapasitesiydi. Clara bir kurbağaya benzediği için gerçekten de üzüntü duyduğunu hissediyordum.

Cesaretine gelince, Manfred eşsizdi. Onunki hapsediğimizin farkında olan gelişmiş bir bilincin cesaretiydi. Benim için, Manfred anlaşılabilir bir varlıktı. Ve kimse onun çektiği mecbur kalman yalnızlıkla eşsiz bir cesarete sahip olmadan yüzleşemezdi.

Bir öğleden sonra, mağaradan döndüğümde, zapote ağacının gölgesinde dinlenmek için oturdum. Manfred yanıma geldi bacaklarımın üstüne yattı ve hemen uykuya daldı. Onun horlamasını dinlemek ve sıcak ağırlığını kucağımda duymak uykumu getirdi. Uyuya kalmış olmalıyım, çünkü aniden annemle gümüş eşyaları yıkadıktan sonra kaldırmamanın yararları üzerine tartışma yaptığım bir rüyadan uyandım. Bay Abelar bana korkunç, soğuk gözlerle bakıyordu. Bakışları, bedeninin duruşu, keskin hatları ve konsantrasyonu bana onun bir kartal olduğu izlenimini verdi. Beni hayranlık ve korkuyla dolduruyordu.

“Ne oldu?” diye sordum. Isı ve ışık değişmişti. Hava neredeyse karanlıktı; alacakaranlık gölgeleri avluya düşüyordu.

Gülümseyerek, “Olan su, Manfred seni eline almış ve enerjini bir tiryaki gibi kullanıyor,” dedi. “Aynısını bana da yaptı, ikinizin arasında güçlü bir bağlantı varmış gibi görünüyor. Onu *sapıt* o diye çağırmayı dene, bakalım kızacak mı?”

Parmaklarımla Manfred'in okşayarak, “Hayır. Bunu yapamam,” dedim. “O güzel ve eşsiz ve hiç bir biçimde bir k-u-r-b-a-ğ-a-y-a benzemiyor.”

Sözcüğü harf harf söylememi gerçekten de anlamsız buluyordum, ama içimdeki bir şey Manfred'e hakaret etme riskine girmeyi istemiyordu.

Bay Abelar ani bir çıkışla, “Kurbağalar da güzel ve eşsizdir,” dedi.

Ani bir merakla, Manfred'e doğru eğildim ve içimde en iyi duygularla kulağına. “*Sapito*,” diye fısıldadım. Manfred sanki duygularını anlıyor olmamdan sıkılıyormuş gibi esnedi.

Bay Abelar güldü. “Haydi, Manfred tüm enerjini bitirmeden eve girelim,” dedi. “Dahası orası daha sıcak.”

Manfred'i kucağımdan ittim ve Bay Abelar'ı izleyerek eve girdim. Oturma odasında, bir erkekle karanlık, boş bir evde yalnız olmaktan son derece utangaç halde çok resmi bir

biçimde oturdum. Bay Abelar gaz lambasını yaktı, benden saygılı bir mesafe uzakta koltuğa oturdu ve “Bana bazı sorular sormak istediğini biliyorum. Şimdi iyi bir zaman, onun için sorularını sorabilirsin,” dedi.

Bir an için kafam bomboş oldu. Onun yoğun bakışlarıyla böyle doğrudan doğruya karşılaşmak bana dinginliği kaybettirmişti. Sonunda, “Sizinle tanıştığım gece bana ne oldu. Bay Abelar? Clara olanları bana uygun olarak açıklayamayacağını düşünüyor ve ben de pek bir şey anımsamıyorum.” diye sordum.

Bay Abelar sıradan bir şey söylemişçesine, “çiftin idareyi eline aldı,” dedi. “Ve sen her günkü benliğinin kontrolünü kaybettin.”

Endişelenerek, “Kontrolü kaybetmemle, ne demek istiyorsunuz?” diye sordum. “Yapmamam gereken bir şey yaptım mı?”

Kıkırdayarak, “Annene anlatamayacağın hiçbir şey yapmadın,” dedi. Gözlen yaramazlıkla dolu olarak parladı. “Gerçekten, Taisha, tek yaptığın parlak ağını yapabildiğin kadar uzağa atmaktı. Aslında senin bir parçan olan görünmez hamağın üzerinde nasıl yatacağını öğrendin. Bir gün, daha ustalaştığında, onun hatlarını nesneleri hareket ettirmede ve değiştirmede kullanabilirsin.”

“Çift fiziksel bedeninin içinde midir dışında mı?” diye sordum. “O gece, bana bir an için, açıkça benim dışımda olan bir şey idareyi eline almış gibi göründü.”

Bay Abelar, “Her ikisi de,” dedi. “Aynı anda fiziksel bedeninin hem içinde hem de dışındadır. Bunu nasıl anlatabilirim? Onu kontrol etmek için, onun dışarıda serbestçe uçan parçası fiziksel bedeninin içinde duran enerjiyle bağlantı kurmalıdır. Dışsal kuvvet değişmeyen bir konsantrasyon tarafından çağırılmalı ve orada tutulmalıdır, içsel enerjiye bedeninin içindeki ve etrafındaki bazı gizemli kapıların açılmasıyla serbest bırakılmalıdır. İki taraf birleştğinde, üretilen kuvvet kişinin akıl almaz işleri başarmasına izin verir.”

Onun gözlerine doğrudan doğruya bakamayarak, “Sözünü ettiğiniz bu gizemli kapılar nerededir?” diye sordum.

Bay Abelar, “Bazıları deriye yakındır, bazılarıysa bedeninin derinliklerindedir,” diye yanıtladı. “Yedi ana kapı vardır. Bunlar kapalı olduğunda, içsel enerjimin fiziksel bedeninin içinde kilitli kalır, çiftin içimizdeki varlığı o kadar latiftir ki hır ömür boyunca onun orada olduğunu bilmeden yasayabiliriz. Bununla birlikte, eğer kişi onu serbest bırakacaksa, kapılar açılmak zorundadır ve bu da özetleme ve Clara'nın sana gösterdiği solunum alıştırmaları yoluyla yapılır.”

Bay Abelar ben soyut uçuşu başarıyla tamamladıktan sonra bana ilk kapıyı bilerek açmada rehberlik edeceğine söz verdi. Kapıları açmak için, tavırlarda tam bir değişiklik yapılmasının gerekli olduğunu çünkü çiftimizi hapis tutan şeyin bedeninin fiziksel yapısı değil bedenimizin katı olduğu önyargısı olduğunu vurguladı.

“Bana kapıların nerede olduğunu tarif edemez misiniz, böylece onları kendim açabilirim.”

Bay Abelar bana baktı ve kafasını olumsuz anlamda salladı. “Kapıların arkasında yatan güçle gelişigüzel oynamak aptalca ve tehlikelidir,” diye uyardı, “çift yavaş yavaş, uyum içerisinde serbest bırakılmalıdır. Ama bunun için gereken bir şart, kişinin bekâr kalmasıdır.”

“Neden bekârlık bu kadar önemli?” diye sordum.

“Clara sana erkeklerin bir kadının bedeninin içinde bıraktığı parlak solucanlardan söz etmedi mi?”

Rahatsız ve utanmış olarak, “Evet,” dedim. “Ama ona gerçekten inanmadığımı itiraf etmek zorundayım.”

Canı sıkılarak, “Bu bir hataydı,” dedi, “çünkü önce tam bir özetleme yapmadan kelimenin tam anlamıyla içinde solucanlar olan bir kutuyu açmış olursun. Ve seks yapmak yalnızca yangına körükle gitmek olur.”

İçten bir gülüşle benim kendimi gülünç hissetmeme neden oldu.

“Ama gerçekten, cinsel enerjiyi depolamak eterik bedene yapılan yolculuğa, farkındalık ve tam özgürlüğe yapılan yolculuğa giden ilk adımdır.”

Tam o anda, Clara üzerinde onu dev bir kurbağa gibi gösteren beyaz uzun bir kaftanla oturma odasına girdi. Kafamdan böyle saygısızca bir düşünce geçtiği için hafifçe gülmeye başladım ve derhal aynı şeyi düşünmekte olduğuna yemin edebileceğim Bay Abelar'a baktım. Clara koltuğa oturdu ve beceriksizce oturan Bay Abelar'la bana gülümsedi.

Bay Abelar'a merakla, “Kapılar konuşuna geldiniz mir” diye sordu. “Taisha, bacaklarının birbirine ondan mı böyle sıkı sıkıya bastırıyor?”

Bay Abelar büyük bir ciddiyetle başını salladı. “Ona tam büyük bir kapının cinsel organlarda olduğunu söylemek üzereydim. Ama onun neden söz ettiğimi anlayacağını sanmıyorum. Hala o alanda yanlış anladığı birçok yer var.”

Clara bana doğru göz kırparak ona katıldığını belirtti, “Kesinlikle öyle.”

Aynı anda, ikisi birden öyle güçlü kahkahalar atmaya başladılar ki kendimi onlardan tümüyle ayrı hissettim. Bana gülünmesine ve sanki odada yokmuşum gibi konuşulmasına gücendim. Onlara beni hiç anlamadıklarını söylemek üzereydim la, Clara bu kez bana dönerek yine konuştu.

“Sana neden bekâr kalmanı önerdiğimizi anlıyor musun?” diye sordu.

Bay Abelar'ın söylediklerini tekrar ederek, “Özgürlüğe yolculuk yapmak için,” dedim.

Clara'ya cesaretle onun ve Bay Abelar'ın bekâr olup olmadıklarını, yoksa kendilerinin yapmaya hazır olmadıkları bir şeyi mi öneriyor olduklarını sordum.

Clara en ufak bir rahatsızlık bile duymadan, “Sana bizim karı koca olmadığımızı söylemiştim,” dedi. “Biz güçle, onu toplamakla ilgilenen büyücüleriz, gücü yitirmekle değil.”

Bay Abelar'a döndüm ve ona gerçekten bir büyücü olup olmadığını ve bunun neyi gerektirdiğini sordum. Bana yanıt vermedi ama sanki bir şeyi açıklamak için izin istiyormuş gibi Clara'ya baktı. Clara neredeyse görülmeyecek bir biçimde kafasını sallayarak izin verdi.

“ 'Büyücü' sözcüğü bana pek doğru gelmiyor,” dedi, “çünkü bizim yaptığımız şeyin bir parçası olmayan inanç ve edimleri çağrıştırıyor.”

“Sizler tam olarak ne yapıyorsunuz?” diye sordum. “Clara bana yalnızca sizin anlatabileceğinizi söyledi.”

Bay Abelar duruşunu dikleştirdi ve bana dikkatimi toplamama neden olan korkunç bir bakış attı. Resmi bir biçimde, “Biz, ben ve bir varlık, Manfred de dahil olmak üzere, onı altı kişiden oluşan bir grubuz,” diye söze başladı. “Grubun on kişisi kadın. Hepimiz aynı şeyi yapıyoruz: yaşamlarımızı çiftimizi geliştirmeye adadık. Eterik bedenlerimizi kullanır ve fiziksel dünyadaki doğa kanunlarının birçoğuna meydan okuruz. Şimdi, eğer bu bir büyücü olmaksam, o zaman hepimiz büyücüyüz. Eğer değilse, büyücü değiliz. Bu olanlara açıklık getirdi mi?”

“Bana da çift üzerine bazı şeyleri öğrettiğinize göre, ben de bir büyücü mü olacağım?” diye sordum.

Bana merakla bakarak, “Bilmiyorum,” diye yanıtladı. “Bu hep sana bağlı. Kaderimizi yerine getirmek ya da akıntıya kapılıp gitmek bireysel olarak bize bağlıdır.”

“Ama Clara bu evdeki herkesin burada bulunmasının bir nedeni olduğunu söyledi. Neden ben seçildim?” diye sordum. “Neden özellikle ben?”

Bay Abelar gülümseyerek, “Bu yanıtlaması çok zor bir soru,” dedi. “Diyelim ki seni de aramıza almaya mecburuz. Beş yıl kadar önce, genç bir adamla tehlikeli bir durumdayken yakalandığın o geceyi anımsıyor musun?”

Derhal burnumu çekmeye başladım, bu benim tehdit altında hissettiğim zamanki olağan tepkimdi. Özetleme çalışmalarım sırasında defalarca tehlikeli durumlara düştüğümü anımsamıştım. On dört yaşında olduğumdan kafamı erkeklere takmıştım ve çocukken ağabeylerimin arkasından koştuğum gibi, saldırganca arkalarından koşuyordum. Umutsuzca binlerinin beni sevmesini istiyordum çünkü ailemin beni sevmediğini biliyordum. Ama taliplerimi her zaman bana fazla yaklaşımadan korkutuyordum. Saldırganlığımdan dolayı herkes benim her şeyi yapabilecek, hafifmeşrep bir kız olduğumu düşünüyordu. Bunun sonucu olarak, arkadaşlarımdan ve ailemin bana yakıştırdıkları şeylerin yarısını bile yapmamış olmama rağmen, alda gelebilecek en kötü biçimde ünlenmiş tim.

Bay Abelar'ın, “California'daki bir arabalı sinemanın bayii satış tezgâhında çalıştığın yiyecek kösesinde yakalanmıştın. Anımsıyor musun?” dediğini duydum.

Nasıl anımsamazdım? O ömrümde şimdiye kadar geçirdiğim en kötü deneyimdi. Ve çok duyarlı olduğum için, bu olayın hep yakınlarında dolaşarak onu derinlemesine özetlemeyi bir kenara bırakmıştım. O zaman, yaz tatilinde arabalı bir sinemada sosisli sandviç ve

meşrubat satma isinde çalışıyordum. Yazın sonuna doğru, bayilik satış tezgâhını yöneten genç adam Kenny, bana beni sevdiğini söyledi. O ana kadar, ona karşı ilgisizdim, çünkü gözüm yakışıklı ve zengin olan patrondaydı. Maalesef, o Rita'yla, benim oı dokuz yasında ve çok güzel olan kızıl saçlı rakibimle ilgileniyordu. Her akşam film başladıktan hemen sonra, Rita gizlice patronun bürosuna girer ve kapıyı kilitlerdi. Aradan hemen önce dışarı çıktığında, pembe-beyaz çizgili üniforması kırıışmış ve saçları karışmış olurdu. Rita'yı dikkat çektiği için feci kıskanırdım. Daha kötüsü o kasaya bakmaya başlamıştı, bense hala tezgâhta patlamış mısır ve meşrubat dağıtıyordum.

Kenny bana güzel ve arzulanabilir olduğumu söylediğinde, ona başka bir gözle bakmaya başladım. Onun çok sivilceli olduğunu, litrelerce bira içtiğini, country müziği dinlediğini, çizme giydiğini ve ağır bir Teksaslı aksanıyla konuştuğunu görmezden gelmiştim.

Birdenbire onu erkeksi ve sevgi dolu bulmaya başladım ve tek umurumda olan ailesinin Katolik olduğu ve onun marihuana içtiğini bilmedikleriydi. Ona asık olmaya başlamıştım ve kişisel ayrıntıların aramıza girmesini istemiyordum.

Ona ailemin tatil için Almanya'ya gideceğim ve benim de onlarla gitmek zorunda olduğumu, onu için hafta sonu isi bırakacağımı söylediğimde, Kenny öfkeleni. Annemle babamı bizi bilerek ayırmaya çalışmakla suçladı. Elimi tuttu ve bensiz yaşayamayacağına yemin etti. Bana evlenme teklif etti, ama ben daha on altımda bile değildim onun için ona beklememiz gerektiğini söyledim. Bana şehvetle sarıldı ve en azından seks yapabileceğimizi söyledi. Ben Almanya'ya gitmeden önce bir zamanı mı yoksa hemen o anı mı kastettiğini anlamamıştım, ama o an tümüyle katılıyordum ve bunu o anda yapmayı seçtim. Filmin bitmesine yirmi dakika kadar vardı, onun için kalan çörekleri tezgâhtan kaldırdım ve elbiselerimi çıkartmaya başladım.

Kenny korkmuştu. Yirmi iki yasında olduğu halde, küçük bir çocuk gibi titriyordu. Sarıldık ve öpüştük, ama daha başka bir şey olmadan önce, odaya giren yaşlı bir adam tarafından ayrıldık. Bizi böyle tehlikeli bir durumda görünce, eline bir süpürge aldı ve sırtıma süpürgein olduğu tarafla vurdu ve beni yarı çıplak halde yiyecek satılan yerde sıra bekleyen insanların bakışları altında fuayeye kadar kovaladı. Bana gülüp benimle alay ettiler. En kötü bölümü okuldan iki öğretmenimi görmemeli. Onlar da benim onları görmekten girdiğim kadar soka girmişlerdi. Öğretmenlerimden birisi olayı okul müdürüne bildirdi, o da annemle babama haber verdi. Herkes dedikoduyu bitirdiğinde, ben okulun gülünen kişisi olmuştum. Ondan sonraki yıllar boyunca, benim ahlakımı koruma görevini üstlenen o iğrenç yaşlı adamdan nefret etmişim. Onun yaşamlımın mahvettiğini düşündüm, çünkü Kenny'yi tekrar görmeme izin verilmedi.

Bay Abelar sanla düşüncelerimi izliyormuş gibi, “O adam bendim,” dedi.

O anda herkesin önünde küçük düşmekle aldığım darbenin etkisini hissettim. Ve bundan sorumlu kişinin önümde oturuyor olmasına dayanamazdım. Kafam iyice karışmış olduğundan ağlamaya başladım.

En kötüsü Bay Abelar'ın yaptığından dolayı hiç de üzgünmüş gibi görünmemesiydi.

Bay Abelar, kurnazca sırtarak, “O geceden beri hep seni arıyordum,” dedi.

Bakışlarında ve sözlerinde cinsellikle ilgili her türlü müstehcen nüansı aradım. Kalbim nefretten ve korkudan patlamak üzereydi. O zaman Clara'nın beni Meksika'ya, ikisinin isin başından beri kurguladıkları, içinde bolca sapık seks olan gizli bir plan üzerinde merkezlenen, kötü amaçlarla getirdiğini biliyordum. Onların bekârlıktan söz etmelerine bir an için bile inanmamıştım.

Korkudan çatlak çıkan bir sesle, “Bana ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordum.

Clara bana şaşırarak baktı sonra sanki aklımdan geçenlerin hepsini anlamış gibi düşünmeye başladı. Bay Abelar Clara'ya aynı soruyu sorarken benim çatlak sesimi taklit etti, “Bana ne yapmayı düşünüyorsunuz?” Sonra onun patlattığı kahkaha Clara'nınkilere karışarak evin her yanında yankılandı. Manfred'in odasından havlamasını duyuyordum; o da gülüyormuş gibiydi. Acınacak haldeydim; mahvolmuştum. Orayı terk etmek için ayağa kalktım, ama Bay Abelar beni koltuğa geri itti.

Ciddi bir sesle, “Utanç ve kendini önemseme çok kötü arkadaşlardır,” dedi. “O olayı özetlemedin yoksa şimdi böyle bir durumda olmazdın.” Sonra korkunç bakışını neredeyse nazik bir bakışa dönüşecek biçimde yumuşatarak, “Clara ya da benim sana yapmak istediğimiz hiçbir şey yok. Sen kendin yeteri kadar fazlasını yaptın. O gece, tuvaleti arıyordum ve yalnızca görevlilerin girmesi gereken bir kapıyı açtım. Bir nagual her zaman yaptığının farkında olduğundan ve asla böyle dikkatsizce bir hatada bulunmayacağından, seni bulmanın kaderimde olduğunu ve senin benim için özel bir anlamın olduğunu varsaymak zorundaydım. Seni orada yarı çıplak olarak, kendini yaşamını mahvedebilecek zayıf bir adama vermek üzereyken görünce, özel bir biçimde davrandım ve sana süpürgeyle vurdum.”

“Yaptığınız beni ailemin ve arkadaşlarımla gülünen kişisi haline getirmektir,” diye bağırdım.

Bay Abelar, “Belki de. Ama aynı zamanda senin eterik bedenini yakaladım ve onun etrafına bir enerji hattı bağladım,” dedi. “O günden sonra, nerede olduğunu her zaman biliyordum, ama seni söylemem gerekenleri dinleyecek bir pozisyona getirmek beş yılımı aldı.”

İlk kez olarak, onun söyledikleri kafama girmişti. Ona kuşkuyla baktım.

. “Yani nerede olduğumu hep biliyor muydunuz?” diye sordum.

Kesin bir tavırla, “Her hareketini takip ediyordum,” dedi.

“Yani beni bir casus gibi izliyordunuz.” Söylediklerinin sonuçları yavaşça yüzeye çıkıyordu.

“Evet, bu bir tür casusluktu,” diye kabul etti.

“Clara da Arizona'da yaşadığımı biliyor muydu?”

“Doğal olarak. Hepimiz senin nerede olduğunu biliyorduk.”

“O zaman, Clara'nın beni o gün çölde bulması bir rastlantı değildi,” diye atıldım. Öfkeyle

Clara'ya döndüm. “Orada olacağımı biliyordun, değil mi?”

Clara başını olumlu anlamda salladı. “Evet, bunu kabul ediyorum. Oraya o kadar düzenli olarak gidiyordun ki seni izlemek zor değildi.”

“Ama bana yalnızca oradan geçtiğini söyledin,” diye bağırdım. “Bana yalan söyledin; beni seninle birlikte Meksika'ya gelmeye kandırdın. Ve bana ondan beri Tanrı bilir hangi nedenle arkamdan gülerken hep yalan söylüyordun.” Aylardır ifade bulamayan tüm kuşkularım ve şüphelerim sonunda yüzeye çıkmış ve patlak vermişti. “Bu senin için sadece bir sakaydı,” diye bağırdım, “benim, ne kadar aptal ve kolay aldanır olduğum.”

Bay Abelar bana korkunç bir bakış attı, ama bu beni ona bakmaktan alıkoymadı. Beni sakinleştirmek için kafamın üstüne hafifçe vurdu.

Sertçe, “Tümüyle hatalısın, genç bayan,” dedi. “Tüm bunlar bizim için bir saka değildi. Senin aptallıklarına çok güldüğümüz doğru, ama bizim edimlerimizin hiçbirisi yalan ya da oyun değildi. Bunlar son derece ciddidir; aslında, bunlar bizim için bir ölüm kalım meselesidir.”

O kadar içtendi ve öyle etkili görünüyordu ki kızgınlığımın büyük bir bölümü, yerini umutsuz bir şaşkınlığa bırakarak geçti.

Bay Abelar'a bakarak, “Clara benden ne istiyordu?” diye sordum.

“Clara'ya en ince görevi, seni evine geri getirme görevim verdim,” diye açıkladı. “Ve o başarılı oldu, içindeki bir itkiye boyun eğerek onu izledin. Sana birinin davetini kabul ettirmek son derece zor, ama hiç tanımadığın birisinin davetim kabul ettirmek, neredeyse olanaksız. Ama o bunu başardı. Onunki ustaca bir hamleydi! İyi yapılmış bir iş için yalnızca övgü ve hayranlık duyuyorum.”

Clara ayağa fırladı ve zarif bir selam verdi.

Yeniden yerine otururken ciddi bir ifadeyle, “Saka bir yana,” dedi, “nagual haklı; bu ömrümde yaptığım en zor şeydi. Orada bir süre için, kuşkucu doğanın sana hakim olacağını ve bana çekip gitmemi söyleyeceğini sandım. Hatta sana yalan söyleyerek gizli bir Budist ismim olduğu yalanını bile söyledim.”

“Bir Budist ismin yok mu?”

“Hayır, yok. Özgürlük arzum içimdeki tüm gizleri yaktı.”

Bay Abelar'a bakarak, “Ama Clara'nın beni nerede bulacağını nasıl bildiğini hala anlamadım,” dedim. “O anda Arizona'da olduğumu nasıl bildi?”

Sanki bu en açık şeymiş gibi, “çiftin sayesinde,” dedi.

Bunu söylediği anda zihnim açıldı ve ne demek istediğini tam olarak anladım. Aslında, bu beni izlemelerinin tek yoluydu.

Bay Abelar, “Seni kovaladığım gece eterik bedenine bir enerji düğümü attım,” diye açıkladı, “çift saf enerjiden oluştuğu için, ona işaret atmak o kadar zor değildir. Seninle

karşılaştığımız durumu düşünürsek, senin içinyapabileceğim en küçük şeyin bu olduğunu düşündüm. Bir koruma biçimi olarak.”

Bay Abelar bir soru sormamı bekleyerek bana baktı. Ama kafam o gece o odaya girdiğinde neler olduğunu ayrıntılarıyla meşguldü.

Bana yoğun bir bakışla bakarak, “Seni nasıl işaretlediğimi bana sormayacak mısın,” dedi.

Kulaklarım açıldı, oda enerjiyle doldu ve her şey yerli yerine oturdu. Bay Abelar'a bunu nasıl yaptığını sormama gerek yoktu, bunu zaten biliyordum.

“Beni bana süpürgeyle vurduğunuzda işaretlediniz!” dedim. Bu çok açıktı, ama bunun üzerine düşündüğümde, bu hiçbir anlam ifade etmiyordu, çünkü hiçbir şeyi açıklamıyordu.

Bay Abelar bunun farkına kendi başıma varmış olmamdan dolayı memnun olarak kafasını olumlu anlamda salladı.

“Bu doğru. Seni kapıdan dışarı kovalarken süpürgeyle sırtına vurduğumda işaretledim. Senin içinde belirli bir enerji bıraktım.

Ve bu enerji o gecedan beri hep senin içindeydi.”

Clara bana yaklaştı ve bana dikkatle baktı. “Sol omzunun sağından daha yukarıda olduğunu fark etmedin mi, Taisha?”

Kürek kemiklerimden birinin daha çıkık olduğunu ve boynumla omuzlarımı gerginleştirdiğinin farkındaydım.

“Öyle doğduğumu sanıyordum,” dedim.

Clara, “Kimse nagual'ın işaretiyle doğmaz,” diyerek güldü. “Nagual'ın enerjisi senin sol kürek kemiğinin arkasına yerleşmiş. Bunu bir düşün; omuzlarının hizası nagual sana süpürgeyle vurduktan sonra bozuldu.”

Annemin sırtımın üst bölümünde bir şeyler olduğunu fark etmesinin arabalı sinemadaki yaz isimi yaptığım zamana rast geldiğim itiraf etmek zorundaydım. Benim için diktiği bir yazlık elbiseyi deniyordu ve elbisenin üzerime tam oturmadığını gördü. Hatanın elbisede değil de benim kürek kemiklerimde olduğunu anlayınca sok olmuştu; biri diğerinden kesinlikle daha yukarıdaydı. Ertesi gün beni aile doktoruna kontrol ettirdi; doktor omurgamın hafifçe bir tarafa eğik olduğu sonucuna vardı. Durumuma doğuştan gelen skolyoz tanısını koydu, ama anneme eğilmenin çok hafif olduğunu onun için bunun üzerinde durmamasını söyledi.

Clara benimle, “Nagual'ın senin içinde çok fazla enerji bırakmaması iyi olmuş,” diye alay etti, “yoksa bir kambur olacaktın.”

Bay Abelar'a bakmak için döndüm. Sinirli olduğumda hep olduğu gibi, boynumdaki kasların gerildiğini hissettim. “Şimdi beni oltaya sardığınıza göre, niyetiniz nedir?” diye sordum.

Bay Abelar bir adım yaklaştı. Soğuk bakışlarını üstüme sabitledi. Ciddiyetle, “Seni

bulduğum günden beri, tek istediğim şey, senin için o gece yaptığım şeyi yapmaktı,” diye yanıtladı, “kapıyı açmak ve seni dışarı kovalamak. Bu kez, günlük yaşamın kapısını açmak ve seni dışarı özgürlüğe kovalamak istiyorum.”

Sözleri ve havası içimde zengin duyguları serbest bıraktı, çünkü kendimi bildim bileli, her zaman pencerelerden dışarı bakarak, sokaklarda bakınarak sanki kösedeki birisi beni bekliyormuş gibi birisini arıyordum. Her zaman önsezilerim vardı, neden kaçtığımı bilmediğim halde, kaçma rüyaları görürdüm. Beni Clara'yı izleyerek bilinmeyen bir yere gitmeye zorlayan bu his ti.

Ve görevlerimin olanaksızlığına rağmen burayı terk etmemi önleyen şey de buydu. Bay Abelar'ın gözlerine bakarken tanımlanamaz bir mutluluk hissi beni sardı. Sonunda aradığım şeyi bulduğumu biliyordum. Saf bir sevgiden gelen tepkiyi izleyerek, ona doğru eğildim ve elini öptüm. Ve içimdeki beklenmedik bir derinlikten, benim için mantıklı değil yalnızca duygusal bir anlamı olan bir şeyi mırıldandım. “Benim için de nugal’sınız,” dedim.

Bay Abelar'ın gözleri parlıyordu, sonunda onu anladığımdan mutluydu. Saçlarımı sevgiyle karıştırdı ve tüm birikmiş korkularım ve sinirliliğim kederli bir gözyaşı seliyle patlak verdi.

Clara ayağa kalktı ve bana bir mendil verdi. “Seni bu üzgün ruh halinden çıkartmanın yolu sem kızdırmak ya da düşünmeni sağlamak,” dedi. “Sana sunu söyleyerek her ikisini birden yapacağını. Yalnızca sem çölde nerede bulacağımı bilmekle kalmıyordum, bana eşyalarını taşımamı söylediğin sıcak, havasız apartman dairesini anımsıyor musun? Binanın sahibi benim kuzenim.”

Clara'ya sok olmuş halde, bir kelime bile edemeden baktım. Clara'nın ve Bay Abelar'ın kahkahası kafamın içinde dev bir patlama gibi yankılanıyordu. Bana söylenebilecek herhangi bir şey ya da yapılacak herhangi bir sürpriz beni bundan daha fazla şaşırtamazdı. İlk baştaki tutukluğum geçtiğinde, kontrol ediliyor olduğum için kızmak yerine, onların hareketlerinin mükemmel kesinliğine ve sonunda benim üzerimde değil kendi üzerlerindeki kontrolleri olduğunu anladığım, kontrollerinin genişliğinden hayrete kapıldım.

15 BÖLÜM

Bay Abelar'ı görmemden aylar sonra bir gün, beni özetleme yapmam için mağaraya göndermek yerine, Clara avluda çalışırken ona eslik etmemi istedi. Sebze bahçesinin yakınında, onun evinin arka avlusunun ötesinde, Clara'nın yaprakları titizlikle süpürerek yığmasını izledim. Yığının üstünde, bazı kuru kahverengi yaprakları elips biçiminde yerleştirdi.

Daha iyi görmek için yaklaşıarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Bütün sabahı mağarada babamla ilgili anılarımı özetlemiş olduğum için gergin ve sıkıntılı hissediyordum. Her zaman onun abartılı ve kibirli bir canavar olduğunu düşünürdüm. Onun aslında savaş ve çelişen hırsları tarafından kırılmış, üzgün, yenilmiş bir adam olduğunun farkına varmak, beni duygusal açıdan tüketmişti.

Clara, “Senin üzerine oturman için bir kus yuvası yapıyorum,” diye yanıtladı. “Yumurtalarının üzerinde kuluçkaya yatmış bir tavuk gibi kuluçkaya yatman gerekiyor. Senin dinlenmeni istedim çünkü bu öğleden sonra bir misafirimiz var.”

Ona ilgisizce, “Bu kim olabilir?” diye sordum.

Aylardır Clara bana nagual'ın grubunun diğer üyelerini-sonunda Hindistan'dan dönen gizemli akrabalarını- tanıştıracığına söz vermişti. Ne zaman onlarla tanışma istediğim dile getirsem, Clara hep kendimi daha fazla özetlemeyle temizlemem gerektiğini çünkü su anki durumumda hiç kimseyi görecektim durumunda olmadığımı söylerdi.

Ona inanırdım. Geçmişle ilgili anılarımı daha fazla gözden geçirdikçe, daha fazla temizlenmeye gereksinim duyuyordum.

Hırçınca, “Sorumu yanıtlamadın, Clara,” dedim. “Kim geliyor?”

Bana bir avuç kuru, bakır renkli yaprak vererek, “Kim olduğunu bos ver,” dedi. “Bunları göbeğinin üstüne koy ve özetleme kuşağınla bağla.”

“Kuşağımı mağarada bıraktım,” dedim.

Clara, “Umarım onun doğru kullanıyordursundur,” dedi. “Kuşak bizi özetleme yaparken destekler. Onu karnına sarmalı ve bir ucunu mağaranın içine çaktığım kazığa bağlamaksın. Bu yolla, eğer uyuya kalırsan ya da çiftin uyanmaya kalkarsa düşüp kafanı vurmazsın.”

“Gidip onu getireyim mi?”

Clara kızarak dilini saklattı. “Hayır, zamanımız yok. Misafirimiz her an burada olabilir ve ben senin gevşemiş ve en iyi durumunda olmanı istiyorum. Benim kuşağımı kullanabilirsin.”

Clara aceleyle eve girdi ve kısa süre sonra safran renkli bir şeritle geri döndü. Bu gerçekten güzeldi. Üzerine islenmiş neredeyse gözle görülemeyene bk desen vardı. Güneş ışığında ipek şerit parladı, rengi koyu altın renginden açık kehribar rengine dönüştü.

“Eğer bedeninin herhangi bir yeri yaralanmışsa ya da ağrıyorsa, bu kuşağı onun etrafına sar,” diye açıkladı. “Bu senin iyileşmene yardımcı olur. Bir parça gücü var, çünkü onu takarak yıllarca özetleme yaptım. Bk gün sen de kendi kuşağın için bunun aynısını söyleyebileceksin.”

“Neden bana kimin ziyarete geldiğini söylemiyorsun,” diye ona baskı yaptım. “Sürprizlerden nefret ettiğimi bilirsin. Gelen nagual mı?”

Clara, “Hayır, bir başkası,” dedi, “ama onun kadar güçlü belki ondan da fazla. O bayanla karşılaştığında, sessiz ve kafanı düşüncelerden boşalmış olmalısın, yoksa onun varlığından

yararlanamaz sını.”

Abartılmış bir ciddiyetle, Clara bugün, bir ilke olarak, bana öğrettiği tüm büyücülük geçişlerini kullanmam gerektiğini söyledi- kimsenin onları bildiğimden emin olmak için beni test edeceğinden değil, ama bir kavşağa geldiğim ve yeni bir yönde ilerlemeye başlamam gerektiği için.

“Bekle, Clara, beni değiştirmekten söz ederek korkutma,” diye yalvardım. “Yeni yönlerden çok korkuyorum.”

Clara beni, “Seni korkutmak yapmak istediğim en son şey,” diye temin etti.

“Yalnızca kendim biraz endişeliyim de ondan. Kristallerin yanında mı?”

Yeleğimin düğmelerini açtım ve ona, kuvars kristalleri taşımak için, onunla birlikte dizayn ettiğim, deriden çiftli omuz askısını gösterdim. Her biri kınındaki iki bıçak gibi, bir kolumun altına gelecek biçimde duruyordu ve çıtçıtı kapakları vardı.

Clara, “Onları çıkart ve hazır tut,” dedi. “Ve onları enerjini yükseltmek için kullan. Onun sana bunu yapmanı söylemesi için bekleme. Fazladan enerji desteğine gerek duyduğunda bunu kendiliğinden yap.”

Clara'nın söylediklerinden, iki şeyi çıkartmak çok kolaydı: bunun önemli bir karşılaşma olacağı ve gizemli misafirimizin bir kadın olduğu.

“O bayan senin akrabalarından biri mi,” diye sordum.

“Clara soğuk bir gülümsemeyle, “Evet, öyle,” diye yanıtladı. “Bu kimse benim akrabam, grubumuzun bir üyesi. Şimdi gevşe ve başka soru sorma.”

Akrabalarının nerede oturduğunu bilmek istiyordum. Evde oturuyor olmaları olanaksızdı çünkü onlarla karşılaşmam ya da en azından varlıklarına dair bir iz görmem gerekirdi. Kimseyi görmüyor olmam merakımı bir saplantıya dönüştürmüştü. Clara'nın akrabalarının benden saklandıklarını ve batta beni izlediklerini düşünüyordum. Bu beni sinirlendiriyor ve aynı zamanda onları görmeye daha kararlı hale getiriyordu. Kafamdaki karışıklığın nedeni kesinlikle sürekli olarak izleniyor olduğumu hissetmemdi.

Resim kalemlerimden birini bilerek ortada bırakıp birinin onu alıp almadığını görerek, ya da bir derginin belirli bir sayfasını açık bırakıp daha sonra sayfanın değişip değişmediğine bakarak onları tuzağa düşürmeye çalışıyordum. Mutfakta, dikkatle tabakların kullanılmış olduğunu gösteren izleri arıyordum. İsi arka kapıya giden yola elenmiş toprak serperek daha sonra geri dönüp ayak izlerini ya da yabancı izleri aramaya kadar vardırıdım. Tüm dedektiflik çabalarımın rağmen, bulabildiğim tek ayak izleri Clara'nınkiler, Manfred'inkiler ve benimkilerdi. Eğer birisi benden saklanıyorsa, bunu fark edeceğimden emindim. Ama benim evde başkalarının olduğuna emin olmama rağmen kimse yokmuş gibi görünüyordu.

Sonunda, “Bağışla beni, Clara, ama sana sormalıyım,” diye baklayı ağızımdan çıkardım, çünkü bu beni çılgına çeviriyor.

Akrabaların nerede kalıyorlar?”

Clara bana şaşırmış gibi baktı. “Bu onların evi. Tabii ki, burada kalıyorlar.”

“Ama tam olarak nerede?” diye sordum. Neredeyse ona tuzakları nasıl kurduğumu ama bunun ise yaramadığını itiraf etmek üzereydim, ama bundan vazgeçtim.

“Oh! Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi. “Dedektiflik oynama çabalarına rağmen, onların izine rastlayamadın. Ama bu gizemli bir şey değil. Onları hiç görmedin çünkü evin sol tarafında kalıyorlar.”

“Hiç dışarı çıkmazlar mı?”

“Çıkarlar, ama sağ taraftan uzak duruyorlar çünkü sen orada kalıyorsun ve seni rahatsız etmek istemiyorlar. Senin özel yaşamına ne kadar önem verdiğini biliyorlar.”

“Ama kendilerini hiç göstermemek. Bu özel yaşam fikrini biraz fazla ileri götürmek olmuyor mu?”

Clara, “Hiç de değil,” dedi. “Özetleme çalışman üzerine konsantre olmak için kesin bir yalnızlığa gereksinimin var. Sana bugün bir misafirimiz olduğunu söylediğimde, evin sol tarafındaki akrabalarımın birisinin bizim olduğumuz yere gelerek seninle tanışacağını söylemek istemiştin. O seninle konuşmayı çok istiyordu, ama senin kendini gereken en az düzeyde temizleyene kadar beklemen gerekiyordu. Sana onunla karşılaşmanın nagual'la karşılaşmadan bile daha yorucu olduğunu söylemiştim. Yeterince güç depolamış olman gerekiyor yoksa nagual'da olduğu gibi dibe gidersin.”

Clara yaprakları karnıma koymama ve onları bezle bağlamama yardım etti.

Clara, “Bu yapraklar ve bu kuşak seni o kadının şiddetli saldırılarından koruyacak,” dedi ve sonra bana bakarak hafif bir sesle ekledi “ve başka darbelerden de. Onun için ne olursa olsun, bunu çıkartma.”

Sinirlice daha fazla yaprağı kuşağın içine sokuşturarak, “Bana ne olacak,” diye sordum.

Clara omuz silkti. “Bu senin gücüne bağlı,” dedi ve kuşaktaki düğümü iyice sıkıştırdı. “Ama senin haline bakılırsa, ancak Tanrı bilir.”

Parmaklarım titreyerek gömleğimin düğmelerini ilikledim ve onu bol pantolonumun içine soktum. Karnımda geniş safran rengi bantla sismiş gibi görünüyordum. Yapraklar karnımı kaplayan gevrek, kaşındırıcı bir yastık gibiydi. Ama gittikçe karnımdaki gerginlik ve titreme durdu; karnım sıcaklaştı ve tüm bedenim gevşemiş hissetti.

Clara, “Şimdi yaprak yığınının üstüne otur ve tavukları yaptığını yap.” dedi.

Ona şaşırmış bir yüzle bakmış olmalıydım ki bana, “Kuluçkaya yatan tavukların ne yaptığını sanıyorsun,” diye sordu.

“Gerçekten bilmiyorum, Clara.”

“Bir tavuk hareketsiz kalır ve tüm dikkatini onlara yönelterek, altındaki yumurtaları dinler. Dinler ve konsantrasyonunun değişmesine asla izin vermez. Böyle kararlı bir halde istencini civcivlerin yumurtadan çıkması için kullanır. Bu hayvanların doğal olarak

yaptıkları, ama insanların unuttukları, onun için de geliştirmeleri gereken, sessiz bir dinlemedir.”

Clara geniş, soluk gri bir kayanın üzerine oturdu ve yüzünü bana döndü. Kayanın doğal bir girintisi vardı ve bir koltuğa benziyordu.

“Şimdi bir tavuk gibi uyukla ve ben konuşurken içsel kulağınla dinle. Rahmindeki sıcaklığa konsantre ol ve dikkatinin dağılmasına izin verme, çevrendeki seslerin farkında ol, ama zihninin onları izlemesine izin verme.”

“Gerçekten burada böyle oturmalı mıyım, Clara? Yani yalnızca tazeleyici bir uyku alsam daha iyi olmaz mı?”

“Korkarım hayır. Sana söylediğim gibi misafirimizin varlığı kötü bir biçimde yorucudur. Eğer enerji toplamayı başaramazsan, acınacak biçimde halsiz düşersin, inan bana, o benim gibi yumuşak değildir. O daha çok nagual'a benzer, acımasız ve serttir.”

“O neden o kadar yorucu?”

“Bu konuda yapabileceği bir şey yok. O insanlardan ve onların isteklerinden o kadar uzaklaşmıştır ki onun enerjisi seni tümüyle karışıklık içine itebilir. Artık onun fiziksel bedeniyle eterik çifti arasında bir fark kalmamıştır. Demek istediğim o ki, o usta bir büyücüdür.”

Clara bana dikkatle baktı ve gözlerimin alındaki koyu renk çizgiler üzerine yorum yaptı. Beni, “Gece lambanın ışığında okuyordun, değil mi?” diye azarladı. “Neden odalarımızda elektrik olmadığını sanıyorsun?”

Ona onun evine geldiğim günden beri bir tek sayfa bile okumadığımı, çünkü özetlemenin ve benden yapmamı istediği tüm diğer şeylerin bana başka bir şey için zaman bırakmadığını söyledim. “Ayrıca pek okumayı fazla sevmem,” diye itirafta bulundum. “Ama zaman zaman koridordaki raflardaki kitaplara göz atıyorum.” Ona aslında söylemek istediğim oraya üzerime vazife olmadığı halde kitapların onun akrabaları tarafından alınıp alınmadığını araştırmak için gittiğimi söylemedim.

Clara güldü ve “Ailemin bazı üyeleri okumayı çok severler. Ben onlardan biri değilim,” dedi.

“Ama sen zevk için okumaz mısın, Clara?”

“Ben değil. Ben bilgi için okurum. Ama bazı başkaları zevk için okurlar.”

Önemsiz bir şey söylüyormuş gibi, “O zaman neden kitapların hiçbirinin eksildiğini görmüyorum,” diye sordum.

Clara kıkırdarak güldü. “Onların evin sol tarafında kendi kitaplıkları var,” dedi, sonra bana, “Sen sen zevk için okumaz mısın, Taisha?” diye sordu.

“Maalesef, ben de bilgi için okurum,” dedim.

Clara'ya benim için okuma zevkinin ben daha ilkokuldayken başından yok edildiğini

söyledim. Babamın bir kitap dağıtım firmasının sahibi olan bir arkadaşının, ona kutularla baskısı tükenmiş kitap verme alışkanlığı vardı. Babam onları saklar ve bana edebi kitapları verirdi, bunları ev ödevlerime ek olarak okumamı söylerdi. Onun her sözcüğü okumam gerektiğini söylemesini her zaman normal karşıladım. Dahası, bir kitabı bir diğerine başlamadan önce bitirmem gerektiğini düşünürdüm. Daha sonra bazı kişilerin aynı anda birkaç kitaba birden başlayarak canları istediği gibi birinden diğerine geçtiklerini öğrendiğimde bu benim için tam bir sürpriz olmuştu.

Clara bana baktı ve sanki ben kayıp bir vakaymışım gibi kafasını salladı, “çocuklar baskı altında garip şeyler yaparlar,” dedi. “Şimdi neden bu kadar bazı şeyleri içinden gelen yenilmesi zor bir hisle yaptığını anlıyorum. Bahse girerim şimdi o öyküleri anımsamaya kalksan, bulacağın şeyden sok olursun, çocukken, bize verilen şeyleri asla sorgulamayız, aynı senin bir kitabı başından sonuna kadar okuman gerektiğini sorgulamadığın gibi. Ailemin tüm üyeleri çocuklara yapılanlarla ilgili ciddi kavgaları vardır.”

“Senin ailenle tanışmak benim için bir takıntı oldu, Clara.”

“Bu çok doğal. Sana onlardan o kadar sık söz ettim ki.”

“Sadece o değil, Clara,” dedim. “Bu daha çok fiziksel bir his. Neden olduğunu bilmiyorum, ama onları düşünmeyi bırakamıyorum. Onları rüyamda bile görüyorum.”

Bunu söylediğim anda, bir şeyler kafamda yerli yerine oturdu. Clara'yı açık sözlülükle sorguya çektim. O ve kuzeni benim kını olduğumu bildiğine göre, birdenbire aklıma onun öbür akrabalarını da tanıyıp tanımadığımı sormak geldi.

Clara sanki bu çok açık bir şeymiş gibi, “Doğal olarak hepsi de seni tanıyorlar,” dedi, ama sorumu yanıtlamadı.

Onların kim olabileceğini kesinlikle hayal edemiyordum. “Şimdi sana açıkça sunu sormama izin ver, Clara. Ben onları tanıyor muyum?” diye ısrar ettim.

“Tüm bunlar olanaksız sorular, Taisha. Sanırım en iyisi bunları sormaman.”

Suratımı astım. Yaprak yığınının üzerinden kalktım ama Clara beni yeniden hafifçe aşağı itti. “Tamam, tamam. Küçük Bayan Meraklı,” dedi. “Eğer bu senin yerinde kalmanı sağlayacaksa, sana söyleyeceğim. Onların hepsini tanıyorsun, ama kesinlikle onlarla karşılaştığını anımsamıyorsun. Eğer akrabalarımдан herhangi birisi karşıda dursaydı, benim tahminim onları hiç tanımayacaktın. Ama aynı zamanda, içindeki bir şey son derece büyük bir heyecan duymana neden olacaktı. Şimdi tatmin oldun mu?”

Onun yanıtı beni birazcık bile olsun tatmin etmemişti. Aslında, yanıtı benim Clara'nın bana bilerek gizemli şeyler söylediğine, beni yönlendirdiğine, sözcüklerle oynadığına inanmama neden oldu.

Nefretle, “Bana işkence etmekten gerçekten hoşlanıyor olmalısın, Clara,” dedim.

Clara yüksek sesle güldü. “Seninle oynamıyorum,” dedi. “Bizim ne olduğumuzu ve ne yaptığımızı açıklamak dünyadaki en yorucu iş. Keşke bunu daha iyi açıklayabilseydim, ama bunu yapamam. Onun için ortada açıklanacak bir şey olmadığı halde açıklamalar

yapılmasında ısrar etmeyi sürdürmek anlamsız bir şey.”

Yerde rahatsız olarak yana kaydım. Bacaklarım uyuşmuştu. Clara bana karnımın üzerine yatmamı ve kafamı sağ kolumun dirseğimden bükerek üstüne koymamı önerdi. Öyle yaptım ve bu pozisyon bana rahat geldi. Yer ve yapraklar beni, zihnim sakin ama tetikte olarak, kök salmış hale getiriyordu. Clara öne eğildi ve başımı sevgiyle okşadı. Sonra gözlerini gözlerime dikerek bana öyle garip bir biçimde baktı ki onun elini yakaladım ve bir an için elimde tuttum. Yumuşak bir sesle, elimi bıraktırarak, “Şimdi gitmeliyim, Taisha,” dedi, “ama seni mutlaka tekrar göreceğim.” Yeşil gözlerinde ışıldayan kehribar zerreler vardı. Ve onların parıltısı gördüğüm son şeydi.

Birisi sırtıma bir sopayla vurduğunda uyandım. Garip bir kadın tepemde duruyordu. Uzun boylu, ince ve son derece etkileyiciydi. Yüz hatları zarafetle biçimlendirilmişti; küçük ağız, düzgün dişler, mükemmel bir burun; oval bir yüz; ince, neredeyse şeffaf beyaz İskandinav ten; parlak, kıvrıkcık gri saçlar.

Gülümsediği, zaman, onun cüret ve duyarlılık dolu, genç bir kız olduğunu düşündüm. Sakin görüldüğünde, kıta Avrupa’sından modağa uygun ve olgun bir kadın gibi görünüyordu. Sık giysisi zarifti, özellikle de ayakkabıları, bu, iyi giyimli kadınların rahat ayakkabılar giymesinin her zaman ağır başlı durduğu, Birleşik Devletlerde hiç görmediğim bir şeydi.

Kadın Clara’dan hem daha yaşlı hem de daha gençti; yası kesinlikle daha fazlaydı, ama görünümü ondan daha gençti. Ve yalnızca içsel yaşamsallık diyebileceğim bu: şeye sahipti. Bunun tersine, Clara hala gelişme çağında görünüyordu, bu varlıksa bitmiş üründü. Son derece farklı, belki de bir başka türün üyeleri kadar farklı, birisinin beni büyük bir merakla incelediğini biliyordum.

Ayağa kalktım ve hemen kendimi tanıttım. Kadın sıcakça karşılık verdi.

İngilizce olarak, “Ben Nelida Abelar’ım,” dedi. “Burada diğer arkadaşlarımla birlikte oturuyorum. Onların ikisini tanıyorsun, Clara ve nagual, John Michael. Kalanlarımızla da yakında tanışacaksın.”

Sesi hafifçe yükselip alçalarak konuşuyordu. Sesi hoştu ve o kadar tanıdık geliyordu ki kendimi ona bakmaktan alamıyordum. Kadın, sanırım bu sürprizden dolayı, yüz kaslarımın gülümseyecek biçimde donup kalmasına güldü. Onun gülüşünü de uzaktan tanıyor gibiydim; bu gülüşü daha önce duyduğumu düşündüm. Aklımdan bu kadını bir yerde görmüş olduğum geçti, ama nerede olduğunu çıkartamıyordum. Ona daha fazla baktıkça, onu bir zaman tanıyor ama şimdi unutmuş olduğumdan daha da emin hale geldim.

Bana endişeli bir sesle, “Neyin var, canım,” diye sordu. “Daha önce karşılaştığımızı mı düşünüyorsun?”

Heyecanla, “Evet, evet,” dedim, çünkü onu nerede gördüğümü anımsamak üzere gibiydim.

Acele etmeme gerek olmadığını anlamama yol açan yatıştırıcı bir sesle, “Önünde

sonunda anımsayacaksın,” dedi. “Özetleme yaparken yaptığın temizleyici soluk sonunda, rüyaların da dahil olmak üzere, yaptığın her şeyi anımsamanı sağlayacak. O zaman nerede ve ne zaman karşılaştığımızı bileceksin.”

Ona baktığım ve bu kadar savunmasız yakalandığım için utandım.

Ayağa kalkıp ona baktım, meydan okur gibi değil, ama korkuyla.

Şaşkınlıkla, “Siz kimsiniz,” diye sordum.

Gülümseyerek, “Sana kim olduğumu söyledim,” dedi. “Şimdi, eğer benim önemli bir kimse olup olmadığını bilmek istiyorsan, düş kırıklığına uğrayacaksın. Ben önemli birisi değilim. Ben yalnızca özgürlüğü arayan bir grup insandan birisiyim. Nagual'la tanıştığın için, senin için bir sonraki adım benimle tanışmaktı. Bunun nedeni senden benim sorumlu olmam.”

Onun benden sorumlu olduğunu duyunca, bir panik dalgası deneyimledim. Tüm yaşamım boyunca bağımsızlığımı kazanmak için savaşıyordum ve bunun için elimden geldiğince şiddetle savaşıyordum.

“Kimsenin benden sorumlu olmasını istemiyorum,” dedim. “Şimdi birisinin kontrolü altına giremeyecek kadar zorlu bir savaş verdim.”

Bana saldıracağını sanmıştım, ama o güldü ve omzuma hafifçe vurdu. “Asla öyle olacağını söylemek istemedim,” dedi. “Kimse seni kontrol etmek istemiyor. Nagual'ın senin boyun eğmez kişiliğin üzerine bir açıklaması var. O senin gerçekten savaşçı bir ruhun olduğuna inanıyor. Aslında, o senin tartışılmaz bir biçimde, ama olumlu bir anlamda, çılgın olduğunu düşünüyor.”

Nagual'ın benim çılgınlığımla ilgili açıklamasının annemin bana alışmışın dışında ve umutsuz koşullar altında hamile kalmasından olduğuydu. Nelida sonra bana annemle babamın geçmişi üzerine onlardan başka kimsenin bilemeyeceği gerçekleri anlattı. Bana, annemle babam Güney Afrika'da yasarlar ve çalışırken, annemin bana hamile kalmasından önce, babamın asla açıklamadığı nedenlerden dolayı hapsedildiğini söyledi. Ben her zaman onun hapishanede değil de politik tutuklama kampında olduğunu hayal etmiştim. Nelida babamın bir gardiyanın hayatını kurtardığını söyledi. Daha sonra, o gardiyan önemli bir anda onu görmezden gelerek babamın kaçmasına yardım etmişti.

Nelida, “Onun izleyenleri arkasında bırakarak,” diye sürdürdü, “karısını görmeye, onunla yaşamında son kez olarak beraber olmaya gitti. Yakalanacağından ve öldürüleceğinden emindi. O ihtiraslı ölüm kalım sarılsında, annen sana hamile kaldı. Babanın hissetmekte olduğu yoğun korku ve yaşam ihtirası sana aktarıldı. Bunun sonucunda, sen yerinde duramayan, boyun eğmez olarak ve özgürlük için bir ihtirasla doğdun.”

Onun sözcüklerini güçlükle duyabiliyordum. Bana açıkladığı şeyden öylesine hayrete düşmüştüm ki kulaklarım uğulduyordu ve dizlerimin bağı çözülüyordu.

Yere düşmemek için bir ağacın gövdesine yaslanmak zorunda kaldım. Ben konuşmadan

önce o sözlerine devam etti.

“Annenin o kadar mutsuz olmasının ve babanın gizliden gizliye hor görmesinin nedeni onun annenin ailesinden kalan tüm varlığını, bu hatalar her ne olursa olsun, kendi hatalarını kapatmak için kullanmış olmasıydı. Paraları bitti ve sen dogmadan Güney Afrika'yı terk etmek zorunda kaldılar.”

“Annem ve babamla ilgili benim bile emin olmadığım şeyleri nasıl bilebilirsiniz,” diye sordum.

Nelida gülümsedi, “Bunları biliyorum çünkü senden sorumluyum,” diye yanıtladı.

Yeniden bir korku dalgasının içimi sardığını ve beni titrettiğini hissettim. Eğer annemle babamın sırlarını biliyorsa benimle ilgili şeyleri de biliyor olmasından korkmuştum. Kendimi her zaman, öznel zapt edilemez kalemde, emin hissetmişim. Sahte bir güvenlik hissine kapılmışım, hissettiklerim, düşündüklerim ve yaptıklarım onları gizli tuttuğum sürece, başka kimse bunları bilmediği sürece bir şeyi değiştirmeyeceğinden emindim. Ama şimdi bu kadının benim içse benliğime ulaşabildiği açıktı.

Umutsuzca bulunduğum yeri doğrulamak gereksinimi duyuyordum.

Küstahça, “Eğer ben bilisiysem,” dedim, “kendimim. Kimse benden sorumlu değildir. Ve kimse beni kontrol edemez.”

Nelida benim patlak vermeme güldü. Saçlarımı nagual'ın yaptığı gibi karıştırdı, bu hem yatıştırıcı hem de tanıdık bir hareketti. Arkadaşça bir ses tonuyla, “Kimse seni kontrol etmeye çalışmıyor, Taishika,” dedi. Onun kibarlığı kızgınlığımı geçirdi. “Sana tüm bunları söyledim çünkü seni çok özel bir is için hazırlamam gerekiyor.”

Onu dikkatle dinledim çünkü sesinin tonundan bana korkunç bir şeyi açıklayacağını sezmişim.

“Clara seni en sanatsal ve etkili biçimde su anki düzeyine getirdi. Ona sonsuza kadar minnettar kalacaksın. Şimdi görevini bitirdiği, için gitti. Ve isin üzücü yanı su ki sen ona gösterdiği dikkat ve kibarlığı için teşekkür bile etmedin.”

Üzerime korkunç, adlandırılmaz bir his çöktü. “Bir dakika,” diye mırıldandım. “Clara gitti mi?”

“Evet, gitti.”

“Ama geri gelecek, değil mi,” diye sordum.

Nelida kafasını olumsuz anlamda salladı. “Hayır. Sana söylediğim gibi onun görevi bitti.”

O anda, tüm yaşamım boyunca hissettiğim tek gerçek duyguyu hissettim. Bununla karşılaştırıldığında, daha önce hissettiğim hiçbir şey gerçek değildi; ne kızgınlığım, ne öfkeye kapılmam ve sevgi patlamalarım, ne de kendime acımam on anda duyduğum içimi dağlayan acıyla karşılaştırıldığında gerçek değildi. Bu o kadar yoğun ki, beni uyuşturdu. Ağlamak istedim, ama ağlayamadım. O zaman gerçek acının gözyaşlarına neden olmadığını anladım.

“Peki, Manfred, o da mı gitti,” diye sordum.

“Evet. Onun seni koruma görevi de bitti.”

“Peki ya nâgâl? Onu tekrar görecek miyim?”

Nelida elime dokunarak, “Büyücülerin dünyasında her şey olasıdır,” dedi. “Ama bir şey kesindir; bu değerini bilmeden kabul edeceğimiz bir dünya değil. Bu dünyada, teşekkürlerimizi şimdi dile getirmeliyiz, çünkü yarın yoktur.”

Ona boş gözlerle, tümüyle sersemlemiş olarak baktım. Nelida bana baktı ve fısıldadı, “Gelecek yoktur. Bunun farkına varmanın zamanı. Ve özetlemeyi bitirdiğin ve geçmişini tümüyle sildiğin zaman, geriye kalan tek şey şimdi olacaktır. Ve o zaman anlayacaksın ki şimdi sadece bir andan ibarettir, başka bir şey değildir.”

Nelida hafifçe sırtımı okşadı ve bana solumamı söyledi. O kadar acı içindeydim ki soluğum durmuştu. Yalvarırcasına, “Bir gün farklı olacak mıyım? Benim için bir şans var mı?” diye sordum.

Nelida bana yanıt vermeden arkasını döndü ve eve doğru yürüdü. Arka kapıya geldiğinde, bana işaret parmağıyla çağırarak işaret etti.

Arkasından koşmak istedim ama kımıldayamadım. İnlemeye başladım, sonra içimden son derece garip bir sızlama, pek insansı olmayan bir ses çıktı. O zaman Clara'nın neden koruyucu kuşağını karnımın etrafına sardığını anladım-beni bu darbeden korumak içindi. Yaprak yığınının üzerinde yüzüstü vattım ve onlara beni boğan bir hayvan çığlığı attım. Bunu yapmam şiddetli acımı geçirmedi. Kristallerimi çıkarttım, onları parmaklarıma yerleştirdi ve kollarımla saatin tersi yönünde gittikçe küçülen daireler çizdim. Kristalleri tembelliğime, korkaklığıma ve yararsız kendime acıma duygularıma doğru yönlendirdim.

16 BÖLÜM

Nelida beni arka kapıda sabırla bekliyordu. Sakinleşmem saatler aldı. Öğleden sonra geç saatlerdi. Onu izleyerek eve girdim. Koridorda, oturma odasının dışında, Nelida öyle aniden durdu ki neredeyse ona çarpıyordum.

“Clara'nın sana söylediği gibi, ben evin sol tarafında oturuyorum,” dedi. “Ve seni de oraya alacağım. Ama önce, oturma odasına gidelim ve biraz oturalım ki sen soluklan.”

Soluk soluğa kalmıştım ve kalbim bana rahatsızlık verecek derece hızlı atıyordu.

Onu, “Fiziksel kondisyonum iyi,” diye temin ettim. “Her gün Clara'yla kung fu çalışıyordum. Ama su anda pekiyi hissetmiyorum.”

Nelida, “Soluksuz kalmış olmaktan dolayı endişelenme,” dedi. “Bedenimin enerjisi senin üzerine baskıda bulunuyor. Kalbinin hızlı atmasına neden olan şey o fazladan basınç. Enerjime alıştığında, bir daha seni rahatsız etmeyecek.”

Nelida elimi tuttu ve yerdeki bir mindere oturarak sırtımı bir koltuğa dayamama yardım etti.

“Şimdiki gibi heyecanlı olduğunda, belinin arkasını bir mobilyaya yasla. Ya da kollarını arkana götürerek ellerini böbreklerinin üstüne koy.”

Sırtım öyle yaşlı olarak yerde oturmanın üzerimde kesinlikle gevşetici bir etkisi olmuştu.

Birkaç saniyede, normal olarak solur hale gelmiştim ve karnımdaki kasılmalar geçmişti.

Nelida'nın önümde bir yukarı bir aşağı yürümesini izledim.

Gevşemiş, rahat yürüyüşünü sürdürerek, “Şimdi, bir şeyi anlamayı ve aklında tutmanı istiyorum,” dedi. “Senden sorumlu olduğumu söylediğimde, senin nihai özgürlüğünden benim sorumlu olduğumu söylemek istiyorum. Onun için bana bağımsızlık savaşıyla ilgili daha fazla boş laf etme. Senin ailene karşı verdiğin kaprisli kavgayla ilgilenmiyorum. Olarla aran ömrün boyu açık olduğu halde kavganın bir amacı ya da yönü yoktu. Senin doğal gücüne ve zorlayıcı itkine iyi bir neden vermenin zamanı geldi.”

Yürüyüşünün hiç de sinirlice olmadığına farkına vardım. Sinirli değildi de sanki benim dikkatimi çekmek için bu şekilde yürüyordu çünkü bu tavırlarıyla beni tümüyle rahatlatmış ama dikkatimi korumamı sağlamıştı.

Ona Clara ve Manfred'i görüp göremeyeceğimi bir defa daha sordum. Nelida bana, içinde bir parçacık bile açığa duygusu bulunmayan gözlerle baktı; içim titredi.

“Hayır, onları görmeyeceksin,” dedi. “En azından bu dünyada. Her ikisi de seni büyük uçuşa hazırlamak için ellerinden gelenin en iyisini kusursuzca yaptılar. Sadece çiftini uyandırmayı ve soyut alana geçmeyi başarırısan yeniden karşılaşacaksınız. Eğer bunu yapamazsan yaşadıkların, bir süre için başkalarıyla konuşacağın ya da kendine saklayacağın ve sonra da zamanla unutulacak olan anıların olacaklar.”

Ona, Clara'yı ve Manfred'i asla unutmayaçağım, onları bir daha görmesem de benim bir parçam olacaklarına yemin ettim. Ve içimden bir şey bunun böyle olacağını bildiği halde, böyle bir ayrılığa katlanamıyordu. Ömrüm boyunca kolayca yaptığını gibi ağlamak istedim ama her nasılsa kristallerle yaptığım büyü geçişlerim işe yaramıştı; ağlamak yaşamımdan çıkmıştı. Şimdi gerçekten ağlamaya gereksinim duyduğumda ağlayamıyordum. İçimde bir boşluk vardı. Her zaman olduğum gibiydim: soğuk. Bir farkla ki, artık bunun için bahanelerim yoktu. Clara'nın bana söylediğini, soğukluğun zalimlik ya daha kalpsizlik değil kararlı bir kendini ayrı tutma olduğunu anımsadım. Sonunda acıma duygularına sahip olmamanın ne anlama geldiğini anlamıştım.

Nelida, içinde bulunduğum durumu hissederek, "Yitirdiklerin üzerine odaklanma," dedi. "En azından şu an için. Onun yerine gel kaçınılmaz olana, soyut uçuşa kalkışmak için gerekli olan enerjiyi toplamakla uğraşalım. Şimdi bize, özellikle de bana ait olduğunu biliyorsun. Bugün evin, benim oturduğum tarafına gelmeyi denemelisin."

Nelida ayakkabılarını çıkarttı ve karşımdaki koltuğa oturdu. Zarif bir hareketle dizlerini göğsüne çekti ve ayaklarını koltuğun üzerine koydu. Uzun eteği baldırlarına çekildiğinden yalnızca ayak bilekleri ve ayakları görünüyordu.

"Şimdi utangaç, eleştirel ya da müstehcen olmamaya çalış," dedi.

Sonra ben tepki veremediğim eteğini kaldırdı ve bacaklarını ayırdı. "Vajinama bak," dedi. "Bir kadının bacaklarının arasındaki delik, rahmin enerjetik bir açılımıdır, hem güçlü hem de becerildi bir organdır."

Dehşete kapılmıştım. Nelida'nın üzerinde iç çamaşırları yoktu. Onun kasıklarını görebiliyordum. Bakışlarımı çevirmek istedim ama hipnotize olmuşum. Yalnızca ağzım yarı açık bir halde bakabiliyordum. Nelida'nın tüyleri yoktu ve bacakları kesinlikle herhangi bir kırışık ya da yağ olmamacasına sert ve düzdü.

Nelida en ufak bir utanma belirtisi bile olmaksızın, "Ben dünyada bir kadın olarak var olmadığım için rahmim normal, disiplinsiz bir kadınınkinden farklı bir hâle geldi," dedi. "Onun için bana küçültücü bir gözle bakmamaksın."

Nelida gerçekten de güzeldi ve ben tam bir kıskançlık hissi duydum. Yaşım onun en fazla üçte biri kadardı ve ben benzeri bir biçimde asla onun kadar iyi görünemezdim. Her zaman, sanki saklayacak bir şeyim varmış gibi, uzun elbiseler giyerdim. Kendi utangaçlığımı anımsayarak, kibarca başka tarafa baktım ama bundan önce, yalnızca enerji olarak adlandırabileceğim şeye bir göz attım: vajinasının etrafındaki alan ona baktığımda başımı döndüren bir enerji yayıyordu.

Gözlerimi kapadım ve onun benim hakkımda ne düşündüğüne önem vermedim. Nelida'nın kahkahası sonsuz bir çağlayan gibiydi, yumuşak ve coşkun.

"Şimdi tümüyle gevşemiş durumdasın," dedi. "Yeniden bana bak ve kendini şarj etmek için birkaç derin soluk al."

Anı bir korkuyla, ama onun vajinasına bakmaktan değil aklıma gelen düşünceden duyduğum korkuyla, "Bir dakika bekle, Nelida," dedim. Çıplaklığını göstermesi bana

anlaşılabilir bir şey yapmıştı: kederimi azaltmış ve tüm iffet taslamalarımı bıraktırmıştı. Bir anda Nelida ile son derece yakınlaşmıştım. Acınacak bir biçimde kekeleyerek, Nelida ya farkına vardığım şeyi söyledim.

Nelida neşeyle, “Rahimden gelen enerjinin tam olarak buna yol açması gerekiyor,” dedi. “Şimdi gerçekten, bana bakmalı ve derin bir soluk almalısın ondan sonra kalbindekileri analiz edebilirsin.”

Bana söylediğini yaptım ve hiçbir utanç duymadım. Onun enerjisini soluyarak içime çekmek, sanki aramızda sözcüklere gerek duymayan bir bağ oluşturmuş gibi, bana garip bir biçimde zindelik vermişti. Nelida eteğini yeniden baldırlarına çekerek, “Rahmin enerjisini kontrol ederek ve dolaştırarak mucizeler yaratabilirsin,” dedi.

Nelida, rahmin ilk işlevinin soyumuzun sürmesini sağlamak için çocuk doğurmak olduğunu açıkladı. Ama kadınların bilmedikleri bir şey vardı: rahim ayrıca incelikli ve karmaşık ikincil işlevlere sahipti. Ve onunla benim geliştirmekle ilgilendiğimiz işlevlerin bunlar olduğunu söyledi.

Nelida, sözlerinde beni de içerdiğinde öylesine sevinmiştim ki, karnımın içinde bir gıdıklanma hissi duydum. Nelida, rahmin en önemli ikincil işlevinin çift için bir yönlendirme birimi görevi görmek olduğunu açıklarken onu dikkatle dinledim. Erkeklerin çiftlerini yönlendirmek için aklın ve istencin bir bileşimini kullanmaya ihtiyaçları varken, kadınların rahmi, tümü çifti korumak ve beslemek için yaratılmış çok sayıda gizli özellik ve işlevi olan güçlü bir enerji kaynakları vardı.

Nelida, “Tüm bunlar tabii ki kendini, erkeklerin senin içine bıraktığı tüm engel olucu enerjiden kurtulduysan olanaklıdır,” dedi. Tüm cinsel etkinliklerini baştan sona özetlemen ve bırakman bunu gerçekleştirecektir.”

Nelida, rahmi kullanmanın çifte ulaşmanın son derece güçlü ve doğrudan bir yöntemi olduğunu vurguladı. Bana doğrudan doğruya vajinanın açıldığıyla soluyarak yapılan, daha önceden öğrenmiş olduğum büyücülük geçişini anımsattı.

Nelida, “Rahim, dişi hayvanların olanları hissettikleri ve bedenlerini düzenledikleri yoldur,” dedi. “Rahim yoluyla, kadınlar yapmak ya da yıkmak ya da çevrelerindeki her şeyle bir olmak için güç üreterek bunu çiftlerinde depolayabilirler.”

Yine karnımdaki bir gıdıklanma, bu kez cinsel organlarıma ve bacaklarıma içine yayılan hafif bir titreşim hissettim.

Nelida, “Diğer de denilen çifte ulaşmanın, rallimin enerjisini kullanmanın dışındaki bir yolu, harekettir,” diye sürdürdü. “Clara, sana büyücülük geçişlerini bu nedenle öğretti. Bugün gelecek olan şeye kendini uygun olarak hazırlaman için kullanman gereken iki geçiş var.”

Nelida dolaba yürüdü ve hasır bir örtü çıkarıp yere serdikten sonra bunun üzerine yatmamı söyledi. Sırtüstü yattığımda, bana dizlerimi biraz kırmamı, kollarımı göğsümün üzerinde birleştirmemi, ardından da önce sağ tarafa sonra sol tarafa yuvarlanmamı söyledi. Bana bu hareketi yedi kez tekrarlattı. Yuvarlanırken, omurgamı omuzlarımdan biraz

bükmem gerekiyordu.

Nelida bana yeniden bağdaş kurup oturmamı ve sırtımı koltuğa dayamamı söyledi, kendisiye diğer koltuğa oturdu. Yavaşça ve hafifçe burnundan soluk aldı. Sonra sanki havada eliyle bir delik açıyormuş gibi sol kolunu ve elini dışarı ve yukarı hareket ettirdi. Sonra içeriye uzandı, bir şey tuttu ve kolunu geri çekti. Bu, bana uzun bir ipin havadaki bir delikten çekildiği izlenimini verdi. Sonra aynı hareketleri sağ kolu ve eliyle yaptı.

O, büyücülük geçişini yaparken, bunun, Clara'nın gösterdiği hareketlere benzer olduğunun farkına vardım ama aynı zamanda daha farklı, daha hafif, daha akışkan, daha fazla enerjiyle yüklüydü. Clara'nın büyücülük geçişleri savaş sanatları teknikleri gibiydi; zarif ve içsel güçle doluydu. Nelida'nın geçişleri uğursuz, tehditkâr ama aynı zamanda da izlemesi zevk vericiydi; sinirsel bir enerji yayıyordu ama heyecanlı değildi.

Geçişini yaparken Nelida'nın yüzü güzel bir maske gibiydi. Yüz hatları simetrik, mükemmeldi. Onun son derece güzel hareketlerini kendini son derece uzak tutarak ve yaptığı işten ayrı kalarak yapışını izlerken, Clara'nın bana Nelida'nın acıması olmadığını söylediğini anımsadım.

Nelida, “Bu geçiş, tüm gördüklerimizin altında yatan genişlikten enerji toplamak içindir,” dedi. “Bir delik açmaya ve gözle görülebilir biçimlerin dış görünüşünün arkasına ulaşarak onu ayakta tutan enerjiyi kavramaya çalış. Bunu şimdi yap.”

Onun akışkan, zarif hareketlerini taklit etmeye çalıştım ama ona göre katı ve sakar olduğumu hissettim. Hayal gücümü ne kadar zorlarsam zorlayayım, bir delikten içeri uzandığımı ve enerjiyi yakaladığımı hissedemiyordum. Yine de geçişi bitirdikten sonra, kendimi güçlü ve enerji dolu hissettim.

“Eterik bedenle iletişime geçmek ya da ona ulaşmak pek zor değildir. Rahmi ve hareketlen kullanmaktan başka, ses de onun dikkatini çekmenin güçlü bir yoludur.”

Nelida, sözcüklerimizi farkındalık kaynağımıza —çifte- sistematik olarak yönlendirmek yoluyla, kişinin o kaynağın kendini göstermesini sağlayacağını açıkladı.

“Tabii ki yeterli enerjimiz varsa,” diye ekledi. “Eğer yeterli enerjimiz varsa, önümüzde düşünülmeyecek bir şeyi açmak için yalnızca birkaç seçilmiş sözcük ya da yinelenen ses yeterli olur.”

“O sözcükleri çifte tam olarak nasıl yönlendirebiliriz?” diye sordum.

Nelida kollarını uzatarak salladı. “Çift neredeyse sonsuzdur,” dedi. “Çünkü tıpkı fiziksel bedenın diğer fiziksel bedenlerle ilişki için de olması gibi, çift de evrensel yaşam kuvveti ile iletişim içindedir.”

Aniden ayağa kalktı. “Büyü geçişlerimizi yaptık ve ayrıca bolca da konuştuk,” dedi. “Şimdi iş yapıp yapamayacağımızı görelim. Evin sol tarafına giden kapının önünde durmanı istiyorum. Çok sakın olmanı ama çevrendeki her şeyin tümüyle farkında olmanı istiyorum.”

Onu koridor boyunca, her zaman kapak duran kapıya kadar izledim. Clara bana, tüm aile bireyleri evde olduğunda bile bu kapının kapak durduğunu açıklamıştı. Bana hiçbir koşul altında, ne kadar merak duyarsam duyayım, o kapıyı asla açtırmayacağıma söz verdiğini için kapıya pek dikkat etmemiştim.

Şimdi ona bakarken, olağandışı hiçbir şey görmüyordum; evdeki diğerleri gibi sıradan tahta bir kapıydı. Nelida onu dikkatle açtı. Aynı evin diğer tarafına giden sağ taraftaki koridor gibi bir koridor vardı.

Nelida, arkamda bana yakın durarak, “Bir sözcüğü tekrarlamayı istiyorum,” dedi. “Sözcük ‘istenç’. Senin üç ya da dört kez ya da daha fazla sayıda ‘istenç’ demeni istiyorum, ama bu sözcüğü derinliklerinden çıkart.”

“Derinliklerimden mi?”

“Sözcüğün orta bölgeden yüksek sesle ve net bir biçimde, patlar gibi çıkmasına izin ver. Aslında ‘istenç’ sözcüğünü bütün gücünle bağırmalısın.”

Tereddüt ettim. Bağırmaktan nefret ederdim ve insanların benimle konuşurken seslerini yükseltmelerini sevmezdim. Çocukken, bağırmanın kibar olmadığını öğrenmişim ve annemle babamın yüksek sesle tartışmalarını duymaktan korkardım.

Nelida, “Utangaç olma,” dedi. “Olabildiğinçe yüksek sesle ve gerektiği kadar fazla defa bağır.”

“Ne zaman duracağımı nasıl bileceğim?”

“Bir şey olduğunda ya da sana hiçbir şey olmadığı için durmanı söylediğimde durursun. Haydi yap! Şimdi!”

“İstenç” sözcüğünü söyledim, sesim tereddütlü, zayıf, kendinden emin olmayan bir biçimde çıktı. Bana bile ikna edicilikten yoksun geliyordu. Ama onu tekrarlamayı sürdürdüm, her defasında daha güçlü yineledim. Sesim daha derinden gelmiyordu ama tiz ve yüksek çıkmaya başladı, taa ki kendimi benim olmayan, tüyleri diken diken eden bir çılgınlıkla kendimi neredeyse bayıltacak derecede bir şoka sokana kadar. Ama bunu daha önce duymuştum. Bu Clara’yla Manfred’in, beni ağacın altında bırakarak, eve koştukları gün duyduğum tiz gürültüydü. Titremeye başladım ve başım o kadar kötü döndü ki, olduğum yerde ikiye bükülerek kapının çerçevesine yaslandım.

Nelida, “Hareket etme,” dedi ama çok geçti. Çoktan pelte gibi yere yatmışım bile.

Nelida sertçe, “Ayakta kalman gerekirken hareket etmen çok kötüydü,” dedi. Ama benim bayılmak üzere olduğumu görünce bir gülümseme ekledi. Yanıma çömeldi ve beni iyileştirmek için ekerimi ve boynumu ovdu.

Sırtımı duvara dayayarak, “Beni neden bağırttın?” diye mırıldandım.

Nelida, “Çiftinin dikkatini çekmeye çalışıyorduk,” dedi. “Görünüşte evrensel farkındalığın iki düzeyi vardır: gözle görülür olanın, düzenin, düşünülebilen ya da isim verilebilen her şeyin düzeyi ve tüm nesneleri yaratan ve ayakta tutan enerjinin kendini göstermeyen düzeyi.

“Biz dil ve akıla güvenmediğimiz için,” diye sürdürdü, “gözle görünen düzeyini gerçek olarak kabul ederiz. Bu, bir düzeni varmış gibi görünür ve durağan ve önceden tahmin edilebilir. Ama aslında anlaşılması zor ve her an değişen bir şeydir. Bizim sürekli gerçek olarak nitelendirdiğimiz şey yalnızca kavranılamaz kuvvetin yüzeysel görünüşüdür.”

Uykum gelmişti, onun sözlerini zar zor dinleyebiliyordum. Daha fazla hava almak için birkaç kez esnedim. Gözlerimi, ona dikkatimi verdiğim izlenimi yaratmak için abartılı bir şekilde açtığımda güldü.

“Tüm bu bağırımlarla yapmak istediğimiz şey,” diye sürdürdü, “gözle görülebilir gerçekliğin değil, onun yerine görünmeyenin, senin varlığının kaynağı olan kuvvetin, seni boşluktan geçireceğini umduğumuz kuvvetin dikkatini çekmek.”

Nelida’nın söylediklerini dinlemek istiyordum ama garip bir düşünce beni rahatsız edip durdu. Tam yere yığılmadan önce, bir an için gözüme nadir görülen bir şey ilişti. O kapının arkasındaki koridordaki havanın, aynı evde uyuduğum ilk gece odamın karanlığının olduğu gibi kabarcıklar çıkarttığını fark ettim.

Nelida konuşmasını sürdürürken yeniden koridora bakmak için döndüm ama o önüme geçti ve görmemi engelledi. Yere eğildi ve ben bağırırken Clara’nın bedenimin orta bölümüne bağladığı koruyucu yığından düşmüş olan bir yaprağı aldı.

Yaprağı benim görmem için kaldırarak, “Belki de bu yaprak olanları açıldığı kavuşturmamıza yardımcı olabilir,” dedi. Nelida sanki dikkatimin dağınık olduğunu biliyormuş ve zihnim yine başka bir yere gitmeden önce olabildiğince fazlasını yapmak istiyormuş gibi hızlı konuştu. “Dokusu kuru ve kırılgan; biçimi yassı ve yuvarlak, rengi, içinde bir parça koyu kırmızı olan kahverengi. Bunun bir yaprak olduğunu duyularımız, algı organlarımız ve nesnelere isim veren düşüncelerimiz sayesinde biliyoruz. Onlar olmaksızın yaprak soyut, arı, farklı hâle gelmemiş enerjidir. Bu yaprağın içinden akan aynı gerçek olmayan, eterik enerji her şeyin içinden akar ve onları ayakta tutar. İzler diğer her şey gibi, bir yandan gerçeğimiz, diğer yandansa yalnızca görüntüleriz.

Nelida, yaprağı en küçük bir dokunuşta parçalanacak kadar narin bir şeymiş gibi dikkatle yere bıraktı.

Sanki zihnimin onun söylediklerini özümsemesini beklermiş gibi bir an sustu ama dikkatim yine kapıdan koridorun sonundaki geniş bir pencereden akan ışık telciklerini gördüğüm koridora kaymıştı. Gözüme bir an için erkekler ve kadınların dalgalanan bir görüntüsü ilişti; yanı üç ya da dört kişinin bir an için kafalarını koridora açılan kapılardan çıkardıklarını görür gibi oldum. Hepsi birden benim bağırımlarımdan dolayı uyanmış ve gürültünün ne olduğunu görmek için kafalarını yatak odalarından dışarı çıkarmış gibi görünüyordu.

Nelida bana, “Sen kesinlikle disiplinsizsin,” diye bağırdı. “Dikkatini toplayabildiğin süre çok kısa.”

Nelida’ya gördüğüm şeyi söylemeye çalıştım ama beni bir bakışıyla susturdu. Omurgamdan yukarıya, boyuma giden bir ürperti hissettim ve sonunda istemsiz olarak

titredim. O zaman orada kafam karışmış ve savunmasız bir hâlde otururken, şimdiye kadar aklıma gelen en garip düşünce aklıma geldi: Nelida bana tanıdık görünüyordu çünkü onu bir rüyada görmüştüm. Aslında onu yalnızca bir rüyada değil, kendini tekrar eden bir dizi rüyada görmüştüm ve koridordaki insanlar...

Nelida, “Zihninin bu noktadan öteye gitmesine izin verme!” diye bağırdı. “Buna sakın cüret etme! Beni duyuyor musun? Dikkatinin dağılmasına cüret etme! Senin bölünmemiş dikkatinin burada benimle olmasını istiyorum.”

Beni ayağa kaldırıp tüm gücümü toplamamı söyledi. Gücümü toplamak için elimden geleni yaptım çünkü kesinlikle gözümü korkutmuştu. Her zaman kimsenin beni kontrol edemeyeceğine inanmaktan gurur duyardım ama bu kadının bir bakışı düşüncelerimi durdurup beni aynı anda kokuya ve dehşete düşürebiliyordu.

Nelida, kafamın üstüne bir parmak boğumuyla sertçe vurdu. Bu, onun bağırmasının beni tedirgin ettiği kadar kolaylıkla aklımı başıma getirdi.

Nelida, “Sürekli olarak konuşuyordum çünkü Clara beni, konuşmanın seni rahatlatmanın ve ilgini çekmenin en iyi yolu olduğuna ikna etti,” dedi. “Senin ne pahasına olursa olsun bu kapıdan geçmeye hazır olmanı istiyorum.”

Nelida’ya, onu rüyalarımda gördüğüme emin olduğumu söyledim. Ama hepsi bu kadarla kalmıyordu; kafalarını kapılarından uzatan kişileri de tanıdığımı hissediyordum.

Ona bu kişilerin sözünü ettiğimde, Nelida bir adım geriye çekildi ve bana sanki bedenimde işaretler arıyormuş gibi dikkatle bakış. Bir an için sessiz kaldı, belki de bir şeyleri bana açıklayıp açıklamamaya karar veriyordu.

“Nagual’ın ve Clara’nın sana söylediği gibi, biz bir grup büyücüyüz. Biz bir soyuz ama ailesel bir soy değiliz. Bu evde o soyun iki kolu var ve her birinin sekiz üyesi bulunuyor. Clara’nın kolunun üyeleri Graular ve benim kolumun üyeleri Abdallardır. Köklerimiz zamanın derinliklerinde kaybolmuştur. Kendimizi nesillerle sayarız. Ben güce sahip olan neslin bir üyesiyim ve bu da benim grubumun bildiklerini bana benzeyen birisine öğretebilirim demektir. Bu durumda, bu kişi sensin. Sen bir Abelarsın.”

Nelida arkamda durdu ve beni koridora doğru döndürdü. “Şimdi daha fazla konuşmak yok. Koridora dön ve yemden istenç’ diye bağır. Hepimizle tanışmaya hazır olduğunu düşünüyorum.”

Üç kez “istenç” diye bağırdım. Bu kez sesim ince ve keskin çıkmadı, evin duvarlarının ötesine doğru güçlüce yankılandı. Üçüncü bağırıpta, koridordaki hava köpürmeye başladı.

Milyarlarca küçük köpük sanki hepsi aynı anda aydınlatılmış gibi parladı.

Bana sesi uzaktan gelen bir jeneratörü anımsatan hafif bir vızıltı duydum. Onun insanı hipnotize eden sesi beni içeri, Nelida ile benim durmakta olduğumuz sınırdan içeri çekti. Kulaklarım tılandı ve onları açmak için sürekli yutkunmak zorunda kaldım. Sonra vızıltı durdu ve kendimi benim odamın olduğu, evin sağ tarafındaki koridorla aynı biçimdeki bir

koridorun ortasında buldum. Bu koridor insanlarla doluydu. Hepsi odalarından çıkmıştı ve bana başka bir gezegenden gelmiş ve onların gözlerinin önünde materyaliz e olmuşum gibi baktılar.

Aralarında, koridorun uzak başında, Clara'yı gördüm. Işıldayan ir gülümsemesi vardı ve beni gidip ona sarılmaya çağırarak kollarını açtı. Sonra, ayaklarıyla yeri eşeler gibi yapan Manfred'i gördüm. O da beni gördüğüne Clara kadar sevinçliydi. Onlara doğru koştum ama tahta zeminde adımlarımı hissetmek yerine havada uçtuğumu hissettim. Clara ile Manfred'i ve koridordaki tüm diğerlerini geçip gitmem beni üzdü. Hareketlerim üzerinde •kontrolüm yoktu; tek yapabildiğim onların yanından, koridorun, evin ötesine, ağaçların ve tepelerin ötesindeki kör edici bir parıltıya ve sonunda tümüyle siyah bir durağanlığa doğru uçup giderken büyük bir acıyla Clara'nın ve Manfred'in adlarını bağırmaktı.

17 BÖLÜM

Rüyamda, bahçede yeri kazdığımı görüyordum ki, boynumdaki keskin bir acı beni uyandırdı. Gözlerimi açmadan, boynumu koyup rahatlatmak için el yordamıyla yastıkları aradım. Ama ellerim boşlukta kaldı. Yastıkları bulamıyordum; altımdaki yastığı bile hissedemiyordum. Sanki önceki gece çok yiyip içmişim de hazımsızlık çekiyormuşum gibi sallanmaya başladım. Yavaş yavaş gözlerimi açtım. Tavanı ya da duvarları görmek yerine, dallar ve yeşil yapraklar gördüm. Kalkmaya çalıştığımda, etrafımdaki her şey hareket etmeye başladı. Yatağımda olmadığının farkına vardım; bir çeşit deri koşum takımıyla havada asılıydım ve sallanan etrafımdaki dünya değil bendim. Her türlü kuşkunun ötesinde bunun bir rüya olmadığını biliyordum. Duyularım kaostan bir düzen yaratmaya çalıştığında, makaralarla bir ağacın en yüksek dalma kaldırılmış olduğumu gördüm.

Beklenmedik bir biçimde bağlanmış olarak uyanma duygusu, üzerine aklımda hiçbir şeyin olmadığını farkına varmak eklenerek, bir anda bende bir yükseklik korkusu yarattı. Ömrüm boyunca hiç ağaca tırmanmamış tim. Bağırarak yardım çağırmaya başladım. Kimse yardıma gelmedi onun için sesim kısılana kadar çığlık atmaya devam ettim. Yorulmuş olarak, orada hareketsiz bir ceset gibi asılı kaldım. Fiziksel olarak korkmuş olmak boşaltım işlevlerimin kontrolünü yitirmeme neden olmuştu. Her yerim kirlenmişti. Ama çığlık atmak korkularımı yok etmişti. Çevreme bakındım ve yavaşça durumumu değerlendirmeye başladım.

Kollarımın ve ellerimin serbest olduğunun farkına vardım ve kafamı aşağıya döndürdüğümde beni neyin asılı tuttuğunu gördüm. Belimden, göğsümden ve bacaklarımdan kalın kahverengi deriden kemerlerle bağlanmışım. Ağacın gövdesinin etrafında, kollarımı uzattığımda ulaşabildiğim bir başka kemer vardı. İpin ucu ve ona bağlı bir makara o kemerdeydi. O zaman kendimi serbest bırakmak için yapmam gereken tek şeyin ipi bırakarak aşağıya inmek olduğunu gördüm. İpe ulaşmak ve kendimi aşağıya indirmek bana büyük bir acı verdi; çünkü kollarım ve ellerim titriyordu. Ama bir kez yere indiğimde, bedenimi saran kayışları açıp koşumdan kurtulmayı başardım.

Evin içine koşarak Clara'ya seslendim. Onu bulamayacağımı hissediyordum ama bu bilinçli bir emindikten çok bir duyguydu. Otomatik olarak onu aramaya başladım ama ne o ne de Manfred hiçbir yerde yoktu. O zaman, her nasılsa her şeyin değiştiğini fark ettim; ama her şeyin nasıl, ne zaman ve hatta neden eskiden farklı olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bir şeyin tamir edilmez bir şekilde kırılmış olduğuydu.

Uzun bir içsel konuşmanın içine düştüm. Kendimi, Clara'nın tam ona en çok gereksinimim olduğu zaman gizemli yolculuklarından birine çıktığını söyledim. Sonra onun burada olmamasının başka açıklamalarının olabileceğini düşündüm. Benden bilerek uzak duruyor ya da evin sol tarafındaki akrabalarını ziyaret ediyor olabilirdi. Sonra Nelida ile karşılaşmamı anımsadım ve Clara'nın o kapıyı asla açmamam gerektiği yolundaki uyarısını göz ardı ederek sol taraftaki koridorun kapısına koştum. Kapı kilitliydi. Ona kapıdan birkaç kez seslendim sonra kapıyı öfkeyle tekmeleyerek yatak odama gittim. O kapının da kilitli olması cesaretimi kırdı. Çileden çıkmış bir halde koridordaki diğer yatak odalarının kapılarını açmaya çalıştım. Bir depo dışında hepsi de kilitliydi. Clara, oradan uzak durmamı söylediği için oraya hiç girmemiştim. Ama o kapı her zaman aralık dururdu ve kapının önünden her geçişimde içeriye bakardım.

Bu kez içeriye girdim, Clara ve Nelida'yı kendilerini göstermeleri için çağırdım. Oda karanlıktı ama ağzına kadar, ömrümde gördüğüm en garip eşyalarla doluydu. Aslında oda, acayip heykeller, kutular ve sandıklarla o kadar doluydu ki, hareket edebilecek yer bile yoktu. Arkadaki duvarın cumbasındaki güzel, renkli pencereden biraz ışık geliyordu. Bu, odadaki tüm nesnelerin üzerine ürkütücü gölgeler düşüren tatlı bir pırıltıydı. Bu bana, dünyayı kat etmiş olan ve artık kullanılmayan zarif okyanus gemilerinin depolarının da böyle bir yer olduğunu düşündürttü. Altımdaki zemin aniden sallanmaya ve gacırdamaya başladı ve etrafımdaki nesneler kayıyor gibi göründü. İstemsiz bir çığlık attım ve odanın dışına koştum. Kalbim o kadar hızlı ve güçlü atıyordu ki, onu sakinleştirmek için birkaç dakika ve çok derin soluklar gerekti.

Koridorda, o depo odasının karşısındaki gömme dolabın açık olduğunu ve tüm elbiselerimin düzgünce askılara asılmış ya da katlanarak raflara konmuş olduğunu gördüm. Eve geldiğim ilk gün Clara'nın bana vermiş olduğu ceketin yakasına iğnelenmiş, bana yazılmış bir not gördüm. Üzerinde, "Taisha, bu notu okuyor olman ağaçtan inmiş olduğun anlamına geliyor. Lütfen söylediklerimi harfi harfine yerme getir. Eski odana gitme çünkü orası kilitli. Bundan sonra koşumlarınla ya da ağaç evinde uyuyacaksın. Hepimiz uzun bir yolculuğa çıktık. Tüm eve senin bakman gerekiyor. Elinden gelenin en iyisini yap!" yazıyordu. Altında "Nelida" diye bir imza vardı.

Şaşkınlık içerisinde, nota uzun süre baktım, tekrar tekrar okudum. Nelida eve benim bakmam gerektiğini söylemekle ne demek istemişti? Burada yalnız başıma ne yapmam gerekiyordu. O korkunç koşumun içinde bir ağırlık gibi asılı halde uyuma fikri, bana en ürkütücü hisleri veriyordu. Gözlerimden yaşların akmasını istedim. Kendim için üzüntü duymak istedim çünkü önceden uyarmadan beni yalnız başıma ve öfke içinde bırakmışlardı: bunların hiçbirini yapamıyordum. Olduğum yerde tepinerek hiddetimi arttırmaya çalıştım. Ama yine, acınacak bir biçimde başarısızlığa uğradım. Sanki içimdeki bir şey kapanmış, beni olanlara aldırılmaz ve bildik duygularımı ifade edemez kılmıştı. Ama

kendimi terk edilmiş hissediyordum. Bedenim her zaman ağlamaya başlamadan önce olduğu gibi titremeye başladı. Ama bunun ardından fışkıran şey bir gözyaşı seli değil bir anılar akışı ve rüyaya benzeyen görüntülerdi.

O koşum takımına asılı aşağıya bakıyordum. Aşağıda insanlar ağacın dibinde durmuş gülüyor ve ellerini çırpıyorlardı. Bana bağırarak dikkatimi çekmeye çalışıyorlardı. Sonra hepsi birden aslan kükremesini andın bir ses çıkardılar ve gittiler. Bunun bir rüya olduğunu biliyordum. Ama Nelida ile karşılaşmamın kesinlikle bir rüya olmadığını biliyordum. Elimdeki not bunun bir kanıtıydı. Emin olmadığını şey ağaçta neden ve ne kadar süreli asılı olduğumdu. Elbiselerimin durumuna ve ne kadar aç olduğuma bakılırsa orada günlerdir duruyor olabilirdim. Ama oraya nasıl çıkmıştım?

Dolaptan elbiselerimin bazılarını aldım ve yıkanıp üstümü değiştirmek için dışarıdaki tuvalete gittim. Yeniden temiz olduğumda, mutfığa bakmamış olduğum aklıma geldi. Clara'nın orada yemek yiyor olabileceği ve onu çağırdığımı duymamış olduğu umudunu duydum. Kapıyı açtım ama mutfakta kimse yoktu. Dolaşıp yemek aradım. Sobanın üzerinde en sevdiğim türlerden bir tencere dolusunu buldum ve umutsuzca Clara'nın onu benim için bıraktığına inanmak istedim. Tadına baktım ve içimi çektim. Sebzeler küp biçiminde kesilmek yerine ince ince dilimlenmişti ve neredeyse hiç et yoktu. Yemeği Clara'nı' yapmadığını ve onun gittiğini biliyordum. Önce türlüyle yemek istemedim ama som derece açtım. Raftan bir tabak aldım ve ağzına kadar doldurdum.

Ancak yemeğimi yedikten sonra içinde bulunduğum durumu değerlendirirken bakmayı unuttuğum bir yer daha olduğu aklıma geldi. Clara'yı ya da Nagual'ı orada bulma umuduyla aceleyle mağaraya gittim. Ama kimseyi bulamadım; Manfred'i bile. Mağaranın ve tepelerin yalnızlığı bana öyle bir hüznün duygusu verdi ki, ağlayabilmek için her şeyimi verirdim. Daha dün nasıl konuşacağını bilen bir dilsizin ümitsizliği ile mağaraya girdim. Oracıkta ölmek istedim ama bunun yerine uyuyakaldım.

Uyandığımda eve geri döndüm. Şimdi herkes gitmiş olduğuna göre, diye düşündüm, ben de gidebilirim. Arabanın park edilmiş olduğu yere yürüdüm. Clara arabamı sürekli olarak kullanıyor ve kentteki bir serviste bakımını yaptırıyordu. Kontağı açtım ve arabanın mükemmel bir şekilde çalışması içimi rahatlattı. Bazı eşyalarımı bir torbaya tıktıktan sonra arka kapıya kadar gittim ama içimi güçlü bir suçluluk duygusu doldurdu. Nelida'nın notunu yeniden okudum. Notta Nelida benden eve bakmamı istiyordu. Evi böyle terk edemezdim. Elimden gelen en iyisini yapmamı söylemişti. Bana belirli bir görev verdilerini ve yalnızca bu görevin ne olduğunu bulmak için bile olsa, kalmam gerektiğini düşündüm. Eşyalarımı dolaba geri koydum ve kendimle ilgilenmek için koltuğa yattım.

Attığım bütün o çılgınlık ses tellerimi kesinlikle zedelemişti. Boğazım çok kötü acıyordu; ama bunun dışında fiziksel açıdan iyi durumda görünüyordum. Şok, korku ve kendine acıma geçti ve geriye kalan tek şey o koridorun ardında çok önemli bir şey olduğuna dair hissettiğim güçlü duyguydu. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım kapıyı geçtikten sonra ne olduğunu anımsayamıyordum.

Bu temel sorunlardan başka, bir de ciddi sorunum vardı: odun sobasını nasıl yakacağımı bilmiyordum. Clara bana bunu nasıl yapacağımı defalarca göstermişti ama ben bu işi, belki

de sobayı kendi başıma yakmamın gerekeceğini hiç beklemediğimden öğrenememiştim. Aklıma gelen bir çözüm ateşi gece boyunca besleyerek canlı tutmaktı.

Aceleyle, ateşe sönmeden daha fazla odun atmak için mutfığa gittim. Ayrıca daha fazla su kaynattım ve bunun birazıyla tabağımı yıkadım. Suyun kalanını kalın, ters çevrilmiş bir koni gibi görünen kireçtaşı filtreye döktüm. Sağlam dövme demirden ayakların üzerinde duran büyük kap, kaynar suyu damla damla süzdü. Filtrenin altında suyun toplandığı kaptan yüzüme birkaç kepçe su döktüm. Soğuk, tadı güzel sudan içtim, sonra eve dönmeye karar verdim. Belki de Clara ya da Nelida bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söyleyen başka not bırakmışlardı.

Yatak odalarının kapılarının anahtarlarını aradım. Koridordaki camlı dolapta farklı isimlerle işaretlendirilmiş anahtarlar buldum. Üzerinde Nelida'nın adı yazılı olanı aradım; anahtarın benim yatak odamın kilidine uyduğunu görmek beni şaşırttı. Sonra Clara'nın adının yazılı olduğu anahtarı aldım ve onun uyduğu kilidi bulana kadar farklı kapıları denedim. Anahtarı çevirdim ve kapı açıldı ama iş onun odasına girmeye ve içeridekilere bakmaya geldiğinde bunu yapamadım. Clara gitmiş olsa bile, özel hayatını korumaya hakkı olduğunu düşündüm.

Kapıyı yeniden kapatıp kilitledim ve anahtarları, onları bulduğum yere geri koydum. Oturma odasına döndüm ve sırtımı Nelida'nın bana gergin olduğumda yapmamı önerdiği gibi koltuğa yaslayarak yere oturdum. Bu kesinlikle sinirlerimi yatıştırmama yardımcı oldu. Yeniden arabama binip gitmeyi düşündüm. Ama gerçekte hiçbir gitme isteği duymuyordum. Meydan okumayı kabul etmeye ve bu sonsuza kadar sürse de, onlar olmadığı sürece eve bakmaya karar verdim.

Yapacağım başka bir şey olmadığından, aklıma kitap okumayı deneyebileceğim geldi. Kitaplara karşı olan eski olumsuz deneyimlerimi özetlemiştim ve onlara karşı olan eski tutumumun değişip değişmediğini denemek istedim. Kitap raflarına göz atmaya gittim. Kitapların çoğunu Almanca, bazılarının İngilizce, birazının da İspanyolca olduğunu gördüm. Kitapları hızla taradım ve almanca kitapların çoğunun botanik üzerine olduğunu gördüm; ayrıca zooloji, jeoloji, coğrafya ve denizbilim (oşinografi) üzerine olanları da vardı. Gözden uzak başka bir rafta bir dizi İngilizce astronomi kitabı vardı. Ayrıca bir raftaki kitaplar İspanyolca kitaplar, edebiyat, roman ve şiirlerdi.

Önce astronomi üzerine yazılmış la ta plan okumaya karar verdim, çünkü bu konu beni her zaman büyülemişti. Bol resimli ince bir kitabı aldım ve sayfalarını çevirmeye başladım. Ama kısa süre sonra uyuyakaldım.

Uyandığımda evin içi zifiri karanlıktı ve arka kapıya el yordamıyla gitmek zorunda kaldım. Jeneratörün bulunduğu sundurmaya giderken mutfaktan ışık geldiğinin farkına vardım. Birinin jeneratörü çalıştırmış olması gerektiğini düşündüm. Belki de Clara geri dönmüştür diye sevinerek aceleyle mutfığa gittim. Mutfığa yaklaştığımda yumuşak bir sesle söylenen İspanyolca bir şarkı duydum. Bu Clara değildi. Ses, bir erkek sesiydi ama Nagual'ın sesi değildi. Büyük bir korkuyla yoluma devam ettim. Ben daha kapıya varamadan bir adam kapıdan kafasını çıkarttı ve beni görünce yüksek sesle çığlık attı. Ben de aynı zamanda çığlık attım. Görünüşe bakılırsa onun beni korkuttuğu kadar ben de onu

korkutmuştum. Kapıdan dışarı çıktı ve bir an için orada birbirimize bakarak durduk.

Adam inceydi ama bir deri bir kemik değildi; sıırım gibi ama kaslıydı. Benim boyumdaydı ya da belki 2-3 santimetre daha uzundu, 1.75 kadardı. Tamircilerin giydiğine benzer mavi bir tulum giymişti. Teni açık pembe renkteydi. Saçları griydi. Sivri bir burnu ve çenesi, çıkık elmacık kemikleri ve küçük bir ağzı vardı.

Gözleri bir kuşunki gibi koyu renk ve yuvarlak ama parlak ve canlıydı. Göz aklarını zar zor görebiliyordum. Ona baktığımda sanki yaşlı bir adam değil de egzotik bir hastalık nedeniyle cildinde kırıxıklıklar oluşmuş bir çocuğa baktığım izlenimine kazandım. Adam aynı anda hem yaşlı hem de genç, sevimli ama tedirgin edici görünüyordu. Ondan en iyi lise İspanyolcamla bana kim olduğunu söylemesini ve evde bulunuş nedenini açıklamasını rica ettim.

Bana merakla baktı. Neredeyse aksansız bir İngilizceyle, “İngilizce biliyorum,” dedi. “Yıllarca Clara’nın akrabalarıyla Arizona’da yaşadım. Adım Emilito; ben hizmetçiyim. Sen de ağaçta yaşayan olmalısın.”

“Pardon?”

Bana doğru birkaç adım atarak, “Sen Taisha’sın, değil mi?” dedi. Kolayca ve çevik bir şekilde hareket ediyordu.

“Evet, ben Taisha’yım. Ama benim için ağaçta yaşayan demen de neyin nesi?”

“Nelida bana, senin ana binanın ön kapısının yanındaki büyük ağaçta yaşadığını söyledi. Bu doğru mu?”

Kafamı otomatik olarak evet anlamında salladım ve ancak o zaman kalın kafalı bir maymunun bile gözünden kaçmayacak bir şeyin farkına vardım: ağaç, evin yasaklanmış ön tarafında, doğuydu; yalnızca tepedeki gözlem noktasından görebileceğim alandaydı. Bunun farkına varmak heyecanlanmama neden olmuştu çünkü artık bana yasaklanmış olan bölgeyi keşfetmekte serbest olduğumu anlamıştım.

Heyecanım Emilito’nun kafasını sanki bana açıyormuş gibi sallamasıyla sona erdi. Omzuma hafifçe vurarak , “Ne yaptın, seni zavallı kız?” diye sordu.

Bir adım geriye çekilerek, “Hiçbir şey yapmadım,” dedim. Emilito açıkça yanlış bir şey yaptığım için bir ceza olarak ağaca asıldığını ima ediyordu.

Gülümseyerek, “Dur, dur, işine burnumu sokmak istemedim,” dedi. “Benimle kavga etmek zorunda değilsin. Ben önemli bi kişi değilim. Sadece bir hizmetçiyim, kiralanmış bir yardımcıyım. Ben onlardan bi kişi değilim.”

“Kim olduğun umurumda değil,” diye yapıştırdım. “Sana söyledim, ben hiçbir şey yapmadım. “

Yeniden mutfağa gitmek için arkasını dönerek, “Tamam, eğer bundan söz etmek istemiyorsan, benim için fark etmez,” dedi.

Son sözü söylemek isteyerek, “Bu konuda konuşacak bir şey yok,” diye bağırdım.

Ona bağırmakta hiç zorlanmamıştım; bu, eğer genç ve yakışıldı olsa yapmakta

zorlanacağım bir şeydi. Yeniden, “İşimi zorlaştırma. Ben patronum. Nelidabenden bu eve bakmamı istedi. Notunda öyle diyor,” diye bağırdım ve bu yaptığıma şaşırdım.

Emilito sanki yıldırım çarpmış gibi yerinden sıçradı. “Sen garip bi kişisin,” diye mırıldandı. Sonra boğazını temizledi ve bana, “Daha fazla yaklaşmaya kalkışma. Yaşlı olabilirim ama hala güçlüyüm. Burada çalışmamın içine yaşamımı riske atmak ya da aptalların hakaretine uğramak girmiyor. İş bırakacağım,” diye bağırdı.

Bana ne olduğunu anlayamadım. Özür dileyerek, “Bir dakika,” dedim. “Sesimi yükseltmek istemedim ama son derece sinirliyim Clara ve Nelida beni hiçbir uyarı ya da açıklamada bulunmadan terk ettiler.”

Emilito, benim kullandığım özür dileyen ses tonuyla, “Tamam, ben de bağırarak istemedim,” dedi. “Yalnızca gitmeden önce seni neden ağaca astıklarını anlamaya çalışıyordum. Yanlış bir şey mi yaptın diye sormam ondandı. İşine burnumu sokmak istemedim.”

“Ama sizi temin ederim bayım, ben hiçbir şey yapmadım, inanın bana.”

“O zaman neden ağaçta yaşıyorsun. Bu insanlar çok ciddidir. Bunu bos yere yazmazlar. Dahası, senin onlardan birisi olduğun belli. Eğer Nelida sana, eve bakmanı söyleyen bir not bıraktıysa onunla yakın arkadaş olmalısınız. O, kimseye zamanını ayırmaz.”

“Gerçek şu ki,” dedim, “beni neden ağaçta bıraktıklarını bilmiyorum. Nelida ile evin sol tarafındayım, bir sonra bildiğim şey, boynum kırılmış olarak o ağaca asılı uyandığımdı. Çok korkmuştum.”

Herkes gitmişken, kendimi tek başıma buluşumu anımsayınca, yeniden rahatsızlık duymaktan kendimi alamadım. Bu garip adamın önünde titreyip terleye başladım.

“Evin sol tarafında mıydın?” Emilito’nun gözleri büyüdü; yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardı.

“Bir an için oradaydım ama sonra her şey siyaha döndü,” dedim.

“Ve ne gördün?”

“Koridorda insanları gördüm. Birçoğunu.”

“Kaç kişi derdin?”

“Koridor insanla doluydu. Belki yirmi ya da otuz kişiydi.”

“O kadar çok mu? Ne garip!”

“Neden garipmiş?”

“Çünkü bütün gece evde o kadar çok kişi yoktu. O zaman evde yalnızca on kişi vardı. Biliyorum çünkü ben hizmetçiyim.”

“Tüm bunlar ne anlama geliyor?”

“Keşke bilseydim! Ama bana senin bir şeyin var gibi geliyor.”

Üzerime tanıdık bir kötü kader bulutunun çökmesiyle kanım dondu. Bu, çocukken,

doktorun muayenesinde benim mono n kleoz olduğumu bulduğunda hissettiğim duygunun aynıydı. Bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama mahvolmuş olduğumu biliyordum ve herkesin yüzündeki ifadeden, bunu onların da bildiği anlaşılıyordu. Bana penisilin iğnesi yaparlarken öylesine güçlü bir çığlık attım ki bayıldım.

Hizmetçi nazikçe, “Dur, dur,” dedi. “Bu kadar kızmak hiçbir işe yaramaz. Duygularını incitmek istemedim. Benim koşum takımlarıyla ilgili olarak bildiklerimi anlatmama izin ver. Belki de bu olanları açığa kavuşturur. Onu, iyileştirmeye çalıştıkları kişi... yani... Yani biraz kafadan çatlak olduğu zaman kullanırlar. Ne dediğimi anlıyor musun?”

“Ne demek istiyorsunuz, bayım?”

Gülümseyerek, “Bana Emilito de,” dedi. “Ama lütfen ‘bayım’, deme. Ya da bana, herkesi John Michael Abelar’a Nagual dediği gibi, hizmetçi diyebilirsiniz. şimdi, mutfağa gidelim, orada masaya oturup daha rahat konuşabiliriz.”

Birlikte mutfağa gidip oturduk. Bardağıma, sobanın üzerinde ısıttığı sıcak sudan döktü ve onu bana getirdi.

Karşımdaki banka oturarak, “şimdi, koşum takımlarına gelince,” diye söze başladı, “onunla zihinsel hastalıkları iyileştirirler. Ve çoğunlukla birisini keşileri kaçırdığında koyarlar.”

“Ama ben deli değilim,” diye karsı  ıktım. “Eğer sen ya da bir başkası benim deli olduğumu ima edecekse, ben gidiyorum.”

Emilito, “Ama deli olmalısın,” dedi.

“Bu kadarı yeter. Eve geri dönüyorum.” Gitmek için ayağa kalktım.

Hizmetçi beni durdurdu. Yatıştırıcı bir ses tonuyla, “Bekle, Taisha. Deli olduğunu söylemek istemedim. Belki de başka bir açıklaması olabilir,” dedi. “Bu insanlar bir şey yapıyorsa mutlaka bir açıklaması vardır. Belki de şendeki bir zihinsel hastalığı iyileştirmeyi değil, onlar evde yokken gücünü toplayacağını düşündüler. Seni o nedenle koşum takımlarına koydular. Yanlış sonuca varmak benim hatamdı. Lütfen  z rlerimi kabul et.”

Geçip gitmiş olan şeylerin geçmişte kalmasını istiyordum ve yeniden masaya oturdum. Dahası hizmetçiyle aramı iyi tutmalıydım çünkü belli ki o, sobayı yakmayı biliyordu. Ayrıca kendimi hakarete uğramış hissetmeyi sürdürecek enerjim yoktu. Bu noktada onun haklı olduğunu düşündüm. Ben deliydim. Yalnızca hizmetçinin bunu bilmesini istememiştim.

Kendimi rahat hissediyormuş gibi görünmeye çalışarak, “Yakında mı oturuyorsun, Emilito?” diye sordum.

“Hayır. Burada evde oturuyorum. Odam senin dolabının karşısında.”

“Yani heykeller ve eşyalarla dolu o depoda mı oturuyorsun?” diye sordum. “Peki, benim dolabımın nerede olduğunu nereden biliyorsun?”

Emilito sırtarak, “Bana Clara söyledi,” dedi.

“Ama eğer burada yaşıyorsan nasıl oldu da seni görmedim?”

“Ah, bu açıkçası farklı saatlerde dışarı çıkmamızdan. Gerçeği söylemek gerekirse, ben de seni hiç görmedim.”

“Bu nasıl olabilir Emilito? Ben bir yıldan fazladır buradayım.”

“Ben de arada gelip gitmek suretiyle kırk yıldır buradayım.”

İkimizde söylediklerimizin anlamsızlığına piksek sesle güldük. Beni rahatsız eden şey, derin bir düzeyde evde varlığını hissettiğim kişinin o olduğunu bilmemeli.

Ona açıkça, “Beni izlediğini biliyorum, Emilito,” dedim. “Bunu inkâr etme ve bana bunu nasıl bildiğimi sorma. Dahası, beni mutfak kapısının önünde gördüğünde kim olduğumu bildiğini de biliyorum. Öyle değil mi?”

Emilito içini çekti ve kafasını salladı. “Haklısın, Taisha. Seni tanımıştım. Ama yine de beni gerçekten de korkuttun.”

“Ama beni nasıl tanıdın?”

“Seni odamdan izliyordum. Ama bana kızma. Seni izlediğimi hissedeceğini hiç düşünmemiştim. Eğer seni rahatsız ettiysem özür dilerim.”

Ona beni neden İzlediğini sormak istedim. Beni güzel ya da en azından ilginç bulduğunu söyleyeceğini umuyordum ama Emilito konuşmayı kesti ve hava karardığı için bana ağaca çıkmamda yardımcı olması gerektiğini düşündüğünü söyledi.

“Sana bir öneride bulunmama izin ver,” dedi. “Koşum takımları yerine ağaçta uyu. Bu, heyecan verici bir deneyimdir. Uzun zaman önce olmakla birlikte, bir defasında ben de uzun bir süre o evde kalmıştım.”

Gitmeden önce, Emilito bana bir tabak lezzetli çorba ve undan yapılmış tatlılar verdi. Tam bir sessizlik içinde yemek yedik. Onunla konuşmaya çalıştım ama o yemek yerken konuşmanın sindirim için kötü olduğunu söyledi. Ona Clara ile benim yemeklerde sürekli çene çaldığımızı söyledim.

“Onun bedeni ev benimki birbirine hiç benzemiyor,” diye mırıldandı. “O demirden yapılmıştır, onun için bedenine istediği her şeyi yapabilir. Diğer taraftan, ben zayıf, küçük bedenimle dikkatli olmalıyım. Bu senin için de aynı.”

Onun, benim zayıf değil de narin olduğumu söylediğini ummakla birlikte beni küçük bedenlilerin arasına katması hoşuma gitmişti.

Akşam yemeğinden sonra, beni endişeyle ana binanın içinden ön kapıya götürdü. Evin o bölümüne hiç girmemişim ve adımlarımı bilerek yavaşlatıp olabildiğince çok yeri görmeye çalıştım, içinde uzun bir ziyafet masası, kristal kadehlerle, şampanya kadehleriyle ve tabaklarla dolu bir tabak dolabı olan çok geniş bir yemek odası gördüm. Yemek odasının yanında çalışma odası vardı. Oradan geçerken yekpare maundan bir çalışma masası ve bir duvarı boydan boya kaplayan kitaplarla dolu bir kitaplık gördüm. Bir başka odada elektrik ışıltan vardı ama içerisini göremedim çünkü kapısı yalnızca biraz aralanmıştı, içeriden gelen hafif sesler duydum.

Heyecanla, “Orada kim var Emilito?” diye sordum.

Emilito, “Hiç kimse,” dedi. “Duyduğun fısıltı rüzgârdı. Panjurlardan içeriye eserken garip oyunlar oynar.”

Ona, kimi kandırıyorsun, gibisinden baktım ve o da içeriye bakmam için kapıyı nazikçe açtı. Emilito haklıydı; oda boştu. Burası yalnızca, evin sağ tarafındakine benzeyen bir başka oturma odasıydı. Bununla birlikte, daha dikkatlice baktığımda yere düşen gölgelerde bir gariplik olduğunu fark ettim. Üzerime bir titreme geldi çünkü gölgelerin yanlış olduğunu biliyordum. Onların heyecanlı, titreşen, dans eden gölgeler olduklarına yemin edebilirdim ama odada hiçbir rüzgâr ya da hareket yoktu.

Emilito’ya fısıldayarak gördüğüm şeyi söyledim. Emilito güldü ve sırtıma hafifçe vurdu. “Aynı Clara gibi konuşuyorsun,” dedi. “Ama bu iyi. Eğer Nelida gibi konuşsaydın endişelenirdim. Nelida’nın apışarasında gücünün olduğunu biliyor musun?”

Bunu söyleyişi, sesinin tonu ve gözlerinde bir kuşunkine benzer meraklı hayret bana öyle komik geldi ki, neredeyse gözlerimden yaşlar akıncaya kadar güldüm. Gülmem, sanki içimde bir düğme kapatılmış gibi, başladığı kadar aniden duruverdi. Bu durum beni endişelendirmişti. Emilito da endişelenmiş ti çünkü benim zihinsel sağlığımdan kuşku duymışçasına ihtiyatlı bir şekilde bakıyordu.

Emilito ana kapının mandalını açtı ve beni ağacın olduğu yere götürdü. Koşum takımını üzerime geçirmeme yardım etti ve makaraları, kendimi oturur pozisyonda yukarıya çekmek için nasıl kullanacağımı gösterdi. Bana küçük bir el feneri verdi ve kendimi yukarı çektim. En üstteki dallardan ağaç evini zar zor görebiliyordum. Koşum takımının içinde ilk uyandığım yere yakındı ama çok korkmuş olduğumdan ve onu çevreleyen yoğun dallardan dolayı evi görememiştim.

Hizmetçi, yerden el fenerinin ışığını doğrudan doğruya ağaç evine tuttu ve arkamdan bana seslendi. “İçeride, gemilerde kullanılan fenerlerden bir tane var, Taisha, ama onu uzun süre kullanma. Ve sabah, aşağıya inmeden önce, aküsünün bağlantılarını çıkarmayı unutma.”

Emilito, el fenerinin ışığını ben ağaç evin önündeki girişe varıp koşumu çıkartana kadar olduğu yerde tuttu.

“İyi geceler. Şimdi gidiyorum,” diye seslendi. “İyi rüyalar.”

Onun ışığı çekip ana binaya giderken kıkırdayarak güldüğünü duyduğumu sandım. Kendi zayıf el fenerimi kullanarak ağaç eve girdim ve onun denizci feneri dediği şeyi aradım. Bu, bir rafa monte edilmiş kocaman bir lambaydı; yerde, tahtaya çivilenmiş büyük kare bir akü vardı. Evde, yerde duran kalın çubuklarla açılabilen menteşeli kepenkler vardı.

Odanın köşesinde, bir tarafına tutturulmuş tek kapaklı bir sepetin içinde lavabo vardı. Odayı gözden geçirdikten sonra büyük lambayı söndürdüm ve uyku tulumuna girdim.

Her yer zifiri karanlıktı. Cırcır böceklerini ve uzakta akan ırmağın sesini duyabiliyordum. Sesleri dinledikçe zihnime bilinmeyen korkular yerleşmeye başladı ve

daha önceden hiç hissetmediğim duyumlar duymaya başladım. Zifiri karanlık, sesleri ve hareketleri öylesine maskeliyor ve çarpıtıyordu ki, bunları sanki bedenimin içinden geliyorlarmış gibi algılıyordum. Evin her sallanışında ayak tabanlarım gıdıklanıyordu. Evden gıcırtilar geldiğinde, dizlerimin içinde seğirmeler duyuyordum ve bir dal çatırdadığında boynumun arka tarafı kütürdüyordu.

Ardından korku, bedenime ayak parmaklarımdaki bir titreme olarak girdi. Titreme ayaklarımdan bacaklarıma doğru yükselirken kalçamdan aşağının denetlemez bir şekilde zangır zangır titremesine neden oldu. Başım döndü ve nerede olduğumu bilemez hale geldim. Kapının ya da lambanın nerede olduğunu bilmiyordum. Evin sallandığını hissetmeye başladım. Bu, önce zar zor fark ediliyordu ama zemin kırk beş derece eğilene kadar gittikçe daha da fark edilir bir hâle geldi. Platformun daha da fazla eğildiğini hissederek bir çığlık attım. Kendimi koşum takımına sokma fikri korkudan taş kesilmeme neden oldu. Ağaçtan düşüp öleceğime emindim. Diğer yandan, sallanma hissi o kadar belirgindi ki platformdan kayıp aşağıya düşeceğime emindim. Bir noktada yerde yatıyor olmak yerine ayakta duruyormuşum gibi hissettim.

Her ani harekette çığlık atıyor ve kaymamak için kenardaki kirişlerden birine tutunuyordum. Tüm ağaç evi parçalara ayrılıyormuş gibi görünüyordu. Hareketten midem bulandı. Sallanmalara ve gıcırtilar öyle yoğunlaşmıştı İti, bunu hayatımın son günü olduğunu biliyordum. Tam kurtulma umudumu yitirirken akıl almaz bir şey yardımına koştu, içimden dışarıya bir ışık yayıldı. Işık, bedenimdeki tüm deliklerden dışarıya döküldü. Işık, beni patlak bir zırh gibi kaplayarak platforma sabitleyen ağır, parlak bir sıvıydı. Boğazımı tıkadı ve çığlık atmamı önledi ama aynı zamanda da göğüs bölgemi açarak daha kolay solumama neden oldu. Midemdeki gerginliği yatıştırdı ve bacaklarımda titremesini durdurdu. Tüm odayı aydınlatıyordu, onun için bir metre kadar önümdeki kapıyı görebiliyordum. Işığın parlaklığının tadını çıkarırken sakinleştim. Tüm korkularım ve endişelerim kayboldu; öyle ki, artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Gün ağarana kadar hareketsiz ve sakin bir şekilde yattım. Ertesi sabah tümüyle dinlenmiş olarak aşağıya indim ve kahvaltı etmek için mutfığa gittim.

18 BÖLÜM

Mutfak masasının üzerinde bir tabak tamale buldum. Onları Emilito'nun hazırladığını biliyordum ama görünürlerde yoktu. Bardağıma biraz su döktüm ve hizmetçinin kahvaltısını yapmış olduğunu umarak tamalelerin tamamını yedim.

Tabağımı yıkadıktan sonra sebze bahçesinde çalışmaya gittim ama hemen yoruludum. Kendime bir ağacın altında Clara'nın gösterdiği gibi yapraklardan bir öbek yaptım ve dinlenmek için onun üzerine oturdum. Bir süre, önümdeki ağacın sallanan dallarını izledim. Dalların hareketi beni çocukluğuma götürdü. Dört ya da beş yaşında olmalıydım; bir söğüt ağacının dallarına tutunuyordum. Bunu yalnızca anımsamıyordum; gerçekten oradaydım. Ayaklarım, altımda sallanıyor ve yere zar zor değiyordu. Sallanıyordum. Ağabeylerim sırayla beni iterken sevinçle çığlık atıyordum. Sonra daha yüksekteki dallara tutunmak için yukarıya sıçradılar; dizlerini yukarıya çekerek, ayaklarını yalnızca bir başka sallanış için yere değdirerek öne ve arkaya sallanıyorlardı.

Bu biter bitmez yeniden, yaşadığım her şeyi, sevinci, gülüşleri, sesleri, ağabeylerim için duyduğum hisleri soluyarak içime çektim. Geçmişimi, kafamı çevirme hareketiyle temizledim. Yavaş yavaş göz kapaklarım ağırlaştı. Yaptığım yaprak yığınının üzerine yattım ve derin bir uykuya daldım.

Kaburgalarım gelen keskin bir vuruşla uyandım. Hizmetçi beni bir değnekle dürtüyordu.

“Uyan, öğlen oldu bile,” dedi. “Dün gece evde iyi uyuyamadın mı?”

Gözlerimi açtığımda bir ışık huzmesi ağaçların tepesinde parıldadı. Aynı anda hizmetçinin yüzü de onu uğursuz gösteren bir parıltıyla aydınlandı. Üstünde dün giydiği mavi tulum vardı ve beline kabaklardan yapılmış üç matara bağlamıştı. Oturdum ve onun en büyük mataranın kapağını açıp ağzına götürmesini ve bir yudum almasını izledim. Sonra dudaklarını zevkle şapırdattı.

Bana merakla bakarak yine, “Dün gece iyi uyuyamadın mı?” diye sordu.

“Şaka mı yapıyorsun,” diye inledim. “Sana bunun gerçekten de ömrümdeki en kötü gecelerden bir tanesi olduğunu söyleyebilirim.

Dudaklarımdan bir sürü sızlanma ve şikâyet döküldü. Aynı annem gibi konuştuğumu fark ettiğimde korkarak sustum. Ona ne zaman nasıl olduğunu sorsam bana benzeri şikâyetlerde bulunurdu. Annemin bunu yapmasından ve kendimin de aynı şeyi yaptığımı düşünmekten nefret ediyordum!

“Lütfen Emilito, bu önemsiz patlamamı bağışla,” dedim. “Gözümü bile kırpmadığım doğru ama iyiyim.”

Emilito, “Senin bir ölüm meleği gibi bağırdığını duydum,” dedi. “Ya kâbus gördüğünü ya da ağaçtan düştüğünü sandım.”

Onun bana şefkat duymasını bekleyerek,” Ağaçtan düşeceğimi sandım,” dedim. “Neredeyse korkudan ölüyordum. Ama sonra garip bir şey oldu ve geceyi geçirdim.”

Emilito yere, benden emin bir uzaklıkta oturarak, merakla, “Ne gibi garip bir şey oldu,” diye sordu.

Olanları ona anlatmamak için bir neden görmediğim için geceki olayları olabildiğince ayrıntılı bir şekilde anlattım ve sonunda ışığın beni kurtarmaya geldiğini söyledim. Emilito

beni büyük bir ilgiyle, uygun yerlerde sanki tanımladığım hisleri anlıyormuş gibi kafasını sallayarak dinledi.

“Senin bu kadar becerikli olduğunu duyduğuma sevindim,” dedi. “Gerçekten de geceyi atlatabileceğini beklemiyordum. Senin bayılacağını sandım. Ve tüm bunlar, senin söyledikleri kadar kötü olmadığın anlamına geliyor.”

“Benim kötü olduğumu kim söyledi?”

“Nelida ve Nagual. Bana senin şifa bulmanı engellemem için özel emirler verdiler. Dün gece, başka bir neden için değilse bile biraz huzura kavuşmak için gelip sana yardım etmek istedimse de gelemememin nedeni buydu.”

Kabak matarasından bir yudum daha aldı. Matarayı almam için bana uzatarak, “Bir yudum içmek ister misin?” diye sordu.

Bunun içki olup olmadığını merak ederek, “içinde ne var,” diye sordum. İçki olsaydı bile bir yudum almamda bir sakınca yoktu.

Emilito bir an için tereddüt etti, sonra matarayı ters çevirdi ve güçlü bir biçimde salladı.

“İçi boş,” diye atıldım. “Beni kandırmaya çalışıyordun.”

Emilito, kafasını hayır der gibi salladı.

“Yalnızca boş gibi görünüyor,” dedi. “Ama ağzına kadar en garip içeceklerle dolu. Şimdi bundan içmek istiyor musun istemiyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedim. Bir an için benimle oyun oynayıp oynamadığını düşündüm. Onu, özenle ütülenmiş mavi tulumuyla ve belindeki kabak mataralarıyla görmek bende onun akıl hastanesinden kaçmış birisi olduğu izlenimini uyandırdı.

Emilito, omuzlarını silkti ve bana gözlerini kocaman açarak baktı. Onun, mataranın kapağını kapatarak kemerine ince bir kayışla takmasını izledim.

Merakla ve onun oyununun ne olduğunu anlamak isteğiyle, “Tamam bir yudum içeyim,” dedim.

Emilito, matarayı açtı ve bana verdi. Matarayı salladım ve içine baktım. Gerçekten de boştu. Ama onu dudaklarıma götürdüğümde, hiç alışılmamış bir tat aldım. Ağızma akan şey her neyse bir sıvıydı ama suya benzemiyordu. Daha çok, bir an için boğazımı tıkayan ve sonra hem boğazımı hem de tüm bedenimi serin bir sıcaklıkla dolduran kuru, neredeyse acı bir basınç gibiydi.

Kabak mataradan ağızma ilginç bir tozun geldiğini fark ettim. Bunun doğru olup olmadığını anlamak için, matarayı avucuma doğru salladım ama hiçbir şey çıkmadı.

Hizmetçi, şaşırdığımı fark ederek, “Kabağın içinde gözlerin görebileceği bir şey yok,” dedi.

Bir başka hayali yudum daha aldım ve güçlü bir biçimde sarsıldım. Elektrikli bir şey içimden aktı ve ayak parmaklarımda karıncalanma oldu. Karıncalanma bir şimşek gibi

bacaklarımdan yukarıya, omurgama yükseldi ve kafama girdiğinde neredeyse bayılıyordum. Hizmetçinin zıplayarak bir soytarı gibi güldüğünü gördüm. Dengemi sağlamak için ellerimle yeri tuttum. Dengemi biraz kazandığımda, Emilito'ya kızgınca, "Bu kabağın içinde ne halt var," diye sordum.

Emilito, ciddi bir ses tonuyla, "İçindekine 'istenç' denir," dedi. "Clara sana bundan biraz söz etti. Şimdi sana bunu biraz daha anlatıp anlatmamak bana bağlı."

"Bunun şimdi sana bağlı olduğunu söylerken ne damak istiyorsun, Emilito?"

"Senin yeni yardımcın olduğumu söylemek istiyorum. Clara işin bir bölümünü yaptı ve ben de geri kalanını yapmalıyım."

İlk tepkim ona inanmamak oldu. Grubun bir üyesi değil kiralanmış birisi olduğuna kendisi söylemişti. Bunun bir oynan olduğu belliydi ve artık onun oyunlarına kanmayacaktım.

Zorla gülererek, "Yalnızca bacağımı çekiyorsun, Emilito " dedim.

Emilito, "Evet, şimdi öyle yapıyorum," diyerek üzerime atladı ve gerçekten de bacağımı çekti.

Ban daha ayağa kalkamadan bacağımı bir kez daha çekerek kendi şakasını kutladı. O kadar neşeliydi ki, gülererek, çömelmiş pozisyonda bir tavşan gibi zıpladı.

"Öğretmeninin senin bacağını çekmesini sevmiyorsun, ha?" diye kıkırdadı.

Onun bana dokunmasından hoşlanmıyordum; özellikle de bacağıma dokunmasını. Ama Clara'nın da bana dokunmasını sevmiyordum. Neden dokunulmaktan hoşlanmadığım fikriyle dalga geçmeye başladım, insanlarla yaşadığım tüm olayları özetlemiş olmama rağmen, fiziksel temas ile ilgili hislerini eskisi kadar güçlüydü. Bu sorunu daha sonra incelemek üzere rafa kaldırdım çünkü hizmetçi sakinleşmişti ve tüm dikkatimi ona vermemi gerektiren bir şeyi açıklamaya başlıyordu.

Onun, "Ben, senin öğretmenimin," dediğini duydum. "Clara, Nelida ve Nagual'dan başka sana ben de rehberlik edeceğim."

"Sen bir yanlış bilgi yığınısın, işte sen busun," diye yanıt verdim. "Bana yalnızca kiralanmış bir hizmetçi olduğunu bana kendin söyledin. Benim öğretmenim olduğun olayı da neyin nesi oluyor?"

Emilito ciddice, "Bu doğru, " dedi. "Ben senin diğer öğretmenimin."

Bu olasılıktan hiç hoşlanmamış tim ve "Bana öğretecek neyin olabilir ki?" diye bağırdım.

Bir kuş gibi göz kırparak, "Sana öğreteceğim şeye 'çiftle sürme' denir," dedi.

"Clara ve Nelida nerede," diye sordum.

"Onlar gittiler. Nelida notunda bunu yazmıştı, öyle değil mi?"

"Gittiklerini biliyorum ama tam olarak nereye gittiler?"

Yüzünde, kahkahalar atma isteğinden çektiği rahatsızlığı belli eden bir sırıtışla, "Ohooo,

onlar Hindistan'a gittiler," dedi.

Kendimi kötü hissederek, "O zaman aylarca geri dönmeyecekler," dedim.

"Doğru. Seninle ben yalnızız. Köpek bile burada değil. Onun için iki seçeneğin var. Ya pilini pırtım toplayıp gidersin ya da benimle kalarak işe koyulursun. Sana gitmeni önermem çünkü gidecek bir yerin yok."

Ona, "Gitmeye niyetim yok," dedim. "Nelida bana eve göz kulak olma görevi verdi ve ben de bunu yapacağım."

Emilito, "İyi, büyücülerin istencini izlemeyi seçmene sevindim," dedi.

Benim bunu anlamadığımı bildiği için, büyücülerin istencinin sıradan insanlarınkinden farklı olduğunu, büyücülerin dikkatlerini son derece kuvvetli ve kesin bir biçimde odaklamayı öğrenmiş olduklarını açıkladı."

Ona bakarak, "Eğer sen benim öğretmenimsen, bana anlattığın şeyin somut bir örneğini verebilir misin?" diye sordum.

Emilito, etrafına bakınırken bir an için düşündü. Yüzü aydınlandı ve evi işaret etti. "Bu ev iyi bir örnek. O enerjiyi biriktirerek nesiller boyu toplayan sayısız büyücünün istencinin bir sonucudur. Artık bu ev yalnızca fiziksel bir yapı değil hayali bir enerji alanı. Evin kendisi on defa yok olabilirdi ki bu oldu ama büyücülerin istencinin özü hâlâ bozulmadı çünkü o yok edilemez."

"Büyücüler oradan gitmek isterlerse ne olur?" diye sordum. "Güçleri burada sonsuza kadar hapis mi kalır?"

Emilito, "Eğer ruhlar, onlara gitmelerini söylerse, onlar istenci şu anda bulunduğu yerden kaldırarak başka bir yere götürebilirler," dedi.

Ona, "Bu evin gerçekten de tekin olmadığına katılmak zorundayım," dedim ve evin yaptığım ayrıntılı ölçüm ve hesaplara nasıl direndiğini anlattım.

Hizmetçi, "Bu evi tekinsiz kılan, odaların, duvarların ya da avluların yeri değil," dedi, "büyücü nesillerinin onun üzerine akıttığı istençtir. Başka bir deyişle, bu evin gizemli istençleri onu yapmaya giden sayısız büyücünün tarihindedir. Görüyorsun ya, ev için yalnızca istençlerini kullanmadılar aynı zamanda da onu tuğla tuğla, taş taş kendileri inşa ettiler. Sen bile kendi istencinle ve çalışanla onlara katkıda bulundun."

Emilito'nun sözlerine gerçekten de şaşırarak, "Benim katkım ne olabilir ki?" diye sordum. "Düzenlediğim eğri büğrű bahçe yolundan bahsediyor olamazsın."

Emilito gülerek, "Akıllı yerinde olan hiç kimse ona katkı diyemez," dedi. "Hayır, sen başka katkılarda bulundun."

Emilito, tuğlaların ve yapıların alışılmış düzeyinde, benim katkımın ırmaktan tepe boyunca sebze bahçesine çıkan suyu pompalamak için yaptığım su pompasının elektrik tertibatı, boruları ve çimento kaplaması olduğunu söyledi.

"Daha eterik olan enerji akış düzeyinde ise," diye devam etti, "sana tüm samimiyetimle söyleyebilirim ki, senin katkılarından birisi bu evde daha önceden kimsenin yaptığına

tanık olmadığımız bir şeydi; senin istencini Manfred ile birleştirmendi.”

O an aklıma bir şey geldi. “Onun yüzüne karşı ‘kurbağa’ diyebilen kişi sen misin?” diye sordum. “Clara bana bir defasında birisinin bunu yapabildiğini söylemişti.”

Hizmetçinin yüzü aydınlandı ve kafasını evet anlamında salladı. “Evet, o benim. Manfred’i yavruyken buldum. Ya terk edilmiş ya da belki de o bölgedeki motorlu evlerin birinden kaçmıştı. Onu bulduğumda neredeyse ölüyordu.”

“Onu nerede buldun?”

“Gila Bend, Arizona’ya yaklaşık yüz kilometre uzaklıkta, 8 No.lu kara yolunda. Yolun kenarında durdum ve çalılıklara gittim ve onun üstüne işedim. Orada susuzluktan neredeyse ölmek üzere yatıyordu. Beni en çok etkileyen kara yoluna çıkmamasıydı çünkü bunu kolayca yapabilirdi. Ye tabii, benim işemeye gittiğim yerde yatıyor olmasıydı.”

“Sonra ne oldu?” diye sordum. Zavallı Manfred’in başına gelenlere duyduğum ilgiyle öylesine heyecanlanmıştım ki hizmetçiye olan tüm kızgınlığımı unuttum.

Hizmetçi, “Manfred’i eve götürdüm ve onu suya soktum ama sudan içmesine izin vermedim,” dedi. “Sonra onu büyücülerin istencine sundum.”

Emilito, yalnızca köpeğin yaşayıp ölmesine değil, onun bir köpek mi yoksa başka bir şey mi olacağın da karar vermenin büyücülerin istencine kalmış olduğunu söyledi. Sonunda yaşamış ve bir köpekten daha fazla bir şey olmuştu.

Emilito, “Aynı şey sana da oldu,” diye devam etti. “Belki de ikiniz o nedenle bu kadar iyi anlaşıyorsunuz. Nagual seni ruhsal açıdan susuz, yaşamını alt üst etmeye hazır bir haldeyken buldu. Arabalı sinemada Nelida ile birlikte olduğundan, sana büyücülerin istencini sunup sunmamak onlara kalmış bir şeydi ve bunu yaptılar.”

“Bana büyücülerin istencini nasıl sundular?”

Emilito şaşkınlıkla, “Sana söylemediler mi?” dedi.

Yanıt vermeden önce bir an düşündüm ve “Sanmıyorum,” dedim.

“Nagual ve Nelida istence tam orada, satış tezgâhının bulunduğu yerde yüksek sesle seslendiler ve yaşamlarını senin için tereddüt ya da pişmanlık olmaksızın, hiçbir şeyi saklamaksızın ortaya koyduklarını duyurdular. Ve her ikisi de seni o anda yanlarına alamayacaklarını ama nereye gidersen git seni izlemeleri gerektiğini biliyorlardı.

“Onun için, büyücülerin istencinin seni içine aldığını söyleyebilirsin. Nagual ve Nelida’nın çağrıları işe yaradı. Nerede olduğuna bir bak! Burada seninle konuşuyorum.”

Emilito sanki anlattıklarını dinleyip dinlemediğimi görmek istermiş gibi bana baktı. Ona büyücülerin istencinin ne olduğunu daha iyi açıklaması için yalvaran gözlerle baktım. Daha kişisel bir düzeye geçti ve eğer Clara’ya kendimle ilgili anlattığım tüm şeyleri bir istenç örneği olarak alırsa, benim istencimin tam bir yenilgi olacağı sonucuna varacağını söyledi. Ben sürekli olarak, çılgın, umutsuz bir yenilgiye uğramaya istençliydim.

Emilito, dilini şaklatarak, “Clara bana, ona kendinle ilgili olarak anlattığın her şeyi söyledi,” dedi. “Örneğin sana, Japonya’daki arenaya savaş sanatlarındaki yeteneğini değil

kaybetmeye olan istencini kanıtlamak için çıktığını söyleyebilirim.”

Emilito üzerime gelerek, yaptığım her şeyin yenilgiyle lekелendiğini söyledi.

Onun için şimdi yapmam gereken en önemli şey yeni bir istenç yaratmaktı. Bu yeni istence büyücülerin istenci denildiğini çünkü bunun yalnızca yeni bir şey yapma istenci değil, var olan bir şeye katılma olduğunu, bize binlerce yıllık insan uğrası sonucunda ulaşan bir istenç olduğunu açıkladı.

Emilito, bu büyücülerin istencinde yenilgiye yer olmadığını çünkü büyücülerin kendilerine açılmış bir tek yola sahip olduklarını söyledi: Yaptıkları her ne olursa olsun onda başarılı olmak. Ama böyle güçlü ve net bir bakışa sahip olmak için büyücüler, varlıklarının tümünü sıfırlamak zorundadırlar ve bu da hem anlayış hem de güç gerektirir. Anlayış, yaşamlarını özetlemekten gelir, güç ise onların kusursuz edimleriyle toplanır.

Emilito bana baktı ve kabak matarasına vurdu. Bana kabağın kusursuz duygularını sakladığını ve benim yenilgici tutumuma karşı koymam ve onun öğreteceklerine hazırlanmam için bana içeyim diye büyücülerin istencinden verdiğini açıkladı. Başka bir şey daha söyledi ama dikkatimi ona veremedim; Emilito’nun sesi uykumu getirmeye başladı. Bedenim birden bire ağırlaştı. Onu yüzüne baktığımda yalnızca alacakaranlıktaki pus gibi beyazımsı bir sis gördüm. Emilito’nun bana yere yatmamı ve kaslarımı gevşeterek eterik ağımyı yaymamı söylediğini duydum.

Emilito’nun istediğinin, onun söylediklerini otomatik olarak uygulamam olduğunu biliyordum. Yere yattım ve farkındalığımı ayaklarımdan ayak bileklerime, baldırlarıma, dizlerime, uyluklarıma, karnıma ve sırtıma doğru hareket ettirmeye başladım. Sonra kollarımı, omuzlarımı, boynumu ve kafamı gevşettim. Farkındalığımı bedenimin farklı yerlerine götürdüğümde, kendimi gittikçe daha uykulu ve ağır hissetmeye başladım.

Sonra Hizmetçi bana, gözlerimle onların yukarıya doğru kaymasına izin vererek saat yönünün tersine küçük daireler çizmemi söyledi. Soluğum kendiliğinden genişleyip daralarak, yavaş ve ritmik bir hâle gelinceye kadar gevşemeyi sürdürdüm. Emilito bana farkındalığımı alnımdan dışarı, benden olabildiğince uzak bir yere götürmemi ve orada küçük bir açıklık oluşturmamı fısıldadığında ben soluğumun sakinleştirici dalgaları üzerine yoğunlaşmaktaydım.

“Ne tür bir açıklık?” diye mırıldandım.

“Yalnızca bir açıklık. Bir delik.”

“Neyin içine açılan bir delik?”

Emilito, “Ağının üzerine asılı kalabileceği, hiçliğe açılan bir delik,” diye yanıtladı.

Gerginleşerek, “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” dedim.

Emilito beni, “Tabi ki yapabilirsin,” diye temin etti. “Anımsasana, büyücüler asla yenilmezler, onlar yalnızca başarılı olabilirler.”

Emilito bana doğru eğildi ve fısıldayarak, açıklığı yarattıktan sonra bedenimi bir tomar gibi yuvarlamam ve kafamın üstünden siyahlığa uzanan bir çizgi boyunca fırlatılmama izin

vermem gerektiğini fısıldadı.

“Ama yatıyorum,” diye inatla karşı çıktım. “Kafamın üstü neredeyse yere değiyor. Ayakta durmam gerekmez mi?”

Emilito, “Siyahlık her yanımızdadır,” dedi. “Kafamızın üstünde dursak bile o hâlâ oradadır.”

Emilito sesinin tonunu sertleştirerek zihnimi henüz açmış olduğum deliğe vermemi, düşünce ve duygularımın o delikten akmasına izin vermemi emretti. Kaslarım yine gerildi çünkü henüz herhangi bir delik açmamıştım. Hizmetçi beni gevşemeye, kendimi bırakmaya ve o deliği açmışım gibi davranmaya zorladı.

“İçindeki her şeyi dışarıya at,” dedi. “Düşüncelerinin, duygu ve anılarının dışarıya akmasına izin ver.”

Gevşeyerek bedenimdeki gerginliği giderdiğimde, bir enerji dalgasının içimden dışarıya doğru itildiğini hissettim. İçim dışıma çıkmıştı; her şey kafamın üstünden yukarıya doğru, dışarıya çekiliyor, ters çevrilmiş bir şelale gibi bir çizgi boyunca akıyordu. O çizginin sonunda, bir açıklık hissettim.

Emilito kulağıma, “Daha da derine gitmene izin ver,” diye fısıldadı. “Tüm varlığını hiçliğe sun.”

Onun önerilerini yerme getirmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Zihnimde oluşan tüm düşünceler derhal kafamın üzerindeki şelaleye katılıyordu. Hizmetçinin bana eğer hareket etmek istersem yalnızca kendime emir vermemin yeterli olacağını ve çizginin beni gitmek istediğim yere çekeceğini söylediğini zar zor duydum. Kendime emir veremedenden önce sol tarafımda hafif ama ısrarlı bir çekiş hissettim. Önceleri yalnızca kafam sola doğru çekiliyormuş gibiydi, sonra bedenimin geri kalanı da yavaşça sola doğru yuvarlandı. Yana doğru dönüyormuşum gibi hissettim ama bedenimin hiç hareket etmediğini duyuyordum. Boynumun arkasında boğuk bir ses duydum ve açıldığını büyüdüğünü gördüm. Açıklığın içine sürünmek, içinden geçmek ve gözden kaybolmak istedim. İçimde derin bir hareket deneyimledim; farkındalığım kafamın üstündeki çizgi boyunca hareket etmeye başladı ve açıklıktan kaydı.

Kendimi dev bir mağaranın içindeymişim gibi hissettim. Mağaranın kadifemsi duvarları beni sarıp sarmaladı; içerisi karanlıktı. Dikkatim parlak bir noktaya çekildi. Nokta, bir işaret kulesi gibi, ona odaklandığımda gözden kaybolup yeniden görünür hâle gelerek titreşiyordu. Sonra önümdeki alan yoğun bir ışık tarafından aydınlatıldı. Ardından yavaş yavaş her şey yemden karardı. Soluğum tümüyle durmuş gibi görünüyordu ve hiçbir düşünce ya da görüntü siyahlığı bozmuyordu. Artık bedenimi hissetmiyordum. Son düşüncem eriyip yok olduğumdu.

Boş bir patlama sesi duydum. Düşüncelerimin hepsi birden bir dağdan üzerime dökülen kayalar gibi geri döndü ve bunlarla birlikte yerin sertliğinin, bedenimin katılığıının ve ayak bileklerimi ısırarak bir böceğin farkındalığı geldi. Gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım; hizmetçi ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmıştı ve beni kendime getirmek için ayak

tabanlarıma bir sopayla vuruyordu. Ona olanları anlatmak istedim ama kafasını sallayarak beni durdurdu.

Beni, “Yeniden katı olana kadar konuşma ve hareket etme,” diye uyardı. Gözlerimi kapamamı ve karnımdan solumamı söyledi.

Gücümü geri kazandığımı hissedinceye kadar yerde yattım ve ardından kalkıp bir ayağın gövdesine yaslanarak oturdum. Ona bir şey sormadan önce Hizmetçi bana, “Siyahlıkta bir çatlak açtın ve çiftin sola kaydı ve sonra çatlaktan çıktı,” dedi.

Ona, “Kesinlikle bir kuvvetin beni çektiğini hissettim,” dedim. “Ve yoğun bir ışık gördüm.”

Sanki neden söz ettiğimi çok iyi biliyormuş gibi, “O kuvvet senin dışarı çıkan çiftindi,” dedi. “Ve ışık da çiftin gözüydü. Bir yıldan fazla zamandır özetleme çalışması yapmakta olduğun için aynı zamanda enerji hatları yayıyordun ve şimdi bunlar kendilerini hareket ettirmeye başladı. Ama hâlâ konuşmak ve düşünmekle uğraştığın için o enerji hatları bir gün hareket edecekleri kadar kolayca ve bütünüyle hareket etmiyor.”

Bana özetleme yaparken enerji hatlarımı yaydığımı söylemekle ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ondan bunu açıklamasını istedim.

Emilito, “Açıklanacak ne var ki?” dedi. “Bu bir enerji meselesi; özetlemeyle daha fazla enerji geri çağırıldıkça o geri gelen enerjinin senin çiftini beslemesi kolaylaşıyor. Enerji hatlarını yayman dediğimiz şey, çifte enerji göndermektir. Enerjiyi gören biri onu, fiziksel bedenden dışarıya çıkan çizgiler olarak görür.”

“Ama benim gibi enerjiyi göremeyen biri için ne anlama geliyor?”

Emilito, “Enerjin ne kadar fazla olursa,” diye açıkladı, “olağandışı şeyleri algılama kapasiten de o kadar fazla olur.”

Şaka yapmaya çalışmaksızın, “Sanırım bana olan şu, enerjim ne kadar fazla olursa, ben de o kadar çıldırıyorum,” dedim.

“Kendini boş yere yorma. Algılama en büyük gizemdir çünkü o tümüyle açıklanabilecek bir şey değildir. İnsan olarak büyücüler algılayan yaratıklardır ama algıladıkları şeyler ne iyi ne de kötüdür; her şey yalnızca algıdır. Eğer insanlar, disiplin yoluyla, izin verilenden fazlasını algılayabilirlerse, güçleri artar. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Emilito bu konuda bir tek kelime daha söylemeyi reddetti. Onun yerine beni, evin içinden geçirerek ön kapıdan ağacıma götürdü. Üstteki dalları göstererek, bu ağacın içinde oturulacak yerler olduğu için onun bir paratoneri olduğunu söyledi.

Emilito, “Bu bölgede şimşekler ani ve tehlikelidir,” dedi. “Bir damla bile yağmur yağmadan şimşekler çakar. Onun için yağmur yağdığında ya da gökyüzünde çok fazla kümülonimbus bulutlar olduğunda ağaç eve git.”

“Gökte çok fazla ne olduğunda?” diye sordu.

Emilito güldü ve sırtıma nazıkçe vurdu. “Nagual Julian beni ağaç eve koyduğunda, bana

aynı şeyi söylemişti ama o zaman ona ne demek istediğini sormaya cesaret edememiştim. O da bana aynı şeyi söylemişti ama o zaman onun ne demek istediğini sormaya cesaret edememiştim. O da bana söylemedi. Çok sonra fırtına bulutları demek istediğini öğrendim.”

Emilito benim korkmuş görünmeme güldü. “Şimşegin ağaca düşmesi tehlikesi var mı?” diye sordum.

“Aslında var ama senin ağacın güvenlidir,” diye yanıtladı. “Şimdi hava hâlâ aydınlıkken oraya çık.”

Kendimi yukarıya çekmeden önce, Emilito bana çatlatılmış ama kabukları soyulmamış bir torba ceviz verdi. Bana eğer ağaçta yaşayan birisi olacaksam bir sincap gibi azar azar yemem ve geceleri hiçbir şev yememem gerektiğini söyledi.

Ona bunun benim için sorun olmadığını çünkü zaten yemek yemeyi hiçbir zaman sevmediğimi söyledim.

Emilito kıkırdayarak, “sıçmayı sever misin?” diye sordu. “Umarım sevmiyorsundur çünkü ağaç evde yaşamının en zor bölümü bağırsaklarını boşaltman gerektiği zamandır. İnsan dışkıyla uğraşmak zordur. Benim felsefem ne kadar az dışkın olursa, senin için o kadar iyi olacaktır.”

Emilito kendi sözlerini o kadar komik buldu ki, iki katı fazla gülmeye başladı. Hâlâ kıkırdarken arkasını döndü ve beni onun felsefesi üzerinde düşünmem için yalnız bıraktı.

19 BÖLÜM

O gece yağmur yağdı ve şimşekler çakıp yıldırımlar düştü. Ama gökyüzünde şimşek arkasına şimşek çakarken ve çevremdeki ağaçlardan yıldırımlar düşerken bir ağaç evinde olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmama olanak yok. Korkum tarif edilemezdi, ilk gece platform yatağım kaydığında attığım çığlıktan daha güçlü çığlıklar attım. Bu, hayvansı bir korkuydu ve beni dondurdu. Aklıma gelen tek düşünce benim doğal bir korkak olduğum ve gerginliğim fazla arttığında hep bayıldığımdı. *

Ertesi gün öğlene kadar bilincim yerine gelmedi. Aşağıya indiğimde Emilito’yu, ayakları neredeyse yere degecek halde alçak bir dalın üzerine oturmuş beni beklerken buldum.

“Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi görünüyorsun,” dedi. “Sana dün gece neler oldu?”

“Korkudan neredeyse ölüyordum,” dedim. Güçlü taklidi yapmayı ya da her şey kontrolüm altındaymış rolü oynamayı istemedim. Yaşayan bir paçavra gibi görünüyor olmam gerektiğini düşündüm.

Emilito’ya ömrümde ilk kez, savaş alanındaki askerlere acıdığımı söyledim; etraflarında bombalar patlarken onların duyduğu korkunun aynısını duymuştum.

Emilito, “Sana katılıyorum,” dedi. “Dün geceki korkun daha da yoğundu. Sende bağırان şey her neyse bir insan değildi. Onun için çiftinin düzeyinde bu çok büyük bir korkuydu.”

“Lütfen, Emilito, bana bununla ne demek istediğini açıkla.”

305

“Çiftin, farkındalığını kazanmak üzere; onun için dün geceki gibi gerilimli koşullar altında, çiftin kısmen durumun farkında ama tümüyle korku dolu oluyor. O, dünyayı algılamaya alışık değil. Senin bedeninin ve zihninin buna alışık ama çiftin alışık değil.”

Eğer fırtına için hazır olsaydım, gevşemiş olacağımdan ve eğer fırtına ile ilgili korku ve düşüncelerim araya girmiş olsa, bir kuvvetin bedenimin dışına tümüyle çıkacağından ve hatta belki de ayağa kalkıp çevrede gezineceğinden ya da ağaçtan ineceğinden emindim. Beni en çok korkutan şey, bedenimin içine kapalı kalmış, hapsolmuş olma hissiydi.

Hizmetçi, “İçinde hiçbir karmaşanın olmadığı mutlak karanlığa girdiğimizde,” dedi, “çift, kontrolü eline alır. Çift, eterik uzuvlarını uzatır, parlak gözünü açar ve çevreye bakar. Bazen onu deneyimlemek senin dün gece duyduğundan daha büyük bir korkuya neden olur.”

Onu, “Çift o kadar korkutucu olmayacak,” diye temin ettim. “Onun için hazırım.”

Emilito, “Henüz hiçbir şeye hazır değilsin,” dedi. “Eminim dün geceki çığlıkların ta Tuscon’dan duyulmuştur.”

Emilito’nun sözleri beni gücendirdi. Onda sevmediğim bir şey vardı ama bunu ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Belki de çok tuhaf görünmesindendi. Erkeksi değildi; yalnızca bir erkeğin gölgesi gibi görünüyordu ama aynı zamanda da aldatıcı derecede güçlüydü. Ama esas canımı sıkan ona saldırmama izin vermemesiydi ve bu, benim rekabetçi yanıma son derece rahatsız ediyordu.

Kavgacı bir şekilde büyük öfkeyle, “Nasıl oluyor da sana hoşuna gitmeyen bir şey söylediğimde beni kötülemeye cesaret edebiliyorsun!” diye sordum.

Bunu söyler söylemez yaptığımı pişman oldum ve ondan saldırganlığım için çok özür diledim. Sonunda, “Senden neden bu kadar rahatsızlık duyduğumu bilmiyorum,” diye itirafta bulundum.

Emilito, “Kötü hissetme,” dedi. “Bu, bende açıklayamadığın bir şeyi hissettiğin için oluyor. Senin de dediğin gibi ben erkeksi değilim.”

“Ben böyle bir şey söylemedim,” diye karşı çıktım.

Emilito’nun bakışlarından bana inanmadığı belli oluyordu. “Tabii ki dedin,” diye ısrar etti. “Bunu benim çiftime sadece bir an için söyledin. Çiftim asla ve asla hata yapmaz ya da olanları yanlış yorumlamaz.”

Sinirliliğim ve utancım doruğuna ulaştı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yüzüm kızarmıştı ve bedenim titriyordu. Bu abartılmış tepkiye neyin yol açtığını bilmiyordum. Hizmetçinin sesi düşüncelerimi böldü.

“Böyle tepki veriyorsun çünkü çiftin benim çiftimi algılıyor,” dedi. “Fiziksel bedeninin

korkmuş durumda çünkü onun kapıları açılıyor ve yeni algılar içeriye akıyor. Eğer şimdi kötü hissettiğini düşünüyorsan tüm kapıların açıldığında bunun ne kadar kötü olacağını hayal et.”

Emilito o kadar ikna edici konuşuyordu ki, haklı olup olmadığını düşündüm.

“Hayvanlar ve bebekler,” diye devam etti. “Çifti algılamakta hiçbir zorluk çekmezler ve çoğunlukla ondan rahatsız olurlar.”

Ona hayvanların beni sevmediklerini ve Manfred dışında, bu hissin karşılıklı olduğunu söyledim.

Emilito, “Hayvanlar seni sevmiyor,” diye açıkladı, “çünkü bedenindeki kapıların bazıları hiçbir zaman tam olarak kapanmadı ve çiftin dışarıya çıkmak için uğraşüyor. Hazırlıklı ol çünkü şimdi çiftinin dışarı çıkması için istencini bilerek kullanmadığın için kapıların açılacak. Bu günlerde bir gün çiftin tümüyle uyanacak ve o zaman kendini yürümeden avlunun öte tarafında bulabilirsin.”

Çoğunlukla sinirimden ve onun söylediklerinin anlamsızlığından gülesim geldi.

“Peki ya çocuklar, özellikle de bebekler?” diye sordu. “Onları kucağına aldığında bağırıp çağırmıyorlar mı?”

Gerçekten de çoğunlukla bağırıp çağırırlardı ama bunu hizmetçiye söylemedim.

Bebeklerle birlikte olduğum pek az zamanda, onlara yaklaşıp yaklaşmaz ağlamaya başladıklarını çok iyi bildiğim halde, “Bebekler beni severler,” diye yalan söyledim. Kendime her zaman bunun annelik güdüsünden yoksun olduğum için olduğunu söylerdim.

Hizmetçi kafasını bana inanmazmış gibi salladı. Ona ben bile var olup olmadığını bilmediğim halde hayvanların ve bebeklerin çifti nasıl hissedebileceklerini açıklaması için meydan okudum. Aslında Clara ile Nagual bana ondan söz etmeden önce böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Ne de ondan haberi olan birine rastlamıştım. Emilito söylediklerimi reddederek bana hayvanların ve bebeklerin sezdiği şeyin bilmeyele hiçbir ilgisi olmadığını, onların bunu hissedebilecek araçları olduğunu, tüm kapılarının açık olduğunu söyledi. Emilito, hayvanlarda kapıların sürekli olarak algılar halde olduğunu ama insanların kendi kapılarını konuşmaya ve düşünmeye başlar başlamaz ve mantıklı yanları denetimi ele alır almaz kapattıklarını söyledi.

Şimdiye kadar, hizmetçiye bütün dikkatimle dinlemiştim çünkü Clara bana kim konuşursa konuşsun ve ne söylüyor olursa olsun yapmam gereken çalışmanın onu dinlemek olduğunu söylemişti. Ama Emilito’nun sözlerini ne kadar dinlersem o kadar canım sıkılıyordu ve sonunda kendimi büyük bir öfke içinde buluyordum.

“Bunların hiçbirine inanmıyorum,” dedim. “Niye benim öğretmenim olduğunu söylüyorsun? Bunu hâlâ açıklamadın.”

Hizmetçi güldü. “Bu is için kesinlikle gönüllü olmadım,” dedi.

“O zaman sana bu görevi kim verdi.”

Emilito bir an düşündükten sonra, “Bu uzun bir olaylar zinciri. Zincirin ilk halkası

Nagual seni bacakların yukarıya dikilmiş çıplak halde bulduğunda yaratıldı,” dedi. Emilto bir kuşunkine benzer tiz bir sesle kahkahalar atmaya başladı.

Onun hakaret edici şaka anlayışından nefret ettim. “Konuya gel, Emilto ve bana neler olduğunu söyle,” diye bağırdım.

“Üzgünüm, yaptıklarını duymanın hoşuna gideceğini sanmıştım ama görüyorum ki yanlışım. Diğer yandan biz, senin maskaralıklarından son derece zevk aldık. Yıllarca John Michael Abelar’ın tek yapmak istediği işlemek olduğu halde yanlış odaya girip çıplak bir kız bularak üzerine aldığı zorluklara gülüp durduk.” Emilto iki kat fazla gülmeye başladı.

Ben bunda gülünecek bir şey göremiyordum. Duyduğum öfke öylesine büyüktü ki, onun üstüne atlayıp yumruklar atmak ve tam yerine vurulan tekmeler atmak istiyordum. Emilto bana baktı ve kuşkusuz benim patlamak üzere olduğumu sezerek geriye doğru çekildi.

“John Michael’ın yalnızca işlemek istediği için üzerine aldığı sorun yüzünden büyük azaplar çekmesini komik bulmuyor musun? Bu konuda Nagual ile ben birbirimize benziyoruz: ben yalnızca yarı ölü bir köpek yavrusu bulurken o tümüyle çıldırmış bir kız buldu. Ve her ikimizde ömrümüzün sonuna kadar onlardan sorumluyuz. Bize olanları gördükten sonra grubumuzun üyeleri o kadar korktular ki, herhangi bir şey yaparken bulundukları yeri tekrar tekrar kontrol edeceklerine yemin ettiler.” Emilto öylesine güçlü gülmeye başladı ki, soluğunun tıkanmaması için öne arkaya adımlar atmak zorunda kaldı.

Yüzümde bir gülümseme bile olmadığını görerek yatıştı. Kendini toparlayarak, “Peki... O zaman devam edelim,” dedi. “Zincirin ilk halkası yaratıldığında, seni bacakların havada bulduğunda, Nagual’ın görevi seni işaretlemektir, bunu hemen yaptı. Sonra senin nerede olduğunu izlemesi gerekiyordu. Kendine yardım etmeleri için Nelida ve Clara’yı kullandı. O ve Nelida’nın seni ilk ziyaretleri, sen liseyi yeni bitirmiş ve dağdaki bir dinlenme yerinde kalp danışmanı olarak çalışırken oldu.”

“Beni bir enerji kanalı yoluyla buldukları doğru mu?” diye sordum.

Emilto, “Kesinlikle,” diye yanıt verdi. “Nagual senin çiftim kendi enerjisinin bir kısmıyla işaretledi ki senin hareketlerini izleyebilsin.”

“Onu gördüğümü bile anımsamıyorum,” dedim.

“Bu, senin hep kendini tekrarlayan rüyalar gördüğüne inanmandan kaynaklanıyor. Ama ikisi gerçekten de seni görmeye geldiler. Seni yıllar boyunca birçok kez ziyaret etmeyi sürdürdüler; özellikle de Nelida. Sonra sen, onun önerilerini izleyerek, Arizona’da yaşamaya başladığında, hepimiz sem ziyaret etme şansına sahip olduk.”

“Bekli bir dakika, bu hikâye çok garipleşmeye başladı. Onu gördüğümü bile anımsamazken onun önerilerine nasıl uyabilirim?”

“İnan bana, Nelida sana sürekli olarak Arizona’da yaşamayı söyledi durdu ve sen de öyle yaptın ama hep buna kendin karar verdiğini sandın.”

Hizmetçi konuşurken, zihnim yaşamımın o dönemine döndü.

Yaşamam gereken yerin Arizona olduğunu düşündüğümü anımsadım. Nerede bir iş bulmam gerektiğine karar vermek için güney ufkuna bakma tekniğini uygulamış ve Tuscon'a gitmem gerektiğini söyleyen çok güçlü bir his duymuştum. Hatta birinin bana bir kitapçada çalışmam gerektiğini söylediği bir rüya bile görmüştüm. Kitapları pek sevmiyordum ve bir kitapçada çalışmak benim için garip bir şeydi ama Tuscon'a vardığımda doğrudan doğruya üzerinde 'Eleman Aranıyor' tabelası bulunan bir kitapçıya gittim. İşe girdim ve sipariş formlarını yazıp, yazar kasaya bakarak kitapları raflara dizdim.

Emilito, "Seni görmeye gelen herkes," diye devanı etti, "senin çiftini çekti, onun için senin, Nelida dışında, bizlerle ilgili rüyaya benzer silik anıların oldu. Onu avucunun içi gibi biliyorsun."

O kitapçıya birçok insan gelmişti ama bir kez oraya gelen ve benimle arkadaşça konuşan şık elbiseli, güzel bir kadını az da olsa anımsıyordum. Bu, alışılmışın dışında bir şeydi çünkü başka kimse bana dikkat etmemişti. O, Nelida olabilirdi.

Derin bir düzeyde, Emilito'nun tüm söyledikleri bana anlamlı geliyordu ama mantığım açısından, bütün bunlar bana o kadar zormuş gibi geliyordu ki, onan inanmak için deli olmalıydım.

Olmak istediğimden daha savunmacı bir tavırla, "Söylediklerin bana uydurma geliyor," dedim.

Bu katı tepkim Emilito'yu biraz olsun rahatsız etmedi. Kollarını yukarıya uzattı ve daireler çizdi. Sırıtarak bana, "Eğer söylediklerim gerçekten de uydurmaysa o zaman sana neler olduğunu açıklasana," diye meydan okudu. "Ve benim yanımda küçük bir kız gibi davranıp ağlamaklı ve telaşlı durma."

Çatlak bir sesle, "Sen boktan herifin tekisin, seni Allah'ın belası," diye bağırdığımı duydum. Ve için için yanan öfkem bir anda sona erdi.

Böyle küfür ettiğime inanamıyordum. Hemen, bağırma ve küfür etmeye alışkın olmadığımı söyleyerek özür dilemeye başladım. Onu, sesinin tonunu yükseltmeyi rüyasında bile göremeyecek bir anne tarafından son derece uygar bir şekilde yetiştirildiğim konusunda temin ettim.

Hizmetçi güldü ve beni durdurmak için elini kaldırdı. "Özür dilemen yeterli," dedi. "Konuşan senin çiftin. O her zaman doğrudan ve açıkça konuşur ve sen onun kendisini ifade etmesine hiçbir zaman izin vermediğin için nefret ve kötü duygularla dolu." Emilito bana çiftimin şimşekler ve yıldırımlar tarafından bombardımana tutulmuş olması, ama özellikle beş gün önce, Nelida beni büyü geçişine başlamak için soldaki koridora ittiğinde olanlardan dolayı son derece değişken bir durumda olduğunu söyledi.

"Beş gün önce mi?" dedim. "Yani ağaçta ila gün iki gece mi asılı kaldım?"

Emilito haince bir sırıtışla, "Tam olarak ilk gün ve üç gece," dedi. "Sırayla oraya çıkarak senin iyi olup olmadığına baktık. Baygındın ama iyiydin, o nedenle seni orada yalnız bıraktık."

“Ama neden o biçimde asıldım?”

Emilito, “Bizim soyut uçuş ya da büyü geçişi adını verdiğimiz işlemi yapmaya çalışırken acınacak bir biçimde başarısız oldun,” dedi. “Bu deneme senin enerji rezervlerini tüketti.”

Emilito bunun aslında benim başarısızlığımdan değil, tam bir faciaya dönüşen zamanından önce yapılan bir denemeden kaynaklandığını açıkladı.

“Eğer başarılı olsaydım ne olacaktı?” diye sordum.

Emilito bana, başarının beni daha avantajlı bir konuma getirmeyeceğini ama böyle bir şeyin ileride, son uçuşu tek başıma yapmam için yolumu kesin bir şekilde işaretleyecek olan bir çeşit yem ya da işaret kulesi gibi bir çıkış noktası görevi göreceğini anlattı.

Emilito, “Şimdi hepimizin enerjisini kullanıyorsun,” diye devam etti. “Hepimiz sana yardım etmeye mecburuz. Aslında, bizden önce gelen ve bir zamanlar bu evde yaşamış olan bütün büyücülerin enerjisini kullanıyorsun. Onların büyüsunü yaşıyorsun. Bu tıpkı, seni harika yerlere, yalnızca büyülu halının yolu üzerinde var olan yerlere götüren bir uçan halının üzerinde yatmak gibi bir şey.”

“Ama hâlâ neden burada olduğumu anlayamıyorum,” dedim. “Yalnızca Nagual John Michael Abelar bir hata yapıp beni bulduğu için mi?”

Emilito, bana dürüstçe bakarak, “Hayır, o kadar basit değil,” dedi. “Aslında John Michael gerçekte senin Nagualın değil. Yeni bir Nagual ve yeni dönem var. Sen yeni Nagual’ın grubunun üyesisin.”

“Ne diyorsun Emilito? Ne yeni grubu? Buna kim karar veriyor?”

“Tüm bunlara güç, ruh, o sınırsız kuvvet karar verir. Bizim için, senin yeni döneme ait olduğunun kanıtı senin tümüyle Nelida’ya benzemen. O da gençliğinde, aynı şimdi senin yaptığın gibi, soyut uçuşa ilk kalkıştığında tüm enerjisini kullanıp bitirmişti. Ve aynı senin gibi o da az daha ölüyordu.”

“Benim de buna kalkıştığımda gerçekten ölebileceğimi mi söylemek istiyorsun, Emilito?”

“Kesinlikle. Büyücülerin uçuşu o kadar tehlikeli olduğundan değil, sen çok dengesiz olduğun için. Aynı şeyi yapan bir başkası yalnızca bel ağrısı çekebilirdi. Ama sen değil. Sen, Nelida gibi, her şeyi abartmak zorundasın, onun için neredeyse ölüyordun.

“Ondan sonra seni yaşama döndürmenin tek yolu, seni yerden yukarıda, ağaçta, kendine gelene kadar ne kadar zaman geçerse o kadar süre bırakmaktı. Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu.”

Olanlar bana inanılmaz gelmekle birlikte yavaş yavaş anlam kazanmaya başladılar. Nelida ile karşılaşmam sırasında bir şeyler korkunç derecede kötü gitmişti, içimdeki bir şey kontrolden çıkmıştı.

Emilito, “Dün çiftinin hâlâ değişken bir halde olup olmadığını anlamak için istenç kabağımdan içmene izin verdim,” diye açıkladı. “Çiftin hâlâ değişken durumda! Onu desteklemenin tek yolu hareket etmektir. Ve bundan hoşlansan da hoşlanmasan da, senin çiftine bu harekette rehberlik edebilecek tek kişi benim. Ben, işte bu nedenle senin

öğretmeninim. Daha doğrusu senin çiftinin öğretmeniym.”

Hâlâ yolunda gitmeyen şeyin ne olduğundan emin olmadığım için, “Nelida ile birlikteyken bana ne olduğunu düşünüyorsun?” diye sordum.

Emilito sözümü, “Yani ne olmadığını demek istiyorsun,” diye düzeltti. “Soldaki koridorda, boşluğu yavaşça ve uyumlu bir biçimde geçmen ve çiftinin tam farkındalığını uyandırman gerekiyordu.” Emilito, olmasını umdukları şeyi anlatan anlaşılması zor bir açıklamaya başladı.

Nelida’nın yönlendirmesiyle farkındalığımı bedenimle çiftim arasına kaydırmam gerekiyordu. Bu kaymanın, ömür boyunca gelişen tüm engelleri, fiziksel bedeni çiftten ayıran engelleri silmesi gerekiyordu. Emilito, büyücülerin planının, çiftin onları zaten tanıyor olduğu için, onların hepsiyle kişisel olarak tanışmama izin vermek olduğunu söyledi. Ama çılgınlığımdan dolayı, yavaşça ve uyumlu bir biçimde geçememiştim. Başka bir deyişle, çiftimin kazandığı farkındalığın, bedenimin her günkü farkındalığı ile hiçbir ilgisi yoktu. Bu, benim uçmakta olduğum ve duramadığım hissine yol açmıştı. Tüm enerjim boşalıp gitmiş ve çiftim çıldırmıştı.

“Sana bunu söylediğime üzgünüm, Emilito, ama neden söz ettiğini anlayamıyorum,” dedim.

Emilito, “Büyü geçişi, fiziksel bedenin sahip olduğu günlük yaşamın farkındalığını çifte kaydırmaktır,” diye yanıtladı. “Dikkatle dinle. Bedenden çifte kaydırmak istediğimiz şey, günlük yaşamdaki farkındalıktır. Günlük yaşamdaki farkındalık!”

“Ama bu ne anlama geliyor, Emilito?”

“Bu bizim ağırbaşlılık, ölçülülük, kontrol peşinde olmamız demektir. Biz çılgınlıkla ve geliş güzel sonuçlarla ilgilenmiyoruz.”

“Ama bu benim durumumda ne anlama geliyor,” diye ısrar ettim.

“Aşırılıklarına düşkünlük gösterdin ve günlük yaşamdaki farklılığını çiftine kaydırmadın.”

“Ne yaptım?”

“Çiftini bilinmeyen, kontrol edilemeyen bir farkındalıkla doldurdun.”

“Senin dediklerine rağmen, Emilito, tüm bunlara inanmam olanaksız,” dedim. “Aslında, bu gerçekten de anlaşılmaz bir şey.”

Emilito, “Doğal olarak bu anlaşılmaz bir şey,” diye bana katıldı. “Ama eğer anlaşılır bir şeyin peşindeysen, burada kuşkuyla, bana bağırarak oturman gerekmez. Senin için anlaşılır olan şey, çıplak ve ayaklarını yukarıya kaldırmış olmak.”

Emilito, içimi titreten zamparaca bir gülümsemeyle baktı. Ama ben kendimi savunmaya başlamadan önce ciddi bir ifade takındı.

Yumuşak bir sesle, “Çifti yavaşça ve uyumlu bir biçimde yukarıya çekmek ve günlük farkındalığımızı ona kaydırmak, eşi benzeri olmayan bir şeydir,” dedi. “Bunu yapmak

anlaşılmaz bir şeydir.

“Şimdi bütününüle anlaşılır bir şey yapalım. Gidip kahvaltı edelim.”

20 BÖLÜM

Ağaçtaki üçüncü gecem, açık havada kamp yapmak gibiydi. Sadece uyku tulumumun içine girip iyi bir uyku uyudum ve sabah gün ağarırken uyandım. Aşağıya inmeme de kolay oldu, ipleri ve makaraları sırtımı ya da omuzlarımı acıtmadan nasıl hareket ettirebileceğimi bulmuştum.

Kahvaltı yaptıktan sonra Emilito bana, “Bu senin geçiş döneminin son günü,” dedi. Yapacak çok işin var. Ama sen bir hayli üretkensen, onun için bu o kadar zor olmayacak.”

“Geçiş dönemiyle ne demek istiyorsun?”

“Senin Clara ile son konuşmandan bu yana geçen ve altı gün süren bir geçiş. Unutma, ağaçta üçünde bilincinin yerinde olduğu üçünde ise olmadığı altı gün geçirdin. Büyücüler her zaman olayları üçün kadarıyla sayarlar.”

“Ben de her şeyi üçün katlarıyla mı yapmalıyım,” diye sordum.

“Kesinlikle. Sen Nelida’nın soyundansın değil mi? Sen onun neslinin devamısın.” Emilito bana kurnazca bir gülümsemeyle baktı ve ekledi. “Ama şimdilik ben ne dersem onu yapmak zorundasın. Unutma, bu ne kadar uzun sürerse sürsün, ben senin rehberimim.”

Emilito’nun bunu söylediğini duyunca sert bir biçimde yutkundum. Nelida konuşurken beni de söylediklerine dahil ettiğinde bundan büyük bir gurur duyuyordum ama hizmetçinin bundan söz etmesi hiç hoşuma gitmiyordu.

Benim rahatsızlığımı fark eden Emilito, beni, ikimizi, herhangi birisinin ötesindeki kuvvetlerin özel bir görevi yerine getirmemiz için bir araya getirdiğine beni temin etti. Onun için kurallara uymalıydık çünkü onun büyücülük geleneğinde işler böyle yapılıyordu.

Emilito, “Clara, senin fiziksel yanını sana özetleme yapmayı öğreterek hazırladı ve büyücülük geçişleriyle kapılarını gevşetti,” diye açıklamada bulundu. “Benim görevim ise senin çiftinin katılaşmasına yardımcı olmak ve sonra ona iz sürme’yi öğretmek.”

Ondan başka hiç kimsenin bana çiftle iz sürmeyi öğretemeyeceğini söyledi. “Çiftle iz sürmenin ne olduğunu açıklayabilir misin?” diye sordum.

“Tabi ki açıklayabilirim. Ama bundan söz etmek pek bilgece bir şey olmaz çünkü iz sürmek, yapmak demektir, yapmak üzerine konuşmak değil. Dahası, bunun ne olduğunu zaten biliyorsun, çünkü bunu yaptın.”

“Bunu nerede ve ne zaman yaptım?”

Emilito, “Ağaç evde uyuduğun ilk gece,” dedi. “Korkudan ölmek üzere olduğunda. O olayda mantığın ne yapacağını bilemez haldeydi, onun için koşullar seni çiftini kullanmaya zorladı. Yardımına gelen senin çiftindi. Korkun nedeniyle iyice açılan kapıların dışına aktı.

Ben buna çiftle iz sürme diyorum.

“Nagual ve Nelida, çiftin ustalarıdır ve onlar sana son rötuşları yapacaklar; tabi ki ben ışın kaba bölümünü yaparsam. O nedenle, nasıl ki seni benim için hazır hâle getirmek Clara’nın işi idiye seni onlar için hazır hâle getirmek de bana bağlı. Ve ben seni onlar için hazırlamadığım sürece, onlar senin için bir şey yapamazlar.”

Bir yudum su içerek, “Neden Clara benim öğretmenliğimi yapmaya devam etmedi?” diye sordum.

Emilito bana baktı, sonra bir kuş gibi göz kırptı. “İki öğretmene sahip olmak ilkedir,” dedi. “Hepimizin iki öğretmeni vardır. Ama benim son öğretmenim bir Nagual idi; bu da bir ilkedir.”

Emilito, Nagual Julian Grau'nun yalnızca kendi öğretmeni olmayıp evin on altı üyesinin her birinin öğretmeni olduğunu açıkladı. Nagual Julian, Elias Abelar adında bir başka Nagual olan kendi öğretmeniyle birlikte, onların her birini tek tek bulmuş ve onlara özgürlüğe giden yollarında yardım etmişti.

“Neden Grau ve Abelar adları durmadan tekrarlanıyor?”

Emilito, “Onlar güç isimleri,” diye açıkladı. “Her büyücü nesli onları kullanır. Ve her Nagualın adı bir başka neslin ilkelerini izler. Bu, John Michael Abelar’ın adını Elias Abelar’dan aldığı ama yeni Nagual’ın, John Michael Abelar’dan sonra gelecek olanın, Julian Grau’dan Grau adını alacağı anlamına gelir. Bu, Naguallar için bir ilkedir.”

“Neden Nelida benim bir Abelar olduğumu söylüyor?”

“Çünkü sen aynı onun gibisin ve ilke senin, onun soyadını ya da ilk adını ya da istersen her iki adını birden alabileceğini söyler. Nelida’nın kendisi, her ilk adını da kendinden önce gelen kişiden aldı.”

“Bu ilkeyi kim koydu ve böyle bir şeye ne gerek vardı?”

“İlke, büyücülerin keyfi ya da acayip olmalarını önlemek için uydukları bir yasadır. Onlar kendileri için konulan ilkelere uymak zorundadırlar çünkü bunlar ruhun kendisi tarafından konulmuştur. Bana söylenen budur ve bundan kuşku duymak için herhangi bir nedenim yok.”

Emilito, onun diğer öğretmenin Talia adlı bir kadın olduğunu söyledi. Onu, dünyadaki herhangi birisinin hayal edebileceği en mükemmel kadın olarak tanımladı.

“Nelida’nın en mükemmel varlık olduğunu sanıyordum,” dedim ama daha fazlasını söylemeden sustum. Yoksa aynı türden mutlak bir bağlılık içinde olan Emilito’ya benzeyecektim.

Emilito mutfak masasına eğildi ve bir sırrı açılacak olan bir suikastçı edasıyla, “Sana katılıyorum,” dedi. “Ama Nelida seni gerçekten elde edene kadar bekle; o zaman onu ölesiye seveceksin.”

Onun sözleri beni şaşırtmadı çünkü benim zaten hissetmekte olduğum bir şeyden söz

ediyordu; Nelida'yı sanki onu çocukluğumdan beri tanıyormuşum gibi seviyordum. Onu, sanki hiç sahip olmadığım bir anneyi seviyormuşum gibi seviyordum. Emilito'ya, daha birkaç gün öncesine kadar onun var olduğunu bilmediğim halde, Nelida'nın karşılaştığım en nazik, en güzel ve kusursuz varlık olduğunu söyledim.

Emilito, "Ama onu tabii ki tanıyorsun," diye karşı çıktı. "Hepimiz seni görmeye geldik ve Nelida seni hepimizden daha sık gördü. Sen Clara ile geldiğinde Nelida sana zaten sonsuz şey öğretmişti."

Rahatsız olarak, "Bana ne öğrettiğini düşünüyorsun?" diye sordum.

Emilito bir an kafasını kaşdı. "Örneğin Nelida sana, çiftini öneride bulunması için çağırmayı öğretti."

"Bana bunu, ağaç evdeki ilk gecemde yaptığımı söyledin ama ben ne yaptığımı bilmiyorum."

"Tabi ki biliyorsun. Bunu her zaman yapıyordun. Senin öneri almak için gevşeyerek güney ufkuna bakına tekniğine ne dersin?"

Emilito bunu söylediği anda kafamdaki bir şey açıklık kazandı. Yıllar boyunca güzel, gizemli bir kadının benimle konuştuğunu ve yatağımın başucundaki masaya hediyeler bıraktığı bazı rüyaları tümüyle unutmuştum. Bir defasında onun opal bir yüzük bıraktığını, bir başka seferde ise üzerinde küçük bir kalp olan bir kolye bıraktığını görmüştüm. Bazen yatağımın kenarına oturur ve bana güneydeki ufka bakmak ya da belirli bir renkte elbiseler giymek ya da saçlarımı daha güzel olacak belirli bir biçimde toplamak gibi, uyandığımda yapacağım şeyleri söylerdi.

Kendimi üzgün ya da yalnız hissettiğimde, o kadın kulağıma rüyalarımnda tatlı şeyler fısıldayarak beni yatıştırır ve rahatlatırdı. En canlı olarak anımsadığım şey onun bana, beni olduğum gibi sevdiğini söylemesiydi. Aynen şu sözcükleri kullanmıştı: "Seni olduğun gibi seviyorum." Sonra sırlımda sertlik olan yerleri ovar, kafama vurur ve saçlarımı dağıtırdı. Annemin bana dokunmasını bu nedenle istemediğimi fark ettim. Bana o kadından başka kimsenin dokunmasını istemezdim. Bu rüyaların birinden uyandığımda, o kadın beni kalbinde tuttuğu sürece dünyadaki hiçbir şeyin önemli olmadığını hissederdim.

Her zaman bunların benim fantezi rüyalarım olduğunu düşünürdüm. Katolik okuluna gitmiş olduğum için, onun belki de Meryem Ana ya da azizelerden bir tanesi olduğunu bile düşünmüştüm. Bana tüm iyi şeylerin onlardan geldiği öğretilmişti. Bir defasında, onun benim koruyucu meleğim olduğunu bile düşünmüştüm ama böyle bir varlığın gerçekten var olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim.

Emilito, "O, Meryem Ana ya da azize değildi, seni aptal," diye güldü. "O, bizim Nelida'ydı. Ve sana gerçekten de o değerli mücevherleri verdi. Onları ağaç evdeki platformun altındaki kutuda bulacaksın. Onları Nelida'ya öğretmeni vermişti; şimdi Nelida onları sana veriyor."

"Yani o opal yüzük gerçekten var mı?" diye sordum.

Emilito başını olumlu anlamda salladı. "Git de kendin gör."

Nelida bana, sana söylememi istedi.”

Emilito sözünü bitiremeden mutfaktan çıkıp koşarak evin önüne gittim. Rekor bir hızla ağaç eve çıktım. Orada, platformun altına saklanmış ipek bir kutuda, harika mücevherler vardı, içinde kırmızı ateş rengi olan opal yüzüğü ve altın kolyeyi tanıdım ve kutuda başka yüzükler, altından bir saat, elmas bir kolye daha vardı. Üzerinde kalp olan altın kolyeyi aldım ve taktım. Clara gittikten sonra ilk kez olarak gözlerimi yaşlar dolmuş halde buldum. Ama bunlar kendime acuna ya da üzüntüden kaynaklanan gözyaşları değil, neşe ve sevinç gözyaşlarıydı çünkü şimdi rüyamdaki kadının yalnızca bir rüya olmadığını kesinlikle biliyordum.

Nelida’nın adım söyledim ve ona yaptığı tüm iyilikler için en yüksek sesinle teşekkür ettim. Onu yeniden görüp onunla yeniden konuşabileceğim sürece, değişeceğime, farklı olacağıma ve Emilito benden ne isterse istesin yapacağıma söz verdim.

Aşağıya indiğimde, Emilito’nun mutfaktaki kapının yanında durduğunu gördüm. Ona kolyeyi ve yüzükleri gösterdin ve aynı mücevherleri yıllar önce rüyamda görmemin nasıl mümkün olduğunu sordum.

Emilito, “Büyücüler son derece gizemli varlıklardır,” dedi, “çünkü çoğu zaman edimlerini çiftlerinin enerjisiyle gerçekleştirirler. Nelida büyük bir iz sürücüdür. O rüyalarda iz sürer. Onun gücü o kadar eşsizdir ki, yalnızca kendisini istediği yere götürmekle kalmaz yanında istediği şeyleri de getirebilir. Seni böyle ziyaret edebiliyordu. Ve onun adının Abelar olmasının neden bu. Abelar, bizim için iz sürücü anlamına gelir. Ve Grau rüya görücü demektir. Bu evdeki tüm büyücüler ya rüya görücü ya da iz sürücülerdir.”

“Bunların farkı ne, Emilito?”

“İz sürücüler plan yapar ve edimlerini planlarına göre gerçekleştirirler; onlar nesneleri uyanık ya da rüyalarındayken yaratabilir ve değiştirebilirler. Rüya görücüler hiçbir plan ya’ da düşünce olmadan hareket ederler; dünyanın gerçekliğinin ya da rüyaların gerçekliğinin içine atlarlar.”

Opal yüzüğü ışık altında inceleyerek, “Tüm bunlar bana anlaşılmaz geliyor, Emilito,” dedim.

Emilito, “Sana rehberlik ediyorum, o nedenle bunlar senin için anlaşılır hâle gelecek,” diye yanıt verdi. “Ve sana rehberlik etmeme yardımcı olmak için, sana söylediğim şeyleri yapmaksın. Sana söyleyeceğim, yapacağım ya da önereceğim her şey ya İlci öğretmenimin bana söylediklerinin tam bir kopyasıdır ya da onların söylediklerine göre biçimlendirilmiş olan bir şeydir.” Emilito bana doğru eğildi. “Buna inanamayabilirsin,” diye fısıldadı, “ama seninle ben temelde benzeriz.”

“Ne yönden, Emilito?”

Emilito çok ciddi bir yüzle, “İkimiz de biraz deliyiz,” dedi. “Dikkat et ve bunu anımsa. Seninle benim akıllı olmamız için, bedenimizi ya da zihnimizi değil çiftimizi dengelemek için eşekler gibi çalışmamız gerekiyor.”

Onunla tartışmanın ya da ona katılmanın bir anlamı yoktu. Ama yeniden mutfak masasına oturduğumda ona, “Çiftimizi dengelediğimizden nasıl emin olabiliriz?” diye sordum.

Emilito, “Kapılarımızı açarak,” diye yanıt verdi, “ilk kapı ayak tabanlarında, ayak başparmağının dibindedir.”

Masanın altına uzanıp sol ayağımı tuttu ve inanılmaz derece hızlı bir hareketle ayakkabımı ve çorabımı çıkarttı. Sonra işaret parmağı ve başparmağını neredeyse bir mengene gibi kullanarak ayak tabanımda ayak başparmağım çıkıntısıyla, ayağımın üstündeki ekleme bastırdı. Keskin acı ve şaşkınlık çığlık atmama neden oldu. Ayağımı öyle güçlü çektim ki dizimi masanın altına vurdum. Ayağa kalktım ve “ne halt ettiğini sanıyorsun!” diye bağırdım.

Emilito benim öfkeli çıkışımı görmezden geldi ve “Kapıları sana ilkeye göre gösteriyorum. Onun için iyi dikkat et,” dedi.

Ayağa kalktı ve benim olduğum tarafa geçti. Eğilip bacaklarıma vurarak, “İkinci kapı, baldırları ve dizlerin iç bölümünü içine alan bölgedir,” dedi.

“Üçüncüsü cinsel organlar ve kuyruk s o kumu dur.” Ben kaçana kadar, Emilito sıcak ellerini bacaklarımin arasına kaydırđı ve beni sertçe sıkarken biraz yukarıya kaldırdı.

Onunla boğuştuğ ama belimin arkasını tuttu. “Dördüncü ve en önemli olanı böbreklerin olduğu bölgededir,” dedi. Benim sinirlenmeme aldırmayarak, beni yeniden banka oturttu. Ellerini yukarıya doğru sırtıma götürdü. Korkuyla büzüldüm ama Nelida’nın hatırına ona izin verdim. “Beşinci kapı kürek kemiklerinin arasındadır,” dedi. “Akıncısı, kafatasının dibindedir. Ve yedincisi, kafanın üstündedir.” Son noktayı göstermek için parmaklarının boğumu kafamın tam tepesine sertçe indi.

Emilito, masanın kendi oturduğu tarafına geçti ve oturdu. Emilito, “Eğer birinci ve ikinci kapılarımız açıksa, insanların dayanılmaz bulabilecekleri bir tür kuvvet yayarız,” diye devam etti. “Diğer yandan eğer üçüncü ve dördüncü kapılar, olmaları gerektiği gibi, yanı kapalı değilse, insanların son derece çekici bulacakları bir kuvvet yayarız.”

Hizmetçinin alt merkezlerinin açık olduğunu biliyordum çünkü onu son derece iğrenç ve dayanılmaz buluyordum. Yarı şaka olarak ve biraz da ona karşı beslediğim hislerden duyduğum suçluluktan dolayı, insanların bana pek dayanamadıklarını itiraf ettim. Her zaman bunun zarafet eksikliğinden kaynaklandığını ve bu açığımı, fazla lütufkâr olmakla kapatmak zorunda olduğumu düşünmüştüm.

Emilito, bana katılarak, “Bu çok doğal,” dedi. “Ayaklarındaki ve baldırlarındaki kapılar tüm yaşamın boyunca kısmen açıktı. Bu alt merkezlerin açık olmasının bir diğer sonucu yürümekte zorlanıyor olman.”

“Bekle bir dakika,” dedim, “yürüyüşümden hiçbir şey yok. Ben savaş sanatları çalışıyorum. Clara bana akışkan ve zarif bir şekilde hareket ettiğimi söyledi.”

Emilito bunu duyunca kahkahayı bastı. “Canın neyi isterse onu çalışabilirsin,” dedi, “ama yine de yürürken ayaklarını sürüyorsun. Yürüyüşün yaşlı bir adamınki gibi.”

Emilito, Clara'dan daha da kötüydü. En azından Clara bana gülmek yerine benimle birlikte gülme nezaketini gösteriyordu. Emilito'nun ise benim duygularıma hiç saygısı yoktu. Benimle, büyük çocukların daha küçük ve savunmasız çocuklarla dalga geçtikleri gibi dalga geçiyordu.

Bana bakarak, "Darılmadın değil mi?" diye sordu.

"Ben, darılmak mı? Tabii ki darılmadım." Hırsımdan köpürüyordum.

"Güzel. Clara bana, senin özetleme yoluyla kendine acıma ve önem verme duygularının çoğundan kurtulduğunu söylemişti. Yaşamını, özellikle de cinsel yaşamını özetlemek kapılarının bazılarını daha da gevşetti. Boynunun arkasında duyduğun çatlama sesi, senin sağ ve sol tarafların ayrıldığı anda çıktı. Bu, bedeninin ortasında, enerjinin boynuna, sesin duyulduğu yere yükseleceği bir aralık bırakır. O patlamayı duymak, çiftinin farkındalık kazanmak üzere olduğu anlamına gelir."

"O sesi duyduğumda ne yapmalıyım?"

"Ne yapman gerektiğini bilmek o kadar önemli değil çünkü yapabileceğimiz çok az şey var. Gözlerimiz kapalı olarak oturabilir ya da ayağa kalkıp gezinebiliriz. Önemli olan nokta, farkındalığımızı, fiziksel bedenimizi kontrol ettiği için sınırlamış olduğumuzu bilmektir. Ama eğer farkındalığımızı, çiftin kontrol edebileceği biçimde tersine çevirebilirsek, aklımıza gelen her şeyi yapabiliriz."

Emilito ayağa kalktı ve bana doğru geldi. "Şimdi, beni Nelida'yı ya da Clara'yı yaptığın gibi bir şeyler üzerine konuşmaya kandıramazsın," dedi. "Çiftin hakkında ancak yaparak öğrenebilirsin. Şu anda seninle konuşuyorum çünkü geçiş dönemin henüz bitmedi."

Emilito beni kolumdan tuttu ve bir şey söylemeden evin arkasına sürükledi. Orada beni, kafamın üstü alçak, kalın bir dalın birkaç santimetre altına gelecek biçimde bir ağacın altında durdurdu. Bana, ağacın yardımıyla, çiftimi, bu kez tam farkındalıkla, yansıtıp yansıtamayacağıma bakacağını söyledi.

Herhangi bir şeyi dışarıya yansıtabileceğimden ciddi bir kuşku duyuyordum ve bunu ona söyledim. Fakat Emilito, eğer istencimi kullanırsam, çiftimin içimden dışarıya doğru itileceğine ve fiziksel bedenimin sınırlarının ötesine doğru genişleyeceğine emindi.

Onun bana, büyücülerin ilkesinin bir parçası olan bir işlem göstereceğini umarak, "Tam olarak ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

Emilito bana gözlerimi kapatmamı ve soluğumun üzerine yoğunlaşmamı söyledi. Gevşediğimde, kafamın üstünden dışarıya çıkan bir hisle, ağacın üst dallarına dokunana kadar istencimi, kuvvetin yukarıya doğru akması için kullanacaktım. Emilito bunun bir hayli kolay olacağını çünkü arkadaşım ağacın desteğinden yararlanacağımı söyledi. Ağacın enerjisinin, benim farkındalığımın genişlemesi için bir metris oluşturacağını söyledi.

Bir süre solunumum üzerine yoğunlaştıktan sonra, titreşen bir enerjinin sırtımdan yukarıya yükseldiğini, kafamın üstünden yukarıya çıkmaya çalıştığını hissettim. Sonra içimdeki bir şey açıldı. Her soluk alışımda bir hat, ağacın tepesine uzandı; soluğumu

verdiğimde hat yeniden aşağıya, bedenimin içine çekiliyordu. Ağacın tepesine ulaşma hissi, bedenimin genişleyip ağaç kadar uzun ve geniş olduğuna inanır hâle gelinceye kadar güçlendi.

Bir noktada, ağaca karşı duyduğum derin bir sevgi ve birlik hissi her yanıma sardı; aynı anda bir şey sırtımdan yukarıya ve kafamdan dışarıya çıktı ve kendimi, dünyayı ağacın tepesinden izler buldum. Bu duyum yalnızca bir an için sürdü çünkü Hizmetçinin bana aşağıya gelmemi ve yeniden bedenimin içine akmamı söyleyen sesi dikkatimi dağıtmıştı. Şelale gibi bir şeyin, bir tür kabarmanın aşağıya doğru aktığını, kafamın üstünden bedenime girdiğini ve onu tanıdık bir sıcaklıkla doldurduğunu hissettim.

Emilito, gözlerimi açtığımda, “Ağaçla çok uzun bir süre birleşmiş halde kalmaman iyi olur,” dedi.

Ağaca sarılmak için karşı konulmaz bir arzu duydum ama hizmetçi beni kolumdan çekti ve biraz uzaktaki bir kayaya götürdü, orada oturduk. Emilito, dıştaki bir kuvvetin yardımıyla, bu durumda farkındalığımı ağaçla birleştirerek, çiftin kolayca genişlemesini sağlayabileceğimi söyledi. Ama bu kolay olduğu için, ağaçla gereğinden fazla birleşmiş halde kalabileceğimizi, o zaman ağacın kendisini güçlü ve sağlıklı bir durumda tutması için gereken yaşamsal enerjiyi bitirme riskine gireceğimizi söyledi. Ya da ağaca duygusal olarak bağımlı hâle gelerek enerjimizin bir bölümünü geride bırakabilirdik.

Emilito, “Kişi, herhangi bir şeyle birleşebilir,” diye açıkladı.

“Eğer birleştiğin nesne ya da kimse güçlüyse, sihirbaz Manfred ile birleştiğinde olduğu gibi, enerjin artar. Ama eğer hasta ya da zayıfsa ondan uzak dur. Her iki durumda da bu alıştırmayı yaparken tedbirli olmalısın çünkü her şey gibi, bu da çift taraflı bir kılıçtır. Dıştaki enerji her zaman bizimkinden farklıdır, çoğu kez ona karşıttır,”

Hizmetçinin söylediklerini dikkatle dinledim. Bir şey daha çok dikkatimi çekmişti.

“Söylesene, Emilito, neden Manfred’e sihirbaz dedin?”

“Bu, bizim için onun eşsizliğini onaylama biçimimiz. Manfred bizim için bir sihirbazdan başka bir şey olamaz. O bir büyücüden daha fazlasıdır. Eğer kendi türünün arasında yaşasaydı o zaman bir büyücü olurdu. O, insanların, insan büyücülerin arasında yaşıyor ve onlara eşit. Yalnızca mükemmel bir sihirbaz bu başarıyı gösterebilir.”

Ona Manfred’i yeniden görüp göremeyeceğimizi sordum. Hizmetçi, işaret parmağını öyle abartılmış bir biçimde dudaklarına koydu ki, sessiz kaldım ve onu yanıt vermeye zorlamadım.

Emilito yandan bir çubuk aldı ve yere oval bir biçim çizdi. Sonra onun ortasından geçen yatay bir çizgi ekledi. İki bölümü işaret ederek çiftin, fiziksel bedende kabaca karın ve göğüs boşluklarına karşılık gelen, alt ve üst bölümlere ayrıldığını açıkladı. İki farklı enerji akımı bu iki bölümde dolaşıyordu. Alttakinde, biz daha ana rahmindeyken sahip olduğumuz enerji dolaşıyordu. Bu enerji doğum anında bedene ilk solukla girerdi. Emilito, düşünce enerjisinin deneyimle arttığını ve yukarıya, kafaya yükseldiğini söyledi. Orijinal enerji genital bölgeye inerdi. Çoğunlukla yaşamda, bu iki enerji çiftte ayrılırdı ve fiziksel

bedende zayıflığa ve dengesizliğe yol açardı.

Emilito bu kez, elips biçiminin merkezinden, onu boylamasına bedenin sağ ve sol yanlarına karşılık geldiğini söylediği iki bölüme ayıran başka bir çizgi çizdi. Bu iki tarafın da özel enerji dolaşım yolları ya da ağları vardı. Sağ tarafta enerji çiftin ön tarafından yukarıya ve arka tarafından aşağıya doğru dolaşıyordu. Sol taraftaysa, çiftin ön tarafından aşağıya inerken arka tarafından yukarıya çıkıyordu.

Emilito çifti arayan çoğu kişinin yaptığı hatanın ona fiziksel bedenin ilkelerini uygulamak, onu örneğin kas ve kemiklerden oluşuyormuş gibi çalıştırmaktı. Emilito bana, çifti fiziksel alıştırmalarla çalıştırmanın hiçbir yolu olmadığını söyledi.

Hizmetçi, “Bu sorunu çözmenin en kolaya yolu, ikisini birbirinden ayırmaktır,” dedi. “Ancak bedenle çift birbirinden açıkça ayrı olduğunda farkındalık birinden diğerine akabilir. Büyücülerin yaptığı budur. Onun için büyücüler anlamsız ritüellerden, büyülerden ve bedenle çifti bütünleştireceği düşünülen karmaşık solunum tekniklerinden vazgeçebilirler.”

“Peki ya Clara’nın bana öğrettiği solunum teknikleri ve büyü geçişleri? Onlar da anlamsız mı?”

“Hayır. O sana yalnızca bedenle çiftini ayırmana yardımcı olacak şeyler öğretti. O nedenle bunların hepsi de bizim amacımız için kullanışlıdır.”

Emilito, belki de biz insanların sahip olduğu en yanlış görüşün, yaşamlarımızın kontrolü özünde çiftin dünyasında yatarken, sağlık ve zindeliğimizin bedenin dünyasında olduğunu düşünmemiz olduğunu söyledi. Bu yanlış görüş, farkındalığımızı bedenin denetlemesinden kaynaklanıyordu. Emilito normalde, farkındalığımızın çiftin sağ tarafında dolaşan ve düşünme ile usavurma, görüşlerle ve insanlarla başa çıkmada etkili olma yeteneğimizi sağlayan enerjide yer aldığını açıkladı. Bazen kaza eseri ama daha çok çalışma sonucunda, farkındalık çiftin sol tarafında dolaşan ve entelektüel amaçlara ya da insanlarla başa çıkmaya pek yararı dokunmayan davranışlara neden olan enerjiye kayabiliyordu.

Emilito sözlerini, “Farkındalık, düzgün bir biçimde çiftin sol tarafına çevrildiğinde, çift dolgunlaşır ve dışarıya çıkar,” diye sürdürdü. “Ve kişi, akıl almaz işleri başarabilir hâle gelir. Bu, şaşırtıcı gelmemelidir çünkü çift bizim enerji kaynağımızdır. Fiziksel beden yalnızca enerjinin konulduğu kaptır.”

Ona, farkındalıklarını kendi istekleriyle çiftin her ilk yanma da odaklayabilen insanların olup olmadığını sordum.

Emilito, kafasını olumlu anlamda salladı. “Büyücüler bunu yapabilirler,” diye yanıtladı. “Bunu yapabildiğin gün, sen kendin de bir büyücü olacaksın.”

Emilito bazı kişilerin, soyut uçuşu başarıyla tamamladıktan sonra, yalnızca solunumlarını denetleyerek farkındalıklarını çiftin sağ ya da sol tarafına kaydırabileceklerini söyledi. Böyle kişiler büyücülük ya da savaş sanatları çalışabilecekleri gibi, karmaşık akademik işlerin de üstesinden gelebilirlerdi. Emilito, farkındalığı düzgün bir biçimde sol tarafa döndürme itkisinin gizemi ve gücü nedeniyle, farkındalığı günlük yaşamın çekiciliğine döndürmekten çok daha ölümcül bir tuzak olduğunu vurguladı.

Emilito kolumu tuttu ve beni kayanın üstünden çekti. Aceleyle eve giderken, “Geçiş zamanın neredeyse bitmek üzere,” dedi. “Artık açıklamalar için zaman yok. Geçiş dönemini bir darbeye geride bırakacağız. Gel odama gidelim.”

Olduğum yerde kalakaldım. Artık kendimi yalnızca rahatsız değil aynı zamanda da tehdit altında hissediyordum. Emilito ne kadar garip olursa olsun ve eterik çiftten ne kadar bahsederse etsin o hâlâ bir erkekti ve mutfakta bedenimin özel yerlerine dokunuşunun anısı çok canlıydı. Bunun yalnızca bana bir şeyi göstermek için yapılan ve kişisel olmayan bir dokunuş olmadığını biliyordum; bana dokunduğunda şehvetini açıkça sezmiştim. Hizmetçi, bana soğuk gözlerle baktı. “Sana dokunduğumda şehvetimi hissetmen de ne demek oluyor?”

Yalnızca ağzım bir karış acık kalarak ona bakakaldım.

Düşüncelerimi kelimesi kelimesine seslendirmişti. Bedenimi bir utanç dalgası sardı ve buna tüm bedenime yayılan soğuk bir terleme eşlik etti. Birkaç kez sılacı özürler diledim. Ona çok güzel olduğum için tüm erkeklerin beni karşı konulmaz buldukları hayalini kurduğumu söyledim.

Emilito, “özetleme yapmak demek bunların tümünü yakmak demektir,” dedi. “İşini tam yapmadın. Büyü geçişi yapmaya kalkıştığında çıldırmanın nedeni kuşkusuz ki buydu.”

Emilito arkasını döndü ve evden uzaklaştı.

“Henüz sana aklımdaki şeyi göstermenin zamanı değil,” dedi. “Hayır. Edimlerini temizlemek için daha çok çalışma yapmaya ihtiyacın var. Çok daha fazla çalışmaya... Ve şu andan itibaren iki katı dikkatli olmak zorundasın; eskisinin ila katı çaba göstermelisin çünkü artık daha fazla hata yapmayı kaldıramazsın.”

21 BÖLÜM

Geçiş dönemim, Emilito’nun bana onun düşüncelerini yanlış anladığım için saldırmasıyla hemen orada bitiverdi. O andan sonra soytarılık yapmayı bırakıp bana son derece zorlu işler vermeye başladı. Artık çiftle ya da büyücülüğün bir başka yanılla ilgili uzun açıklamalar ve dolayısıyla entelektüel anlayış nedeniyle kazanılan teselliler yoktu. Yalnızca faydacı ve zorlu çalışmalar vardı. Aylarca her gün sabahtan akşama kadar, yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde ağaç evde uykuya dalıncaya kadar çalışıyordum.

Kung Fu idmanı yapmak ve bahçede çalışmanın yanı sıra öğle ve akşam yemeklerini hazırlamaktan da ben sorumluydum. Hizmetçi bana sobayı nasıl yakacağımı ve bazı kolay yemekleri nasıl hazırlayacağımı gösterdi; bu annemin denediği ama tümüyle başarısız olduğu bir şeydi. Başka görevlerim de olduğundan çoğu zaman bütün malzemeyi bir tencereye doldurarak pişmesi için sobanın üzerine koyuyor ve daha sonra yemek zamanı geri geliyordum. Aynı türlüğü birkaç hafta boyunca yaptıktan sonra mükemmel bir tat karışımı elde ettim. Emilito, iyi bir aşçı olmasam bile en azından yemeklerimin yenebilir hâlâ geldiğini söyledi. Bunu bir kompliman olarak kabul ettim çünkü hayatım boyunca

kekten rulo köfteye kadar yenebilir hiçbir şey yapamamıştım.

Yemeklerimizi tam bir sessizlik içinde yiyorduk. Sessizlik yalnızca o, bana bir şey söylemek istediğinde bozuluyordu. Ama ben konuşmak istediğimde bana narin sindirim sistemini anımsatmak için karnına vuruyordu.

Zamanımın büyük bir bölümü hâlâ özetlemeye ayrılmıştı. Hizmetçi bana daha önce özetlediğim olay ve kişilerin üstünden bir kez daha geçmemi söyledi ama bu kez bunu ağaç evde yapmam gerekiyordu. Kendimi her gün ağaç eve çıkarmak, baştaki yükseklik korkumun ortadan kalkmasını sağladı. Açık havada olmaktan zevk almaya başladım, özellikle bu iş için ayırdığı öğleden sonraları. Clara'nın nezareti altında, karanlık bir mağarada özetleme yapmıştım. O özetlemenin havası ağır, topraksı, kasvetli ve çoğu zaman korkutucuydu. Emilito'nun rehberliğinde ağaç evde yaptığım özetleme çalışmasa başka bir hava hakimdi. Bu çalışmalar, hafif, havasal, şeffaftı. Olayları daha önce benzeri görülmemiş bir netlikle anımsıyordum. Eklenen enerjimle ya da yerden yukarıda olmanın etkisiyle, çok daha fazla ayrıntıyı anımsayabiliyordum. Her şey canlı ve belirgindi, daha önceki özetleme çalışmalarımın tersine daha az kendine acıma, daha az korku ve daha az pişmanlıkla yüklenmişti.

Clara bana, ömrüm boyunca karşılaştığım tüm insanların adını yere yazmamı ve o kişi ile ilgili anıları soluyarak içime çektikten sonra, elimle silmemi istemişti. Diğer yandan Emilito bana o kişilerin isimlerini kuru yapraklara yazdırdı ve onlarla ilgili anımsadığım her şeyi soluyarak içime çektikten sonra yaprakları kibritle yaktırdı. Bana yaprakları yakıp kül haline getirmem için her tarafında yuvarlak, özenle açılmış küçük delikleri olan yirmi santimetre boyunca metal bir küp verdi; bu özel bir araçtı. Kutunun bir tarafının yarısına küçük bir pencere gibi bir cam takılmıştı. Kapağın alt tarafında, merkezde sivri bir iğne vardı. Pencerenin olduğu tarafta, üzerine bir kibrit takılan ve kibritin kapak kapatıldıktan sonra kutunun içindeki sert bir yüzeye dışarıdan sürtülerek yakılmasını sağlayan bir kol vardı.

Emilito, "Yangın çıkarmamak için kuru yaprağı kapaktaki iğneye takmaksın ki," dedi. "Kapağı kapadığında yaprak, kutunun ortasında havada asılı kalsın. Sonra küçük cam pencereden kutunun içine bak, kolu kullanarak kibriti yak ve onu yaprağın altına getir, sonra onun yanıp kül olmasını izle."

Alevlerin her bir yaprağı yakıp bitirmesini izlerken, her zaman dumanı solumamak için dikkat ederek, ateşin enerjisini gözlerimden içeriye çekmem gerekiyordu. Emilito bana yaprakların külünü metalden bir kaba ve kullanılmış kibritleri kâğıttan bir torbaya koymamı söyledi. Her kibrit, o belirli kibrit tarafından parçalarına ayrılmış olan kuru yapraktaki adı yazılı olan kişiden geriye kalan kabuğu temsil ediyordu. Metal kap dolduğunda, onu ağacın tepesinden, rüzgârın külleri dört bir yana savuracağı bir biçimde boşaltacaktım. Kâğıt torbadaki yanmış kibritleri bir ipe bağlayarak aşağıda duran Emilito'ya sarkıtacaktım ve Emilito onları bir maşa yardımıyla tutarak bu iş için kullandığı özel bir sepete koyacaktı. Emilito, kibritlere ya da torbaya dokunmamaya dikkat ediyordu. Benim tahminim, onları tepelerde bir yere gömdüğü ya da onları suyun parçalaması için

ırmağa attığıydı. Emilito bana, kibritlerin atılmasının, dünya ile olan bağların koparılması için yapılan son edim olduğunu söyledi.

Uç ay kadar öğleden sonraları özetleme yaptıktan sonra, Emilito birden bire planlarını değiştirdi.

Bir sabah benim için hazırladığı yemeği yukarıya gönderirken, “Senin sıkıcı türünü yemekten bıktım,” dedi.

Buna çok sevinmişim; yalnızca ağaç evde geçirecek daha çok zamanım olacağına değil aynı zamanda başka birisinin hazırladığı yemekleri çok sevdiğim için.

Emilito’nun yaptığı yemeği ilk tattığımda, Clara’nın bana verdiği yemekleri kesinlikle kendisinin yapmadığına emin oldum. Gerçek aşçı her zaman Emilito’ydu. Emilito, yemekleri çok özel bir zevkle hazırlıyor ve bu nedenle de onları yemek büyük bir zevk oluyordu.

Her sabah saat yedi civarında, Emilito ağacın altındaki sepete koyduğu yemeği yukarıya yollamak için hazır oluyordu. Kahvaltıyı ağaç evinde yaptıktan ve hoşla gitmeyen bir şeyleri ortaya çıkarma korkusundan kurtulduktan sonra, şimdi heyecanlı bir inceleme ve içgörür haline gelmiş olan özetlemeye devam ediyordum. Çünkü geçmişimin daha fazla bölümünü soluyarak içime çektikçe kendimi daha hafif ve daha özgür hissediyordum.

Eski, geçmişte kalan bağları koparttıkça yeni bağlar kurmaya başladım. Bu durumda bağlarım, bana rehberlik eden eşsiz varlıklaydı. Emilito sert ve burnumu sürtmeye hazır olduğu halde, özünde bir tüy kadar hafifti. Önceleri hem o hem de Clara, kendilerine benzediğimi söylediklerinde şaşırmıştım. Ama daha derinlemesine bir incelemeden sonra Clara kadar ağır ve Emilito kadar kararsız, hatta onun kadar deli olduğumu kabul etmek zorundaydım.

Bir kez Emilito’nun tuhaflığına alıştıktan sonra, onunla Clara ya da Nagual, hatta Manfred arasında bir fark • olmadığını gördüm. Onlar için hissettiğim duygular iç içe geçti öyle ki Emilito için sevgi duymaya ve bir gün onu Emilito diye çağırmaktan hoşlanmaya başladım. İlk karşılaştığımızda, hizmetçi bana adının Emilito, yani Emilito’nun İspanyolcada dostlar arasında kullanılan biçimi olduğunu söyledi. Yetişkin bir adama, “Emilito cuk,” demek bana saçma gelmişti ve bunu istemeyerek yapmıştım. Ama onu daha iyi tanıdıkça, onu başka türlü çağırarak bana garip gelmeye başladı.

Ne zaman onların dördünü düşünsem, zihnimde birleşiyorlardı. Ama onları asla Nelida’yla birleştiremezdim. O, benim için çok özeldi; onu gerçek dünyada yalnızca bir kez görmüş olmama rağmen, onu herkesten ayrı ve herkesin üstünde tutuyordum. Ona baktığım gün, aramızda zaten var olan bağın resmileştiğini hissetmişim. Ne kadar geçici olursa olsun, günlük dünyanın farkındalığındaki tek bir karşılaşma, bu bağı kopartılamaz ve sonsuza kadar sürecektir hâle getirmeye yetmişti.

Bir gün mutfakta öğle yemeğimizi yedikten sonra, Emilito bana bir paket verdi. Onu tuttuğumda, Nelida’dan olduğunu biliyordum. Üzerinde gönderenin adresini bulmaya çalıştım ama adres yoktu. Paketin üzerinde, dudaklarını öpmek için uzatmış bir kadın

karikatürü vardı, içinde Nelida'nın el yazısıyla, "Ağacı öp," yazılıydı. Paketi yırtıp açtım ve içinde yumuşak deriden, ön tarafında bir kordon olan bir çift boğazlı ayakkabı buldum. Ayakkabıların tabanlarına lastikten takozlar takılmıştı.

Onları Emilito'nun görebileceği bir biçimde kaldırdım. Bunların hangi amaçla kullanıldığını anlayamıyordum.

Emilito, kafasını onları tanıyormuş gibi sallayarak, "Bunlar, senin ağaca tırmanma ayakkabıların," dedi. "Nelida senin, düşme korkuna rağmen ağaçları sevdiğini biliyordu. Takozlar, ağacın kabuklarını zedelemeyesin diye lastikten yapılmış."

Paketin gelişi Emilito için bana ağaca tırmanmak ile ilgili ayrıntılı, bilgiler vermesi içi bir işarete benziyordu. Şimdiye kadar, kendimi ağaç eve çıkarmak için yalnızca koşumları kullanmıştım. Ve bazen, sanki bir hamakta yatıyormuşum gibi koşumun içinde uyuklamış ya da uyumuştum. Ama ok alçaktaki bir dala asılmak dışında ağaca hiç tırmanmamış tim.

Emilito, ciddi bir ses tonuyla, "Şimdi senin neden yapılmış olduğunu anlama zamanı geldi," dedi. "Yeni görevin zor olmayacak ama dikkatinin tamamını onun üzerine vermezsen bu çok tehlikeli olabilir. Yeni kazandığın enerjinin tamamını sana göstereceğim şeyi öğrenmek için harcamaksın."

Emilito, kendisini evin önündeki uzun ağaçlardan oluşan korulukta beklememi söyledi. Biraz sonra elinde uzun, yassı bir kutuyla yanıma geldi. Kutuyu açtı ve içinden birkaç emniyet kolonu ve kaya tırmanışlarında kullanılan yumuşak bir ip çıkardı. Emniyet kolanlarından birini belime taktı ve ona dağcılıkta kullanılan emniyet kancalarıyla daha uzun bir kemer taktı. Kendi beline de buna benzer bir kemer takarak, daha uzun olan kemeri ağacın gövdesinin etrafına kancalayarak ve bunu ağacın gövdesinden yukarıya çıkmakta destek olarak kullanarak bana bir ağaca nasıl tırmanılacağı gösterdi. Emilito hızlı ve kesin hareketlerle tırmandı; tırmanırken kendim emniyete almak için yolu üzerindeki dallara ipi doladı. Bunun sonucunda onun, ağacın bir tarafından diğerine güvenli bir biçimde hareket edebilmesini sağlayan ipten bir ağ oluştu.

Emilito, ağaca tırmandığı kadar çevik bir şekilde aşağıya indi. "Tüm iplerin ve düğümlerin güvenli olduğundan emin olmalısın," dedi. "Burada büyük bir hata yapamazsın. Küçük hatalar düzeltilebilir; büyük hatalarsa ölümcüldür."

Gerçekten de şaşırmış bir halde, "Ama Tanrım, senin yaptığının aynısını mı yapmam gerekiyor?" diye sordum.

Artık yükseklikten korkmuyordum, yalnızca bütün o kancaları ve ipleri yerine bağlayacak sabrım olmadığını düşünüyordum. Koşumun içinde ağaca çıkıp inmeye alışmam bile bir hayli zamanımı almıştı.

Emilito kafasını evet der gibi salladı ve neşeyle güldü. "Bu gerçek bir meydan okuma," dedi. "Ama buna bir kez alıştığında, yaptıklarına değdiğini anlayacaksın. Ne demek istediğimi göreceksin."

Bana bir ip verdi ve sabırla nasıl düğüm atıp düğümleri nasıl çözeceğimi, tırmanmak için kullanılacak yeni bir ip hattı çekmek için ipi ağacın dallarına sararken ağacın kabuğuna zarar vermemek için tırmanma iplerimin içinden geçen lastik hortum parçalarını nasıl

kullanacağımı ve tırmanışta kuş yuvalarını bozmaktan kaçınmak için neler yapmam gerektiğini gösterdi.

Bunu izleyen üç ay boyunca, onun sürekli nezareti altında, kendimi alçak dallarla sınırlayarak çalıştım. Araç gereçleri iyi bir biçimde kontrol edebilir hâle geldiğimde, ellerim artık eldiven takmama gerek kalmayacak kadar nasır tuttuğunda, hareketlerim yeteri kadar esneklik ve denge kazandığında, Emilito daha yüksek dallara tırmanmama izin verdi. Yüksek dallarda da, alçak dallarda öğrendiğim hareketlerin aynılarını büyük bir gayretle çalıştım. Ve bir gün, bunu yapmaya çalışmadığım halde, tırmanmakta olduğum ağacın en tepesine ulaştım. O gün Emilito, bana vereceği en anlamlı hediye olduğunu söylediği şeyi verdi. Bu, Amerika'daki ordu malzemesi satan dükkânlardan birinden alındığı belli olan üç kamuflajlı tulum ve bunlara uygun başlıklardan oluşan bir takımdı.

Orman elbiseleri giyinmiş olarak, evin önündeki yüksek ağaçlardan oluşan korulukta yaşamaya başladım. Yalnızca tuvalete gitmek ve bazen de Emilito ile birlikte yemek için aşağıya iniyordum. Yeterince yüksek olmak kaydıyla, istediğim her ağaca tırmanıyordum. Tırmanmayı reddettiğim yalnızca birkaç ağaç vardı; çok yaşlı ve benim varlığımı bir işgal olarak görecektir olanlar ve iplerimle hareketlerimi kaldıramayacak kadar genç olanlar.

Genç, güçlü ağaçları yeğliyordum çünkü beni mutlu ve iyimser kılıyordu. Ama daha yaşlı bazı ağaçlar da iyi oluyordu çünkü söyleyecek çok şeyleri vardı. Ama Emilito'nun, gece uyumam için izin verdiği tek ağaç üzerinde ev olan ağaçtı çünkü onun üzerinde bir paratoner vardı. Platform yatakta, deri koşumlarda ve hatta bazen kendi seçtiğim bir dala asılı olarak uyuyordum.

En sevdiğim dallar kalın ve üzerinde çıkıntı olmayanlarıydı. Dallarda yüzüstü yatıyordum. Kafamı, hep yanımda getirdiğim bir yastığa koyarak dala kollarım ve bacaklarımla sarılıyorum, dikkatli ama canlandırıcı bir dengeyi koruyordum. Tabi ki her zaman belime bir ip bağlayıp diğer ucunu da yüksekteki bir dala bağlıyordum; böylece uyurken dengemi kaybedersem yere düşmemiş oluyordum.

Ağaçlar için geliştirdiğim hisler kelimelerin ötesindeydi. Onların içlerinde bulundukları ruh hallerini, yaşlarını, içgörülerini ve hissettiklerini bildiğime emindim. Bir ağaçla, bedenimin içinden gelen bir duyum aracılığıyla doğrudan doğruya iletişimde bulunabiliyordum. İletişim çoğunlukla, neredeyse Manfred için duyduğum sevgi kadar yoğun olan saf bir sevginin içime yayılmasıyla başlıyordu; bu, içimden her zaman beklenmedik bir şekilde ve ben istemeden çıkıyordu. Sonra onların, toprağın içine uzanan köklerini hissedebiliyordum. Onların suya gereksinim duyup duymadıklarını ve hangi köklerin yer altındaki su kaynağına uzandığını biliyordum. Işığı arayarak, onun nerede olduğunu bulmaya çalışarak, istencini ona yönelterek yaşamının ya da sıcağı, soğuğu hissetmenin ya da şimşek ve yıldırımlar tarafından tahrip edilmenin ne demek olduğunu biliyordum. Kaderindeki noktadan asla hareket edemez olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim. Sessiz olmayı, kabuklar aracılığıyla hissetmeyi, kökler ve yapraklar aracılığıyla ışığı emmenin nasıl bir şey olduğunu anladım. Hiçbir kuşku olmaksızın, ağaçların acıyı hissettiğini ve bir kez iletişim kurulduğunda ağaçların kendilerini sevgiyle dışarıya akıttıklarını biliyordum.

Sırtımı ağacın gövdesine yaslayarak güçlü bir dalın üstüne oturduğumda özetleme çalışmam tümüyle farklı bir havaya büründü. Yaşamdaki deneyimlerimin en küçük ayrıntılarını bile önemli bir bağlılık korkusu olmaksızın anımsayabiliyordum. Bir zamanlar benim için derin travmalar olmuş olan şeylere kahkahalarla gülebiliyordum. Takıntılarımın attık kendime acıma duygusu uyandırmadığını gördüm. Her şeyi farklı bir bakış açısından, her zaman olduğum gibi bir kentli olarak değil ama dertsiz ve terk edilmiş bir ağaçta yaşayan birisi olarak görebiliyordum.

Bir gece, hâlâ yaptığım türlüğü yerken, Emilito, çok canlı bir şekilde konuşarak şaşırmama neden oldu. Yemekten sonra mutfakta kalmamı çünkü bana diyecek bir şeyi olduğunu söyledi. Bu, o kadar olağan dışıydı ki heyecanla beklemeye başladım. Aylardır konuştuğum tek varlıklar kuşlar ve ağaçlardı. Kendimi çok büyük bir şey için hazırladım.

Emilito söze, “Altı aydan fazladır ağaçlarda yaşıyorsun,” diye başladı. “Şimdi yukarıda ne yaptığını anlamanın zamanı geldi. Haydi, eve gidelim. Sana göstereceğim bir şey var.”

Onun bana odasındaki bir şeyi göstermek istediği ama benim onu izlemeyi reddettiğim zamanı anımsayarak, “Bana ne göstereceksin, Emilito?” diye sordum. Emilito adı ona mükemmel uyuyordu. O aynı Manfred gibi, bağırma bastığım birisi haline gelmişti. Bir ağacın dallarına tünemişken gelen derin bir içgörür, Emilito’nun bir insan olmadığıydı. Bir zamanlar bir insan olup da özetleme çalışmasının onu insan yapan şeyleri süpürüp götürdüğü ya da götürmediği yalnızca bir spekülasyondur. Onun insan olmayışı herhangi bir kişinin onunla öznel bir alış verişte bulunmasını önleyen bir engeldi. Hiçbir sıradan insan asla Emilito’nun ne düşündüğünü, ne hissettiğini ya da neye tanık olduğunu bilemezdi. Ama eğer o, bunu isterse, herhangi birimizle iletişime geçebilir ve bizimle öznel durumları paylaşabilirdi. Onun insan olmayışı, onunla mutfak kapısında ilk karşılaştığım andan itibaren hissettiğim bir şeydi. Şimdi onunlayken rahattım; ve hâlâ o engel tarafından ayrılmış olduğum halde, onun başarısına hayret edebiliyordum.

Bana yanıt vermediği için, Emilito’ya yeniden, bana ne göstereceğini sordum.

Emilito, “Göstereceğim şey son derece büyük bir öneme sahip,” dedi. “Ama senin onu nasıl göreceğin sana bağlı. Bu, ağaçların sessizliğini ve dengesini kazanıp kazanmadığına bağlı.”

Emilito, karanlık avludan aceleyle eve yürüdü. Onu koridorda, odasının girişine kadar izledim. Emilito’nun orada uzun bir süre durarak sanki kendisini gelecek olan şeye hazırlarmışçasına derin soluklar alması beni iki kat gerginleştirdi.

Gömleğinin yakasını hafifçe çekerek, “Tamam, haydi içeriye girelim,” dedi. “Bir uyarı: Odadaki hiçbir şeye bakma. Neye istersen ona bak ama onları yalnızca hızlı bakışlar atarak gözlerinle tara.”

Emilito kapıyı açtı ve onun aşırı dolu odasına girdik. Ağaçlarda yaşamak bana, o odaya ilk kez Clara’yla Nelida gittiği gün girdiğimi unutturmuştu. Şimdi yine odayı dolduran tuhaf nesnelerden ürkmüştüm. İlk gördüğüm şeyler, her biri bir duvarın merkezinde duran dört yer lambasıydı. Bunların ne çeşit lambalar olduğunu anlayamamıştım. Oda ve içindeki

her şey korkunç, yumuşak bir kehribar rengi ışıkla aydınlanıyordu. Elektrikli aletleri, hiçbir standart ampulün, en alışılmışın dışındaki dokuyla kaplanmış olsa da asla bu türden bir ışık vermeyeceğini bilecek kadar tanıyordum.

Emilito, odanın güneybatı köşesinde küçük bir kare alanı oluşturan yükseltinin üzerinden geçmeme yardım etmek için kolumu tuttu.

Bize ayrılmış alana adım attığımızda sıritarak, “Mağarama hoş geldin,” dedi.

O kare alanda yarı siyah bir perde, çok garip dört sandalye ve gizlenmiş uzun bir masa vardı. Sandalyelerin her birinin gövdeye doğru eğilmiş yekpare oval bir arkılığı ve bacakların yerine yekpare gibi görünen yuvarlak bir tabanı vardı. Sandalyelerin dördü de duvarlara dönüktü. Hizmetçi, sandalyelerden birine oturmama yardım ederken beni, “Doğrudan bakma,” diye uyardı.

Sandalyelerin bir çeşit plastik malzemeden yapıldıklarını fark ettim. Yuvarlak oturakta minder vardı ama bunun nasıl monte edildiğini anlayamıyordum; ağaç gibi sertti ama üzerinde aşağıya yukarıya hareket ettiğimde yaylanıyordu. Yanlara hareket ettiğimde ise döner bir sandalye gibi dönüyordu. Sırtıma sarılmış gibi görünen oval arkalıkta da bir minder vardı ama o da eşit derecede sertti. Tüm sandalyeler canlı bir gök mavisine boyanmıştı.

Hizmetçi, yanımdaki sandalyeye oturdu. Sandalyesini, yüzü odanın merkezine bakacak şekilde döndürdü ve bana, alışılmışın dışında zorlanarak çıkan bir sesle sandalyemi döndürmemi söyledi. Bunu yaptığında soluğum kesildi. Daha bir dakika önce içinden geçtiğim o oda gözden kaybolmuştu. Onun yerine, şeftali rengine bir ışığın aydınlattığı uçsuz bucaksız düz bir alana bakıyordum. Oda, görünüşe göre gözlerimin önünde sonsuz genişlemişti. Görüş alanımdaki ufuk simsiyahtı. Göbeğimde bir boşluk hissettiğim için yeniden soluğum kesildi. Zeminin ayaklarımın altından kaydığını ve o alana çekildiğimi hissettim. Hâlâ sandalyenin üzerinde oturuyor olduğum halde altımdaki döner sandalyeyi hissetmiyordum.

Emilito’nun, “Haydi sandalyeleri geri döndürelim,” dediğini duydum ama sandalyeyi geri döndürecek gücüm yoktu. Emilito bunu benim yerime yapmış olmalıydı çünkü kendimi birden bire yine odanın köşesine bakar buldum.

Hizmetçi gülümseyerek, “Harika, değil mi?” diye sordu.

Tek bir kelime dahi edemeyecek ve yanıtı olmadığını bildiğim soruları soramayacak durumdaydım. Bir ya da iki dakika sonra Emilito benim sonsuzluğa biraz daha bakmam için sandalyeyi bir kez daha döndürdü. O alanın genişliğini o kadar korkutucu buldum ki gözlerimi kapadım. Emilito’nun sandalyeyi yine döndürdüğünü hissettim.

Emilito, “Şimdi sandalyeden kalk,” dedi.

Onun sözlerine otomatik olarak uydum ve orada elimde olmadan titreyerek, sesimin geri gelmesine çalışarak durdum. Emilito beni odaya doğru döndürdü.

Korkunun etkisi altında, inatla ya da bilgece gözlerimi açmayı reddettim. Hizmetçi,

parmaklarının boğumuyla kafamın tepesine sertçe vurdu ve bu, gözlerimi açmama neden oldu. Odanın siyah sonsuz bir alan yerine içeriye girdiğim zamanki gibi olması beni rahatlattı. Emilito'nun yalnızca hızla göz atmam ile ilgili uyarılarını bir kenara bırakarak, ne olduğu anlaşılmaz nesnelerin her birisine baktım.

“Lütfen, Emilito, söyle bana, tüm bunlar nedir?” diye sordum.

Emilito, “Ben yalnızca hizmetçiyim,” dedi. “Tüm bunlara ben bakıyorum.” Eliyle tüm odayı gösterdi, “Ama ne olduğunu biliyorsam ne olayım. Aslında hiçbirimiz bunun ne olduğunu bilmiyoruz. Burası bana, evle birlikte öğretmenimden, Nagual Julian’dan kaldı, ona da kendi öğretmeninden, Nagual Elias’tan kaldı, Nagual Elias’a da kendi öğretmeninden kalmıştı.”

“Burası bir ardiye odasına benziyor,” dedim. “Ama bu bir yanılsama, değil mi, Emilito?”

“Bu büyücülük! Onu şimdi algılayabiliyorsun çünkü algını genişletmek için yeterli enerjiyi serbest bıraktın. Yeterli enerji depolayan herhangi birisi onu algılayabilir. İşin trajik yanı enerjimizin büyük bir kısmının anlamsız işlerde hapsolmuş olmasıdır. Anahtar, özetleme çalışmasıdır. Özetleme, o hapsolmuş enerjiyi serbest bırakır ve *voilà* Sonsuzluğu gözlerinin önünde bulursun.”

Emilito, *voilà* dediğinde güldüm çünkü bu hiç beklenmedik bir şeydi. Gülmek, gerginliğimi gidermişti. Tüm söyleyebildiğim, “Ama tüm bunlar gerçek mi Emilito, yoksa rüya mı görüyorum?” oldu.

“Rüya görüyorsun ama tüm bunlar gerçek. O kadar gerçek ki, bizi parçalara ayırarak öldürebilir.”

Gördüğüm şeyi mantıklı olarak tarif edemiyordum, onun için algılarıma inanmak ya da onlardan kuşku duymak için hiçbir nedenim yoktu, içinde bulunduğum ikilem ve panik başa çıkılmaz gibiydi. Hizmetçi bana yaklaştı.

“Büyücülük kara kediler ve gece yarısı mezarlıkta dans edip başkalarına büyü yapan insanlardan daha fazlasıdır,” diye fısıldadı. “Büyücülük, soğuk, soyut, kişisel olmayan bir şeydir. Onu algılama edimine büyü geçişi ya da soyuta yapılan uçuş dememizin nedeni budur. Onun korkunç çekimine dayanmak için güçlü, kararlı olmalıyız; bu ürkek ya da zayıf olanlar için değildir. Nagual Julian böyle söylerdi.”

İlgim o kadar yoğundu ki Emilito'nun söylediği her kelimeyi benzen görülmemiş bir dikkatle dinliyordum; bu arada gözlerim odadaki o nesnelere dikilmişti. Yardığım sonuç bunların hiçbirisinin gerçek olmadığıydı. Ama onan açıkça algıladığım için kendimin de gerçek olup olmadığını ya da bunları kafamda kurup kurmadığımı düşündüm. Bunlar tarif edilemez değil, yalnızca zihnim tarafından tanınamaz şeylerdi.

Emilito, “Şimdi kendini büyü geçişi için hazırla,” dedi. “Yaşamın için bana tutun. Gerekirse kemerime tutun ya da sırtım açık ama ne yaparsan yap sakın bırakma.”

Ona ne yapmaya niyetlendiğini sormadan Emilito beni sandalyeye götürdü ve yüzüm duvara dönük olarak oturttu. Sonra sandalyeyi yeniden odanın merkezindeki o korkunç sonsuzluğa bakacak biçimde doksan derece döndürdü. Emilito, belinden tutarak ayağa

kalkmama yardım etti ve sonsuzluğun içine birkaç adım attırdı.

Yürümem neredeyse olanaksızdı; bacaklarım birer beton ağırlığında gibiydi. Hizmetçinin beni ittiğini ve yukarıya kaldırdığını hissettim. Birden bire çok büyük bir kuvvet beni içine emdi; artık yürümüyor süzülüyordum. Hizmetçi de benim yanımda süzülüyordu. Onun uyarısını anımsadım ve kemerini tuttum. Bunu çok kısa bir sürede yaptım çünkü tam o anda bir başka enerji dalgası beni en yüksek hıza çıkardı. Emilito'ya beni durdurması için bağırdım. Emilito beni hemen sırtına aldı ve yaşamım için ona tutundum. Gözlerimi sımsıkı kapattım ama bu, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Gözlerim açık da olsa kapalı da olsa önümdeki aynı enginliği görüyordum. Hava olmayan bir şeyin içinde süzülerek uçuyorduk; bu, yerin üstünde de değildi. En büyük korkum dev bir enerji patlamasının beni Hizmetçinin < sırtından düşürmesi idi. Tüm gücümle ona tutunmak ve dikkatimi korumak için savaştım.

Her şey başladığı gibi birden bire sona erdi. Bir başka enerji patlaması tarafından sarsılmıştım ve kendimi sıırıslıklam ter içinde, mavi sandalyenin yanında ayakta durur buldum.

Emilito beni, sertçe, “Sakın bu sandalyede otururken altına işemeye cesaret etme,” diyerek uyardı.

Bedensel işlevlerim durmuştu. Korku da dahil her şeyden yoksun hâle gelmişim. Hepsi o sonsuz boşlukta süzülürken boşalıp gitmişti.

Emilito, kafasını aşağı yukarı sallayarak, “Benim algılayabildiğim gibi algılayabiliyorsun,” dedi. “Ama henüz yeni algıladığın bu dünya üzerinde hiçbir denetime sahip değilsin. O denetim, bir yaşam boyu süren disiplinle ve güç depolamakla gelir.”

“Bunu kendime hiçbir zaman açıklayamayacağım,” dedim ve kendiliğimden pembemsi sonsuzluğa bir kez daha bakmak için sandalyemi odanın merkezine doğru döndürdüm. Şimdi odada gördüğüm nesneler küçüktü, satranç tahtasındaki taşlar gibiydi. Onların farkına varmak için onları bilerek aramam gerekiyordu. Diğer yandan, o boşluğun soğukluğu ve korkunçluğu ruhumu dinmeyen bir korkuyla doldurdu. Clara'nın onu arayan görücüler üzerine söylediklerini; onların bu uçsuz bucaksız boşluğa nasıl baktıklarını ve onun, onlara soğuk ve boyun eğmez bir umursamazlıkla baktığını söylediğini anımsadım. Clara bana hiçbir zaman kendisinin ona baktığını söylememişti ama şimdi bunu biliyordum. Ama bunu bana o zaman söylememesinin ne anlamı vardı kır Yalnızca ona gülecek ya da onu komik bulacaktım. Şimdi o boşluğa, neye baktığımı anlama umudundan yoksun olarak bakma sırası bana gelmişti. Emilito haklıydı, sınırsız olana bakmakta olduğumu anlamak yaşam boyu süren bir disiplin ve güç depolamayı gerektiriyordu.

Emilito, “Şimdi sonsuzluğun diğer aynına bakalım,” dedi ve sandalyemi yavaşça duvara doğru döndürdü. Ben boş gözlerle bakar ve takırdayan dişlerimi kontrol etmeye çalışırken, o, siyah perdeyi törensel hareketlerle kaldırdı.

Perdenin arkasında uzun mavi, dar bir masa vardı; masanın bacakları yoktu ve onu tutan bir menteşe ya da destek göremediğim halde duvara tutturulmuş gibi görünüyordu.

Emilito bana, “Kollarını masanın üzerine koy ve kafanı Clara’nın sana gösterdiği gibi çenenin altına koyduğun yumruklarının üstüne koy,” dedi. “Çenenin altına basınç uygula. Kafanı rahat tut ve gerginleşme. Şimdi rahat olmaya gereksinimimiz var. ”

Bana söylediği gibi yaptım. Bir anda siyah duvarda, burnumdan on santimetre kadar uzakta küçük bir pencere açıldı. Hizmetçi sağımda oturuyordu, belli ki o da küçük bir pencereden bakıyordu.

Emilito, “içeriye bak,” dedi. “Ne görüyorsun?”

Eve bakıyordum. Emilito’yla birlikte ana girişi ilk olarak kullandığımda geçerken kısaca göz attığım, evin sol tarafındaki yemek odasını ve ön kapıyı gördüm. Oda iyi aydınlatılmıştı ve insanlar doluydu. Gülüyor ve İspanyolca konuşuyorlardı. Bazıları bir dizi büfeden, büyük gümüş tabaklara güzelce dizilmiş lezzetli görünen çeşitli yemeklerden alıyorlardı. Nagual’ı ve sonra da Clara’yı gördüm. Neşeli ve mutluydu. Gitar çalıyor ve kolayca onun kız kardeşi olabilecek bir başka kadınla düet yapıyordu. Bu kadın, Clara kadar iliydi ama teni koyu renk ti. Clara’nın ateş gibi yeşil gözleri onda yoktu. Onunkiler de ateş gibi ama koyu ve uğursuzdu. Sonra Nelida’nın ürpertici derecede güzel bir müzikle - dans ettiğini gördüm. Onu anımsadığımdan biraz farklıydı ama farkın ne olduğunu çıkartamıyordum.

Bir süre için, sanki ölmüşüm de cennete gitmişim gibi kendimden geçmiş halde izledim; sahne o kadar ruhsal, o, kadar neşeli, gündelik dertlerden o kadar uzaktı ki! Ama neşem, yemek odasına yandaki kapıdan ikinci bir Nelida’nın girmesiyle birden bire son buldu. Gözlerime inanamıyordum; orada iki Nelida vardı! Hizmetçiye doğru döndüm ve ona sessiz bir soru sordum.

Emilito, “O dans eden Florinda,” dedi. “O ve Nelida tıpatıp birbirlerine benzerler, sadece Nelida biraz daha yumuşak görünüşlüdür.” Emilito, bana baktı ve gözünü kırptı. “Ama çok daha acımasızdır.”

Odadaki insanları saydım. Nagual’dan başka on dört kişi vardı; dokuz kadın ve beş erkek. İki Nelida, Clara ve koyu tenli kız kardeşi ve tanımadığım beş kadın. Üçü kesinlikle yaşlıydı ama Clara, Nelida, Nagual ve Emilito gibi yaşlarını tahmin etmek zordu. Diğer iki kadın benden yalnızca birkaç yaş büyüktü, herhalde yirmili yaşlarının ortalarındaydılar.

Erkeklerin dördü yaşlıydı ve Nagual kadar sert görünüyorlardı ama birisi gençti. Teni koyu renkliydi; kısa boyluydu ve çok güçlü görünüyordu. Saçları siyah, kıvrıkcıktı. Konuşurken canlı bir biçimde el kol hareketleri yapıyordu ve yüzü enerjik, anlam doluydu. Bu adamda onu diğer dördünden ayıran bir şey vardı. Kalbim hopladı ve aniden ona çekildiğimi hissettim.

Hizmetçi, “O yeni Nagual,” dedi.

İkimiz odaya bakarken, Emilito her Nagual’ın kendi büyücülüğünü, kendi belirli mizacı ve deneyimleriyle doldurduğunu söyledi. Nagual John Michael Abelar, bir Yaqui kızılderilisi olarak, grubuna onların tüm edimlerinin tamamlayıcı işareti olarak Yaquilerin hislerini getirmişti. Emilito, onların büyücülüğünün o kızılderililerin kasvetli havasına

girmiş olduğunu söyledi. Ve onların tümü, bende dahil olmak üzere, kendilerini Yaquilere alıştıırma ilkesine bağlıydı.

Emilito eğilerek kulağıma, “Bu bakış açısı, yeni Nagual başa geçene kadar sürecektir,” dedi. “Sonra kendini onun mizacı ve deneyimleriyle doldurmaksın. Bu, ilkedir. Üniversiteye gitmen gerekecek. O, akademik uğraşlar içinde kaybolup gitmiştir.”

“Bu ne zaman olacak?” diye fısıldadım.

Emilito yumuşak bir sesle, “Benim grubumun tüm üyeleri arkamızdaki odadaki sonsuzlukla hep birlikte yüzleştirdiği ve onun bizleri parçalarımıza ayırmasına izin verdiği zaman,” diye yanıt verdi.

Etrafımı bir yorgunluk ve umutsuzluk bulutu sarmaya başladı. Anlaşılmaz olanı anlamaya çalışmanın zorluğu çok büyüktü.

Emilito, kulağıma eğilerek, “Benim baktığım bu oda, John Michael Abelar’dan önce gelen tüm Nagualların birikmiş istenci ve mizaçlarıdır,” dedi. “Sana bu odanın ne olduğunu açıklamamın hiçbir yolu yok. Benim için bu oda, aynı senin için olduğu gibi anlaşılmaz bir şey.”

Gözlerimi, içindeki tüm coşkulu insanlarla birlikte yemek odasından aldım ve Emilito’ya baktım. Ağlamak istedim çünkü sonunda Emilito’nun Manfred kadar yalnız olduğunu, anlaşılmaz bir farkındalığa sahip olan ama sırtına o farkındalığın getirdiği yalnızlığı yüklenmiş bir varlık olduğunu anlamıştım. Ama ağlama ihtiyacım anlık çünkü onun yerine hayret duyabilecekken üzüntünün çok değersiz bir duygu olduğunun farkına vardım.

Emilito dikkatimi yeniden yemek odasına çekerek, “Yeni Nagual sana göz kulak olacak,” dedi. “O, senin son öğretmenin, seni özgürlüğe götürecektir olan kişi. Onun, uğraştığı büyücülüğün farklı yönlerinden her biri için farklı bir adı vardır. Sonsuzluk büyücülüğü için adı Dilas Grau’dur. Bir gün onunla ve diğerleriyle tanışacaksın. Bunu Nelida’yla soldaki koridordayken yapamamıştın ama bunu şimdi burada benimle yapabilirsin. Ama yakında diğer tarafa geçeceksin. Onlar seni bekliyorlar.”

Adlandırılmaz bir arzu içimi doldurdu. Onlarla birlikte olmak için baktığım o deliğin içinden kayıp gitmek istedim. Orada sıcaklık ve sevgi vardı. Ve onlar beni bekliyorlardı.